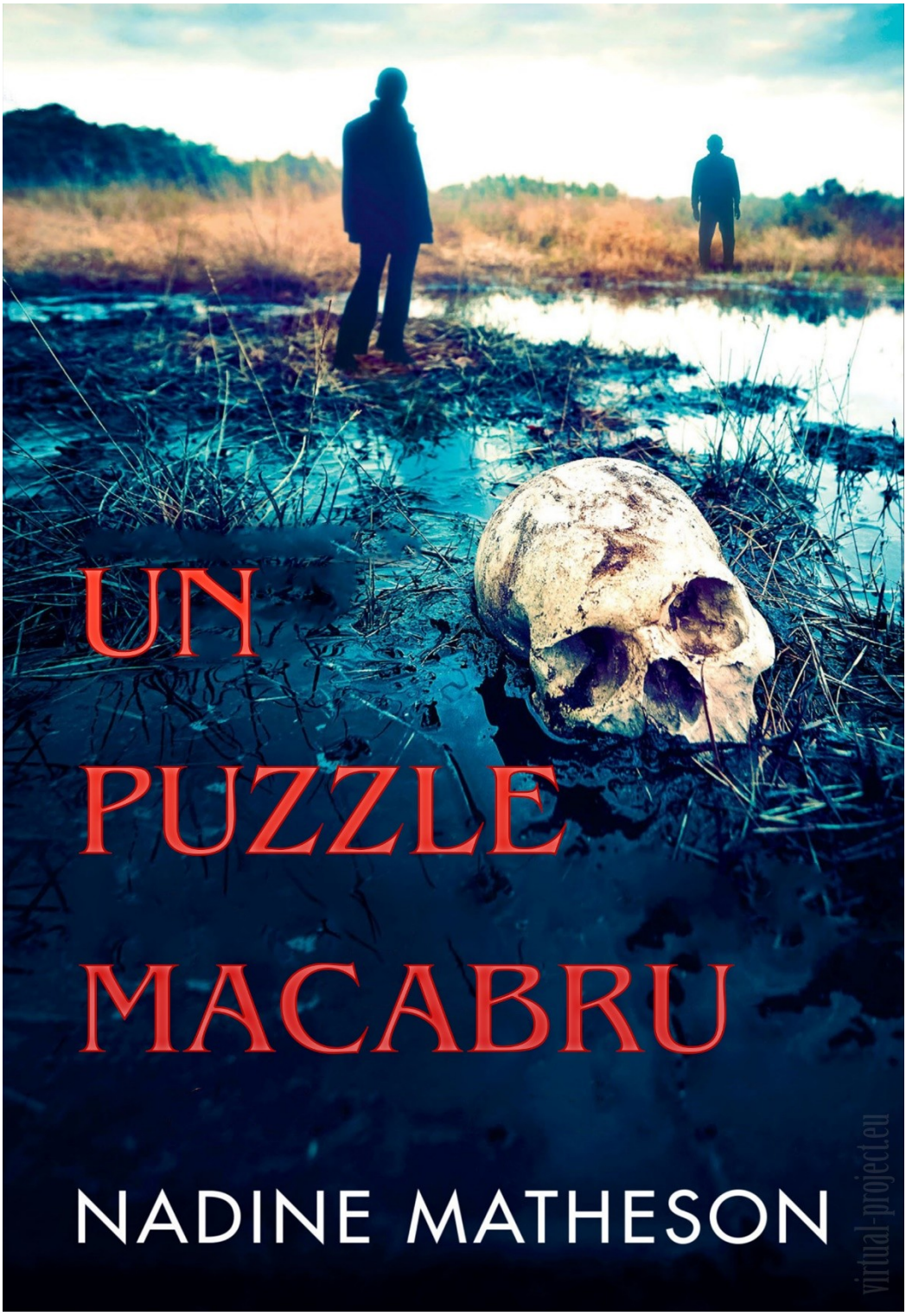
UN
PUZZLE
MACABRU
NADINE MATHESON
virtual-project.eu

NADINE MATHESON

Seria: *Inspector Anjelica Henley*

Volumul 1

UN PUZZLE MACABRU

Original: *The Jigsaw Man* (2021)

Traducere din limba engleză de:
TIMEA KOVACS

virtual-project.eu

EDITURA NICULESCU

2022

Prolog

Ora 06.44, Digul Greenwich, reflux. Maxwell Thomas își plimbă câinele pe malul râului. Nu se așteaptă să găsească părți dintr-un cadavru. Se plimbă pe argilă cenușie, pietricele umede și cioburi de sticlă, evitând bucățile de lemn și anvelopele de mașină aruncate. Când îi dă drumul câinelui, Petra, din lesă, observă lumina soarelui reflectându-se în ceva de pe jos. Se apleacă și trage cu grijă, ieri a găsit o broșă medievală și o monedă romană radiată. Astăzi nu găsește nimic mai mult decât zale rupte din lanțul unui dop de baie. Dezamăgit, Maxwell se ridică și își vede câinele adulmecând ceva în nămol. Este vară târzie. Valul de căldură nu a încetat și temperaturile cresc în mod constant. Maxwell își șterge picăturile de sudoare de pe frunte în timp ce pășește. Tricoul i se lipește de faldurile de grăsime de pe abdomen. La 06.48 își ajunge din urmă câinele și vede ce i-a atras atenția.

— Isuse Hristoase.

Își trage câinele de zgardă. Un flux de adrenalină îi străbate corpul și pulsul îi bate în urechi. Este aceeași senzație pe care a avut-o ieri, când a descoperit moneda romană. Curiozitate și entuziasm, care dispar rapid. Acum este copleșit de dezgust, frică și greață. Mâna liberă îi tremură în timp ce își scoate telefonul mobil. Telefonul cade printre pietricelele umede.

Șterge ecranul de blugi, verifică să fie curată camera foto și face o poză brațului tăiat.

•

La un kilometru și jumate distanță, Heather Roszicky, o profesoară de arheologie, supraveghează un grup de studenți din anul doi pe măsură ce își finalizează munca de teren pe vechiul șantier naval, Deptford Dockyard. Heather se sprijină de un zid de pe malul râului, se uită la ceas și oftează. Mai durează încă patru ore până vine fluxul, dar ea este nerăbdătoare să plece și să se întoarcă la birou. Trebuie să termine versiunea finală a cărții despre declinul săpăturilor pe râul londonez, înainte ca editorul ei să își respecte promisiunea de a o ucide.

De două ori și-a ratat deja termenul limită și și-a cheltuit tot avansul.

Un țipăt perturbă atmosfera calmă și Heather vede că una dintre studentele ei, Shui, aleargă spre ea. Ceilalți studenți se dau la o parte de pe pietrele acoperite de mușchi, iar Heather fuge spre Shui, care se împiedică de o bucată de lemn și cade la pământ.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Heather.

Shui scutură din cap și începe să plângă în timp ce Heather o ajută să se ridice în picioare. Studenții vorbesc tare și toți deodată pe măsură ce își croiesc drum spre Heather. Cineva o apucă de braț și o trage înspre treptele putrezite ale feribotului. Heather își simte țipătul urcându-i în gât când privește în jos la balta de apă tulbure și vede un corp uman, fără cap, printre bucățile de lemn zimțate negre și verzi.

•

Christian Matei, un montator de bucătării, merge spre Nelson Mews, ultima fundătură de pe strada Watergate din Deptford. Râul nu este prea departe, iar bărbatul crede că aude o femeie țipând, dar apoi este distras de cineva care cântă prost la trompetă. Când se apropie de numărul 15, deschide poarta și își aruncă paharul de cafea gol în direcția tomberonului de pe alee.

— La naiba, spune Christian în albaneza lui nativă în timp ce paharul ricoșează în marginea tomberonului și cade pe jos.

Se apleacă după pahar, dar ceva îi atrage atenția. La o jumătate de metru distanță, un roi de muște zboară în jurul unui obiect aflat pe jos. Cafeaua amestecată cu acidul stomacal se ridică în gâtul lui Christian. Voma lui acoperă mușchii, care bâzâie pe toată carnea sfâșiată și putrezită a unui picior tăiat.

Capitolul 1

— Important este să îți păstrezi calmul. Să nu îl lași să vadă că te afectează. Din nou.

— Rob, nu am timp pentru asta. Voi întârzia la serviciu, spune Henley în timp ce apucă cheile de la mașină de pe măsuța de cafea.

— Asta este problema, niciodată...

Sunetul ușii de la intrare trântindu-se a acoperit restul cuvintelor lui, dar ea știa care sunt ele.

Niciodată nu ai timp. Munca ta este întotdeauna pe primul loc.

Detectiv inspector Anjelica Henley privește în urmă la casa lor terasată, cu ușa albastră proaspăt vopsită. Se întreba, nu pentru prima dată, ce spune despre ea faptul că e mai fericită având de-a face cu violatori și criminali, decât cu propriul soț. Și-a verificat reflexia în oglinda retrovizoare. Ieșise prea grăbită și nu avusese ocazia să își acopere cicatricea mică de pe obrazul drept și cearcănele de sub ochi. Telefonul lui Henley a întrerupt ultimele știri de la BBC Londra despre traficul rutier și pe ecran luminează intermitent STEPHEN PELLACIA.

— Unde ești?, întreabă el în semn de salut.

— Bună dimineața și ție. Sunt pe Deptford Broadway. Ajung în aproximativ zece minute, spune Henley.

— Nu veni. Am nevoie să faci un ocol. La capătul străzii Watergate.

— Strada Watergate? Pentru ce?

— Avem un caz. Mai multe părți dintr-un cadavru au fost găsite împrăștiate în zonă. Este prea devreme să afirmăm dacă aparțin aceleiași victime sau dacă sunt mai multe. Ramouter este deja pe drum. Vă întâlniți acolo.

Henley frânează brusc, când un moped îi taie calea. Dar tensiunea îi revine, rapid ca un click, răsucindu-se prin trupul ei.

— Cum adică îl trimiți pe Ramouter? Încearcă, dar nu reușește să își mascheze furia din cuvinte. Ce te face să crezi că eu...

Pellacia o ignoră.

— Îți trimit pe e-mail detaliile CAD.

Henley lovește volanul. Ultimul lucru de care avea nevoie era un detectiv mult prea entuziasmat și neexperimentat, care să îi dea târcoale.

•

Strada Watergate, imediat cum ieși de pe drumul blocat Creek Road, era de obicei liniștită, însă acum, la ora 07.40, ușile de la intrare erau deschise, iar locuitorii se adunaseră afară, întrebându-se ce este cu șirul de mașini de poliție pe drumul lor. Ramurile impunătoare ale cireșilor creau un umbrar deasupra străzii, aruncând un întuneric misterios, crepuscular, în ciuda soarelui puternic. Henley și-a parcat mașina vizavi de barul *The Admiral,* la doar câțiva metri de cordonul de poliție, unde se adunase o mică mulțime.

Detectiv-ofițer stagiar, Salim Ramouter, stătea de partea cealaltă a benzii, aproape de mulțime. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămașă albă și cravată, iar Henley putea să vadă lustrul reflectat de pantofii lui negri. Era nou în echipă, dar nu în forțele de poliție, și arăta „proaspăt” și neatins de realitatea pe care avea să o înfrunte în curând, ca detectiv pe străzile din Londra.

Pellacia îi spusese lui Henley că detectiv-sergent Paul Stanford va fi responsabil pentru Ramouter, că el va fi cel care îl va învăța cum funcționează lucrurile, nu ea. Henley actualiza informațiile în Sistemul Informațional de Raportare a Infracțiunilor, cunoscut drept un raport SIRI, pentru un alt caz, când Pellacia a făcut prezentările. Ramouter era destul de înalt, aproape 1 metru și 80 de centimetri, și avea o barbă pe care Henley credea că a lăsat-o să crească doar ca să își ascundă tinerețea.

Ramouter și-a încrucișat brațele, apoi le-a desfăcut, înainte să decidă să își prindă mâinile la spate. Lui Henley nu îi plăcea cât de nerăbdător și nepregătit părea, nu că ea ar fi arătat foarte autoritară. Era îmbrăcată în blugi, adidași, un tricou cu Femeia Fantastică și o jachetă, care stătuse timp de o săptămână pe bancheta din spate a mașinii. Părea mai adecvat să stea la un birou, decât să se prezinte ca anchetator superior la scena crimei.

•

— Bună dimineața, detectiv inspector.

Ramouter îi întinde mâna. Henley îl ignoră.

— Unde este detectiv-sergent Stanford?

Henley îi arată legitimația ofițerului de poliție în uniformă, care ridică banda.

— Nu sunt sigur. Mi s-a spus numai să vă aștept aici și să vă spun că detectiv-ofițer Eastwood se îndreaptă spre scena din Greenwich cu ofițeri de poliție și criminaliști, răspunde Ramouter, în timp ce își retrage mâna și o urmează pe Henley. Au făcut o scurtă pauză pe Nelson Mews 15. Doi anchetatori criminaliști, îmbrăcați în costume de protecție albastre, erau ghemuiți la pământ și colectau dovezi. Un al treilea era în picioare și fotografia aleea.

— Îți dai seama unde mergem, așa-i?, întreabă Henley în timp ce Ramouter pune mâna pe poartă.

— Mergem să vorbim cu domnul Matei, nu-i așa?

— Da, iar după ce terminăm, îți sugerez să ceri de la unul dintre criminaliști niște galoși, pentru când ajungem la trepte.

•

Era scurtă distanța de la Nelson Mews 15 până la Treptele Watergate, unde drumul se îngusta la o alee pietruită. Cei doi trec pe lângă un parc comunitar. O femeie mai în vârstă și o fată chinezoaică stau la margine și vorbesc cu un polițist.

— Aceea este Heather Roszicky, spune Ramouter. Ea a găsit…

— Știu ce a găsit.

Pe măsură ce coborau pe alee, mirosul râului era tot mai puternic. Un amestec de apă de canalizare stătută și ulei de motor. Henley auzea apa izbindu-se de malul pietruit al râului. Un șir lung de locuințe se învecina cu Docul Borthwick, transformat dintr-un centru de procesare și depozitare la rece a cărnii, într-un mix de apartamente și spații comerciale la malul râului.

Anthony Thomas, un anchetator criminalist cu vechime, a apărut din vârful șirului de locuințe și și-a pus o pereche de mănuși de latex violet. Henley nu avea încredere în nimeni altcineva să protejeze o scenă a crimei. Era minuțios, dar cel mai important, era loial.

Henley nu mai lucrase cu Anthony la o scenă a crimei de doi ani. O amintire evadează acum din unul dintre sertarele minții ei: o imagine încețoșată cu Anthony în timp ce o ghida spre o încăpere, ca să stea pe un cearșaf mare de plastic. Avea pielea de găină din cauza aerului condiționat, care o învăluia într-un

frig glacial. Nu prea auzea cuvintele care ieșeau din gura lui Anthony pe măsură ce îi răzuia sub unghii și îi pieptăna părul, așteptând ca dovezile să îi cadă la picioare. Se simțea expusă când medicul o examina și însemna tăieturile și vânătăile ei pe o hartă a corpului omenesc. Conștientizarea faptului că ea era victima a lovit-o cu mai multă putere decât atunci când cuțitul îi străpunsese abdomenul. Au antrenat-o să devină un detectiv, nu o victimă.

— Nu mă așteptam să te văd în activitate, spune Anthony. Ce zici, vii să arunci o privire?

— Așa se pare, spune Henley. Este recunoscătoare că Anthony nu face mare caz, dat fiind că este prima dată când o vede pe teren, după doi ani.

— Grozav, va fi ca în vremurile de demult. Anthony scoate dintr-o cutie de lângă picioare câteva perechi de galoși albaștri și i le întinde lui Henley.

— Cine este prietenul tău?

Henley face prezentările.

— Ah, un începător. Am și eu unul.

Anthony arată spre un tânăr care stătea smirnă în spatele lui, ținând o cameră. Acesta își încheiase deja costumul de protecție albastru, până la gât. Ochii îi fugeau anxioși când la Henley, când la Anthony.

— Distractiv, nu-i așa?, spune Anthony cu un oftat greoi. Ne vedem jos.

— Haide, îl cheamă Henley pe Ramouter. Să vedem cu ce avem de-a face.

•

Henley privește în jos la corpul tatuat, care se afla la cel puțin un metru și jumătate de apele tulbure ale Tamisei. Corpul fusese tăiat la gât și prin femur. Picături de apă străluceau pe pielea albă. În mod evident, fusese așezat între treptele acoperite de mușchi și lemnul rupt și putred care, odinioară, făcea parte din dig. Singurul lucru de care Henley putea fi sigură era că unui bărbat alb, cu o slăbiciune pentru tatuaje manga, îi fuseseră tăiate picioarele de la femur și brațele de la bicepși. Tăieturile nu erau curate și chirurgicale ca la părțile de cadavru pe care le văzuse cu câțiva ani în urmă. A înghețat pe loc prima dată când a văzut brațe, picioare, un cap și un trunchi tăiate,

aruncate sub un pod de cale ferată în Lewisham. De atunci s-a mai călit.

Gambele i se întăreau pe măsură ce se ghemuia. Capul fusese tăiat chiar deasupra mărului lui Adam. Fragmente mici de os erau înfipte în traheea crestată, care ieșea prin mușchiul sfâșiat și sângele închegat. Grăsimea galbenă și țesutul conjunctiv arătau ca un pui crud, porționat, lăsat afară pentru prea mult timp. Henley s-a ridicat și a inspirat adânc. Vântul purta mirosul sărat și putred al râului. Nu era în stare să găsească în creierul ei compartimentele pe care le folosea ca să separe detectivul logic și călit de femeia rănită și vindecată doar parțial, care stătea la marginea apei.

Henley s-a dat înapoi cu intenția să urce Treptele Watergate. A încercat să ignore furnicăturile ascuțite de anxietate, însă nu putea scăpa de senzația că trunchiul fusese pus în scenă pentru ea.

Capitolul 2

— Cât mai avem până la flux?

Henley stă cu fața spre râu și privește valurile mici, care se izbesc de digul ruinat. Își verifică ceasul. Trecuseră aproape două ore de la primul apel 999.

— Am căutat pe internet, iar fluxul este la 09.55, afirmă Ramouter, pășind în jurul unei anvelope pe jumătate scufundată și cu ochii sticloși de neliniște.

— Refluxul a fost la 03.15. Răsăritul a fost la 06.32. Un interval de trei ore, pentru ca cineva să se debaraseze de acest om și să spere că va fi găsit înainte de flux?

— Poate, confirmă Henley. Dar, din câte știm, se poate să fi fost aruncat după răsărit sau chiar mai devreme, în amonte, înainte să ajungă aici.

Henley a inspectat fațada de sticlă a Docului Borthwick, spațiile comerciale goale și unitățile de lucru, care aveau deschidere la șirul de case și nicio cameră de supraveghere. Se îndoia, însă, că în această parte a străzii, consiliul local și-ar fi extins propriile camere video. Cei de la consiliu au neglijat această parte a Deptford-ului de când se știa ea.

— L-a atins cineva?, îl întreabă Henley pe Anthony, care apăruse lângă ea.

— Din câte știu, este *in situ.* Nu a fost atins de femeia care l-a găsit. Matei, constructorul tău, a afirmat că nu a atins piciorul, dar nu ne ajută, având în vedere că este acoperit de voma lui. Înainte să vin, am aruncat o privire la brațele care au fost găsite în aval. Din câte se vede, vânătorii de comori le-ar fi atins un pic.

— Întotdeauna se găsește câte unul.

Vântul s-a oprit, iar aerul trosnește ușor de la electricitatea generată de stația din apropiere.

— Izolăm colectarea dovezilor la traiectoria directă de la alee la corp, spune Anthony. Mă îndoiesc că făptașul a stat aici și a băut o cafea ulterior.

— Poate că nu a băut o cafea, dar dacă ne luăm după teoria lui Ramouter și părțile cadavrului au fost aruncate, atunci

făptașul cu siguranță cunoaște râul, răspunde Henley. Te lăsăm să continui. Eu și Ramouter mergem la o plimbare.

— Unde mergem?, întreabă Ramouter.

— Să ne întâlnim cu Eastwood.

— Și vrei să mergem pe jos? Henley încearcă din răsputeri să își ascundă frustrarea când Ramouter își scoate telefonul. Google Maps spune că Digul Greenwich este la aproape 1,5 kilometri, spune el.

— Aruncătorul de părți umane nu este singurul care cunoaște râul, strigă Anthony pe măsură ce Henley începe să meargă de-a lungul malului.

•

Sceptrele de aur de pe acoperișurile cupolă gemene ale Colegiului Old Royal Naval străpungeau cerul senin. Catargele goale ale vasului restaurat *Cutty Sark* completau priveliștea panoramică istorică, pentru care Greenwich era cunoscut. Era o versiune splendidă și curată a istoriei, care contrasta cu deșeurile aduse la țărm. Henley se oprește din mers când realizează că nu mai aude sunetul de la pașii lui Ramouter, alunecând pe pietricelele umede.

— De unde ești?, întreabă Henley, așteptând ca Ramouter să își dea jos sacoul și să își slăbească cravata.

Henley se mută mai aproape de zidul acoperit de mușchi al râului, pe măsură ce fluxul crește.

— Născut în West Bromwich. M-am mutat la Bradford când aveam doisprezece ani. Ramouter încearcă să își curețe bucățile de noroi lipite de pantaloni, dar le întinde și mai tare. Multe mlaștini, niciun râu. Cu siguranță am fi ajuns mai repede cu mașina.

— Așa este mai rapid. Dacă nu preferi să stai în trafic pentru următoarea jumătate de oră, cât timp se ridică Podul Creek Road.

— Cunoști bine zona?

Henley ignoră întrebarea. Nu vede ce rost ar avea să îi spună că ar putea parcurge acest drum cu ochii închiși. Că această mică parte din sud-estul Londrei era înrădăcinată în ea.

— Cine a aruncat corpul ar fi urmat acest traseu. Nu are niciun sens să cobori aici, să urci înapoi la nivelul străzii și apoi să conduci pe strada Watergate. Pe nevăzute, sub nivelul străzii. Iluminatul ar fi fost minim.

— Totuși, părțile unui cadavru sunt grele. Ramouter încearcă să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă pe Henley. Capul omenesc cântărește cel puțin 3,5 kilograme.

— Știu.

Henley își scoate telefonul mobil când începe să sune. Ignoră apelul.

— Cap, trunchi, brațe, picioare. Asta înseamnă cel puțin șase părți individuale dintr-un cadavru.

— Știu și asta. Așadar, spune-mi, ce încerci să demonstrezi?

Henley așteaptă ca Ramouter să o ajungă înainte să îl tragă înspre zidul râului, ca și cum ar însoți un copil.

— Spun doar că vorbim de o greutate mare pe care să o cari la trei dimineața. Ramouter face o pauză și se sprijină cu mâna de zid, încercând să își tragă sufletul.

Henley nu și-a exprimat deschis acordul. A scos un elastic negru din buzunarul jachetei și și-a prins în coadă buclele negre și dese. Uitase de câtă energie era nevoie ca să parcurgi panta înclinată a malului. Mai rău de atât, se simțea nepregătită mental pentru treaba care urma, cu un stagiar chinuindu-se în spatele ei și neavând habar că ea este pentru prima dată anchetator superior în aproape un an.

•

— Este cam sinistru, nu-i așa?, strigă detectiv-ofițer Roxanne Eastwood când Henley ajunge, în sfârșit, la prima scenă a crimei. Neața, Ramouter. Nu este prea rău pentru prima ta zi.

Henley a crezut întotdeauna că Eastwood arată și se comportă ca un adevărat detectiv. Acum, Eastwood este calmă pe malul râului, are mânecile jachetei suflecate și caietul în mână. Venise pregătită pentru rău și purta o pereche de blugi și adidași care văzuseră și zile mai bune.

— Neața, Eastie. Cum este să fii în afara biroului?, o întreabă Henley, dar ochii îi fug la un criminalist, care pune un braț într-o pungă neagră.

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, spune Eastwood cu o privire îngrijorată.

Henley apreciază în tăcere empatia și pune mâna pe umărul lui Eastwood.

— Dar fiindcă ai întrebat, este absolut teribil. Cred că m-a ars soarele. Eastwood își trece o mână peste fruntea înroșită. Cei de

la criminalistică vor termina în curând. Nu că ar avea prea multe de făcut. Împachetează și etichetează.

— Unde este domnul Thomas?

— Ah, ilustrul nostru vânător de comori. Ultima dată când l-am văzut se îndrepta spre magazine. A spus că trebuie să ia niște apă pentru câinele lui. Eastwood clatină din cap, evident că nu credea o iotă din ce îi spusese. Am pus un ofițer să îl supravegheze. Nu m-aș mira dacă ar fi încărcat deja poze cu descoperirea sa pe Instagram.

— Vreau să fie dus înapoi la secție. Ramouter îi poate lua o altă declarație. Henley a spus-o intenționat, astfel încât Ramouter să simtă că ea deține controlul. Dacă este ca majoritatea celor care scotocesc în noroi, ar fi fost aici la prima oră a dimineții, așteptând să se retragă fluxul. Unde mai exact au fost găsite brațele?

— Chiar acolo. Eastwood își dă jos ochelarii de soare și arată spre valurile spumoase create de o barcă. Venise fluxul deja acolo unde X marcase cândva locul.

— A mai spus și altceva?

— Doar că a găsit al doilea braț la aproximativ un metru distanță de primul.

— Este o dâră inutilă de firimituri, spune Henley.

— Mie îmi spui, și înainte să întrebi de camerele de supraveghere, sunt o mulțime de camere…

— Dar niciuna nu este îndreptată spre această parte a râului.

— Exact.

Telefonul mobil al lui Henley începe să sune. Îl scoate și răspunde. După o discuție rapidă, încheie apelul.

— Era doctor Linh Choi. Nu ai avut cum să o întâlnești încă, dar este medicul legist la care apelăm mereu. Tocmai a sosit, îi explică Henley lui Ramouter și își șterge sudoarea de pe ceafă.

— Așadar, avem brațele, picioarele și un corp, spune Ramouter. Unde este capul?

Bună întrebare. Henley se gândea la locurile dintre cele două zone. O școală primară, două grădinițe și un spațiu de joacă printre apartamente și case. Ultimul lucru de care avea nevoie, era să găsească un cap în groapa de nisip a copiilor.

— Pot să arunc o privire rapidă?, o întreabă Henley pe asistenta din echipa criminalistă a lui Anthony, care tocmai împachetase brațul și mâzgălea în carnețelul ei.

— Desigur.

Asistenta deschide sacul și trage marginile în afară.

— Futu-i, spune Henley în sinea ei.

Bătăile inimii îi accelerează, iar stomacul i se întoarce pe dos.

— Oh, spune Ramouter în timp ce se uită peste umărul lui Henley.

Un braț era acoperit de pietriș. Fâșii de alge marine străbăteau cicatricile vechi. Al doilea braț are încheietura subțire, degetul inelar puțin mai lung decât cel arătător, unghii rupte. Piele neagră. Henley auzea cuvintele lui Pellacia de mai devreme, răsunându-i în urechi. *Este prea devreme să afirmăm dacă aparțin aceleiași victime sau dacă sunt mai multe.*

— Sună-l pe detectiv-supraveghetor Pellacia, îi cere Henley lui Ramouter. Spune-i că avem două posibile victime.

Capitolul 3

Pentru oricine trecea pe lângă ea, era firesc să presupună că secția de poliție din Greenwich era închisă. Obloanele albastre din fața clădirii nu mai fuseseră ridicate de trei ani, iar două conuri de trafic portocalii izolate blocau aleea, care ducea la un rând de locuri de parcare goale. Un afiș decolorat îi redirecționa pe toți potențialii vizitatori către secția de poliție din Lewisham sau să sune la 101, dacă nu era vorba de o urgență. Localnicii treceau pe lângă ea, întrebându-se când avea să fie dărâmată clădirea și înlocuită cu un alt bloc de locuințe privat, supraevaluat, cu un serviciu de comisionare pentru cei bogați și o ușă în spate pentru puținii norocoși cărora li s-au alocat locuințe sociale. Dacă oamenii s-ar fi uitat în sus, ar fi observat că trei ferestre de la etajul patru erau deschise și că ieșea fum de țigară.

De șase ani, Unitatea pentru Crime în Serie își avea sediul temporar la etajul patru. Pe vremea când poliția metropolitană era un pic mai entuziastă, detectiv-supraveghetor șef, Harry Rhimes, a fost recompensat cu UCS după ce echipa lui a capturat cu succes o asistentă medicală pe nume Abigail Burnley, care omorâse cincisprezece persoane aflate în grija ei. Ucigașii în serie nu apăreau în mod regulat, așa că unitatea se ocupa de violuri în serie, spargeri, răpiri și cazuri considerate prea extreme pentru oricare dintre cele douăzeci și șase de echipe de anchetare a crimelor, răspândite în toată Londra. Șase ani mai târziu, Burnley ispășea o condamnare pe viață, Rhimes era mort de opt luni, Pellacia conducea o unitate subfinanțată, iar Henley se îndrepta spre el cu o furie nestăpânită.

— Cum îndrăznești?

Henley nu oprește ușa biroului lui Pellacia să se trântească în urma ei.

— Nu crezi că se cuvine un pic de respect? Ce zici de Cum *îndrăznești, șefu'*?

Detectiv-supraveghetor Stephen Pellacia, care fuma la fereastră, și-a stins țigara. Stresul de a fi la conducerea Unității

pentru Crime în Serie începea să se vadă. Avea mai multe dungi cărunte în părul șaten, iar cearcănele de sub ochii ridați erau mai întunecate. Euforia de a fi șef se stinsese de mult și absența lui Rhimes încă plutea greu în aer.

— Ai fi putut să mă avertizezi înainte să mă trimiți acolo. Iar pe deasupra, îmi pui în cârcă un nenorocit de stagiar, spune Henley.

— De ce faci din asta o problemă? Ești în serviciu restrictiv de șase luni. Am crezut că vei fi…

— Nu a fost niciodată o problemă. Henley aproape că a scuipat ultimul cuvânt. Tu ești cel care i-a spus lui Rhimes că ar fi mai bine să mă țină în spatele unui birou.

— Și de atunci te plângi în fiecare zi de asta. Ochii verzi ai lui Pellacia se îngustează și mușchii mici ai maxilarului se încordează de tensiune. Uite, ne învârtim în cerc și nu am timp să mă cert cu tine. Deja am întârziat la ședință. Avem multe de discutat și trebuie să ajung la Yard.

— Înainte să începem… Henley inspiră și numără până la trei. Ai vreo idee despre cine va fi anchetatorul principal în acest caz? Cu cât actualizez mai repede raportul SIRI și finalizez transferul, cu atât mai bine.

— Da, în legătură cu asta, spune Pellacia, ocolind-o pe Henley și îndreptându-se spre ușă. Nu predăm cazul.

— Cum adică păstrăm cazul?

Vocea de dezacord vine din partea detectivului ofițer Eastwood. Ea își dă la o parte o șuviță desprinsă din părul blond de pe fruntea arsă. Am crezut că este doar o întâmplare unică.

— Nu este, spune Pellacia ferm, evitând privirea lui Henley.

UCS ocupa o cameră care acum era mult prea mare pentru echipa lor. A fost o vreme când au împărțit aceleași birouri cu Departamentul de Investigații Criminale și cu Unitatea de sprijin Comunitar. Clădirea obișnuia să se cutremure de la sunetele unui suspect care lovea în țevile vechi din celula sa. Acum, în celule era mai probabil să fie Stanford, trăgând un pui de somn. În acest moment, echipa era formată din Eastwood, Henley, detectiv-sergent Paul Stanford, care era în drum spre Old Bailey pentru a depune mărturie în cazul unui violator în serie, și acum, Salim Ramouter. Pellacia era la conducere și foarte rar părăsea biroul în aceste zile, cu excepția cazului în care trebuia să răspundă la apelurile superiorilor săi, cu sediul la New Scotland

Yard. UCS era sprijinită de o echipă administrativă civilă: Ezra, un fost pușcăriaș în vârstă de douăzeci și trei de ani, dar și un geniu al calculatoarelor, pe care Pellacia îl luase sub aripa sa, și Joanna. Nimeni nu știa de câtă vreme se învârtea Joanna pe la secțiile de poliție din sud-estul Londrei și nici câți ani avea, dar consensul general era că știa, cu siguranță, unde sunt îngropate toate cadavrele și câte schelete avea poliția metropolitană în dulapuri.

— Suntem deja suprasolicitați, spune Eastwood. Am lucrat unsprezece zile la rând, fără nicio zi de odihnă. L-am pierdut și pe Stanford pentru săptămâna asta.

— Scoți în evidență lucruri pe care le știm, Eastie.

— Și ultima dată când am verificat, aveam șase anchete în desfășurare…

— Șapte. Joanna intră pe ușă, cărând o cutie de carton mare plină cu diverse comenzi pentru micul dejun, de la cafeneaua de peste drum. Așază cutia pe biroul lui Eastwood. Sunt șapte, dacă includem și cazul din Thames Valley la care – Joanna ridică mâinile și face semne de ghilimele în aer – suntem consultanți.

Henley îl vede pe Pellacia cum își mușca limba și pe Eastwood cum își dă ochii peste cap.

— Uite, poate că nu vă place, dar asta este. Niciuna dintre celelalte echipe criminaliste nu se poate ocupa de asta. Ancheta rămâne aici. Este clar?, întreabă Pellacia.

— Clar.

Eastwood dă din cap afirmativ. Pellacia își îndreaptă privirea spre Henley, provocând-o să conteste decizia pe care tocmai o luase.

— Întrucât Stanford este blocat la tribunal, am decis ca Ramouter să rămână la acest caz cu părțile de cadavru, împreună cu Henley.

— Îi desparți pe gemeni?, întreabă Joanna în derâdere.

— Nu cred că Stanford se va supăra că nu va fi mentorul lui Ramouter și că va fi separat temporar de Henley.

— Asta crezi tu. Joanna ia un sandviș cu cârnați din cutie. Ramouter, doar ca să te anunț, cei doi sunt de nedespărțit. Stanford este fratele lui Henley din altă…

— Ne-am prins, Joanna, spune Pellacia. Bine, să mergem mai departe.

Henley și-a parcurs mental propria listă de verificare. Memoria musculară preluase controlul în timp ce asista la scena crimei: observă împrejurimile, notează ce este familiar și ce nu. Tratează totul ca pe o probă. Pregătește o descriere a evenimentelor. Asigură și protejează. Pentru lumea exterioară, ea era calmă și stăpână pe sine. În interior, inima era pe punctul de a-i sări din piept, iar nodurile din stomac i se răsuceau și se strângeau.

Telefonul lui Henley începe să vibreze pe biroul ei. I se face rău pe măsură ce citește mesajul de la fratele ei, Simon: *Tocmai am fost la tata. Nu m-a lăsat să intru. Te sun când termin la muncă.*

— Acum, în legătură cu acest caz pe lângă râu, spune Pellacia. Două posibile victime?

— Nu sunt două posibile. Chiar sunt două victime, spune Henley. Începe să tasteze un răspuns către fratele ei. Trunchiul, picioarele și un braț aparțin unui bărbat alb. Al doilea braț aparține, deși sexul nu a fost confirmat, unei femei de culoare.

Telefonul mobil al lui Henley vibrează pe biroul ei pentru a doua oară. Îl ridică.

— Și nu au fost găsite alte părți?

— Criminaliștii au recuperat un cap aparținând unui bărbat alb în tomberonul de pe Nelson Mews 15, afirmă Henley. Apropo, acela a fost un mesaj de la Linh. Părțile… au ajuns la morgă.

— Două afurisite de victime, spune Pellacia. Nu se știe niciodată. Aceasta ar putea fi totuși o anchetă clară și simplă.

Henley nu răspunde și își ia geanta, pentru că fiecare celulă din corpul ei îi spunea că Pellacia credea asta chiar mai puțin decât ea.

Capitolul 4

Clădirea care adăpostea morții se afla la o distanță scurtă de secția de poliție, chiar cum ieși de pe strada principală, unde cafenelele, localurile și agențiile imobiliare au cedat în fața unor hoteluri noi și sclipitoare, unor blocuri de apartamente inaccesibile și unei săli de sport deschisă non-stop. Se amestecau anonim printre casele în stil georgian și cartierul social, care împărțeau strada liniștită. Henley se simțea confortabil acum că își îmbrăcase uniforma, un costum de un bleumarin intens. Acesta emana autoritate, chiar dacă își păstrase în picioare perechea neagră de Adidas Gazelle.

— Morga publică din Greenwich, citește Ramouter semnul de pe perete în timp ce își termină restul cafelei. Sună de parcă ar fi o bibliotecă. De parcă ai putea să intri, să îți arăți legitimația, să te așezi pe un scaun și să urmărești o autopsie.

— Cât timp mai ai?, întreabă Henley.

— Pentru ce?

Ramouter așteaptă ca Henley să deblocheze încuietoarea de siguranță pentru copii.

— Până când nu vei mai fi un stagiar?

— Ceea ce vrei de fapt să întrebi este, cât timp mai stau pe capul tău? Rânjetul de pe fața netedă și brună a lui Ramouter dispare rapid când vede că Henley nu îi zâmbește înapoi.

Mai am patru luni. Își freacă barba. Dar am petrecut șase luni lucrând în echipa Omucideri și Crime Majore. A fost o muncă bună și utilă, dar am vrut ceva mai provocator și poliția din West Yorkshire nici nu se compară cu UCS.

Henley simte o urmă de empatie – nu era vina lui că s-a ales cu ea – dar sentimentul s-a estompat repede.

— Ei bine, lucrurile funcționează un pic diferit la UCS. Foarte rar se întâmplă să începem un caz așa. De obicei, cazurile ne sunt transferate după ce a fost identificată potențială apariție a unui criminal sau violator în serie. Munca preliminară pe care o facem acum ar fi fost deja efectuată înainte să apărem noi.

— Dar asta nu este tot ce face unitatea, spune Ramouter, urmând-o pe Henley spre clădirea detașată din mijlocul

terenului. A fost acel caz de răpiri în serie și trafic de persoane, de acum câțiva ani și, de asemenea, cazul Ucigașului Puzzle.

Henley a tresărit în timp ce și-a întins un mușchi de la gât. Ucigașul Puzzle. Cazul care a schimbat totul. Fusese lăudată de colegii ei, primise o recomandare din partea comisarului, fusese promovată la gradul de detectiv inspector. Dar cazul a răpit o parte din ea.

— Cred că a fost extraordinar să lucrezi la el, continuă Ramouter. Este ceea ce m-a făcut să vreau să mă alătur unității. Motivul... ei bine, unul dintre motivele pentru care am venit la Londra.

Henley se întoarce și se uită la Ramouter. Chiar dacă știa că este emoționat, nu putea confunda acea privire familiară de entuziasm din ochii lui.

— Nu te lăsa păcălit de ceea ce ai văzut în presă. UCS este lipsită de personal și subfinanțată. Mă mir că transferul tău chiar a fost autorizat. Uite ce este, în cadrul unei echipe criminaliste oarecare, nu ar fi neobișnuit să ai până la o sută de oameni lucrând la o anchetă, de la detectivul supraveghetor până la civili, dar la UCS suntem doar noi și petrecem mult timp cerând favoruri. Nu există niciun farmec aici și orice laudă este de scurtă durată.

Henley se întoarce cu spatele, introduce codul de acces, pe care nu trebuia să îl aibă, și împinge ușa.

Doctor Linh Choi, medicul legist șef, stătea la biroul ei, cu spatele la ușă, aplecată peste prânzul ei. Părul lung și negru era strâns în vârful capului și fixat lejer cu un pix. Își scutura capul în sus și în jos pe ritmul *heavy drum and bass,* care ieșea din difuzoarele wireless Bose de pe biroul ei. Henley o cunoscuse pe Linh în urmă cu peste cincisprezece ani, când amândouă erau la început de carieră și se simțeau jalnic de depășite. Prietenia lor a înflorit de-a lungul timpului. Henley o bate pe Linh pe umăr.

— Isuse Hristoase! Linh sare în scaun. Aripa fierbinte din mâna ei cade înapoi în cutie. Aproape că mi-ai provocat un nenorocit de atac de cord.

— Îți retrăiești zilele de glorie, nu-i așa?, întreabă Henley cu un zâmbet.

— Nu vrei să spui zilele „noastre” de glorie. Îți place asta la fel de mult ca și mie. Am un mix nebunesc pe care l-am găsit acasă. Va trebui să ți-l trimit. Linh închide volumul la laptop. Nu

mi-ai spus că te-ai întors. A trebuit să aflu de la Anthony, spune ea.

— Vorbim mai târziu despre asta, îi răspunde Henley.

— Și ai un partener nou? Ce a avut de spus Stanford despre asta?

— Acesta este detectiv ofițer stagiar, Salim Ramouter, și nu este partenerul meu. Henley se dă la o parte ca să îi permită lui Ramouter să facă un pas în față. Eu sunt mentorul lui. Tocmai a fost transferat de la poliția din West Yorkshire.

— Așa deci, înțeleg. Ei bine, nu puteai să ceri o persoană mai bună să te instruiască decât detectiv inspector Henley, spune Linh, ridicându-se de pe scaun. Își curăță mâna cu un șervețel antibacterian înainte de a o întinde spre Ramouter. Mă bucur să te cunosc. Doctor Linh Choi.

Aceasta din urmă beneficiase de o bursă la o școală privată și de o educație la Universitatea Cambridge, dar nu ai fi ghicit niciodată după accentul pronunțat de sudul Londrei. Linh își trage ochelarii în jos din creștetul capului.

— Tocmai am terminat o examinare preliminară a victimei voastre de sex masculin, dar să vă spun mai întâi despre braț. Nu a fost prea mult de examinat, având în vedere că ne lipsesc părți. Un cap, picioare, trunchi, un alt braț ar fi frumos.

— Ce ne poți spune?, întreabă Henley.

Linh ridică din umeri.

— Femeie de culoare. Probabil avea în jur de 20 de ani, dar asta este tot ce vă pot spune până când veți găsi restul cadavrului.

Henley și Ramouter au urmat-o pe Linh afară din biroul ei, spre o sală de examinare care semăna cu o sală de operații dintr-un spital. În aer se simțea un fior rece. Lângă perete, un rând de dulapuri metalice asigurau depozitarea temporară a morților, în timp ce vizavi se aflau trei chiuvete adânci și un frigider în colț. În mijlocul încăperii se aflau patru mese de examinare din metal. Asistenta lui Linh, Theresa, lucra la un cadavru de pe masa cea mai îndepărtată în timp ce asculta muzică la căștile sale Beats. Mirosurile de antiseptic industrial și de fluide corporale acide gâdilau nasul lui Henley.

Theresa introduce un depărtător chirurgical în pieptul unui cadavru.

— Acesta a fost un culturist de 23 de ani, spune Linh, clătinând din cap. Atac de cord. S-a prăbușit în sala de sport. Nu am nevoie de un examen toxicologic ca să îmi spună că este plin de steroizi.

Sunetul cuiva călcând pe sticlă spartă umple urechile lui Henley pe măsură ce Theresa deschide pieptul. Ramouter face un pas înapoi.

— Toaleta este a doua ușă pe stânga, indică Linh, cu amuzament în voce, în timp ce Ramouter se întoarce și fuge.

— Îmi pare rău, spune Ramouter când se întoarce câteva minute mai târziu, cu privirea plină de rușine.

— Nu-i nimic. Nu ești primul și nu vei fi nici ultimul, spune Linh. Bun, sunteți gata?

Henley dă din cap afirmativ, iar Linh trage la o parte folia de plastic de protecție. Părțile de cadavru care au fost găsite de-a lungul malului râului și pe aleea de la numărul 15 Nelson Mews erau acum aranjate pe masa de examinare, ca un puzzle însângerat, care nu a fost încă reconstituit în totalitate. Henley se simte amețită. Face un pas înapoi și încearcă să se prindă de ceva.

— Ne poți da ora decesului?, întreabă Henley, încercând să ascundă tremurul nervos din voce.

— O estimare aproximativă, explică Linh, aș spune între douăzeci și patru și treizeci și șase de ore pentru omul tău.

Henley se uită mai atent la tatuajul de pe trunchi.

— Este o scenă din *Full Metal Alchemist,* spune Linh. Părea destul de mulțumită. Este un film anime manga, în caz că nu știai. Cu mult înaintea ta, continuă ea de dragul lui Ramouter. Pe spate îl are tatuat pe Ken din *Fist of the North Star.*

— Ce poți să îmi spui despre dezmembrări? Ante sau post mortem?, întreabă Henley în timp ce se plimbă încet în jurul părților de cadavru, observând fiecare detaliu și ignorând telefonul mobil care îi vibrează în buzunar.

— Ambele. Linh se îndreaptă spre partea de sus a mesei. Brațul drept și piciorul stâng au fost îndepărtate mai întâi. Dacă vă uitați aici, indică spre locul unde a fost tăiat piciorul stâng, sângele începuse deja să se coaguleze. Moartea ar fi survenit în patru minute.

Linh întoarce capătul inferior al trunchiului spre Henley, expunând oasele, carnea și intestinele.

— Aici nu există aproape deloc coagulare. Așadar, la patru ore după moarte, ucigașul tău a început să îndepărteze membrele. În piept există o rană perforată interesantă, chiar deasupra inimii. Aceasta a fost făcută înainte. Voi ști mai multe după ce încep autopsia, după prânz. Îți spun un lucru, totuși. Au făcut o treabă de rahat când au tăiat cadavrul acesta. Uitați-vă aici. Linh arată cu un deget înmănușat spre două tăieturi lungi și zimțate de pe umărul drept. S-au făcut cel puțin două încercări înainte ca brațul să fie, în cele din urmă, tăiat. Este ca și cum cel care a făcut asta, nu a mai folosit niciodată un fierăstrău Black and Decker.

— Ce este un fierăstrău Black and Decker?, întreabă Ramouter, care stă la aproape un metru distanță, cu spatele la chiuvete.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Ai nevoie de un expert în bricolaj pentru asta. Ochii lui Linh se încrețesc de râs pe măsură ce îndreaptă piciorul drept. Dar și mai important, uitați-vă la asta. Linh ridică capul de pe masă și îl întoarce spre Henley. Apoi deschide maxilarul cu degetele. Ramouter, apucă lanterna din lateral, spune ea. Nu am destule mâini.

Ramouter prinde mica lanternă argintie tip stilou și merge spre masă.

— Haide. Nu fi timid. Luminează aici.

Ramouter face cum i se spune și luminează lanterna în gura deschisă.

— Hmm… Unde este limba?, întreabă Ramouter.

Henley se forțează să ia lanterna de la Ramouter și îndreaptă lumina spre partea din spate a gâtului. Gura era acoperită de sânge uscat și a putut să vadă rămășițele de mușchi striat expus, care formau baza limbii.

— Cum?, întreabă Henley.

— A fost tăiată, răspunde Linh. O disecție foarte curată, care putea fi realizată numai cu ceva în genul unui cuțit de filetat, foarte ascuțit, sau cu un bisturiu.

— Dar cât de ușor este să tai limba cuiva?

Henley își mișcă propria limbă în jurul gurii, simțind micile tendoane de la bază cum se întind și trag.

— Cât timp persoana este în viață? Al naibii de dificil. De aceea, logic ar fi fost ca limba să fi fost tăiată post mortem, dar nu a fost.

— Stai așa, era încă în viață când i-a fost tăiată limba?

Linh dă din cap.

— Să apuci limba cât timp persoana este în viață ar fi dificil, iar tăietura este atât de precisă. Aș zice că victima ta era inconștientă. De asemenea, mai este un lucru. Spune-mi dacă observi ceva la picioare.

Henley se apleacă. Gamba piciorului drept, acoperită cu mici fire de nisip, fragmente de alge și vomă uscată, era musculoasă, cu păr fin, de culoare maro deschis. Piciorul stâng era la fel, dar, pe gleznă, o fâșie de piele, cu o lățime de aproximativ cinci centimetri, era mai palidă decât restul.

— Victima noastră purta o brățară electronică?, întreabă Henley.

— Cred că da, răspunde Linh. Dacă te uiți aici. Linh întoarce piciorul pentru a examina pata palidă, care nu era mai mare decât o cutie de chibrituri. Categoric, aș spune că purta o brățară electronică. Sunt sigură că dacă aș avea dimensiunile unei brățări electronice standard, de la una dintre companiile de monitorizare, s-ar potrivi.

— Așadar, victima noastră a fost eliberată pe cauțiune și avea interdicție de circulație?, întreabă Ramouter. Asta ar trebui să ne ajute să pornim de undeva. Trebuie să existe o modalitate de a afla dacă cineva a încălcat cauțiunea în ultimele zile.

— Ai idee câți oameni primesc cauțiune și o brățară electronică?, întreabă Henley.

— Succes cu asta, răspunde Linh. Am recoltat probe de sânge, de urină, cele obișnuite, și le-am trimis dimineață. Sper că voi primi un răspuns până la sfârșitul săptămânii. Deci, avem un nume? Mi se pare puțin lipsit de respect să îi tot spunem... ei bine, unuia dintre ei, omul Manga, acum că cea mai mare parte din el este întinsă pe masă în felul acesta.

Henley își scoate telefonul din buzunar, care vibra de alerte, și citește mesajul de pe ecran. Era de la Anthony Thomas, care confirma că a trecut amprentele brațului tăiat prin Livescan, baza de date a poliției.

— De fapt, chiar avem, spune Henley. Faceți cunoștință cu Daniel Kennedy.

Capitolul 5

Era aproape ora 20.00 când Ramouter a intrat în apartament, și-a scos pantofii, care mai aveau încă urme de noroi uscat pe ei, și i-a așezat pe prețul de la intrare. Trecuseră patru zile de când se mutase aici. Mirosul din apartament nu era al lui. Mirosea încă a odorizant artificial și a înălbitor. O grămadă de cutii, pe care amâna să le deschidă, ocupa livingul și bucătăria în plan deschis. A pornit radioul și a scos o masă gata preparată din frigider, a luat ambalajul de carton și a îndepărtat plasticul întins cu o furculiță.

Câteva minute mai târziu, Ramouter a dat la o parte resturile de spaghete carbonata fade și și-a luat iPhone-ul.

— Oh, ne așteptam să suni mai devreme. Tocmai ne pregăteam să mâncăm, spune Pamela, îndepărtându-se de cameră.

Ca întotdeauna, fața ei era perfect machiată și nu i se mișca niciun mușchi de pe chip. Era îmbrăcată în haine scumpe de yoga, chiar dacă Ramouter știa sigur că Pamela habar nu avea ce înseamnă poziția câinelui cu fața în jos și probabil credea că *savasana* era un fel de ceai.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cât timp îmi va lua să mă întorc de la poliție. Traficul de pe South Circular…

— Ei bine, poate că mâine ai putea pleca la timp. Rutina este importantă.

Ramouter își mușcă limba ca să nu spună „Crima nu este un serviciu de la nouă la cinci”.

— Unde este Michelle? Am încercat să o sun pe FaceTime, dar nu a răspuns.

— Probabil că a uitat, din nou, să își încarce telefonul, dar este sus. Amândoi sunt. S-a simțit obosită. Eu plec imediat să iau băieții de la antrenamentul de fotbal. Îi voi duce iPad-ul meu sus.

Pamela o găsește pe Michelle așezată pe marginea patului. Dormitorul ei oglindea sufrageria lui, cu valize și cutii care ocupau mare parte din spațiu. Ramouter chicotește în sinea lui.

— Michelle, iubita mea, spune Ramouter. Ești bine, iubire? Unde este Ethan? Cum a fost prima lui zi de școală? Mi-e dor de tine.

— Este deja în pat, răspunde Michelle, așezând iPad-ul pe noptieră. Prima zi de școală l-a epuizat complet. Am făcut o grămadă de fotografii pentru tine.

— Știu. Îți amintești că mi-ai trimis pozele în această dimineață?

Inima lui Ramouter se frânge în timp ce confuzia se răspândește pe fața lui Michelle. Demență precoce la vârsta de treizeci și șase de ani. O formă genetică rară de Alzheimer, a spus specialistul. Tatăl ei murise la cincizeci și opt de ani, dar restul familiei se gândea că poate va sări peste câteva generații. Ramouter a primit confirmarea de transfer, pentru a se alătura Unității pentru Crime în Serie, cu două săptămâni înainte de diagnosticul lui Michelle. Găsiseră apartamentul din Forest Hill, o școală pentru Ethan și un interviu de angajare pentru Michelle, dar diagnosticul a schimbat totul. Sora mai mare a lui Michelle, Pamela, a susținut că sora ei are nevoie de stabilitate și că o mutare într-un oraș necunoscut, departe de familie și de prieteni, ar fi în detrimentul ei. Ramouter nu putea să contrazică acest lucru. Avea încă e-mailul prin care refuza transferul la UCS, salvat în folderul cu ciorne. Fusese gata să îl trimită, dar Michelle i-a spus să nu o facă. Era o ocazie unică în viață. Că nu voia ca el să regrete. Să aibă resentimente față de ea.

— Cum a fost ziua ta?, întreabă Ramouter.

— Ziua mea a fost bună. Pamela m-a scos la prânz să mă întâlnesc cu niște prieteni de-ai ei. Tu i-ai fi detestat. Cum a fost ziua ta?

— A fost bună. Sunt o echipă bună și am fost repartizat cu Anjelica Henley la un caz. Îți amintești de ea, cea despre care ți-am povestit?

— Inspectorul?

— Da, așa este. Inspectorul, răspunde Ramouter, cu o voce mai luminoasă.

— Cum este ea?

— Este… dură. Inteligentă. Nu cred că îi place să fie prinsă cu mine, dar suntem încă la început.

— Hmm. Ethan a vrut să stea treaz și să îți spună despre școală…

Ramouter se uită la Michelle prin ecran și se simte copleșit de tristețe. Era distrasă din nou. O putea vedea în ochii ei. Îl privea în timp ce încerca să se agațe de amintirile ei. El nu putea să se uite la ea. A întors ecranul telefonului în jos, pe tejghea. Ar fi trebuit să o ignore pe Michelle când i-a spus că este în regulă să meargă la Londra. Ar fi trebuit să stea alături de soția lui ca un bărbat, dar în schimb a fugit cu prima ocazie. Sentimentul de vină îi apăsa pe umeri, la fel de familiar ca și costumul de lucru. Era nervos pe Michelle și pe boala ei. Iar vinovăția și jena pe care le simțea din cauza acestei furii erau sufocante.

— Îmi pare rău, spune Ramouter, în timp ce ridică telefonul. Semnalul este cam dubios în acest apartament.

— Oprește-te, spune Michelle.

Aceste momente de luciditate erau cele care îl făceau pe Ramouter să se simtă și mai rău. Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce Michelle îl privea cu o claritate intensă. Îl cunoștea și știa cum să îl abordeze.

— Amândoi am fost de acord, spune ea.

— Știu. Doar că îmi lipsiți, tu și Ethan. Asta este tot, răspunde Ramouter în timp ce își șterge lacrimile.

— Va fi bine. Suntem bine, spune Michelle cu fermitate.

— Știu. Voi purta o discuție cu mine însumi.

— Bine. Acum, lasă-mă să îți povestesc despre prânzul cu prietenii nebuni ai Pamelei. De fapt, abia aștept ziua în care să nu îmi mai amintesc de ei.

Ramouter râde în timp ce o privește pe Michelle înveselindu-se. Vinovăția era încă acolo, dar în următoarea oră, în timp ce vorbea cu Michelle, povara nu a mai fost atât de mare.

Capitolul 6

Henley știa că ora de colectare a gunoiului nereciclabil era în jur de 11.00. A pus jos pungile de cumpărături și și-a verificat ceasul: 20.26. Tomberonul cu roți albastre bloca poarta principală. Probabil că tatăl ei nu ieșise din casă toată ziua.

Henley a târât coșul de gunoi la margine și a deschis poarta. Spinii de pe tufișul de trandafiri, crescut prea mult, s-au prins de haina ei în timp ce mergea pe alee. Buruienile se strecuraseră cu forța prin crăpăturile din pavaj.

— Ce naiba?, spune Henley când cheia de la ușa din față refuză să se rotească în sensul invers acelor de ceasornic. Era aceeași cheie care, în ultimii cinci ani, a fost atașată la același breloc albastru al cardului Tesco Clubcard. Introduce cheia din nou. Nu se rotește.

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu.

Henley se apleacă și strigă prin cutia poștală.

— Tată. Sunt eu, Anjelica. Deschide ușa.

Se ridică iar, ținând cu degetele cutia poștală întredeschisă.

— Tată. Haide. Doar… te rog. Vreau să văd dacă ești bine.

— Sunt bine. Pleacă.

— Nu plec până nu deschizi ușa. Ți-am făcut niște cumpărături.

— Lasă-le la ușă.

— Tată. Te rog. Lasă-mă să te văd. Promit că nu voi intra.

Henley aruncă o privire prin cutia poștală și îi vede picioarele apropiindu-se, în pantalonii de trening gri spălăcit. Cutia poștală s-a trântit când s-a deschis ușa de la intrare.

— Ai nevoie de o tunsoare, tată. Este singurul lucru pe care Henley a reușit să îl spună, în timp ce stomacul i se răsucea în noduri. Nu îl mai văzuse pe tatăl ei, Elijah, de aproape trei săptămâni, iar înfățișarea lui era șocantă. Pierduse în greutate. Pielea din jurul gâtului i se plia în sine ca o batistă mototolită. Șocul lui Henley dispare, dar în locul lui apare acea teamă când realizezi faptul că părinții tăi bat la ușa morții.

Elijah își aranjează părul, care acum era mai mult alb decât gri. Tunsoarea gradată se transformase într-un păr afro scurt și neîngrijit.

— Simon a venit pe aici azi dimineață. Henley își așază mâna peste mâna tatălui ei. El și-o trage. De ce nu ai vrut să îl vezi?, întreabă ea cu blândețe.

— Nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi.

— Tată. Trebuie să ne lași să te ajutăm.

— Nu am nevoie de ajutorul vostru. Sunt bine.

— De ce ai schimbat încuietoarea?

— Ca să nu mai veniți aici, tu și fratele tău, ori de câte ori aveți chef. Nu sunt un copil.

— Nimeni nu a spus că ești. Suntem doar îngrijorați pentru tine.

— Ei bine, sunt în regulă. M-ai văzut. Acum poți pleca.

— Tată… Nu fi… Poți măcar să mă lași să intru un minut?

— Am spus nu!

— Bine. Bine. Henley prinde marginea ușii. Nu voi intra. Poftim, ia asta.

Henley ridică pungile de cumpărături și le strecoară prin crăpătura ușii.

— Habar nu am ce ai în frigider. Din câte știu eu, poate trăiești cu biscuiți și sardine, spune ea supărată. Ți-am luat strictul necesar, ouă, pâine, șuncă, pui și niște biscuiți rotunzi. Știu că îți place să…

Elijah trage pungile spre el.

— Futu-i, spune Henley în timp ce i se trântește ușa în nas.

*

— Paisprezece ore, spune Rob fără să ridice privirea de la laptop. Stătea la masa din bucătărie, biroul său temporar, în timp ce constructorii terminau de renovat șopronul din spate. Rob era un jurnalist financiar, care a ales să lucreze de la distanță, în loc să depună un cec de concediere în contul său bancar. O dată pe săptămână ieșea din casă și se aventura pe Old Street, unde frecventa studiourile unui canal de afaceri, pentru a discuta știri financiare de ultimă oră. Aranjamentul le convenea lui Rob și lui Henley, dar el încă o dorea acasă. Luna, o parte alsacian, o parte labrador, o parte altceva, dormea sub masă. Ușile în stil francez erau deschise, dar căldura din timpul zilei încă plutea puternic în aer, amestecată cu parfumul de

iasomie și caprifoi, care venea din grădină. Aromele seducătoare ale unei nopți târzii de vară nu puteau însă acoperi mirosul puternic de putrefacție, care o însoțea pe Henley de când a văzut trunchiul dezmembrat pe Treptele Watergate.

— Ai plecat de acasă dimineața, imediat după șapte, și intri seara la nouă și douăzeci și unu de minute.

— Rob, am avut o zi foarte lungă…

— Tu ai avut o zi lungă? A trebuit să o iau pe Emma de la grădiniță pentru că este bolnavă.

— Și ți-am trimis un mesaj să văd cum se simte.

— Nu avea nevoie de un mesaj. Avea nevoie de mama ei.

— Hai să nu facem asta, spune Henley în timp ce își pune geanta pe blatul din bucătărie și se îndreaptă spre frigider. Rob fiind Rob, nu era suficient de egoist ca să gătească numai pentru o persoană. Henley scoate vasul Pyrex acoperit cu folie alimentară. Pui la grătar cu miere și usturoi, cu orez prăjit cu legume și broccoli. Pune vasul la loc și închide ușa frigiderului. Trebuia să facă mai întâi un duș pentru a îndepărta pelicula subțire de moarte, care îi acoperea corpul și mirosul de eșec, care o urmărea de când plecase de la tatăl ei. Se întreba dacă Rob își dădea seama că a început să lucreze la o anchetă.

— Am fost să îl văd pe tata, spune ea.

— Oh. Chipul lui Rob se înmoaie puțin. Cum se simte?

— Nu prea bine. A refuzat să mă lase să intru.

— Asta nu este bine pentru el. Ce ai de gând să faci?

— Nu știu. Henley deschide iar ușa frigiderului și scoate o sticlă de vin. Va trebui să vorbesc cu Si, dar… nu știu.

— Uite, știu că lucrurile nu sunt grozave cu tatăl tău, dar ai fi putut să mă anunți că vei întârzia. Ar fi frumos să îți ceri scuze.

— Să îmi cer scuze pentru ce?, întreabă Henley, luând un pahar de vin din dulap. Pentru că am fost la tatăl meu?

— Nu, bineînțeles că nu. Am vrut doar să spun…

— Vrei să îmi cer scuze pentru că m-am dus la serviciu? Trebuie să lucrez, Rob. Unul dintre noi trebuie să aibă un serviciu stabil.

Henley a regretat cuvintele imediat ce i-au ieșit pe gură.

— Și ce? Eu doar stau aici și fac pe soțul casnic, am grijă de copilul nostru și fac dulceață, în timp ce tu mergi la muncă.

— Știi ce am vrut să spun de fapt. Știu ce faci și eu… apreciez cât de mult muncești pentru noi, dar ne tot învârtim în cerc cu asta.

— *Apreciezi?* Rob își ridică privirea spre Henley pentru prima dată de când aceasta a intrat în bucătărie. Își dă jos ochelarii și își freacă micile adâncituri de pe nas, acolo unde ramele l-au strâns. Nu sunt unul dintre colegii tăi. Sunt soțul tău. Nu vreau ca tu să mă *apreciezi.* Vreau să înțelegi ceea ce îți spun, ceea ce ți-am tot spus.

— Vrei să nu mai lucrez. Să renunț la slujba mea…

— Știi că nu asta spun. Nu vreau să nu mai lucrezi. Tot ce vreau este să îți găsești un alt loc de muncă. Este un miracol faptul că Emma mai știe cum arăți.

— Nu fi așa de ridicol. Te comporți ca și cum aș fi abandonat-o. Mă duc la muncă și încerc să îmi fac partea pentru a face lumea mai sigură pentru ea.

— Din spatele unui birou? Cum o ajută asta? Ești încă în serviciu restrictiv. Nu ești pe teren să prinzi violatori și criminali cu mâinile goale. Uneori mă întreb care este adevăratul motiv pentru care nu vrei să pleci.

Picioarele scaunului lui Rob scârțâie pe gresie când se ridică. Henley așteaptă să îi fie aruncată în față acuzația obișnuită de trădare.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Rob. Nu în legătură cu asta. Nu din nou. Știu că trebuie să vorbim.

— Tocmai asta este problema. Întotdeauna știi, dar ți-ai făcut vreodată timp să stai jos și să vorbești cu mine? Ne pui viețile în așteptare pentru ce? Crăciunul trecut mi-ai spus că lucrurile se vor schimba, dar nu a fost așa. Suntem încă aici, în același loc.

Rob își ia bricheta și foițele de rulat de pe masă.

— Mă duc să o plimb pe Luna. Mă întorc în jumătate de oră.

Ușa de la intrare s-a trântit și Henley a scos un oftat reprimat. Ar fi trebuit să îi spună acum. Să îi spună că s-a întors pe teren. Că nu mai era restricționată la birou, că Pellacia a trimis-o din nou pe străzi. Că viețile lor urmau să fie din nou date peste cap. În schimb, a urcat la etaj la dormitorul fiicei sale. Emma era întinsă în patul ei. Henley a fost tentată să o trezească doar ca să o audă spunând „mami”. În schimb, i-a sărutat creștetul capului. Mirosea a unt de cacao și a pudră pentru bebeluși. Emma era singurul lucru în care Henley putea vedea ceva bun.

•

Henley s-a așezat pe marginea patului și s-a lăsat pe spate, lăsând prosopul să cadă liber în jurul ei. Făcuse duș, dar nu se simțea curată. Ancheta se strecurase deja în porii ei. A închis ochii și și-a trecut degetele pe trup, până când a ajuns la crestătura bine-cunoscuta de piele îngroșată și încrețită. Cinci centimetri de țesut cicatricial în partea dreaptă. A doua cicatrice, cu opt centimetri mai sus, era ușor mai plată. Cuțitul îi ratase cu puțin ficatul și, dacă ar fi fost mai jos, ar fi pierdut copilul pe care nu știa că îl purta în pântece. Doi ani și jumătate mai târziu, încă mai simțea oțelul fierbinte cum îi străpunge pielea.

Henley și-a strâns mai tare ochii. Vedea în fața ei cadavrul dezmembrat al lui Daniel Kennedy. A inspirat adânc. Făcuse scandal că fusese numită anchetator superior într-o anchetă de crimă, dar nu putea ignora fiorul electrizant care o străbătea. Moartea era adrenalina ei și asta o speria.

Mergând pe malul acelui râu, examinând cadavrul, a simțit că are un nou scop, dar tendoanele din mână i s-au strâns și degetele au început să îi tremure, corpul ei îi spunea că ceva nu era în regulă. Și-a scuturat capul pentru a-și aduce la tăcere vocea interioară. Vocea abia dacă era mai tare decât o șoaptă, dar era insistentă: Se *apropie o furtună, iar tu nu ești pregătită.*

Capitolul 7

Regulile secției de maximă siguranță din închisoarea Belmarsh nu i se aplicau. Ușile de la celulele care adăpostesc deținuții din categoria A, considerați prea periculoși pentru a fi asociați cu restul populației din penitenciar, nu se deschideau decât la ora 8.00. Peter Olivier, deținutul cu numărul A0743TP a ieșit din celulă de la ora 6.30. S-a spălat pe dinți și a făcut un duș singur, înainte de a se schimba într-un trening bleumarin nou-nouț Nike și o pereche de adidași negri Air Force 1. Treningul maroniu emis de închisoare l-a purtat doar o singură dată în cei doi ani și jumătate de când era închis. Primul pachet de îngrijire, care conținea haine, articole de toaletă și cărți, i-a sosit la patruzeci și opt de ore după ce fusese escortat ca deținut preventiv.

Ar fi putut să urmărească știrile pe micul televizor din colțul camerei sale, dar a preferat să nu îi fie perturbată rutina de dimineață de traficantul de droguri de treizeci și opt de ani din celula alăturată, care nu făcea față vieții de pușcărie, țipa și se dădea cu capul de perete în fiecare dimineață. Olivier era afară din celula sa și stătea singur în sala de recreere, vizavi de ecranul televizorului cu diagonala de 116 centimetri.

— Cafeaua o căutai?

Un gardian ține în mână o cană aburindă. Olivier zâmbește, pielea lui palidă încrețindu-se în jurul unor ochi albaștri pătrunzători. Acest gardian era nou. Olivier simțea mirosul de bumbac proaspăt al sprayului pentru călcat, emanat de cămașa lui.

— O cafea sună absolut perfect. Mulțumesc foarte mult, îmi pare rău – nu ți-am reținut numele.

— Sunt Paul.

— Ah, așa este. Paul. Așteaptă acolo, bine?

Gardianul rămâne nemișcat în timp ce Olivier se lasă pe spate, suflă aburul de pe ceașcă și ia o înghițitură.

— Hmm, este puțin cam mult sirop de alune, dar așa rămâne. Nu ai putea să îmi faci o favoare și să îmi dai telecomanda? Este mult prea devreme pentru idiotul acela de Piers.

Olivier rânjește în timp ce gardianul îi înmânează telecomanda.

— Dar ce se întâmplă aici?, se întreabă Olivier în timp ce schimbă canalul pe BBC One, unde începuseră știrile locale. Reporterul se afla pe Digul Greenwich.

Anchetatorii au confirmat acum că trupul unui tânăr găsit ieri dimineață pe malul râului, la doar câțiva metri în spatele meu, a fost identificat oficial ca fiind Daniel Kennedy. Anchetatorul superior a confirmat că este vorba de o anchetă de crimă; cu toate acestea, ea nu a confirmat zvonurile locale, conform cărora cadavrul lui Daniel Kennedy ar fi fost găsit dezmembrat.

— Este un mod îngrozitor de a muri, spune gardianul, care nu se mișcase. Cum a putut cineva să îl taie…

Paul se oprește când Olivier se întoarce încet cu fața la el și zâmbește.

— Ești un om foarte amuzant, Paul. Mă îndoiesc, totuși, că este un zvon. Olivier se apropie de televizor în timp ce apare o fotografie a lui Daniel Kennedy. Își înclină capul într-o parte și bate pe ecran de trei ori.

— De ce îmi pari cunoscut, fiule?, întreabă el.

O conferință de presă cu anchetatorii a fost programată pentru această după-amiază. Între timp, detectiv inspector Anjelica Henley a făcut apel la orice martor să contacteze Unitatea pentru Crime în Serie. Detaliile de contact ar trebui să apară pe ecran.

— Paul, am auzit bine? A spus reporterul acela „Henley”?

— Henley, Henman. Nu sunt prea sigur.

— Sunt destul de sigur că a spus Henley. Olivier ridică telecomanda și oprește televizorul. Și fata mea este acum inspector.

Capitolul 8

Daniel Kennedy. Treizeci și șase de ani. Într-o relație. A locuit în Londra. Din Londra. Fotografia de profil de pe pagina lui de Facebook arăta un bărbat zâmbitor, care stătea pe un ATV, cu toate membrele intacte. Cazierul său judiciar din calculatorul național al poliției arăta un bărbat cu două pseudonime și patru condamnări: posesie de droguri de Clasă A și B, jaf la vârsta de șaisprezece ani și, cel mai recent, vătămare corporală gravă.

— Te face să te întrebi, nu-i așa? Ramouter răsfoiește paginile raportului.

Și-a mai estompat înfățișarea de ieri, de elev care se întoarce la școală. Pantofii lustruiți au fost înlocuiți de adidași negri. Sacou de costum, dar fără cravată.

— Ce anume te face să te întrebi?

Henley virează ca să evite un biciclist apărut de nicăieri.

— Pe cine trebuie să fi enervat Kennedy ca să sfârșească în bucăți pe malul Tamisei. A primit o condamnare de optsprezece luni pentru vătămare corporală gravă. A ieșit din închisoare în 2018, și-a încheiat perioada de probă acum trei luni, iar apoi s-a trezit eliberat pe cauțiune pentru o încăierare și vătămare corporală ușoară.

Henley se întrebase același lucru când a zăcut trează în pat, cu Rob sforăind lângă ea, cu mirosul dulce și amețitor de canabis încă în respirația lui.

A tras mașina pe aleea unei case în stil victorian, cu trei etaje. Iarba și tufișurile erau foarte mari, iar nenumăratele tomberoane verzi cu roți se revărsaseră. Doi locatari ședeau pe împrejmuire, fumându-și țigările și privind-o pe Henley în timp ce parca între o dubă albă și un Mini Cooper roșu.

— Nu arată a centru aprobat pentru eliberații pe cauțiune, afirmă Ramouter, verificând dacă legitimația era vizibilă la gâtul lui.

— La ce te așteptai?

Henley oprește motorul și se mai uită o dată la cei doi bărbați de afară, înainte de a deschide portiera mașinii.

Ramouter ridică din umeri.

— Nu știu. Nu este cea mai ordonată, dar mă gândeam că va fi… mai dură.

— Dezamăgit că locatarii nu se împușcă în grădina din față?

— Nu… dar…

Henley se reazemă de portiera mașinii.

— Ai mai fost într-un centru de cauțiune?

— Nu. Ramouter are decența să pară puțin stânjenit. Există un început pentru orice, nu?

— Hmm. Nu mă face de râs, îl avertizează Henley, îndreptându-se spre ușa principală consolidată.

•

— Reprezentantul companiei Sentinel a fost aici de două ori în căutarea lui. Beryl trage un fum lung din țigara ei electronică, lăsând în urmă rujul roz neon pe țigară, în timp ce Henley și Ramouter își semnează numele în registrul de vizitatori. Ca să fiu sinceră, am fost șocată să văd reprezentantul companiei. Nu prea poți să te bazezi pe ei să vină aici și să monteze brățara în primul rând. Deci, ce a făcut? Nu mi-a plăcut de el niciodată. Nu că mi-ar plăcea de vreunul dintre ei

— Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Kennedy?, întreabă Henley, ignorând întrebarea lui Beryl.

Beryl închide registrul și îl pune sub tejghea. Dispare și se întoarce cu un mănunchi de chei în mână.

— Să vedem. Nu lucrez în weekenduri și în zilele de luni. Vineri am fost bolnavă, așa că ultima dată când am fost aici a fost joi și numai pentru schimbul de zi, de la 08.00 dimineața până la 17.00 după-amiaza și nu îmi amintesc să îl și văzut atunci. Cred că ultima dată când l-am văzut pe Kennedy a fost poate marți.

— Cât timp a stat aici înainte ca Sentinel să vină și să îi monteze brățara electronică?

— A fost aici cel puțin două săptămâni înainte de a veni ei. La naiba de trepte, locuia la etajul trei, spune Beryl cu ciudă. Apoi urcă scările, cu Henley și Ramouter în urma ei.

— Își respecta interdicția înainte să vină ei?

— Sincer, da. Și-a cam ținut capul plecat. În prima săptămână a stat la comun, dar colegul lui de cameră s-a bătut cu drogatul din camera nouă și a fost arestat preventiv. Așa că a rămas în propria lui cameră.

Beryl alege o cheie din mănunchi și deschide ușa.

— Înainte să plecați, întreabă Henley, Daniel a avut vreun vizitator?

— Vizitatorii nu au voie, dar asta nu înseamnă că nu a avut niciunul. Avem camere de supraveghere. Înregistrările se șterg la fiecare treizeci de zile, dar puteți verifica dacă doriți.

Ramouter și-a dus o mână la nas în timp ce păși în înăuntru. Camera mirosea a mâncare stricată și a haine vechi. Erau două paturi de o persoană în părțile opuse ale camerei, cu un dulap mic lângă fiecare. Henley a deschis fereastra cât de larg s-a putut. Masa era plină de cutii goale de mâncare la pachet, doze de bere și o jumătate de sticlă de whisky ieftin. Pe pervazul ferestrei se afla o sticlă de lapte acru. Muște mici și negre bâzâiau în jurul unei plase portocalii cu clementine mucegăite.

Henley și-a pus perechea de mănuși de latex, pe care o ținea în buzunar. S-a aplecat și a ridicat o pungă. Era plină de corespondență nesolicitată, un formular de la tribunal care confirma condițiile de eliberare pe cauțiune, următoarea programare la medicul de familie și scrisori de la avocații săi.

— Este dezgustător, spune Ramouter pe măsură ce se plimbă prin cameră. Cum poate cineva să trăiască așa? Orice s-ar fi întâmplat, nu s-a întâmplat aici, și miroase de parcă nu ar mai fi fost aici de cel puțin o săptămână.

— Vreau să vorbești cu ceilalți locatari, spune Henley. Explică-le că nu le cerem să fie turnători, tot ce vrem să știm este când l-au văzut ultima dată și dacă au vorbit cu el. Apoi ne putem uita pe camerele de supraveghere. Înregistrarea din afara casei ar putea fi mai utilă.

— Nicio problemă. Deci, am terminat aici.

— Se pare că... Henley face o pauză când ceva îi atrage atenția în apropierea capătului de pat. Ea dă la o parte o pereche de boxeri și ridică un iPhone.

— Pare nou, spune Ramouter. De ce ar fi lăsat în urmă un telefon nou-nouț?

— Ai pungi pentru probe?

Ramouter își verifică buzunarul și clatină din cap.

— Nu am. Îmi pare rău. Cred că le-am lăsat în mașină.

Henley își dă jos mănușa de la mâna stângă, o înfășoară în jurul iPhone-ului și i-o dă lui Ramouter, înainte să bage mâna din nou sub pat. Degetele ei ating ceva tare și crăpat. Știe fără să vadă ce este. Se ridică și îi arată lui Ramouter o cutie mică,

rotundă, legată de o curea. Pe plasticul negru era o crăpătură vizibilă.

— Și-a tăiat brățara?, întreabă Ramouter în timp ce Henley o ia în mâna înmănușată.

— Se pare că a călcat pe ea. Își lasă telefonul și își îndepărtează brățara. Ce naiba avea de gând să facă?

Ramouter ia brățara ruptă de la Henley în timp ce propriul ei telefon începe să sune. Numărul de mobil al lui Stanford luminează intermitent pe ecran.

— Trebuie să mergi la Ladywell Fields, spune Stanford, fără să îi dea lui Henley ocazia să îl salute.

— Pentru ce?

— Cred că am găsit-o pe fata noastră.

Capitolul 9

— Una dintre doamnele din tabăra de instrucție le-a găsit. Este acolo.

Stanford arată spre o femeie de culoare, care vorbea cu un ofițer de poliție. Umerii ei tremurau vizibil. O femeie albă mai înaltă, care stătea lângă ea, și-a pus brațele în jurul ei.

— Nici nu are rost să mai spun că este distrusă. Stanford, care are statura unui jucător de rugby, își încrucișează brațele late. Ticălos bolnav. Acum că avem doi... Mă gândeam la ultima dată când am avut un caz ca acesta.

— Nu pot să mint și să spun că nu mi-a trecut prin cap, dar ciopârțirea unor cadavre și aruncarea lor nu este ceva atât de neobișnuit, așa că hai să nu ne gândim la asta încă, răspunde Henley în timp ce se uită în jur.

Au trecut ani buni de când nu a mai fost la Ladywell Fields. Tabăra de instrucție a avut loc lângă un teren de tenis, de unde se vede și spitalul Lewisham. Poliția a izolat zona, iarba era uscată din cauza caniculei.

— Așadar, ce s-a întâmplat?

— Aisha organizează aici o sesiune de antrenament pentru femei, în fiecare miercuri, la ora 11.30.

Stanford, Ramouter și Henley încep să se îndrepte spre tufișuri.

— În ultimele două săptămâni au fost raportate cazuri de exhibiționism, continuă Stanford. Stelian Văcărescu, în vârstă de patruzeci și opt de ani. Aisha a împărțit femeile în grupuri mici, se plimba în împrejurime și pe cine vede în tufișuri?

Henley trece pe sub bandă.

— Surprinde-mă, spune ea.

— Văcărescu, cu scula afară. Femeia aleargă spre el și îi spune să plece naibii că sună la poliție. Acesta se încheie și începe să fugă, dar se împiedică și cade. Aisha crede că are noroc și decide să facă o arestare cetățenească. Ajunge la Văcărescu, se uită în jos și vede în ce s-a împiedicat.

Piciorul de culoarea caramelului era subțire și plin de sânge uscat. Trei unghii de la picioare, lăcuite în albastru intens, au

trecut prin plasa neagră a unei perechi de colanți, care s-a adunat pe laba piciorului.

— Rahat, spune Ramouter.

— La început a crezut că este piciorul unui manechin, până când a observat sângele uscat și Văcărescu a început să țipe ca un om posedat.

La un metru de picior, un braț și un cap fuseseră aruncate lângă un ciot de copac. Capul era acoperit cu împletituri lungi, negre și mov. În partea dreaptă avea o zonă de chelie, de mărimea unei monede de zece bani. Fruntea era străbătută de zgârieturi, iar vânătăile împânzeau pometele drept. Urme de ruj roșu îi crestau buzele. Două găuri înnegrite în locul unde obișnuiau să fie ochii.

Ramouter își duce o mână la gură și își întoarce privirea.

— Unde este Linh?, îl întreabă Henley pe Stanford. Și de ce nu ești în instanță?

— Un jurat bolnav, iar Linh este pe drum. Stanford se întoarce cu spatele la cadavru. Henley știa cum se simte. Credeau că le-au văzut pe toate, până când viața le-a prezentat un nou tip de iad.

— Ce mai faci? o întreabă Stanford pe Henley.

— Sunt bine, răspunde Henley. Nu ai de ce să îți faci griji.

Henley se pregătea pentru momentul în care aveau să găsească restul fetei. Nu simțea nici neliniște, nici cutremur, doar un torent copleșitor de furie, la gândul că cineva putea să o arunce pe fata asta ca pe un gunoi.

— Am avut un caz în Bradford anul trecut, spune Ramouter, cu expresia tensionată, în timp ce încearcă să își recapete controlul. Un polițist a găsit o femeie, pe jumătate moartă, în spatele unei alimentare. Își scosese singură ochii. Era dependentă de droguri. Drogată cu metamfetamină. Dar uitați-vă la fata noastră… Nu pare că și-a scos singură ochii, dar de ce i-ar scoate cineva?

— Unde este Văcărescu acum?, întreabă Henley.

— Stă pe o bancă cu doi polițiști. Șocul a pus stăpânire pe el, răspunde Stanford în timp ce scoate un șervețel mototolit din buzunar și își suflă nasul.

— Ramouter, du-te și vorbește cu el. Dacă vine regulat pe-aici, atunci trebuie să fi observat ceva în neregulă. Ține minte,

nu contează cât de important sau irelevant ar părea, asigură-te că ne spune totul.

— Și spune-i să își țină scula în pantaloni, spune Stanford. Zâmbetul de pe fața lui dispare rapid când se întoarce și privește în jos la cadavrul femeii. Săraca de ea.

— Cât timp mai durează până ajung aici criminaliștii? Trebuie să montăm un cort cât mai repede posibil. Și așa sunt prea mulți fotografi amatori pe aici. Henley se întoarce cu fața la mica mulțime, care crescuse în mărime de când a ajuns. Băieți adolescenți, cu bicicletele aruncate pe iarbă, stăteau în picioare ținându-și telefoanele în aer. Camere de supraveghere?

— Îți vine să crezi? Sunt o grămadă peste tot. Să sperăm că vom obține ceva.

— Cu voia lui Dumnezeu. Henley își pune mâinile pe cap și inspiră adânc. Cine naiba ar face așa ceva?

Stanford ridică din umeri.

— Un amant gelos, poate?

— Poate. Trebuie să o identificăm. Va trebui să o trecem și prin Persoane Dispărute dacă nu se află în baza de date ADN.

— Bine. Ce vrei să fac în continuare, șefa?

Henley privește spre cer. Soarele era deja la apogeul amiezii și valul de căldură se reluase, aducând cu el umiditatea și duhoarea orașului.

— Vreau ca tu și Eastwood să faceți o vizită ia Sentinel. Kennedy avea o brățară pe care și-a scos-o. Centrul are camere de supraveghere și avem telefonul lui. Este mort. Trebuie să le spunem tehnicienilor să arunce o privire la telefon și la brățara spartă, dar vreau să văd întâi ce poate face Ezra cu ele.

— Am înțeles.

Stanford dă din cap afirmativ și salută ca un cercetaș în timp ce Henley îi face semn lui Ramouter să vină. Un BMW X5 al poliției, cu luminile albastre aprinse, dar fără sirene, urmat îndeaproape de o dubă și de un Hyundai argintiu, se îndrepta spre ei.

— Cum a fost cu exhibiționistul nostru?, îl întreabă Henley pe Ramouter în timp ce acesta își pune carnețelul în buzunar.

— Inutil. Papagalul meu vorbește engleza mai bine decât el.

— Ai un papagal?

— Este al fiului meu. Are patru ani. Ramouter o privește pe Henley de parcă ar fi fost o informație pe care trebuia să o știe.

— Văcărescu? Român?

Ramouter dă din cap.

Henley își scoate cheile de la mașină, i le înmânează și apoi își scoate telefonul. Duba, mașina de poliție și Hyundai-ul se opresc lângă mașina lui Henley.

— Tot ce am reușit să scot de la el a fost numele lui, faptul că locuiește în Sydenham și că îi pare rău. Și a trebuit să folosesc Google Translate doar pentru a obține asta. Apoi a continuat să spună „fata, fata”. Tot ce a urmat după aceea a fost în limba română și nu pot să tastez atât de repede.

— În regulă. Duceți-l pe Văcărescu la secția din Lewisham, spune ea, derulând prin contactele ei și apăsând tasta de apelare. Dacă reușesc să dau de Bianca, interpreta, o voi ruga să se întâlnească cu tine acolo. Dacă așteptăm ca Unitatea de Asistență a Martorilor să rezolve asta, vei sta acolo toată ziua.

Bianca a răspuns și i-a spus lui Henley că tocmai termina la Judecătoria Tamisa și că ar trebui să ajungă în aproximativ o oră.

— Bine, s-a rezolvat. I-am trimis numărul tău de telefon. Te va suna după ce ajunge la secție. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca ea să aștepte la recepție mult și bine.

Telefonul lui Ramouter a început să sune și s-a întors iar spre Văcărescu. Henley s-a întors și s-a uitat din nou la zona în care fuseseră aruncate părțile de cadavru. Ladywell Fields era deschis douăzeci și patru de ore și avea diverse puncte de intrare. La fel ca și la prima victimă, oricine a fost, cunoaște zona. În acest loc nu ajungi din întâmplare. La un moment dat, femeia, oricine ar fi ea, urma să fie găsită. Două cadavre în două zile. Ambele tăiate în bucăți și expuse. Bărbat și femeie. Negru și alb.

— Ei bine, aș spune că este frumos să ies din birou din când în când. Vocea lui Linh o smulge pe Henley din gândurile ei. Mi s-a spus că mai avem unul.

— Nu că aș fi adepta presupunerilor, dar cred că este vorba de restul din ce am găsit ieri la râu. Așa cum ai spus, arată… arăta să aibă între douăzeci și treizeci de ani.

— OK. Ei bine, lasă-mă să mă uit la ea. Nu știu cât timp a stat aici, dar căldura asta va accelera descompunerea mai repede decât o stripteuză care adună bancnote de cincizeci.

— Știi că nu ești amuzantă, nu?

Linh zâmbește și își ajustează cureaua genții de pe umărul stâng.

— Având această meserie, poți să mă învinovățești? Rămâi?

— Doar puțin. Voi sta de vorbă cu Aisha, femeia care a găsit-o, și apoi îi voi cere unuia dintre polițiști să mă ducă înapoi la Greenwich.

— Mă îndoiesc că voi sta mult. Cu cât o duc mai repede la morgă, cu atât mai bine. Dacă mai aștepți, după ce termin, te duc eu înapoi și poate vom stabili, în sfârșit, o zi pentru o seară a fetelor. A trecut prea mult timp, Anjelica. Încep să mă simt neglijată.

Douăzeci de minute mai târziu, Linh o bate pe Henley pe umăr. Tocmai dăduse undă verde pentru ca trupul să fie dus la morgă.

— Trebuie să vorbim, spune Linh.

Zâmbetul îi dispăruse de pe față. Fruntea îi era încrețită de îngrijorare, în timp ce își freca cearcănele de sub ochi. A luat-o pe Henley de brat și a condus-o spre terenul de tenis, departe de echipa de criminaliști care strângea probe în tufișuri, departe de mica mulțime de treizeci, care crescuse la cincizeci de persoane în ultima oră.

— Mai întâi, ochii. Vulpi, pisici vagabonde, nu sunt sigură care, au ajuns deja la ea, dar ochii arată de parcă ar fi fost tăiați afară. Trebuie să o duc înapoi la morgă, ca să îmi fac o idee despre ora decesului.

— De cât timp crezi că este aici?

— Greu de spus. Dacă ar fi să estimez, cred că este moartă de cel puțin câteva zile, dar cât timp a stat aici, așteptând să fie găsită? Habar nu am, dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine. Are un semn, spune Linh, cu o voce înceată.

— Ce?

Mintea lui Henley o ia la goană, împotmolindu-se într-o singură explicație. Acidul i se ridicase deja din stomac și îi gâdila spatele gâtului.

— Un simbol tăiat în piele, Anjelica. Are unul pe antebraț. Nu o tăietură veche, ci nouă. Sângele pare să se fi coagulat. Bănuiesc că a fost făcut post-mortem.

— Este o... Henley nu a trebuit să își termine cuvintele. Linh știa. Cu toate acestea, ea termină întrebarea. O cruce dublă cu o semilună în vârf?

— Da, de aproximativ cinci centimetri lungime.

— Și Kennedy?

— Există dovezi cu ceea ce pare a fi automutilare, cicatrici vechi pe brațe și pe trunchi, dar părțile pe care le avem din el sunt acoperite de tatuaje. Tatuaje detaliate, elaborate. Sinceră să fiu... Linh își scutură capul, nu, în niciun caz. Mă îndoiesc că mi-ar fi scăpat așa ceva.

— Poate că nu ți-a scăpat nimic. Poate că nu este nimic acolo. Henley își sprijină fruntea de gard, sperând că Linh vorbește prostii.

— Futu-i, va trebui să îl scot iar din congelator. Doar pentru liniștea mea. O sun pe Theresa. Îi spun să îl pregătească și să facă poze cu fiecare centimetru din el.

— Vin cu tine. Dacă are semnul, vreau să fiu acolo când îl găsești.

— Dacă îl găsesc. Și o mai avem și pe ea.

Henley și Linh privesc, amândouă, în direcția unde echipa de criminaliști lucra în tufișuri.

— Cine ești?, întreabă Henley în timp ce imaginea cu capul femeii îi străfulgera prin minte.

Capitolul 10

— Nu te-ai grăbit deloc, spune Henley în timp ce Ramouter ajungea la UCS.

Era aproape ora 16.00. Părea epuizat. Își suflecase mânecile cămășii și fruntea îi sclipea de sudoare.

— Îmi pare rău. A trebuit să îmi cumpăr ceva de mâncare înainte să vin. Ramouter ridică o pungă umedă de mâncare la pachet, cu un hamburger de pui și cartofi prăjiți. Deci, înainte de toate. Lui Văcărescu îi place să vorbească. Foarte mult. Apoi am fost să văd birourile consiliului local, sunt chiar la capătul drumului de la Ladywell Fields, și am vorbit cu persoana responsabilă pentru întreținerea parcului. Îmi pare rău, ar fi trebuit să îți spun.

— Nu, este în regulă, răspunde Henley. Sunt ultima persoană care se va lua de tine, pentru că ai luat inițiativa. Așadar, ce a spus Văcărescu?

— Ei bine, a fost foarte hotărât să nu vorbească până când nu îi promit să nu fie acuzat de expunere. Poate că am fost de acord cu asta, dar, din punct de vedere tehnic, nimeni nu s-a deranjat să îl aresteze efectiv pentru exhibiționism, iar Aisha nu a raportat acest lucru.

— Odată ce a văzut cadavrul, ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

— Așa. Ramouter își bagă câțiva cartofi în gură. Așadar, Văcărescu a spus că a ajuns în parc în jurul orei 10.30. S-a dus la cafenea, a băut un ceai, și-a citit cartea și după aceea a ieșit la o plimbare. Apoi a spus că era disperat să se ușureze și a intrat în tufișuri.

— Nu a putut folosi toaletele din cafenea?

Ramouter ridică din umeri.

— Se pare că trebuie să meargă des, pentru că a luat o boală venerică de la fosta lui prietenă.

Henley face o grimasă în timp ce Eastwood, care tocmai a intrat în birou, începe să râdă.

Ramouter își șterge mâinile cu un șervețel.

— Oricum, el a spus că doar se ușura, nu se masturba, așa că nu a văzut nimic în tufișuri până când Aisha a început să țipe la el. A mai spus că a fost acolo și ieri, cam la aceeași oră.

Henley dă din cap pe măsură ce deschide fotografiile de la scena crimei pe ecranul computerului.

— Cadavrul a fost găsit puțin mai în spate și la dreapta. Henley arată spre tufișurile din stânga parcului. Imposibil să fie văzut din locul în care se desfășura tabăra de instrucție, dar vizibil din locul în care ar fi stat Văcărescu. Deci, ce a spus consiliul?

— Ei bine, au avut probleme cu incendiile din parcuri din cauza vremii caniculare. Iarba uscată și idioții care aruncă țigări în tufișuri și nu aruncă grătarele alea ieftine în mod corect, nu sunt o combinație bună. Au spus că pompierii au fost chemați ieri după-amiază, la ora 17.48, fiindcă a fost un incendiu în tufișurile de lângă terenul de tenis.

Henley dă clic pe următoarea fotografie și mărește pe urmele arse, care erau vizibile la câțiva metri de capul fetei.

— Oare ucigașul nostru voia ca trupul să fie găsit sau căuta doar o modalitate de a scăpa de el?, întreabă Henley.

— De ce s-a deranjat să o arunce pe ea în parc sau pe Kennedy de-a lungul râului?, întreabă Ramouter. A tăiat deja cadavrele în bucăți, așa că, de ce nu a pus bucățile în saci de gunoi și nu le-a aruncat în cel mai apropiat tomberon? Gunoierii le-ar fi ridicat și probabil că noi nu ne-am fi dat seama.

Henley se gândește la urmele pe care Linh le-a văzut pe antebrațul fetei. Semnele erau semnificative și nu era ceva ce putea să ascundă de Ramouter.

— Mai este ceva, spune Henley. Fata noastră are două simboluri tăiate în piele. Peter Olivier a tăiat aceleași simboluri pe toate cele șapte victime ale sale.

Ochii lui Ramouter se măresc și se luminează de recunoaștere.

— Ucigașul Puzzle?, întreabă el cu gura plină de pâine și pui.

Henley se cutremură. Detesta porecla pe care presa i-o dăduse lui Olivier. O neliniștea să vadă banalizarea unui criminal în serie.

— Oricine a ucis-o pe fata noastră misterioasă, a marcat-o în același mod în care o făcea și Olivier, explică Henley. O semilună și o cruce dublă.

— Dar Olivier este în închisoare, nu-i așa?

Henley repetă cuvintele pe care le rostise judecătorul pentru a se liniști.

— Execută șapte condamnări pe viață. Este închis pe viață. Nicio șansă de eliberare condiționată. Va muri în închisoare.

•

Henley se uita la fotografiile de la scena crimei. Membre dezmembrate împrăștiate în sud-estul Londrei. Casa ei. Una dintre victime avea un nume, dar această tânără femeie de culoare, care a fost cândva plină de viață, era încă fără nume și a fost ucisă, măcelărită și apoi aruncată ca o păpușă stricată.

— Cine ești tu?, întreabă Henley cu voce tare. Fotografia femeii arată orbitele goale ale ochilor; absența peliculei lăptoase a morții, care acoperea de obicei ochii unui cadavru. Henley a tremurat involuntar. Nu a uitat că, în urmă cu câțiva ani, ea ar fi putut fi femeia din acea fotografie, măcelărită și lăsată moartă într-un parc.

— Încă nu ai un nume?

Henley își ridică privirea și îl vede pe Stanford stând în fața biroului ei. A fost atât de pierdută în gândurile ei, încât nici măcar nu și-a dat seama că intrase în birou.

— Am căutat amprentele și ADN-ul ei în baza de date, dar nu am aflat nimic. Ce a spus Sentinel?, întreabă Henley.

— Că va dura câteva zile pentru a obține un raport complet. Stanford își scoate cravata roșie pe care o purta de fiecare dată când trebuia să apară în instanță și își azvârle pe birou sacoul pe care îl purta doar la nunți, înmormântări și, ocazional, la audieri disciplinare.

— Nu trebuia să te întorci aici. Puteai să mergi acasă. M-aș fi descurcat.

— Și să fiu nevoit să îl suport pe Gene în timp ce îmi bagă în față încă o mostră de placă ceramică. Nu, mulțumesc.

Henley râde în timp ce și-l imaginează pe partenerul lui Paul încercând să îl convingă să i se alăture într-un alt proiect de renovare a casei.

— Deci, ceea ce vrei să spui este că te-ai gândit să mă verifici, afirmă Henley.

— Niciodată. Mi-a spus să te invit la prânzul de duminică. Nu trebuie să îl aduci și pe domnul Morocănos cu tine, doar tu și prichindelul.

— Chiar vrei să îți petreci duminica cu un copil mic?

— Nu, plănuiesc să mă îmbăt în bucătărie cu tine. Stanford apucă sticla de apă care stătea pe biroul lui de mai bine de o săptămână și deșurubează capacul. Deci, am auzit de la Eastie că păstrăm cazul acesta și că tu ești la conducere?

— Nu prea mi s-a dat de ales. Henley începe să își aranjeze biroul deja ordonat.

A rearanjat stilourile din cană și s-a asigurat că dosarele erau la cincisprezece centimetri de marginea biroului, în timp ce îl asculta pe Stanford trăncănind despre proces și plângându-se de ultimul anunț protocolar al poliției metropolitane.

— Și, unde este?, întreabă Stanford. Stagiarul tău. Credeam că este cu tine. La cheremul tău.

— De fapt, se presupune că este stagiarul tău.

— Nu, mulțumesc. Pare un pic prea entuziasmat, dacă mă întrebi pe mine.

— Așa ai fost și tu cândva, răspunde Henley cu un zâmbet.

Stanford se strâmbă.

— Niciodată.

— Oricât de mult mi-ar plăcea conversațiile noastre, Ramouter mă așteaptă jos. Mergem spre Camden ca să vorbim cu fratele lui Daniel Kennedy.

Stanford ridică din sprânceana groasă.

— La nord de râu? Mai bine tu decât eu. Deci, cât de departe am ajuns cu acest caz?

— Linh a găsit un semn pe corpul fetei.

— Un semn?

— O cruce dublă cu o semilună deasupra.

Umorul se risipește de pe fața lui Stanford.

— Și celălalt, cadavrul găsit pe râu?, întreabă el.

— Linh verifică acum. Aștept să se întoarcă la mine.

— Ei bine, nu poate fi…

— Am mai fost în situația asta, Paul. Henley își ia iPadul. Pe ecran, crucea dublă și semiluna tăiau pielea fetei.

— Olivier ieșea și se dezlănțuia peste tot atunci, dar acum este diferit. Olivier stă într-o celulă de închisoare. Oricine ar putea fi făptașul.

— După tot ce a făcut Olivier, chiar vrei să spui că ar trebui să respingem posibilitatea ca acest lucru să aibă vreo legătură cu el?, întreabă Henley cu îngrijorare.

— Stai jos, Anj.

Stanford își trage un scaun și se așază și el.

— Știu ce ai de gând să spui, Paul, și nu este nevoie.

— Ba este nevoie.

Henley oftează și se așază pe birou, ca un compromis.

— Nu trebuie să faci asta, spune Stanford. Nu trebuie să te plasezi într-un loc care îți va trezi amintiri dureroase.

— Și ce crezi că va face vorbind despre asta acum?, se răstește Henley.

Stanford se lasă pe spate și își încrucișează brațele.

— Nu face asta. Sunt prietenul tău și știu cum te simți.

— Știu că ești îngrijorat, dar nu trebuie să fii.

— Ai putea să îi predai cazul lui Eastie. Și-a dovedit de mai multe ori capacitățile în timp ce tu erai în serviciu restrictiv. Știi că Eastie se descurcă.

— Și eu nu?

Stanford își lasă capul pe spate și își rostește cuvintele către tavan.

— Nu asta am spus.

— Și cum ar arăta dacă i-aș preda cazul lui Eastwood? Oamenii ar bârfi, Paul. Sunt destule zvonuri care circulă în jurul meu și așa. Aș pierde respectul.

— Nu vei pierde… Stanford se oprește când Henley îi întoarce spatele și se îndreaptă spre ușă. Anjelica, o strigă el.

— Știu că îți pasă, dar să nu îmi mai ceri niciodată să renunț la un caz.

— Prostii, spune Stanford în timp ce Henley trântește ușa în urma ei.

Capitolul 11

— Încă nu îmi vine să cred, spune Jacob Kennedy, așezându-se pe canapea. Trei cești de cafea se aflau pe masă. Henley nu dorea cafea, dar și-a dat seama că Jacob avea nevoie de o activitate. Aveau doar o singură fotografie cu Daniel, făcută cu șase luni mai devreme, în custodie, dar Henley putea să vadă asemănările. Același păr șaten creț și des și aceiași ochi căprui intens.

— Trebuia să lucrez de acasă săptămâna aceasta, dar totul s-a dus pe apa sâmbetei. Nu mă pot concentra la nimic.

— Cu ce vă ocupați?, întreabă Ramouter.

— Consultant financiar. Îi sfătuiesc pe cei care înființează noi afaceri, îi ajut să găsească investitori, chestii de genul acesta. Dan… fratele meu lucrează cu mine. Proiectare și construcții. El este… scuze… oh, Doamne… *era* foarte bun… Nu mă înțelegeți greșit. Știu că nu a fost un înger. A avut câțiva ani dificili. A trebuit să facă închisoare, dar probabil că știți deja asta…

Vocea lui se pierde când privește spre șemineu, unde se află o colecție de fotografii.

— Când a fost ultima dată când ați vorbit cu el sau când l-ați văzut?, întreabă Henley.

— Pe Dan? Cred că a fost în weekendul de sărbătoarea bancară. A fost ziua de naștere a soției, așa că am făcut un grătar.

— Și cum se simțea?

— Era bine. Adică era supărat din cauza interdicției, așa că nu a putut sta până târziu, dar în afară de asta era bine.

— Și ați mai vorbit cu el după ziua de naștere a soției dumneavoastră?

— Probabil că da. Jacob închide ochii și își freacă tâmplele. Așa cum am spus, vorbeam despre faptul că se întoarce la muncă. Oh, l-am mai văzut după petrecerea soției mele. Ne-am dus să ne uităm la meciul dintre West Ham acasă și Arsenal. Asta a fost acum vreo trei săptămâni.

— Ați fost apropiați?, întreabă Ramouter.

— A fost fratele meu mai mic. Tatăl nostru a murit când eram copii, iar mama noastră nu a prea reușit să facă față. Bea foarte mult. Se droga. Așa că am fost doar eu și el să avem grijă unul de celălalt.

Jacob se leagănă înainte și înapoi în timp ce umerii i se ridică și începe să plângă.

— Scuze, îmi pare rău.

— Este în regulă, spune Henley cu blândețe și îi indică lui Ramouter să îi dea șervețelele de pe măsuța de cafea.

— Chiar îmi pare rău.

Jacob mulțumește dând din cap în timp ce ia șervețelele de la Ramouter.

— Fratele dumneavoastră a fost eliberat pe cauțiune pentru încăierare și vătămare corporală?, întreabă Henley.

— Instanța a spus că apartamentul lui era prea aproape de locul unde trăia victima, spune Jacob cu amărăciune. Am vrut ca el să locuiască aici cu noi. Aș fi putut să îl supraveghez, dar soția a spus că ar fi fost prea tulburător pentru copii, ceea ce este o prostie. Copiii îl iubesc pe unchiul Dan. Poate că… nu știu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat… Este vina mea.

— Vă rog. Nu sunteți de vină.

Henley își simte propria inimă rănită de durerea sinceră a lui Jacob. Își așază o mână pe umărul lui, fără să știe dacă gestul este cu adevărat liniștitor.

— Ce știți despre acuzațiile care i s-au adus fratelui dumneavoastră?

— Dan doar se apăra. Lucram la un proiect în Dalston și Dan bănuia că unul dintre constructori fura materiale. Chestia este că Dan a fost… cam temperamental. Mă îndoiesc foarte mult că a fost politicos când l-a înfruntat. Se pare că s-au certat…

— Ați fost acolo?, întreabă Henley.

— Nu. Asta mi-a spus Dan. A fost o ceartă. A continuat pe stradă, iar Dan l-a lovit în cap. Dan a fost cel arestat și acuzat.

Ramouter răsfoiește paginile din carnețelul său.

— Tomas Nowak, spune el. Acesta este constructorul cu care s-a bătut Dan?

Expresia lui Jacob se luminează ușor.

— Da, el este. Crezi că are vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Dan?

— Vom vorbi cu el, spune Henley. Vă amintiți și altceva?

Tocmai atunci strigă o voce de femeie:

— Jay. M-am întors.

— Soția mea, spune Jacob, aproape scuzându-se.

Henley și Ramouter se ridică în picioare în timp ce o femeie bine îmbrăcată, cu părul lung, drept și șaten, stă în pragul ușii.

Femeia scapă pungile de cumpărături mari și galbene la picioare.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt detectiv inspector Anjelica Henley, iar acesta este detectiv ofițer stagiar Salim Ramouter, răspunde Henley.

— Sunteți aici în legătură cu Daniel?, întreabă femeia, fără simpatie. Orice ar fi făcut, nu are nicio legătură cu noi.

— Zara! Nu era implicat în nimic, spune Jacob, sărind în picioare.

— Spuneam doar că…

— Ei bine, nu o face.

— Cei doi nu s-au înțeles?, întreabă Henley în timp ce Zara se întoarce și pleacă, cu tocurile pocnind pe podeaua de lemn. Jacob tresare când o ușă se trântește.

— Este doar supărată, spune el. Cu toții suntem.

— A mai fost un lucru, recunoaște Henley. Daniel a intrat în închisoare pentru vătămare corporală gravă.

Jacob oftează și își șterge fața cu dosul mâinii.

— Încerca doar să o apere pe Zara, dacă vă vine să credeți. Eram la o petrecere și un idiot nu voia să o lase în pace pe Zara. Dan i-a spus să dispară și apoi totul a explodat. A fost o bătaie și tipul a căzut, s-a lovit de o masă și și-a spart orbita. Dan a spus că a acționat în autoapărare, însă jurații nu l-au crezut.

— Dumneavoastră l-ați crezut?

Jacob îi aruncă lui Henley o privire indignată.

— Desigur, spune el. Fratele meu mic avea un temperament urât și era un idiot câteodată, dar niciodată nu și-a căutat probleme intenționat. Nu așa l-am crescut.

Capitolul 12

— Ai simțit?

Bărbatul privește în jos. Încearcă să deschidă gura în timp ce vede degetele cum se încolăcesc în jurul unui cuțit cu mâner de argint. Încearcă să își miște limba. Să formeze cuvinte în timp ce lama de cincisprezece centimetri îi străpunge carnea. Sângele, negru în lumina slabă, îi curge pe coapsă, dar nu simte nicio durere. Degetele se desfac și cuțitul rămâne rigid pe loc.

— A fost o întrebare stupidă. Nu poți simți nimic. Probabil că pare a fi unul dintre acele vise. Știi despre care vorbesc, nu-i așa?

Bărbatul încearcă să își miște capul. Să urmărească vocea care se învârte prin încăpere.

— Crezi că ești treaz, dar nu te poți mișca. Nici măcar un singur mușchi. Nici măcar degetul mic, dar ești speriat, nu-i așa? Asta este ceva ce poți să simți. O frică mistuitoare, sufocantă.

Bărbatul încearcă să își miște mâna. Vrea să scoată cuțitul, dar nu se întâmplă nimic. Tot ce poate face este să se uite drept înainte la picioarele goale întinse în fața lui. Gleznele îi sunt legate cu coliere de plastic transparent, care îi taie pielea. Picioarele s-au făcut albe, cu pete violet și albastre. Nu este sigur unde se află sau cum a ajuns în acel loc. Nu își poate da seama dacă este noapte sau dimineață devreme. Vrea să își scuture capul. Să încerce să deblocheze o amintire. Să își clarifice imaginea de a fi deschis ușa cuiva pe care credea că îl cunoaște.

— Nu pot face promisiuni false și să îți spun că va fi rapid, pentru că nu va fi așa. Va fi lent.

•

Nu simte nimic, dar aude totul. Pisicile care se bat afară. Ploaia care cade ca niște cuie grele pe acoperiș. Și persoana pe care nu o putea vedea, care se mișca prin cameră. Aude sunetul unui fermoar tras. Metal prins de metal. Apoi, ceva este scos dintr-o pungă.

Inima îi tresare, dar corpul nu, când ceva greu cade pe podeaua de beton. Poate să simtă mirosul de metal ruginit,

murdărie umedă, mirosul pământesc al ploii și al sângelui vărsat. Mirosul de transpirație învechită îi urcă în nas. O combinație grețoasă de fructe acrite și pește rânced.

O voce îi bâzâie în ureche ca un țânțar.

— Dacă te face să te simți mai bine, nu vei simți nimic, dar cred că dacă te uiți la ce am de gând să îți fac – asta îți va lua mințile.

El clipește. Este tot ce poate face. Apoi bâzâitul se oprește. Simte miros de sânge proaspăt, iar apoi nu a mai putut auzi nimic.

Capitolul 13

Se numea Uzomamaka Darego, dar îi plăcea să i se spună Zoe. Avea douăzeci și șase de ani. În presa locală a circulat o descriere a fetei din parc și o schiță a chipului ei. Nu era nevoie ca cineva să vadă o fotografie a unei fete moarte, fără ochi. Unchiul ei a identificat-o în mod oficial în timp ce Henley a lăsat-o pe Emma la creșă. Linh făcuse o treabă bună ca să pară că Zoe era întreagă, cu pleoapele coborâte, ca și cum ar dormi. Henley a pus adeziv Blu Tack pe fotografia în format A4 și a așezat-o pe tablă, lângă fotografia lui Daniel Kennedy. Era o fotografie recentă, făcută cu trei săptămâni în urmă, la o seară a fetelor. Ochii lui Zoe erau mari, căprui deschis și strălucitori.

— Lucra ca asistentă la spitalul Lewisham și, după cum știm, spitalul Lewisham dă spre Ladywell Fields.

Henley se întoarce cu spatele la tablă și cu fața spre birou. Stanford, Eastwood și Ramouter au ajuns cu toții mai devreme la UCS. Era aproape nouă și, în mod neobișnuit, nu era niciun semn de Pellacia.

— Frumoasă fată, spune Eastwood, dezlipind protecția de plastic a paharului de cafea. La ce ne gândim? Poate că a fost ucisă pe terenul spitalului și aruncată în apropiere?

— Este o posibilitate, dar nu uitați că brațul ei drept a fost găsit cu o zi înainte, în Greenwich. Între cele două zone sunt trei kilometri jumate. Bunicii ei i-au raportat dispariția duminică seara la secția de poliție Forest Gate, dar informațiile ei au fost trimise la Unitatea de Persoane Dispărute abia a doua zi. Informațiile despre ea nu au fost distribuite la radio, pe rețelele de socializare sau în presă. Ultima dată când am verificat baza noastră de date internă, erau 10.980 de femei de culoare dispărute, dar site-ul public, pe care Ramouter l-a verificat, arată detalii doar pentru paisprezece.

— Paisprezece!, spune Stanford cu neîncredere. Cum se poate să apară doar paisprezece?

— Site-ul arată doar persoane dispărute neidentificate, dar să nu ne lăsăm distrași de cât de prost este sistemul. În momentul de față, avem numele celor două victime. Linh face o autopsie în

această dimineață. Autopsia lui Daniel Kennedy a fost finalizată, dar încă ne lipsește brațul stâng. Henley își deschide caietul. Stanford, știu că trebuie să te întorci în instanță în această după-amiază, dar vreau ca tu și Eastie să mergeți la spitalul Lewisham. Vorbiți cu colegii ei și verificați și securitatea spitalului. Trebuie să aibă camere de supraveghere cu Zoe Darego părăsind spitalul. Polițiștii au terminat de verificat casă cu casă pe strada Watergate. Nimeni nu a văzut nimic suspect și nu există camere de supraveghere pe acea stradă. Așa că, în ceea ce privește martorii oculari, nu am reușit să găsim niciunul.

— Bine, șefa.

Stanford mototolește punga de hârtie unde a fost sandvișul cu șuncă și o aruncă la coș.

— Dar Digul Greenwich?, întreabă Pellacia.

Henley nu l-a auzit intrând și se întreabă de cât timp stătea acolo și se uita la ea. Privirea din ochii lui semnala mai mult decât un interes profesional. Henley își întoarce privirea.

— Am rugat-o pe Joanna să se țină după Consiliul Greenwich și, de asemenea, după compania de gestionare a serviciilor pentru apartamentele de pe malul râului, răspunde ea.

— Bine. Cu siguranță va băga frica de Dumnezeu în ei.

— Hei, spune Joanna de la biroul ei din fundul camerei. Sunt chiar aici, să știi. Manierele te vor duce departe.

— Scuzele mele, Jo, spune Pellacia în timp ce se apleacă batjocoritor. Poți să scoți rapoartele SIRI pentru cazul de vătămare corporală gravă a lui Daniel Kennedy și pentru actualul său caz de vătămare corporală ușoară?

— Mă ocup deja de asta. Ramouter mi-a trimis un e-mail aseară.

— În cazul acesta, vă las pe toți să vă vedeți de treabă. Îl voi suna pe șeful de la Lewisham. Să vedem dacă sunt dispuși să ne împrumute câțiva oameni de la Unitatea de Siguranță Comunitară ca să ne ajute cu camerele de supraveghere.

Henley dă din cap în semn de mulțumire și prinde privirea lui Pellacia, care s-a lungit cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit.

— Și tu ce vei face?, o întreabă Pellacia pe Henley.

— Ramouter și cu mine le vom face o vizită bunicilor lui Zoe Darego.

•

— Am încercat să raportăm dispariția ei vineri seara, dar ne-au spus că trebuie să așteptăm patruzeci și opt de ore. De ce patruzeci și opt de ore? I-am spus femeii de la ghișeu că ceva nu este în regulă, dar nimănui nu îi pasă de dispariția unei fete de culoare.

Henley a văzut că Ramouter a tresărit, dar ea nu a făcut-o. Nu era prima dată când auzea acele cuvinte „Nimănui nu îi pasă de o fată de culoare”. Ea însăși rezonase cu aceste cuvinte de-a lungul vieții și a carierei, știind că stereotipurile obișnuite și imaginile negative ale persoanelor de culoare însemna că mass-media nu era interesată și că prefera să raporteze dispariția unei fete albe blonde cu ochi albaștri, în locul unei femei de culoare.

Khalifa o privea pe Henley cu ochii roșii și furioși. Se uita la ea ca și cum ar fi fost responsabilă, ca și cum ar fi putut face mai mult. Soția lui Khalifa, Ndidi, s-a așezat lângă el și i-a întins mâna. Nu a scos niciun cuvânt de când le-a deschis ușa lui Henley și Ramouter. Doar o resemnare tăcută atunci când i-au prezentat legitimațiile.

Nu erau singurii din casă. Un bărbat, care părea să aibă în jur de cincizeci și ceva de ani, stătea pe un scaun cu spătar înalt în colțul camerei. Khalifa l-a prezentat drept pastorul lor și o privea pe Henley cu precauție. Ea știa că, în interior, bărbatul se întreba de ce o femeie de culoare a ales să lucreze pentru ei? Restul familiei – o mătușă, un unchi, un prieten de familie, un băiat și o fată, care nu aveau mai mult de cincisprezece și șaisprezece ani – fuseseră izolați în camera din spate. Prin ușa închisă, Henley abia aude cum cineva plânge.

— Nimănui nu îi pasă, spune din nou Khalifa. Și nu au făcut nimic. Și-a tras mâna aspră de la soția lui, iar ea și-a strâns crucifixul de aur din jurul gâtului. Aveau probabil în jur de șaptezeci de ani. Camera în care se aflau era în mod evident „camera bună”. Aspiratorul lăsase dungi fine pe covorul de culoarea ovăzului. Pernele canapelei erau încă ferme, abia dacă erau folosite. Camera mirosea a pin de la lacul de mobilă și a lemn de santal de la odorizantul de aer. Pe peretele cel mai îndepărtat se afla un bufet de mahon fals, acoperit cu fotografii înrămate. O fotografie a nepoatei lor o ilustra pe aceasta în roba de absolvire, ținând în mână un pergament, și cu o tocă într-un echilibru precar deasupra împletiturilor ei lungi. Zâmbetul fetei

era larg și strălucitor. Henley putea vedea în ochii ei un amestec de emoție și anticipare.

— Uzomamaka, spune Henley cu blândețe.

— Zoe. Ndidi a vorbit pentru prima dată.

Vocea ei, plină de durere, poartă o urmă de accent nigerian care s-a anglicizat în timp. Henley nu se poate abține să nu îi pară rău pentru ea.

— Uzomamaka, spune Khalifa cu încăpățânare. Nepoata noastră. Venea întotdeauna acasă. Întotdeauna. Era o fată bună. Nu bătea străzile. Se pregătea să devină moașă. Ar fi putut fi medic, dar a refuzat.

Soția lui dă din cap în semn de acord.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Zoe?, întreabă Henley.

Ndidi întinde mâna spre o geantă de piele neagră și scoate o agendă roșie subțire.

— Întotdeauna am notat în agenda mea turele lui Zoe. În zilele de vineri, tura ei era de la 06.00 dimineața la 18.00 seara, dar uneori termina mai târziu. Sunt în criză de personal.

— De cât timp lucra la Lewisham?

— De aproape doi ani. A început la spitalul Park Royal, dar era prea departe. Îi luă aproape două ore și jumătate să ajungă acasă. Îi ia cam o oră să ajungă acasă de la Lewisham. Nu avea mașină. Dacă avea o tură târzie, Khalifa mergea după ea uneori.

— Dar nu a venit acasă?

Khalifa clatină din cap.

— Uneori întârzia din cauza traficului. Am sunat-o, dar a intrat direct căsuța vocală. Fiul meu i-a trimis un mesaj, dar nimic. La ora unsprezece ne-am dus la spital, dar nu o văzuse nimeni. M-am dus la secția de poliție. Au refuzat să raporteze dispariția ei. Au spus că poate era cu iubitul ei.

— Iubitul ei? Știți cum îl cheamă?

— Daniel. Nu îmi amintesc numele lui de familie.

— Este Daniel Kennedy?, întreabă Ramouter.

— Nu știu. Ndidi pare confuză. Poate. Nu sunt sigură.

— Avea o influență negativă, strigă Khalifa. Uzomamaka era o fată bună. Mergea la muncă și la biserică. Era o…

Umerii i se prăbușesc și scoate un plânsei gutural.

Pastorul, care stătuse în tăcere, se ridică și îl prinde ușor pe Khalifa de braț. Poate că puțin aer îi va face bine, spune el. Henley dă din cap că este de acord.

— Ea îl iubea, iar el o iubea foarte mult, spune Ndidi imediat ce ușa s-a închis. Daniel nu ar fi fost alegerea mea, dar… Ce poți să faci?

— Cum ați descrie relația lor?, întreabă Henley.

— Păreau fericiți.

— Fericiți?

Ramouter pare surprins. Își lasă capul în jos când Henley îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Da. Fericiți. Adică, ea nu vorbea tot timpul despre el. Zoe nu era așa. Era discretă.

— Nu știați să fie vreo problemă?, întreabă Henley.

— Nu. Nu știu cum au stat lucrurile la început. Nu ne-a spus imediat că se vedea cu Daniel.

— Când v-a spus?

— Cam un an mai târziu.

— De cât timp sunt… erau împreună?

— Nu sunt foarte sigură. De vreo doi ani

— Nu locuiau împreună?, întreabă Henley.

— Nu. Ochii lui Ndidi sunt plini de lacrimi. Aveau de gând să o facă. Găsiseră un apartament lângă locul de muncă al lui Zoe, dar după toate problemele nu se puteau muta acolo din cauza condițiilor lui de eliberare pe cauțiune, așa că au trebuit să aștepte. Ați vorbit cu el deja?

Henley aruncă o privire către Ramouter.

— Mi-e teamă că Daniel Kennedy este mort, spune ea.

Ndidi își duce repede mâinile la gură. Ochii ei se măresc de șoc.

— Nu înțeleg.

— Cadavrul lui a fost găsit luni dimineață în Deptford.

Ndidi începe să plângă.

— Cine ar face așa ceva? Își bagă mâna în buzunarul cardiganului și scoate un șervețel. De ce ar… de ce?

— Aș vrea să vă pot spune, dar sincer nu știu, răspunde Henley. De aceea trebuie să investigăm. V-a spus Zoe ceva? Ceva ce să vă îngrijoreze în legătură cu siguranța ei?

Ndidi începe să plângă din nou, iar Henley o lasă.

— Dacă ar fi fost ceva, spune Ndidi după ce a trecut un minut. V-aș fi spus. Era o fată bună, dar cine știe? L-a ținut secret pe Daniel atât de mult timp. Cine știe ce altceva ne mai ascundea?

— Legat de munca ei? Avea vreo problemă?

Ndidi își clatină capul.

— Își iubea meseria. Îi plăcea să ajute oamenii. Voia să aducă viață în lume. Cum ar putea cineva să vrea să o ucidă pentru că făcea asta?

Gâtul lui Henley se strânge.

— Vom afla cine v-a luat-o pe Zoe, reușește ea să spună.

Ndidi se ridică și se îndreaptă spre șemineu. Ia o fotografie cu un bebeluș care zâmbește.

— Când o putem aduce acasă?, întreabă ea, mângâind ușor sticla.

Henley ura cel mai mult această întrebare. Nu exista niciodată un răspuns satisfăcător, adevărul fiind că nici ea nu știa.

— Poliției nu i-a păsat când am spus că a dispărut, spune Ndidi. Trebuie să îmi promiți că nu o vei lăsa pe Zoe să fie uitată.

Henley aude cuvintele fostului ei șef răsunându-i în cap. Rhimes îi spusese în repetate rânduri: „Nu îi face familiei promisiuni pe care nu le poți respecta. Nu este vorba despre tine”.

— Promit, spune Henley.

Capitolul 14

Henley pune telefonul jos cu inima strânsă.

— Ce s-a întâmplat?

Stanford așază o ceașcă de ceai pe biroul lui Henley.

Pellacia își ridică privirea de pe scaunul său de lângă fereastră, unde analiza fotografiile de la scena crimei din Ladywell Fields. Era unul dintre puținii ofițeri care, după ani de zile în poliție, rămăsese inconfortabil în fața imaginilor cu moartea.

— A fost Linh, spune Henley. A finalizat autopsia lui Zoe. Era însărcinată în șase săptămâni.

— La naiba. Săraca fată.

— Ați fost la spital și ați vorbit cu prietenii ei. Există vreo posibilitate ca Daniel Kennedy să nu fi fost tatăl?

— Mă simt de parcă aș fi într-un episod din *Jeremy Kyle.* Lasă-mă o secundă, spune Stanford.

— Este puțin probabil, spune Eastwood, aruncând pachetul gol de chipsuri la coșul de gunoi și întinzând mâna după KitKat-ul de pe birou.

Liniștea cu care echipa aștepta răspunsul lui Stanford a fost întreruptă de Ramouter, care a intrat în cameră.

— Îmi pare rău că am întârziat, spune Ramouter.

— Răspunsul scurt la întrebarea aceasta este nu, spune Stanford. Potrivit celei mai bune prietene a ei, Rachel Bishop, care a lucrat pe aceeași secție cu Zoe în ultimele opt luni, Zoe era îndrăgostită până peste cap de Kennedy. Rachel a spus că Kennedy era un pic prea protector, dar era foarte convinsă că nu i-ar face niciodată rău lui Zoe.

— OK, atunci de ce să țină relația cu Daniel secretă, dacă era un iubit atât de bun?, întreabă Ramouter.

— Familia este adventistă de ziua a șaptea, strictă și complet împotriva relațiilor interconfesionale, explică Stanford. Kennedy este catolic, așa că relația ar fi fost interzisă. Rachel spune că bunica lui Zoe a fost de acord, dar bunicului și unchiului nu le-a convenit deloc. Au amenințat-o că o vor renega și chiar au dat-o afară din casă înainte să le vină mintea la cap, în cele din urmă.

— Bunica ei nu a menționat nimic din toate astea, spune Ramouter.

— Au descris-o ca fiind o fată bună. Nu au vrut să îi păteze imaginea.

— Unde sunt părinții lui Zoe?, întreabă Henley, apoi se enervează în sinea ei, pentru că nu s-a gândit să o întrebe pe Ndidi atunci când au fost la ei acasă. A permis ca durerea femeii să o distragă.

— Nimeni nu știe unde sau cine este tatăl ei. Stanford răsfoiește o pagină din caietul său. Rachel a spus că mama lui Zoe a născut-o la optsprezece ani, a dat-o pe mâna bunicilor și a dispărut în Canada.

— Spirite înrudite, spune Henley. Tatăl lui Kennedy a murit tânăr. A crescut fără mamă. Așa că ne întoarcem la seara de vineri.

— Schimbul ei s-a terminat la ora 18.00, dar nu și-a semnalat plecarea decât la 22.08. După cum știm, Serviciul Național de Sănătate are deficit de personal. Camerele de supraveghere o arată părăsind secția la ora 22.17 și clădirea la 22.32.

— Bunicul ei a spus că s-a dus la spital la ora 23.00, spune Ramouter. De ce a lăsat atât de mult timp să treacă, dacă știa că termină la ora 18.00?

— Băiatul Minune are dreptate. Stanford își închide caietul și îl aruncă pe birou. Vrei să mă rogi să vorbesc cu bunicul ei, nu-i așa?

Henley zâmbește.

— Și cu unchiul. Să îi aduci la secție dacă trebuie. Interogatoriu voluntar. Vezi dacă poți să afli exact ce au făcut de la ora 18.00.

— Așa să fie. Dar mai este un lucru. Rachel a spus că înainte cu două săptămâni să dispară, Zoe a ajuns la serviciu foarte supărată. Plângea, tremura, tot tacâmul.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Ramouter.

— Potrivit lui Rachel, Zoe i-a spus că un bărbat a apucat-o și a făcut-o cățea. I-a spus acesteia că i-a distrus viața. Câteva zile mai târziu, același bărbat a fost văzut în fața spitalului.

— A raportat Zoe acest lucru?, întreabă Henley.

— Rachel nu este sigură dacă Zoe a sunat la poliție, dar a raportat incidentul la paza spitalului.

Încrederea lui Henley crește. În sfârșit făceau progrese. Promisiunile nu vor fi încălcate.

— Dar cum rămâne cu simbolurile de pe cadavrul ei? Sper că nu ignorăm faptul că ar putea avea legătură cu Olivier într-un fel sau altul?, întreabă Eastwood.

— Dacă am avea de-a face numai cu cadavre ciopârțite, aș fi spus nu, dar cu însemnele…

Vocea lui Henley se pierde.

— Nu îmi place încotro se îndreaptă asta, spune Pellacia.

— Trebuie să analizăm posibilitatea ca victimele noastre să aibă legături cu Olivier sau cu cele șapte victime ale sale.

— Care ar putea fi legătura? Olivier s-a răzbunat deja când a început să ucidă, spune Eastwood.

— De ce a vrut să se răzbune?, întreabă Ramouter.

— Olivier s-a înrolat în armată la nouăsprezece ani, explică Eastwood… Părinții nu se puteau descurca cu el. A fost exmatriculat din școală. Mutat dintr-o casă de copii în alta. A fost dat în plasament și apoi dat afară la optsprezece ani, cu un cec de două mii și fără să știe ce să facă cu viața lui. Așa că Olivier s-a înrolat în armată. Șase luni mai târziu a fost violat. Medicul militar a spus că a fost unul dintre cele mai grave cazuri pe care le-a văzut.

Henley se apleacă în față pe biroul ei, recunoscătoare că Eastwood îi spune povestea.

— Ce a vrut să spună prin „cel mai grav caz”?, întreabă Ramouter.

— A fost violat în grup. Au folosit un mâner de mătură și o sticlă spartă, precum și sculele lor. Olivier a stat în spital timp de șase săptămâni.

— La naiba.

— A raportat totul. Și-a numit cei șase atacatori. Adrian Flynn, Toby Kendrick, Jeremy Hicks, Gary Forde, Richard Lewis și Alastair Nash. Toți membri ai plutonului său. A avut loc un proces la curtea marțială, care a durat douăsprezece zile. Toți șase au fost achitați. Un salt rapid înainte, optsprezece ani mai târziu, sergentul Adrian Flynn este acuzat de viol de către un civil. Din nou, este achitat, iar trei luni mai târziu, Olivier îl taie în bucăți și îl împrăștie pe A2, între sensul giratoriu *Sun in the Sands* și ieșirea din Kidbrooke. Două săptămâni după aceea,

Toby Kendrick este găsit tăiat în bucăți sub un pod de cale ferată în Lewisham…

— Ei bine, asta este al naibii de deprimant, spune Stanford. Este prea devreme pentru ceva de băut?

— S-ar putea să mă alătur și eu, spune Pellacia.

Aerul era cald, dar greu. În încăpere era o liniște, de parcă ar fi stat toți în ochiul unei furtuni.

— Olivier i-a ucis pe fiecare dintre atacatorii săi, continuă Eastwood. Și i-ar fi ucis și pe procuror și pe judecătorul care prezida la curtea marțială, dacă Henley nu l-ar fi oprit.

— Ai spus că și-a ucis toți atacatorii, dar au fost șapte victime. Cine a fost numărul șapte?, întreabă Ramouter.

— Nu avem absolut nicio idee. Olivier a refuzat să ne spună.

Henley evadează din amintiri și își îndreaptă atenția din nou spre cameră.

— Semnul de pe cadavru înseamnă că este mai mult decât o simplă coincidență, dar înseamnă și că nu avem de-a face cu criminalul nostru obișnuit. Căutăm un imitator.

— Nu înțeleg, spune Ramouter în timp ce se apleacă în față pe birou. De ce ar începe acum un imitator? Olivier este în închisoare de doi ani și jumătate.

— Nu este primul, spune Henley, privindu-l direct pe Ramouter. Oricine ar fi, este calculat și vrea să ne țină în priză. Altfel, de ce ar fi aruncat cadavrele unde a făcut-o și la o zi distanță unul de celălalt? Și mai este ceva.

Henley se uită la cei care știau. Pellacia, Eastwood și Stanford. Toți se uitau în alte părți, mai puțin la ea. Încercau să scape de acel sentiment de fantome ale trecutului, care se întorceau să îi bântuie.

— Nimeni nu știa despre asta. Henley deschide imaginea cu simbolurile care au fost tăiate în pielea lui Zoe. Aceste simboluri făceau parte din modul de operare al lui Olivier. Semnul lui. Marca lui.

— Nu știam despre asta, spune Ramouter. Simbolurile. Asta nu era în nimic din ceea ce am citit.

— Tocmai asta este ideea, Junior, spune Eastwood. Nu a fost dezvăluit niciodată.

— Aceasta a fost o informație pe care am ținut-o departe de presă în timpul anchetei și al procesului, continuă Henley. Avusesem deja două crime copiate înainte de a merge la proces,

așa că judecătorul a emis restricții de informare. Ziarele au mers la înalta Curte pentru a face apel la ordin, dar judecătorii de la apel au fost de acord că publicarea simbolurilor ar fi fost dăunătoare...

— Câte persoane știau despre însemne?, întreabă Ramouter.

— Toți cei din echipa noastră de la acea vreme. Linh, Theresa și echipa de anchetatori criminaliști a lui Anthony.

— Ultima dată când am verificat, spune Pellacia, Olivier stătea în secția izolată de la Belmarsh. Își petrece nouăsprezece ore pe zi într-o celulă. Cu excepția gardienilor de la închisoare și a unui avocat ghinionist, pe care l-a convins să încerce să facă apel la condamnarea sa, nu comunică cu nimeni.

— Cadavrele care au fost găsite sugerează contrariul, spune Henley. Se întâmplă unul din trei lucruri. Ori avem un imitator care este medium, ori vorbim de cineva care a fost implicat în ancheta inițială și în proces, ori Olivier a vorbit cu cineva.

— Ești sigur că nu putem merge la bar?, întreabă din nou Stanford.

— Serios?, răbufnește Henley.

— Scuze, șefa. Stanford se îndreaptă în scaun. Bine, cu cine ar putea vorbi Olivier?

— Cineva care are o linie directă cu el, sugerează Ramouter. Poate cineva căruia îi scrie? Dar cu ce scop?

— Olivier este un psihopat narcisist și egoist, spune Henley. Poate că vrea să jubileze.

— Dar dacă nu este el și dacă, de fapt, el stă la Belmarsh și își vede de treaba lui și face Sudoku?, spune Eastwood. Ar putea fi o scurgere de informații?

Henley dă din cap.

— Nu are niciun sens. De ce ar scurge cineva aceste informații acum?

— Nu vorbesc despre acum; vorbesc despre perioada când Rhimes era la conducere.

— Nici să nu te gândești la asta, Eastwood, spune Pellacia.

Vocea lui este dură și plină de avertisment.

Eastwood își ridică mâinile.

— Nu este ca și cum i-aș vorbi de rău pe cei morți. Spun doar ceea ce poate gândim cei mai mulți dintre noi. Uite, suntem doar noi aici și știm cu toții că Rhimes nu era un înger.

— Au fost o mulțime de lucruri, Eastie, dar nu ar fi divulgat niciodată informații sensibile în felul acesta, spune Henley.

Se simțea mai protectoare față de el mort, decât o făcuse când era în viață.

— Poți să spui asta, chiar și cu toate zvonurile care circulau? Altfel de ce și-ar fi pus capăt zilelor?

— Bine, spune Stanford, într-un efort de a o elibera pe Eastwood. Nu am fost noi. Dar cum rămâne cu biroul procurorului? Nu sunt tocmai de încredere. Nu m-aș mira dacă vreun interimar tâmpit ar fi dezgropat dosarul și l-ar fi lăsat în metrou pe linia Northern line. Nu ar fi prima dată.

— Uite, spune Pellacia. De ce nu s-ar putea că ucigașul să fie vreun fost iubit gelos? Darego nu a fost tocmai sinceră în legătură cu relația ei cu Kennedy.

— Nu fi ridicol, murmură Henley în sinea ei.

— Sau poate că Kennedy a enervat persoana nepotrivită, continuă Pellacia. Are antecedente pentru droguri.

— O datorie pentru droguri?, întreabă Ramouter. Ultima lui condamnare a fost când avea douăzeci și doi de ani. Asta înseamnă acum paisprezece ani. Un pic cam târziu pentru ca cineva să își dea seama că poate Kennedy i-a vândut mai puțin de un gram de iarbă.

— Fac doar pe avocatul diavolului, continuă Pellacia. Din ceea ce știm până acum despre Daniel Kennedy, singura persoană care îl ridică în slăvi este fratele său.

— Scuze, șefu. Ramouter ridică din umeri. Momentul nu mi se pare potrivit, ca acest lucru să aibă legătură cu drogurile.

— Sunt de acord cu Ramouter, spune Henley. Și nici eu nu cred că este o scurgere de informații. Înțelegea că Pellacia voia să acopere toate unghiurile, dar nu putea ignora sentimentul că această pistă i-ar fi făcut să umble după cai verzi pe pereți.

— Cei mai mulți oameni care scurg informații o fac fie din ideea greșită că fac un bine, fie doar pentru a fi plătiți. Tipul ăsta, dacă este vorba de un tip, este mai degrabă interesat să se facă remarcat. Să iasă în evidență din mulțime, spune Ramouter. Și să marcheze cadavrele cu... Ce anume? O semilună și o cruce dublă?

Pellacia dă din cap.

— Asta îl va face cu siguranță să iasă în evidență.

Capitolul 15

— Stagiarul este un pic cam atotștiutor, nu-i așa?, spune Pellacia, închizând ușa biroului său.

— Pune întrebările corecte, răspunde Henley. Dar este încă devreme.

— Au trecut două zile. Ei bine, de fapt – Pellacia își verifică ceasul – două zile, opt ore și patruzeci și două de minute de când te ocupi de acest caz în calitate de detectiv inspector superior.

Henley se așază.

— M-ai chemat aici pentru un control?

— Nu o spune în felul acesta. În primul rând, îmi fac datoria și în al doilea rând, nu crezi că aș prefera să fiu acolo decât aici? Am auzit ce ai spus. M-ai făcut ridicol.

Henley încearcă să ignore durerea din tonul lui Pellacia. Ea nu răspunde. Mintea ei se întoarce în trecut la acele conversații nocturne în pat, în care Pellacia îi spunea despre ambițiile lui profesionale. Acum are chipul unui om care a pus mâna pe cea mai mare portocală din copac, doar ca să realizeze apoi că fructul este amar.

— Ce este cu ea?, întreabă Pellacia.

— Cu cine?

— Fata. Uzomamaka Darego. Zoe.

Henley se gândea să îl mintă. Să îl păcălească cu replica obișnuită că vrea doar să facă o treabă bună, dar Pellacia o cunoștea prea bine.

— Zoe îmi amintește de ea, recunoaște Henley. De Melissa Gyimah. Ți-am povestit despre ea.

— Fata care a dispărut de la școala ta?

— Nu a umblat doar la școala mea. Am crescut cu ea. A locuit în apartamentele de peste drum de casa mea. Poliția nu s-a deranjat și presa nu a clipit, până când o fată albă de cincisprezece ani a dispărut. Fața ei era peste tot. În toate ziarele, la toate știrile, dar pentru Melissa a trebuit să facem totul singuri. Noi am fost cei care am căutat-o și am pus afișe, iar nouă luni mai târziu, am găsit-o.

— În râu, spune Pellacia cu blândețe.

Cunoștea povestea.

— Zoe îmi amintește de ea, asta este tot. Cineva a aruncat-o ca pe un gunoi. Ucigașul Melissei nu a fost prins niciodată. Nu vreau asta nici pentru familia lui Zoe, nici pentru familia lui Kennedy.

— Nu se va întâmpla asta. Pellacia face un pas înainte, ca și cum ar vrea să o îmbrățișeze pe Henley, dar în schimb își bagă mâinile în buzunare. Cum ești în rest?

Henley îl privește cu atenție pe Pellacia, încercând să își dea seama dacă întreba despre ea din punct de vedere profesional sau personal. Trecuseră peste aceste limite cu atât de mult timp în urmă, încât nu își putea da seama niciodată cu adevărat.

— Munca, spune ea încet și precis, este în regulă. Ce pot să mai spun despre a lucra la o anchetă de dublă crimă? Familiile victimelor, amândouă, par sincere, dar știi cum sunt familiile, multe secrete îngropate.

— Și nimic nu rămâne îngropat pentru totdeauna. Secretele au un mod de a ieși la iveală.

— Ca și semnul. Simbolurile. Henley ridică un cub de notițe galbene post-it de pe birou și îl răsucește în mâini. Am ținut asta secret și acum… cineva știe.

— Până la proba contrarie… Ar putea fi o coincidență.

Henley zâmbește apăsat.

— Amândoi știm că nu este. Cineva a vorbit. Trebuie doar să aflăm cine, ceea ce înseamnă că trebuie să mă întâlnesc cu Olivier.

— Scuză-mă. De ce? Știi ceva, nici nu răspunde. Pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să existe o altă cale.

— Nu există. Nu vreau să mint, aș prefera să nu îl văd, dar nu prea cred că am de ales. Cineva se folosește de modul lui de operare, până la gravarea simbolurilor sale pe cadavre.

Pellacia se întoarce cu spatele și ridică telefonul.

— Stephen, nu îmi întoarce spatele. Ce faci?

— Ceea ce m-ai rugat să fac. Îl sun pe ofițerul de legătură al închisorii, oricine naiba ar fi el.

— Asta nu poate aștepta.

— Știu. Dacă nu te pot duce acolo în seara asta, atunci, într-un fel sau altul, te vei întâlni cu el mâine dimineață.

•

Henley aleargă din greu. Îl poate vedea chiar în fața ei, fugind pe câmp. Aude vocea lui Pellacia strigând: „Oprește-te! Poliția!” Junghiuri ascuțite de durere îi străbat tibiile, dar ea aleargă mai repede, ignorând inelele metalice ale cătușelor care i se lovesc de coaste. L-a pierdut doar o secundă, în timp ce respirația ei a devenit mai rapidă. Gazele de eșapament îi intră în gât, când brusc el se oprește, se întoarce spre ea și fuge…

— Nu, nu, nu, nu, murmură Henley înainte de a se trezi brusc. Partea din spate a maioului e udă leoarcă și se lipește de cearșaful de bumbac de sub ea. Transpirația îi curge între sâni. A încercat să dea jos cu piciorul cearșaful încâlcit în picioarele ei. Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, l-a putut vedea pe Rob întins pe spate, cu gura ușor deschisă, sforăind și ignorând neliniștea ei. Cifrele verzi ale ceasului de pe noptieră indicau intermitent ora 03.48 dimineața.

Henley și-a scos maioul și s-a dat jos din pat. Credea că s-au oprit. Coșmarurile și atacurile de panică, care o consumau de luni de zile. Ochii îi ardeau în timp ce frica o cuprindea în baie. Și-a dat jos pantalonii scurți și a deschis robinetul de la duș.

— Nu… spune Henley când simte jetul cald de urină ieșind și scurgându-se pe interiorul piciorului ei. A luat un prosop, l-a înmuiat sub jetul de apă și a șters urina de pe podea. Cedarea lentă a corpului ei, care îi spunea că nu poate face treaba. A aruncat prosopul umed în coșul de rufe și a intrat la duș. Și-a sprijinit capul de peretele de faianță și a respirat aburii.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, spune ea, apa curgându-i pe spate. Nu te voi lăsa să mă distrugi.

Capitolul 16

— Doamne, locul acesta tot deprimant a rămas, spune Henley în timp ce ea și Ramouter intră pe ușile ruginii ale penitenciarului Belmarsh.

Zona de recepție era lipsită de orice fel de personalitate. Pereții erau vopsiți în același gri neglijent ca și exteriorul. Henley a rezistat impulsului de a face cu mâna la una dintre micile cupole negre, care acopereau camerele de supraveghere din fiecare colț al tavanului. Paznicul, postat în spatele unui geam armat, și-a ridicat privirea din *Daily Mail.* Privirea ei a trecut de la Henley la Ramouter și femeia a scăpat un oftat.

Ramouter i-a aruncat lui Henley o privire care nu mai avea nevoie de explicații. Împărtășeau o înțelegere care venea dintr-o viață întreagă de presupuneri bazate pe culoarea pielii lor. Henley și-a simțit fața cuprinsă de căldură când a înțeles rasismul subtil. Cuvintele nerostite, „Ce cauți aici?”

Henley bate dur în geam când realizează că femeia din spatele geamului rânjește. Aruncă legitimațiile și hârtia A4 împăturită în tava de metal și așteaptă.

— Detectiv inspector?, spune femeia.

Henley se aștepta ca ea să adauge și cuvântul „Serios?” la neîncrederea evidentă din vocea ei. Dar nu s-a întâmplat. Femeia merge în spatele biroului, ridică telefonul și spune: Da. Sunt doi. Bine. Bine. Da, știu. Pa.

Henley suspină de nervi și scapă de cârcelul care i se pusese la gât. Femeia le-a înapoiat legitimațiile și ușa de securitate se deschide. Henley și Ramouter au fost percheziționați corporal, iar prinsoarea de păr a lui Henley a fost aruncată la coșul de gunoi. Au așteptat ca gardienii din camera de control să le verifice amprentele cu cele din cărțile de identitate.

— A fost cam intens.

Ramouter și-a îmbrăcat din nou geaca și ușile de securitate din fața lui s-au deschis. Un gardian i-a condus pe lângă o mică grădină, pe care o îngrijeau trei deținuți, toți îmbrăcați în treninguri. Stratul aproape fluorescent de dalii părea nelalocul lui pe fundalul de altfel monoton. Prizonierii se opriseră din lucru

și se holbau la Henley. Aceasta a ignorat un fluierat de lup în timp ce treceau pe lângă clădirea principală a închisorii și se îndreptau spre secția de maximă siguranță.

Cincisprezece uși de securitate mai târziu, iar Henley și Ramouter se aflau în secția de maximă siguranță.

— Așteptați aici, spune gardianul.

În depărtare, Henley auzea murmurul unui televizor și ușile trântindu-se.

Un al doilea gardian, flancat de un bărbat mai mic, intră pe coridor cu un labrador negru.

— Bună dimineața. Sunt Terry Wallace, directorul interimar. Dumneavoastră trebuie să fiți inspector Henley?

Îi întinde mâna lui Ramouter.

— Ăăă… Nu, spune Ramouter, făcând un pas înapoi.

— Oh… îmi cer scuze. Directorul se întoarce spre Henley. Zâmbetul lui forțat dispare când Henley îi ignoră mâna. Bărbatul trage de reverele sacoului său bej, care era mult prea mare pentru el, iar apoi își împreunează mâinile mici în față.

— L-am informat pe domnul Olivier despre vizita dumneavoastră.

Henley ridică o sprânceană.

— Politica mea este să le reamintesc deținuților că, deși sunt considerați ca fiind de risc înalt, nu intenționez să îi dezumanizez. Nu toți cei din secția de maximă siguranță sunt criminali.

— Nu, doar un violator obișnuit, un șef de bandă sau un lider terorist, spune Henley. Își îndreaptă puțin spatele, încercând să nu își trădeze emoțiile. Abia dormise și nu reușise să ia micul dejun.

Coridorul era îngust și fără lumină naturală. Căldura corporală a patru persoane și a unui câine făcea ca aerul să fie și mai sufocant. Era o atmosferă claustrofobă.

— Vă punem la dispoziție o cameră pe care o folosim pentru vizitele legale. Chiar dacă s-a arătat surprins, a părut destul de nerăbdător să vă vadă.

— Nerăbdător?

— Nu îl puteți învinovăți. Singurele persoane pe care le vede sunt ceilalți nouă bărbați din secție și gardienii.

Directorul își ridică mâneca de la haină și se uită la ceas.

— Cât timp preconizați că va dura această… întâlnire? Este important ca rutina domnului Olivier să fie perturbată cât mai puțin posibil.

— Va dura atât cât va dura.

Directorul interimar își trage nasul și își șterge un picur de sudoare de pe tâmplă.

— Ah, acesta este gardianul Bajarami.

O femeie gardian a intrat pe ușă. Era mai scundă decât Henley, dar nu cu mult. Părul ei castaniu era legat la spate într-un coc. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Era genul de femeie care s-ar fi pierdut în mulțime, dacă nu ar fi fost urmele violet ale unei vânătăi sub ochiul stâng. Bajarami purta o cămașă cu mânecă scurtă, iar privirea lui Henley s-a mutat în jos, spre zgârieturile vizibile de pe brațul drept, care adăugau culoare unui tatuaj cu stele căzătoare.

— Ar trebui să îl vezi pe celălalt tip, spune directorul cu un râs slab. În orice caz, trebuie să plec, inspector Henley, detectiv Ramouter.

Directorul salută din cap înainte să iasă pe ușa pe care i-o ține Bajarami. Ea încuie ușa în urma lui.

— A fost un deținut din aripa de detenție preventivă. I s-a refuzat eliberarea pe cauțiune și s-a înfuriat, spune Bajarami. Apoi deschide o altă ușă și așteaptă ca Henley și Ramouter să treacă înainte de a o încuia în urma ei. Ca să fim corecți față de el, judecătorul a fost un pic cam dur. Are doar douăzeci și doi de ani și nu a mai fost niciodată închis.

— Și apoi află că vine aici?, întreabă Ramouter în timp ce urcă niște scări.

— Exact, răspunde Bajarami. A deschis ușa spre o cameră diferită de celelalte. Era mică și luminoasă și avea o fereastră mare, o masă și scaune. Totul era bine fixat cu șuruburi de podea. O lumină roșie deasupra unei camere de supraveghere clipea intermitent în colțul îndepărtat și o bandă de cauciuc lungă, neagră, la o distanță de un braț de masă, se întindea de-a lungul peretelui. Henley se întreabă câți avocați, medici sau polițiști au fost nevoiți să apese alarma de-a lungul anilor.

Ultima dată când Henley l-a văzut pe Olivier, acesta se afla pe banca acuzaților la Old Bailey, în timp ce prima jurată se ridica în picioare, tremurând vizibil, iar grefierul o întreba dacă juriul a ajuns la un verdict unanim. Vocea ei a tremurat când a răspuns:

„Nu”. I-a tremurat din nou când a răspuns „Da” la următoarea întrebare: „A ajuns juriul la un verdict cu care cel puțin zece dintre voi au fost de acord?” Vocea ei a devenit mai calmă când a spus că Olivier este vinovat de șapte crime.

Rămăsese nemișcat în timp ce se citeau verdictele. Fața lui nu trăda nimic, era în același costum Hugo Boss bleumarin, pe care l-a purtat în fiecare zi a procesului său. De la seriozitatea costumului până la luciul pantofilor, nu arăta ca un criminal. Arăta șarmant, de parcă ar fi fost gata să te sfătuiască despre cum să obții cel mai bun profit la investițiile tale. Singura fisură în comportamentul său a apărut atunci când prima jurată a confirmat verdictul majoritar de 10–2. Două persoane din acel juriu au crezut că era nevinovat.

•

Henley îl privea pe Olivier prin fereastra securizată. Vorbea cu unul dintre gardieni, în timp ce un altul introducea o cheie în cătușele din jurul încheieturilor. Oliver a spus ceva, iar gardianul asiatic scund a dat din cap și a râs. Olivier și-a pus mâna pe brațul celui de-al doilea gardian, iar Henley a tresărit. Cătușele au fost scoase și Olivier a intrat în cameră. Lui Henley i s-a tăiat respirația.

— A trecut mult timp, spune Olivier cu vocea răgușită. Arăți bine. Va trebui să îmi scuzi vocea. Nu m-am simțit prea bine. Noaptea, în celulele astea este cam mult curent. Olivier întinde mâna. Henley îl ignoră.

— Te-am văzut la știri ieri dimineață. Ești inspector acum, nu-i așa?

Ochii albaștri închiși ai lui Olivier coboară spre abdomenul ei, căutând cicatricile pe care le-a lăsat în urmă. Zâmbetul lui se lărgește, dezvăluind dinții perfect aliniați, dar pătați cu nicotină. Farmecul era încă acolo, dar mai era ceva. Nu mai era același bărbat care a intrat în Belmarsh cu doi ani și jumătate în urmă, dar nici nu era complet distrus.

— Stai jos, spune Henley cu fermitate, indicând spre scaunul din fața lui Ramouter.

Bajarami, care stătea inexpresivă lângă ușă, iese din cameră.

— Nu este nevoie să fii așa de neprietenoasă, inspectore. A trecut destul timp. Calea spre răscumpărare este iertarea, așa că putem fi civilizați unul cu celălalt.

— Am spus să stai jos. Și nu am chef de jocuri.

— Nu am vizitatori. Primesc destule scrisori de la fani, dar nici vorbă să îi lase să vină aici să mă vadă. Îl mai văd pe medic din când în când, dar nici nu se compară cu o persoană care chiar vrea să te vadă. Așa că sunt flatat că ești aici, inspectore. Este păcat că ai simțit nevoia să aduci un prieten, dar din fericire pentru tine, nu sunt un bărbat gelos.

Olivier îl măsoară pe Ramouter de sus în jos.

— Ei bine, cu siguranță arăți mai bine decât celălalt cu care obișnuia să umble inspectorul. Locul acesta te face să îți uiți manierele. Nu ne-am prezentat. Cum te cheamă? Pari nou. Proaspăt.

— Ramouter. Detectiv ofițer stagiar, Ramouter.

— Ai și un prenume?

— Salim. Salim Ramouter.

— Încântat de cunoștință, Salim Ramouter. Ești noul partener al inspectorului?

— Da, sunt.

Henley înjură în tăcere și îi aruncă o privire lui Ramouter. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Olivier să creadă că ea are vreo conexiune cu Ramouter.

— Cred că inspectorul vrea doar să stai deoparte și să observi, spune Olivier cu nonșalanță. Apoi își încrucișează brațele pline de vene albastre pe piept. Întotdeauna a avut o obsesie pentru mine. Îmi amintesc prima dată când am văzut-o, stând în fața la Scotland Yard, confruntându-mă…

— Suntem aici să îți punem niște întrebări, îl întrerupe Henley, având grijă să nu îl strige, nici pe nume, nici pe prenume.

— M-a făcut monstru, spune Olivier. Și apoi a fost surprinsă când am înjunghiat-o. Nu făceam altceva decât să mă apăr.

Henley își strânge pumnul drept atât de tare, încât o doare, din nou.

— Suntem aici să îți punem câteva întrebări, repetă ea.

— Continuă.

— Luni dimineață au fost găsite părți de cadavru pe malurile râului Tamisa, în Deptford și Greenwich. Un bărbat și o femeie.

Olivier nu răspunde. Fața lui este lipsită de orice expresie.

— Ieri dimineață, restul din cadavrul femeii a fost găsit în Ladywell Fields. Ambele cadavre au fost dezmembrate. Picioarele. Brațele. Capul tăiat și aruncat.

— Deci zvonurile sunt adevărate, spune Olivier, dar nu au confirmat asta la știri? Nu s-a spus că ar fi fost două victime.

— Publicul nu trebuie să știe încă acest lucru.

— Încercați să controlați fluxul de informații. Rezonabil, dar întotdeauna foarte dificil în aceste vremuri cu rețele de socializare. Ce știe publicul?

Henley face o pauză. Olivier încerca să preia controlul interogatoriului. Să îi arate lui Ramouter și ei înșiși unde era adevăratul echilibru de putere. Cu reticență, răspunde la întrebarea lui Olivier.

— Bărbatul a fost identificat ca fiind Daniel Kennedy.

— Daniel Kennedy, Olivier rostește numele încet. Îi spui numele de parcă ar fi cineva pe care ar trebui să îl cunosc. A fost închis?

— O perioadă, răspunde Ramouter. În urmă cu aproximativ doi ani. A petrecut șase luni la Belmarsh înainte de a fi transferat la High Down.

— Salim, ispășesc o pedeapsă foarte lungă în secția de maximă siguranță. Sunt în categoria A. Nu mă pot amesteca cu populația generală. Ei cred că sunt un monstru.

Ești un *monstru,* spune Henley în sinea ei. Cu cât stătea mai mult timp vizavi de el, cu atât devenea mai agitată. Își dădea seama cât de atent îi urmărea mișcările, hipervigilentă la faptul că, în orice moment, Olivier ar putea încerca să o ucidă.

— Numele nu îți spune nimic?, întreabă ea.

Olivier nu răspunde. În schimb, se ridică în picioare, se îndreaptă spre ușă și bate în fereastra mică. Gardianul vine și deschide ușa.

— Nu ați putea să îmi aduceți niște apă? Sunt puțin însetat. Toată căldura asta.

Gardianul dă din cap. Ramouter îi șoptește lui Henley.

— Cum rămâne cu Zoe?

— Încă nu, îi șoptește Henley înapoi.

Poate că Olivier își petrecea zilele în închisoare, dar se vedea clar că era la comandă. Nimeni nu părea să recunoască pericolul din el, cu excepția lui Henley.

Olivier se întoarce la locul lui și o privește lung pe Henley.

— Nu cunosc niciun Daniel Kennedy, spune el în cele din urmă. Mai este ceva?

— Una dintre victime a fost găsită cu o semilună și o cruce dublă tăiate în piele.

Henley nu îi spune intenționat care victimă a fost însemnată cu simbolurile lui. A urmărit reacția lui Olivier, dar nimic. Gardianul s-a întors cu un pahar cu apă.

— Sper din toată inima că nu credeți că asta are legătură cu mine, spune Olivier.

— Sunt aceleași simboluri pe care le-ai tăiat pe pielea victimelor tale, pe toate cele șapte.

Olivier își îndreaptă privirea spre Ramouter în timp ce ridică paharul la buze și bea.

Henley continuă.

— Nu sunt mulți oameni care știau despre aceste simboluri. Tu…

Olivier ridică degetul arătător stâng în timp ce continuă să bea, forțând-o pe Henley să se oprească.

— Sunt semnele tale. Stilul tău. Vocea lui Henley crește de frustrare. Pereții de beton din mica încăpere îi amplifică fiecare cuvânt. Olivier își așază paharul gol pe masă. Colțurile gurii îi zvâcnesc.

— Cele două victime nu înseamnă nimic pentru tine, dar stilul tău de a ucide se regăsește peste tot pe ele. Totul indică…

— Cu siguranță o coincidență?, întreabă Olivier cu o curiozitate aproape sinceră.

— Puțin probabil. Vreau să știu dacă ai vorbit cu cineva despre ce le-ai făcut victimelor tale.

Olivier nu răspunde.

— Cu alți deținuți, gardieni, vizite sociale?, întreabă Ramouter.

Olivier râde. Un râs puternic și gutural.

— Vizite sociale? Chiar așa? Nu lasă pe nimeni să mă vadă, cu excepția echipei mele juridice.

— Echipă juridică?, întreabă Henley cu prudență.

— Bineînțeles. Încă mai am una. Am discutat despre avantajele unui apel. Să fii numit „Ucigașul Puzzle” nu este foarte măgulitor, inspectore.

— Ai ucis șapte persoane?, întreabă Ramouter cu neîncredere. Și crezi că ai motive să faci apel?

Olivier râde din nou. Se întoarce spre Henley și îi trage cu ochiul.

— Te poți gândi la vreun motiv pentru care aceste victime au fost însemnate cu simbolurile tale?, întreabă Henley fermă, încercând să îi readucă la subiect.

Dar nu primește niciun răspuns.

— Este cineva acolo care încearcă să îți trimită un mesaj?

Olivier își încrucișează brațele și se lasă pe spate.

— Încearcă cineva să îți atragă atenția?, continuă Henley.

Un sunet de pocnitură. Olivier își rotește capul.

— *Dacă* lucrezi cu cineva. *Dacă* aceste crime au ceva de-a face cu tine, îți spun chiar acum…

— Probabil că asta te omoară, spune Olivier încet.

Mușchii spatelui lui Henley se contractară în timp ce Olivier își ține privirea ațintită asupra ei.

— Uite unde ai ajuns. Să stai aici cu mine. Să îmi ceri ajutorul.

— Nu te flata singur, spune Henley. Aceasta nu este o cerere de ajutor.

— Atunci ce este? Ați venit aici să mă întrebați ce știu. Vă zbateți.

Henley se lasă pe spate.

— Mă zbat? Nu prea cred. Știi ce cred eu? Cred că asta te roade pe dinăuntru. Ești blocat aici, fără nicio șansă de eliberare condiționată. Te vor scoate de aici într-o cutie de lemn, te vor incinera și îți vor arunca cenușa în cel mai apropiat coș de gunoi.

— Ai grijă, inspectore.

— Ești blocat aici în timp ce altcineva este afară, ciopârțind cadavre, folosindu-se de semnul tău și nu poți face absolut nimic în privința asta.

— Ai grijă, repetă Olivier, cu vocea în cădere, joasă și periculoasă.

— Nu tu deții controlul aici, spune Henley hotărâtă.

Olivier zâmbește, dar nu mai spune nimic. Ramouter încearcă să își înăbușe o tuse în liniște. Ceasul lui Henley era încuiat în torpedou. Nu existau ceasuri în cameră. Un minut părea o oră.

— Am terminat, îi spune lui Ramouter.

Ramouter s-a ridicat și s-a îndreptat rapid spre ușă. A auzit foșnetul hainelor lui Olivier când acesta și-a întors corpul să o privească ieșind din cameră. Henley nu a privit înapoi. Nu putea să îi permită lui Olivier să îi vadă frustrarea de pe chip și nici faptul că se lupta pentru a rămâne în control.

Capitolul 17

Doctor Mark Ryan arăta ca un psiholog criminalist. Încrezător. De încredere. Biroul său, în vechea fabrică de biscuiți din Bermondsey, era primitor. Cald. Confortabil. Sigur. Nu îți puteai da seama că era un spațiu plin de povești despre traume, trădare, convingeri limitative, anxietate și, uneori, doar de o tăcere asurzitoare, dar Henley nu era relaxată.

— Arăți de parcă ai fi supărată pe mine, Anjelica?, întreabă Mark în timp ce se așază în fotoliul din piele vizavi de ea.

— Știi foarte bine că sunt supărată pe tine, spune Henley și ridică ceașca de ceai pusă de Mark pe măsuța de cafea.

— Nu știu de ce. Îți tot spun de trei luni că nu ești pregătită să te întorci. Pur și simplu nu m-ai ascultat. Sunt destul de sigur că și psihologul tău ți-ar fi spus același lucru.

— Am încetat să mai merg la el, spune ea.

— Cum adică ai încetat să mai mergi la el? De când?

— De vreo șapte săptămâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu. De ce?

— Știi de ce. Doctor Afzal este prea critic.

— Exagerezi.

— Cum spui tu. Te-aș fi preferat pe tine.

— Și eu ți-am mai spus că există o regulă fundamentală în terapie, și anume că trebuie să existe limite adecvate între terapeut și pacient. Amândoi bem la barul Market Tavern, cu siguranță am depășit această limită.

Henley zâmbește când își amintește cum ea și Mark au făcut un mini tur al barurilor, după ce Abigail Burnley a fost condamnată pentru cincisprezece crime.

— Deci, ca prieten. Nu psiholog, pentru că nu este etic, spune Mark, cum te-ai simțit să te întorci?

Henley se face comodă pe canapea și caută cuvintele potrivite. Nu putea să îi spună despre atacul de panică de aseară. Îl îndepărtase deja în fundul minții.

— Confortabil. Mă simt confortabil. Și asta este greșit, nu-i așa?, continuă Henley, privind pe fereastra din spatele capului

lui Mark. Se aflau la etajul al patrulea, cu vedere la orizontul orașului. Nu ar trebui să mă simt confortabil printre toate astea.

— Dacă aș fi terapeutul tău, ceea ce nu sunt, ți-aș spune că nu este treaba mea să spun dacă este greșit sau corect în a te simți confortabil. Dacă așa te simți, atunci este în regulă.

— În siguranță.

— Cum?

Mark își ridică capul.

— Acolo afară, înapoi pe stradă, mă simt în siguranță. Ceea ce este ciudat, pentru că străzile sunt orice, numai sigure nu, pe când să fiu blocată în biroul acela… Henley face o pauză, dar expresia lui Mark este încurajatoare, lipsită de judecată, și ea continuă. Mă simțeam ca și cum aș fi fost pedepsită pentru ceva ce nu era vina mea. El m-a pedepsit pentru o greșeală pe care el făcut-o.

— El? Vrei să spui Pellacia?

— Nu. Henley pune ceaiul jos. Mark a uitat să adauge zahăr. Nu. Mă refer la el. Rhimes.

— Nu prea vorbești despre el, ceea ce este ciudat, având în vedere cât de apropiați ați fost.

— Nu este nimic de vorbit. Este mort. Trebuie să ne continuăm treaba.

Mark deschide gura să spună ceva, dar apoi se gândește mai bine.

— A ales calea de ieșire cea mai ușoară. Ne-a lăsat pe toți într-o dezordine absolută. Mă așteptam la mai mult din partea lui.

Henley nu era sigură de unde veneau toate astea. Nu îi plăcea terapia de când i s-a ordonat să meargă la ședințe săptămânale cu doctorul Afzal. În primele șase luni, de îndată ce a reușit să iasă din casă, a stat rigidă, abia vorbind. Nu îi plăcea să fie forțată să facă ceva și, mai ales, nu îi plăcea să vorbească forțat despre ceva ce i se făcuse.

— Încă ești supărată pe el? Pe Rhimes?, întreabă Mark. Nu este neobișnuit să te simți așa atunci când cineva apropiat se sinucide.

— Nu sunt supărată. Este o pierdere de energie și de timp pentru mine.

Henley se întreba dacă Mark realiza că ea minte. Era încă supărată pe Rhimes. Fiecare amintire purta o urmă de durere.

Inima i se frângea de fiecare dată când se gândea la ce făcuse Rhimes.

— I-ai spus lui Rob că te-ai întors pe stradă?, întreabă Mark.

— Înapoi pe stradă? Henley nu se poate abține să nu râdă. Faci să sune ca și cum aș fi o prostituată.

— Scuză-mă. A fost o zi lungă, dar știi ce vreau să spun.

— Da, i-am spus aseară. Nu prea a sărit în sus de bucurie și nu mi-a urat succes. Henley simte nodurile de tensiune din umăr în timp ce se gândește la reacția lui Rob. A acuzat-o pe Henley că l-a mințit; că și-a pus cariera înaintea căsniciei lor. Rob încă nu vorbea cu Henley când aceasta a plecat la serviciu dimineață.

— Nu prea poți să îl învinovățești, spune Mark.

— Știu că nu pot, dar ascultă, nu am venit aici ca să vorbesc despre mine. Este vorba despre cazul acesta.

Henley îi povestește lui Mark despre ancheta de până acum.

— Nu am auzit nimic la știri despre asta, spune Mark.

— Nu vom emite încă o declarație de presă. Cadavre sunt scoase din Tamisa în fiecare zi. Acest lucru nu este o noutate, dar două cadavre dezmembrate sunt găsite la o zi distanță unul de celălalt. Asta da știre, iar ultimul lucru de care avem nevoie sunt speculațiile.

— Deci, aveți vreo pistă? Vreun suspect?

— Avem câteva teorii pe care le urmărim. Răzbunare, un posibil fost iubit sau iubită…

— Chiar dacă dezmembrarea este o chestiune de putere și este o manifestare de ură extremă față de victimă, nu este ceva ce fac femeile în mod obișnuit. Dezmembrarea este o formă psihologică de încheiere și de satisfacție și este nevoie de determinare. Femeile, fără supărare pentru tine, Anjelica, sunt mai… emoționale.

— Nu mă supăr. Deci, ce zici de răzbunare?

— Ucigașul tău ar fi mai concentrat dacă ar fi vorba de răzbunare. Ar ucide fie noua iubită, fie noul iubit, dar să îi ucidă pe amândoi și apoi să îi dezmembreze… După părerea mea, nu.

— Ce zici de un imitator?

Henley îi arată fotografiile de pe telefon, cu simbolurile tăiate în pielea lui Zoe.

— Stai puțin. Mark își dă jos ochelarii și își curăță lentilele cu capătul cravatei. Astea sunt o semilună și o cruce dublă?

Henley dă din cap.

— Ultima dată când am văzut așa ceva a fost pe vremea când Peter Olivier era în libertate. A fost gravată pe ambele cadavre?

— Doar pe cel al lui Zoe. Ceea ce înseamnă că a trebuit să îl văd pe Peter Olivier în această dimineață.

— Poftim. Ce ai făcut?

— Ai auzit ce am spus, Mark.

— Și nu m-ai sunat mai întâi. Aș fi putut să te îndrum. Să te pregătesc.

— Nu ești psihologul meu, mai știi?

— Dar totuși… Cum a fost? Cum a fost el?

— Frustrant. Nefolositor. Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Henley cu dispreț. Am nevoie de ceva de la tine. Ai putea să îmi pregătești un profil?

— Bineînțeles că pot, dar voi avea nevoie de raportul de anchetă… Ei bine, atât cât ești dispusă să îmi dai și de toate informațiile pe care le aveți despre cele două victime.

— Le am deja pentru tine.

Henley îi înmânează un stick de memorie.

— Grozav. Lasă-mă câteva zile să îmi pun mintea la contribuție.

O senzație de greață o cuprinde pe Henley în timp ce se ridică în picioare. Își pune o mână pe spătarul scaunului pentru a se stabiliza.

— Hei, te simți bine?

— M-am ridicat prea repede. Sunt bine.

— Nu, nu ești. Faptul că l-ai văzut pe Olivier a declanșat ceva în tine. Anjelica, la un moment dat va trebui să vorbești despre ceea ce ți s-a întâmplat, și nu din punctul de vedere al unui detectiv, ci al unei victime. O supraviețuitoare a unui chin îngrozitor.

— Nu îmi spune așa. Nu mă numi supraviețuitoare. Mă face să par… slabă.

— Cum poate fi un semn de slăbiciune să fii numită supraviețuitoare?

— Nu vreau să fiu etichetată.

— TSPT nu dispare pur și simplu. Știu cum ești tu, Anjelica. Ești foarte bună la a compartimenta lucrurile.

— Asta mă face să fiu bună în meseria mea.

— Meseria ta este un aspect, dar să îți compartimentezi viața reală. Asta este altceva.

— Pentru mine funcționează.

— La un moment dat, vei supra-încărca acele compartimente. Ai trecut prin multe. Încă procesezi lucrurile. Au trecut doar șapte luni de când a murit mama ta. Nici măcar nu sunt sigur dacă ai trecut printr-o perioadă corectă de doliu.

— Este prea târziu să jelesc și nu ar trebui să îmi faci terapie. Henley a încercat să zâmbească, dar nu a reușit. Și-a verificat ceasul. Era ora 8 și douăzeci. Deja pierduse ora de culcare a Emmei și probabil că Rob o va întâmpina cu o tăcere de gheață când va ajunge acasă; nu că l-ar putea învinovăți.

Mark se îndreaptă spre biroul lui și deschide un sertar.

— Dacă nu ai de gând să vorbești cu doctorul Afzal, măcar lasă-mă să îți recomand pe cineva.

Henley ia cartea de vizită din mâna lui Mark.

— Dr. Isabelle Collins?

— Este foarte bună. Sun-o dacă te răzgândești vreodată să te întorci la terapie.

— Nu îți promit nimic. Telefonul lui Henley începe să îi vibreze în buzunar. Ea citește mesajul de la Ezra: *Poți să te întorci la UCS? Inf. f. imp. despre Ladywell.*

Henley vrea să răspundă Nu. Trebuia să fie acasă și să petreacă timp cu propriul copil, să o privească pe Emma dormind, să o sărute pe frunte. Să fie mamă.

— Mark, a intervenit ceva. Trebuie să mă întorc la secție, spune Henley cu părere de rău. Mulțumesc pentru tot.

— Nicio problemă. Ține minte doar că, dacă este un imitator și copiază modul de operare al lui Olivier, vor fi mai multe cadavre și probabil mult mai repede decât crezi.

Capitolul 18

„Este un mic escroc și hoț”.

Acestea au fost cuvintele pe care Rhimes le-a folosit atunci când Pellacia i-a spus despre ideea sa genială de a-i oferi lui Ezra Williams un loc de muncă la UCS, la numai două săptămâni după ce Ezra fusese eliberat din închisoarea Coldingly.

Ezra i-a răspuns atunci: „Trebuie să fii unul ca să recunoști unul”, în timp ce desprindea folia de plastic de pe recipientul cu sos curry dulce.

Rhimes a bolborosit ceva neinteligibil și i-a mușcat din hamburger, iar Ezra a spus: „Asta este o încălcare a drepturilor mele umane, frate”.

Ulterior, Ezra s-a prezentat cu reticență la UCS, cu laptopul în geantă, o brățară electronică la gleznă și, spre încântarea nerostită a lui Rhimes, cu două porții de mic-dejun McMuffin. Și-a petrecut două zile stând cu laptopul într-un colț al camerei de coordonare a operațiunilor, înainte de a cere să fie mutat într-o cameră în care să nu fie nevoit să vadă toată ziua fotografii cu cadavre.

Ramouter intră în biroul lui Ezra.

— Lasă-mă o secundă, spune Ezra în timp ce scrie la tastatură. Bine, am terminat. Se învârte dramatic pe un scaun mare de piele. Deci, telefonul?

— Da, telefonul lui Kennedy și brățara lui. Henley a spus că ai terminat cu ele.

— Nici măcar nu vor ști vreodată că l-am accesat, afirmă Ezra cu mândrie în timp ce se ridică, se întinde și se îndreaptă spre dulapul de arhivă din colțul camerei. Deschide un sertar și scoate doi saci de probe sigilați.

— Deci, ai găsit ceva?, întreabă Ramouter, luând telefoanele din mâna lui Ezra.

Ezra își încrucișează brațele și înclină capul.

— Chiar mă întrebi dacă am găsit ceva?

— Ei bine, nu știu cât de bun ești, așa că trebuie să te întreb.

— Nu, nu trebuie. Știu că m-ai căutat pe Google. Probabil că ai încercat să intri în sistem și să scoți dosarele despre mine.

Probabil că ai făcut-o în același timp în care încercai să recuperezi dosarele cazului Olivier de la Arhive.

— De unde…

— Gândește-te la mine ca la gardianul Unității.

— Deci, cum pot avea acces la dosarele cazului?

— Amice, trebuie să înveți să ai puțină răbdare. Ai încercat să meditezi?

— Poftim?

— Un pic de meditație te va ajuta înainte să explodezi. Am rezolvat deja problema accesului tău la dosare. Se conectează la un server securizat. Nu îmi place toată treaba asta cu *cloud*-ul.

— Ai fișierele reale aici?

Ezra dă din cap.

— În subsol. În orice caz, telefonul mobil al lui Kennedy. Nou-nouț. Vechi de numai trei luni. Și cartela SIM din el este tot nouă. Preplătită. Doar câteva numere salvate. Fratele lui, ofițerul de probațiune și cineva pe nume Rinse. Pare a fi un traficant, dacă mă întrebi pe mine.

— Dar mesajele text? WhatsApp? Messenger?

— Nimic. Telefonul a fost șters. Mesajele text goale. Chatul WhatsApp a fost golit, dar asta nu înseamnă nimic. Oamenii sunt idioți. Ei cred că doar pentru că ai apăsat șterge, ai scăpat.

— Deci, ai găsit ceva?

Ezra merge la un mic frigider și scoate o sticlă de suc verde luminescent.

— Numărul contului de WhatsApp nu era conectat la acest telefon sau, mai exact, la cartela SIM pe care o ai în mână.

— La ce era conectat?

— Frate, la o altă cartelă SIM, un alt număr de telefon și un alt telefon, evident.

Ramouter se străduia să facă conexiunile. Era obosit. Își trage un scaun și se așază.

— Vrei niște suc verde? Ezra îi întinde sticla. Spanac, kale, măr, un pic de lămâie și ghimbir. Te va înviora imediat.

— Nu, *merci.* Deci, mai este un telefon?

— OK. Nu te supăra, dar voi vorbi cu tine ca și cum ai fi bunicul meu, care își petrece optzeci la sută din conversațiile noastre pe Skype arătându-mi nenorocitul de tavan.

Ramouter râde.

— Când te înregistrezi la WhatsApp trebuie să introduci un număr de telefon. Apoi ți se trimite un cod de verificare prin SMS; îl introduci și ești gata de plecare. Ați înțeles?

— Da, am înțeles.

— Bun, deci imaginează-ți că ai nevoie de un telefon nou. Îți iei un telefon nou și o cartelă SIM nouă, dar, din anumite motive dubioase, mai vrei ca oamenii să te contacteze pe WhatsApp, dar nu vrei ca ei să aibă noul tău număr.

Ramouter dă din cap. Până acum totul avea sens.

— Deci, îți descarci WhatsApp și te întreabă dacă dorești să folosești un cont existent. Ai înțeles?

— Da. Ai informațiile vechiului număr?

— Bineînțeles. Am recuperat numărul și apoi mi-am făcut treaba.

— Ce treabă?

— Despre asta nu trebuie să știi detaliile. Tot ce pot să îți spun, este că am găsit furnizorul de telefonie și că acel telefon a fost încărcat și încă activ până marți dimineață.

— Marți? Dar cadavrul lui Kennedy a fost găsit luni dimineață.

— Din ce în ce mai bizar. Ei bine, una din două variante. Cineva l-a furat și l-a folosit în continuare până când a rămas fără credit. Sau, cel care l-a răpit încă îl mai are.

— La naiba. Cum rămâne cu brățara?, întreabă Ramouter.

— Acum, cu brățara este și mai interesant. I s-a dat una dintre acele brățări sofisticate cu GPS. Nu ca și cea proastă și inutilă pe care am avut-o eu. Rău pentru el. Bine pentru noi. Urmărește totul și arată că el era mereu plecat. Avocați în London Bridge, Camden, Upton Park? Nici să mă plătești și nu m-aș uita la West Ham, dar în fine. Ezra face o pauză și se încruntă. Oh, da, Tribunalul Blackfriars, spitalul Lewisham și biblioteca locală. Era un om ocupat, dar odată ce începea interdicția de circulație, rămânea pe loc. Dar asta nu înseamnă că era un băiat atât de cuminte înainte de a i se monta brățara.

— Când i-au montat-o?

— Brățara a fost activată pe 29 august.

— Kennedy a fost eliberat pe cauțiune pe 26. Când s-a întrerupt semnalul?

— Pe 6 septembrie, la ora 23.47, dar el nu era la centru când s-a oprit.

Ezra își mută privirea de la Ramouter spre ușa în care stătea Henley, ținând în mână un pahar de cafea cu numele ei scris greșit pe o parte.

— În regulă, șefa. Îmi pare rău că te-am târât înapoi aici.

— Bună, Ezra. Este în regulă. Cum adică nu era la centru?, întreabă Henley.

— Așa cum am spus, continuă Ezra. Unul dintre telefoanele mobile de pe birou începe să sune. Kennedy nu era la centru când i s-a oprit brățara. Era în Ladywell Fields.

Capitolul 19

Henley nu se putea desprinde de fotografiile lui Daniel Kennedy și Zoe Darego. Iubiți cu un final tragic. Dorința de a-l găsi pe ucigașul lor devenise din ce în ce mai puternică, însă legătura pe care o simțea cu Zoe o motiva. Ca și în cazul Melissei, povestea ei a fost scurtată. A fost o fiică, prietena cuiva. O soră. De la ojă și ruj, de la împletiturile negre și mov, care îi păreau lui Henley proaspăt făcute, aceasta era o femeie care avea grijă de aspectul ei. Dar unghiile ei, rupte și despicate, spuneau o cu totul altă poveste. Semne că încercase să evadeze de undeva. Se zgâriase și își înfipsese unghiile ca să iasă, ca să scape, dar de unde?

— Ce știm?, îl întreabă Henley pe Ramouter.

Se aflau într-o cameră la două uși distanță de ceea ce Ezra numea laboratorul său. Camera era liniștită și răcoroasă, dar Ramouter începea să pară agitat. Henley știa că voia să o interogheze în legătură cu ce îi spusese Olivier mai devreme. Ca urmare, și-a ridicat cămașa, chiar deasupra buricului.

— Olivier m-a înjunghiat când am încercat să îl arestez. A arătat spre cicatricile de pe abdomenul ei. Am petrecut o săptămână în spital, iar el a fost acuzat de tentativă de omor. Întrebări?

— Nu. Niciuna.

Au fost câteva secunde de tăcere stânjenitoare, în timp ce Henley își băga cămașa la loc.

— Ce știm?, întreabă din nou. Ramouter își consultă notițele.

— Daniel Kennedy și Zoe Darego aveau o relație de aproximativ doi ani, dar nu locuiau împreună. Zoe lucra la spitalul Lewisham.

— Iar Kennedy se afla în parc când brățara și-a pierdut semnalul, iar Zoe a fost găsită în parc, spune Henley.

— Există un interval de patru zile între dispariția lui Kennedy și găsirea cadavrului său, dar restul din Zoe a fost găsit după cinci zile. Doctor Choi spune că brațul ei a fost tăiat mai întâi, iar restul a fost tăiat una sau două zile mai târziu. Deci, ce a făcut

ucigașul nostru? A păstrat-o pe Zoe câteva zile ca să o vadă suferind înainte de a o omorî? Este dezgustător.

Ramouter se lasă pe spate în scaunul său.

— Știm că Kennedy a respectat întru totul condițiile de eliberare pe cauțiune, spune Henley. Este un adept al rutinei, dar ceva, nu neapărat cineva, îl forțează să își scoată brățara. Acum, ce te-ar putea determina să faci ceva ce nu vrei să faci?

— Cumnata mea.

Henley nu se poate abține. Aproape că zâmbește.

— Altcineva decât cumnata ta. Lecția numărul unu, nu sări în față. Ascultă întotdeauna întrebarea. Întrebarea nu este cine, ci ce? Ce te-ar determina să faci ceva ce nu ai vrea să faci?

— O amenințare. Dacă cineva m-ar amenința pe mine sau pe cineva apropiat mie – dar mai este ceva ce mă deranjează. Brățara lui Kennedy. De ce și-ar fi făcut timp să își taie brățara și să o spargă dacă credea că Zoe era în pericol? Dacă aș fi fost în locul lui, nu m-aș fi deranjat. Mi-aș fi încercat norocul cu judecătorul după ce m-ar fi arestat pentru încălcarea cauțiunii și pentru brățară. Brățara s-a oprit în Ladywell Fields, dar am găsit-o spartă și sub patul lui. Cum a ajuns acolo?

— Este bine, dar încă ne lipsesc răspunsuri la întrebările unde, cine și de ce? Unde au fost uciși, cine i-a ucis și de ce?

— Legătura dintre Zoe și Kennedy nu este suficientă, nu-i așa?, întreabă Ramouter.

— Nu, nu este. Henley își închide caietul. Deci, care sunt următorii pași? Ce alte dovezi mai avem?

— Camerele de supraveghere din zona în care a fost găsită Zoe și, de asemenea, camerele de supraveghere de la Consiliul Greenwich, dar nu există înregistrări propriu-zise de pe malul râului.

— Ce nu avem?

— Martori oculari și un cadavru complet pentru Daniel Kennedy. Ne lipsește brațul drept, spune Ramouter cu o grimasă.

Henley se uită la ceas.

— Este târziu. Ar trebui să te duci acasă. Eu voi fi aici la prima oră. Ezra mi-a spus că ai încercat să accesezi dosarele originale ale cazului.

— Nu mi-am băgat nasul sau ceva de genul acesta, spuse rapid Ramouter. M-am gândit doar că nu ar strica să arunc o privire.

— Ca să vezi dacă am ratat ceva? Henley își duce mâna la piept, ca și cum s-ar fi simțit jignită.

— Ce? Nu. Bineînțeles că nu… Eu doar…

— Calmează-te. Glumesc doar. Tu vii cu o atitudine imparțială. Vezi dacă este ceva în ancheta inițială, care îți sare în ochi.

În timp ce Henley îl privește pe Ramouter împachetând, nu putea să scape de singurul gând care îi trecea prin minte. Dacă Ramouter va descoperi că, într-adevăr, i-a scăpat ceva?

•

Ramouter stătea pe podeaua sufrageriei sale, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și în vechiul său tricou de fotbal cu numărul 8 de la West Bromwich Albion. A deschis toate ferestrele, dar ventilatorul mult prea scump nu făcea altceva decât să învârtă aerul cald. A luat ultimul rulou de primăvară și l-a înmuiat în sosul *chilii sriracha*. Îi era rușine de dieta sa actuală. Conținutul frigiderului său nu se extindea dincolo de cele două cutii de lapte, o jumătate de pâine, ouă și rulouri de cârnați, pe care le cumpărase duminică seara.

Tipărise dosarul de anchetă de pe stick-ul de memorie. Hârtiile erau aranjate pe podea, ținute jos de telecomandă, de telefonul mobil și de o halteră de douăsprezece kilograme. A luat fotografia de la arestarea lui Olivier. Zâmbise pentru cameră, cu fața lui plină de unghiuri ascuțite, dar avea o duritate chipeșă, un magnetism.

•

Ramouter s-a simțit atras de el atunci când l-a întâlnit. În fotografie avea o buză tăiată și sânge uscat pe nas. Ochiul stâng era umflat și învinețit. Potrivit raportului, Olivier a fost reținut de Pellacia și s-a opus arestării. După cum arăta Olivier, Ramouter era destul de convins că Pellacia făcuse mai mult decât să îl electrocuteze, după ce a înjunghiat-o pe Henley.

Pe parcursul a opt săptămâni, Olivier a omorât șapte persoane și le-a aruncat cadavrele în diverse locuri din sud-estul Londrei. Ramouter a luat o altă fotografie, mânjind sosul în josul paginii. Ultima victimă. Neidentificată și, până în prezent, cu capul care nu a mai fost recuperat niciodată. Laptopul lui

Ramouter a făcut zgomot la primirea unui e-mail. E-mailul era de la departamentul de vizitatori al închisorii Belmarsh. Olivier nu avea familie sau prieteni, dar în ultimele trei luni, patruzeci și trei de persoane au solicitat să îl viziteze. Olivier a acceptat să primească o singură persoană.

— Cine naiba este Chance Blaine?, se întrebă Ramouter în camera goală.

Capitolul 20

Joi dimineața, Henley și Ramouter se aflau la UCS de mai puțin de o oră, când Joanna a primit un apel de la un ofițer din cadrul secției de poliție din Deptford. Un cadavru a fost găsit, în bucăți, în curtea bisericii Sfântul Nicolae. Biserica propriu-zisă era parțial ascunsă de un zid, care o despărțea de cartierul social din jur, și de un complex privat cu porți.

— Nu este foarte primitoare, nu-i așa? Pentru o biserică, este cam sinistră, spune Ramouter în timp ce se oprește la porțile deschise. De o parte și de alta a porților, un craniu și oase încrucișate stăteau în vârful stâlpilor. Ochii negri și goi îi pătrunde, ca și cum i-ar provoca să intre. În ochiul minții lui Henley, craniile sunt înlocuite cu capul lui Zoe. Ea tresare.

— Când eram mai tineri, se spunea că aceasta era o biserică a piraților. Henley aproape că a zâmbit la această amintire. Ne-au spus că craniul și oasele încrucișate de pe porți au fost sursa de inspirație pentru Jolly Roger.

— Serios? Ramouter privește în sus înainte să o urmeze pe Henley de-a lungul potecii betonate, înspre clădirea bisericii.

— Da, dar în realitate erau menite să le amintească enoriașilor de propria moarte și de faptul că există o viață de apoi.

— Ai crescut prin zonă? Îmi amintesc că tipul acela, anchetatorul principal din echipa de criminaliști, Anthony, a spus că știi bine râul.

— Îl știu, spune Henley. De cealaltă parte a parcului.

— Fata localnică s-a descurcat bine.

— Depinde pe cine întrebi. Bine, hai să mergem…

Sunetul telefonului lui Ramouter a întrerupt-o pe Henley. Ea nu a spus nimic în timp ce Ramouter a privit-o cu regret, înainte să se întoarcă cu spatele și să răspundă la telefon, apoi s-a îndepărtat. Câteva minute mai târziu, Ramouter a trecut cu sfială pe lângă o dubă albă și un ofițer de poliție, care întindea banda albastră și albă a poliției.

— Ai terminat, nu-i așa?, întreabă Henley cu sarcasm când Ramouter se întoarce.

— Îmi pare rău pentru asta. A fost... Nu contează. Îmi pare rău.

Henley se gândea să îl întrebe mai multe despre convorbirea telefonică, dar s-a răzgândit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să înceapă să se apropie de el.

— Haide, spune Henley, verificându-și buzunarele pentru mănuși. Au ieșit de pe potecă și au mers prin iarba crescută, pietrele funerare și mormintele pe care numele morților erau de mult erodate. Toată activitatea se desfășura în spatele bisericii, unde se afla turnul medieval. Anthony și echipa sa de anchetatori criminaliști erau deja la lucru, în timp ce un tânăr, cu o zgardă alb-negru în mână, cu mânecile cămășii suflecate, stătea de vorbă cu doi ofițeri în uniformă.

— Există trei intrări în curtea bisericii. Henley îi face semn cu mâna unei polițiste, care stătea lângă o femeie micuță și ținea strâns o lesă. Terrierul Staffordshire Bull zăcea liniștit pe jos. Va trebui să vorbim cu reverendul. Femeia care era cu tine. Să înțeleg că ea este martora, Janine Mullins?, o întreabă Henley pe polițista care privește în jos la legitimația ei.

— Da, doamnă. Am declarația ei aici. Ofițerul bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate caietul de notițe pe care i-l înmânează lui Henley. Vă rog să îmi scuzați scrisul.

— Este în regulă. Henley răsfoiește paginile înainte să îi înmâneze caietul albastru lui Ramouter.

Ramouter i-l înapoiază și se strâmbă.

— A văzut vulpile mâncând un braț.

Vulpile abandonaseră brațul la câțiva metri distanță de placa comemorativă pentru Christopher Marlowe. Restul cadavrului era o vraiște totală la capătul scărilor care coborau la ușa turnului.

— Iisuse Hristoase, spune Henley pe măsură ce coboară. Se oprește la ultimele trei trepte și îi vine să vomite. Printre sticlele de bere sparte, pachetele mototolite de chipsuri și cutiile de pui unsuroase zăcea un om, rupt, tăiat în bucăți și în descompunere.

— De cât timp crezi că stă acolo jos?

Ramouter aruncă o privire în ceea ce pare a fi un mormânt descoperit în întuneric.

Carnea de pe ceafa bărbatului, acolo unde capul a fost tăiat, era plină de viermi albi umflați. Membrele erau înfășurate într-o

folie de plastic transparent, sfâșiată acolo unde vulpile au zgâriat-o. Pielea cândva albă de pe trunchi căpătase o nuanță de verde pestriț și era întinsă ca un cârnat mult prea gătit. Henley dă să urce înapoi pe scări.

— Dacă vulpile abia l-au găsit, atunci cineva trebuie să îl fi pus aici la primele ore ale dimineții, dar de cât timp este mort?, se întreabă Henley. Habar nu am. Unde este reverendul?

— S-a întors în biserică, spune Ramouter. Ceea ce nu înțeleg este, de ce aici?

— Nu știu, admite Henley. Dar vorbim de cineva care cunoaște zona. Nu este o coincidență că Zoe și Kennedy au fost găsiți chiar în susul drumului și…

— Crezi că este un cadavru lăsat de același?, întreabă Ramouter.

Henley dă din cap. Nu avea nevoie să vadă simbolurile tăiate în pielea acestui om pentru a ști că este a treia victimă a imitatorului și că acum căutau un criminal în serie.

— Nu este normal, nu-i așa? Trei cadavre în patru zile.

— Nu, nu este. Soneria stridentă a telefonului lui Henley îi întrerupe. Pe ecran apare NUMĂR NECUNOSCUT.

— Alo. Da. Sunt detectiv inspector Henley… Da. De unde l-ați luat?… Cu cât timp în urmă? A fost găsit în apă sau pe malul râului? OK… Anunță-mă imediat după ce aflați. Mulțumesc.

— Cine a fost?, întreabă Ramouter.

— Sergentul Blaine de la Poliția Fluvială. Au găsit un braț în apă, lângă feribotul Woolwich.

— Ar putea fi al lui Kennedy.

— Poate, dar râul acesta are obiceiul de a scoate la suprafață tot felul de lucruri. Ar putea aparține oricui. Îi așteaptă pe criminaliști și apoi îl vor trimite la morga din Greenwich. Haide să mergem să vorbim cu Janine Mullins.

Capitolul 21

Ceașca de ceai se clătina pe farfuria pe care Janine Mullins o ținea în mâini. Henley a aproximat două minute înainte ca ceașca de porțelan crem, cu trandafiri roz pictați delicat în jurul ei, să sfârșească în cioburi pe podeaua din biroul reverendului. A durat mai puțin de un minut.

— Îmi pare rău, părinte. Îmi pare atât de rău.

Janine se uită la cioburile sparte de pe podea.

— Nu vă faceți griji, doamnă Mullins. Mă duc să aduc un făraș și o perie. Poate vă găsesc ceva mai rezistent în bucătărie.

Reverendul Undrill îi atinge delicat brațul în timp ce iese.

Janine își freacă pielea încreștită și albăstruie de pe mâini și își răsucește verigheta de aur de pe deget.

— Ne plimbăm tot timpul prin curtea bisericii, dar nu am fost niciodată în biserica propriu-zisă, spune ea în timp ce câinele ei lingea lichidul maro care curgea pe gresie. Asta pentru că eu sunt catolică, iar aceasta este Biserica Anglicană. Mama lui Brian ar face o criză.

Reverendul se întoarce și mătură repede ceașca și farfuria sparte și șterge ceaiul vărsat.

— Mergi la biserică?, întreabă Henley.

Janine dă din cap.

— Maica Domnului. Pe strada principală. O știi?

— Am fost botezată acolo. Acolo am făcut prima împărtășanie și confirmarea.

— Serios?

— Ce mică este lumea.

Ușa se deschide și Ramouter intră ținând în mână o altă ceașcă de ceai.

— Îngrijitorul este aici, așa că mă duc să vorbesc cu el. Tocmai a sosit și Linh.

— Pare drăguț, spune Janine. Sunt așa de tineri în ziua de azi. Chiar și tu arăți prea tânără pentru a fi inspector.

— Nu te lăsa păcălită de față. Sunt unele zile în care mă simt antică, spune Henley.

— Nu am mai văzut niciodată un cadavru. Janine își strânge cu putere ceaiul. Niciodată. Nici măcar pe al tatălui meu când a murit.

— Este în regulă. Henley își așază ușor mâna pe încheietura lui Janine. Spune-mi doar ce ai văzut.

— Este așa cum i-am spus și celuilalt ofițer de afară. Două dube după colț. Întotdeauna o taie prin spate pentru a evita traficul. Era un cuplu care făcea jogging, dar au trecut pe lângă biserică, nu au intrat. Noi am intrat în curte, eu m-am așezat pe bancă și nici măcar nu am luat o înghițitură din ceai, când am început să aud foșnete în spatele meu și am sesizat mirosul. M-am întors și atunci l-am văzut pe… Pe…

Janine se cutremură în hohote de plâns.

•

O mică mulțime de părinți, care își lăsau copiii la creșa de peste drum, se adunase la colțul de lângă scena crimei. Bârfa lor s-a redus la șoapte când duba pe care scria AMBULANȚĂ PRIVATĂ a intrat în curtea bisericii.

Aerul era încărcat cu mirosul morții. Era aproape sufocant. Henley a devenit iritată și neliniștită.

— Am aruncat o privire în jur și am avut o discuție bună cu reverendul Undrill, spune Ramouter în timp ce se îndreaptă amândoi spre mașina lui Henley. De obicei, ei închid ușile bisericii la ora 20.00, dar sala de alături nu se închide până la ora 22.00. Depinde dacă au evenimente sau întâlniri. Reverendul nu locuiește în incintă. Se pare că nu sunt suficienți bani pentru a finanța o locuință.

— Treci la subiect, spune Henley cu nerăbdare.

— Bine. Există un îngrijitor care închide toate cele trei porți la ora 22.30 și nu se mai deschid până la șase dimineața. Sunt doar două seturi de chei. Îngrijitorul are un set, iar reverendul îl are pe celălalt. Așadar, noaptea trecută, îngrijitorul a făcut același lucru ca în fiecare noapte. A verificat curtea bisericii, a dat afară bețivii și a încuiat. Când s-a dus să deschidă porțile în această dimineață, a descoperit că poarta din spate, de lângă apartamente, a fost forțată.

— Camere de supraveghere?

Ramouter neagă.

— Toate camerele video au fost distruse acum câteva zile, îngrijitorul a crezut că sunt copiii de vină, dar eu nu sunt atât de sigur.

— Dar Janine a găsit cadavrul. Cum se face că îngrijitorul nu a văzut nimic? Henley o zărește pe Linh vorbind cu Anthony, în timp ce un alt anchetator criminalist făcea poze.

— El spune că nu a văzut nimic și, pe bună dreptate, răsăritul a fost abia la 06.32 dimineața, așa că ar fi fost încă întuneric.

Henley strânge din dinți de frustrare în timp ce se îndreaptă spre Linh.

— Vă dați seama că în patru zile am avut trei cadavre, care au fost aruncate în locuri publice, dar nu avem nici măcar un martor independent.

— Oricine ar fi, este deștept, spune Ramouter în timp ce scoate din buzunar un pachet de bomboane mentolate Polo. Știe literalmente cum să se miște ca o fantomă.

— Nu mă voi obișnui niciodată, dar niciodată, cu viermii, îmi fac pielea de găină. Linh își întoarce brațele pentru a verifica dacă nu are insecte pe ea. Sunt trează de la trei dimineața. Un băiat de cincisprezece ani s-a spânzurat în dormitorul său din Kidbrooke. Este al treilea în această săptămână și apoi, când sunt la două minute distanță de casă, primesc un telefon să mă duc la Nunhead și știi ce găsesc?

— Haide, spune-mi.

— Un schelet. Un schelet adevărat. Nici măcar o fâșie de carne pe el. Stătea pur și simplu într-un fotoliu. O nebunie. Oricum, să ne întoarcem la tipul tău de acolo. Bărbat alb. Între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Ca și celelalte două cadavre, a fost dezmembrat. Toate cele șase părți sunt acolo. Urme de legături pe încheieturi și glezne. Rană de înjunghiere pe coapsa dreaptă.

•

— De cât timp crezi că este mort?, întreabă Ramouter.

— Ei bine, după cum ați putut vedea clar, corpul este acoperit de viermi. Mușteleș, mai ales pe vremea asta, ajung în douăzeci și patru de ore de la moarte. Linh se strâmbă. Nu sunt un expert, dar știu că mușteleș pot depune până la o sută cincizeci de ouă într-un lot. Încă o zi pentru ca larvele să eclozeze, trei până la cinci zile înainte să se transforme în mușteș... Dacă ar fi să estimez rapid, aș spune că tipul acesta este mort de cel puțin

patru zile. Va trebui să trimit niște viermi din aceia mici și urâți la un entomolog, dar mai este ceva. Linh face încă un pas spre Henley și Ramouter. Coapsa stângă. La cinci centimetri deasupra genunchiului. Se pare că o cruce dublă a fost tăiată în piciorul lui.

— Ești sigură?, întreabă Henley.

— Trebuie să îl pun pe masă înainte de a fi sută la sută sigură, dar mai este ceva. I-au fost tăiate urechile.

— Poftim – ce anume?

— Urechile. Tăiate. Știu. Nu am mai văzut așa ceva până acum. Am să plec. Te sun mai târziu.

— Să ne mișcăm, îi spune Henley lui Ramouter.

— Cred că ar fi bine să te uiți mai întâi la asta. Ramouter îi întinde lui Henley telefonul său, care este deschis pe prima pagină a Evening Standard.

LADYWELL FIELDS: POLIȚIA LANSEAZĂ O ANCHETĂ PRIVIND UN CRIMINAL ÎN SERIE, DUPĂ CE UN AL DOILEA CADAVRU A FOST GĂSIT ÎN SUD-ESTUL LONDREI

Callum O’Brien

Detectivii criminaliști de la Unitatea pentru Crime în Serie anchetează după ce cadavrul unei femei a fost descoperit într-un parc din sud-estul Londrei. Poliția a fost chemată la Ladywell Fields cu puțin timp înainte de ora 10.00, marți dimineața, după ce membrii publicului au făcut macabra descoperire. În urmă cu trei zile, rămășițele lui Daniel Kennedy, în vârstă de 36 de ani, din Camden, nord-vestul Londrei, au fost găsite pe malul râului în Deptford, în sud-estul Londrei.

Scotland Yard a refuzat să confirme dacă trupul femeii, găsită în tufișuri, a fost dezmembrat, dar a confirmat că rudele sale apropiate au fost informate. Un purtător de cuvânt al poliției metropolitane a declarat: „Anchetele sunt în curs de desfășurare și investigăm dacă persoana responsabila pentru uciderea lui Daniel Kennedy este responsabilă și pentru moartea tragică a acestei tinere”.

— Rahat, rahat, rahat! Henley îi înapoiază telefonul lui Ramouter în timp ce ai ei începe să sune. Este Pellacia.

— Ai văzut știrea?, întreabă Pellacia.

— Mă uit la ea acum. Credeam că vom aștepta puțin înainte să începem să vorbim cu presa despre orice posibilă legătură. Cine este purtătorul de cuvânt?

— Cineva de la biroul comisarului.

— Nu mă încântă deloc asta.

— Nici eu nu prea sar în sus și în jos de bucurie.

— Este o grămadă de…

— Anj, comisarul-șef vrea să ne vadă acum.

— Cum adică acum? Sunt în mijlocul unei…

— Știu ce faci, dar vreau să fii la sediu azi la ora 12.00. Anjelica, m-ai auzit?

— Te-am auzit. Ne vedem la 12.00.

Capitolul 22

Din cauza traficului blocat pe Old Kent Road, drumul a durat cu patruzeci de minute mai mult pentru a ajunge. Henley aproape că a fost tentată să pornească sirenele.

Turiștii erau în număr mare. Henley se întreba, la câți dintre ei aveau să li se fure telefoanele și portofelele în timp ce vor sta în fața „magicienilor” și a escrocilor cu alba-neagra de pe pod. Aerul era îmbâcsit de gaze de eșapament în timp ce traficul continua să se intensifice.

Henley s-a asigurat că legitimația de polițist era etalată vizibil în jurul gâtului ei. A pierdut numărătoarea de câte ori a intrat pe ușile New Scotland Yard, doar pentru a fi oprită de vreun ofițer prea zelos.

S-a uitat în oglinda retrovizoare și l-a zărit pe Pellacia, cu mâinile adânc înfipte în buzunare, îndreptându-se spre ea. Când Henley a ieșit din refugiul răcoros al mașinii cu aer condiționat, a simțit cum aerul greu i se lipește de piele ca o pată de ulei. S-a gândit la ultima dată când a vizitat sediul Yard. La trei săptămâni după ce a fost externată din spital, cu cusăturile încă strânse și rănile supurând, a fost obligată să dea explicații despre acțiunile ei și despre cum îi permisese lui Olivier să o înjunghie. Toți ochii erau ațintiți asupra ei în acea zi. Dând vina pe ea, pe sexul și rasa ei, pentru greșeala pe care aparent o făcuse.

— Vremea asta este de rahat, spuse Pellacia și trase de gulerul cămășii. Mă simt de parcă aș sta într-un cuptor.

— Cravata ta nu este dreaptă. Henley rezistă tentației de a o îndrepta. Așa că îl privește pe el făcând-o.

— Mai bine?

— Mult mai bine.

Stăteau în vârful scărilor și priveau ofițerii intrând și ieșind din clădire. Ultimul loc în care oricare dintre ei dorea să fie, era în fața șefului lor, comisarul-șef James Larsen, în timp ce acesta se juca de-a învinuirea. Pellacia scoate un pachet de țigări.

— Nu crezi că fumezi prea mult?, întreabă Henley.

— Nu credeam că îți pasă.

Henley se abține să spună: Bineînțeles că îmi pasă.

— Nici măcar nu am fi aici, dacă nu era Callum O'Brien, răspunde Pellacia în timp ce își aprinde țigara. Omul este un șarpe nenorocit. Rhimes ar fi fost încă aici, dacă nu era O'Brien care și-a băgat nasul în UCS și l-a acuzat de corupție. Nu am încredere în el și nu am încredere în Larsen.

Larsen și Rhimes au avut întotdeauna o relație conflictuală și, ca urmare, Larsen a fost public ostil față de UCS. Henley împărtășea convingerea echipei, că Larsen era responsabil pentru acuzațiile de corupție împotriva lui Rhimes, care i-au fost transmise apoi lui Callum O'Brien, și că Larsen era motivul pentru care Rhimes se afla la doi metri sub pământ.

•

De la părul său neted grizonant și până la butonii lustruiți, Larsen arăta ca atare. Dar Henley și Pellacia știau că era plin de minciuni. Stăteau acolo, ascultându-l cum îi amenința că va tăia bugetul Unității și că va transfera ancheta lor către Agenția Națională de Combatere a Criminalității.

— Am crezut că motivul pentru care ați cerut să ne vedeți este articolul din Standard, spune Pellacia când Larsen tace în sfârșit.

— Voi ajunge și la asta. Principala mea preocupare este că, în mai puțin de o săptămână, trei oameni au fost uciși cu brutalitate, iar rămășițele lor au fost împrăștiate în tot sud-estul Londrei.

— Cu tot respectul, mormăie Pellacia, nu puteți aplica o abordare ca la carte în anchetarea unor crime în serie. Prin însăși natura lor…

•

— Ofițer Pellacia, ultimul lucru de care am nevoie este o prelegere de psihologie amatoricească din partea ta.

— Domnule, spune Henley în timp ce pune subtil o mână pe piciorul lui Pellacia. I-a simțit tensiunea acumulată în corp, dar apoi s-a relaxat. Suntem dedicați să finalizăm această anchetă și să găsim acest criminal. Nu stăm degeaba așteptând să cadă cadavrele.

— Din păcate, inspector Henley, dedicarea nu este suficientă, spune Larsen. Problema presantă pentru mine este, dacă pot sau nu să continui să justific existența Unității și scurgerea de informații către presă… ei bine, este o luptă.

Vocea lui Pellacia sună neobișnuit și laconic când îl întrerupe.

— Nu există nicio scurgere de informații.

— UCS este o unitate foarte strictă și întotdeauna ne-am făcut treaba, afirmă Henley. Este o strategie foarte riscantă și este una care va avea un preț, dacă ne scoateți din această anchetă.

— Nu neapărat, răspunde Larsen. Unitatea nu este indispensabilă. Trebuie să fiți conștienți că urmăresc foarte atent unitatea, iar dacă ancheta actuală pare prea mult pentru voi, atunci Agenția Națională de Combatere a Criminalității este capabilă să se ocupe de ea.

•

Barul se afla la o distanță de cincisprezece minute bune de mers pe jos de New Scotland Yard și nu era unul dintre localurile frecventate de colegii lor ofițeri.

— Omul este un idiot absolut. Pellacia bate cu cardul de marginea barului în timp ce tânărul barman îi turna berea în halbă. Ești sigură că nu vrei una dublă?

— Ba da, haide. Henley știa mai bine decât să îl provoace pe Pellacia cu ceva atât de nevinovat precum măsurile de alcool când se afla în starea asta de spirit și nici ea nu putea spune că nu avea nevoie de o băutură. Caut o masă.

— Habar nu are cum funcționează o anchetă de poliție adevărată. Pellacia îi întinde lui Henley băutura și se îndreaptă spre o masă mică din spatele barului. Se așază și nu scot niciun cuvânt pentru o vreme.

— Cum faci față?, întreabă Pellacia.

— Cum fac față?

— Îmi pare rău. Mi-am ales greșit cuvintele. Am vrut doar să… Întotdeauna îmi voi face griji pentru tine.

— Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Detesta sentimentul că era supravegheată cu atenție, dar nu putea să recunoască adevărul. Că ultimele patruzeci și opt de ore au secat-o. Că nu a dormit. Nu este vorba de a face față. Îmi fac treaba.

— Știu că asta faci. Nu te tratez de sus. Doar că nu am vorbit cum trebuie despre faptul că te-ai întâlnit cu Olivier.

— Și nici nu este nevoie. A ținut tot de serviciu. Va trebui să dăm o declarație. Henley nu vrea să își petreacă timpul vorbind despre ea. Propria noastră declarație.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu vreau ca ANCC să pună mâna pe această anchetă. Mă voi întoarce la Yard și voi vorbi cu biroul de presă.

— Ai de gând să menționezi cadavrul din curtea bisericii?

— Cred că ar fi o greșeală să nu îl menționăm.

— De asemenea, ar fi o greșeală să îl legăm de Kennedy și Zoe așa de repede, dar cu articolul acela... Henley lasă jos băutura. Ce este? De ce te uiți așa la mine?

— Îi tot spui pe nume.

— Cui îi tot spun...

— Zoe.

— Și?

— Nu faci asta cu Kennedy, ci cu ea. Întotdeauna spui prenumele ei. Ca și cum ai fi atașată de ea. Înțeleg de ce, dar nu ajută.

— Interpretezi prea mult.

— Cred că uiți că te cunosc. Poți fi atât de obsedată de un caz, încât acesta devine o extensie a ta.

— Trebuie să încetezi să mai vorbești cu Mark.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Nu trebuie să îți faci griji pentru mine.

— Întotdeauna îmi voi face griji pentru tine.

Pellacia strânge mâna lui Henley.

— Nu te îngrijora. Henley își trage mâna repede, răsturnând paharul. Își curăță vodca cu apa tonică cu un șervețel.

— Îți aduc alta.

— Nu, nu te deranja. Plec.

— Anj...

— Stephen, te rog. Nu pot să fac asta. Știu ce vrei tu. Nu sunt proastă și nu pot face asta.

— Te comporți ca și cum nu ar fi nimic între noi.

— La timpul trecut. A fost. A fost ceva între noi. Pentru numele lui Dumnezeu. M-am căsătorit, am un copil. A trebuit să am o viață și în afară acestei slujbe.

— Și chiar și după toate astea, te-ai întors la mine. Nu...

— Stephen, asta a fost o greșeală. Mama mea tocmai murise. Știai că nu eram eu însămi. Isuse, toată lumea știa că nu eram...

— Vrei să spui că am profitat de tine?

Henley este recunoscătoare că telefonul ei mobil și-a ales acel moment să sune.

— Linh.

— Omul tău din curtea bisericii. Vocea lui Linh răsună ca și cum ar fi într-un tunel.

— Ce este cu el?

— Stadiul avansat de descompunere a făcut căutarea puțin mai dificilă, dar am găsit. O cruce dublă și o semilună pe coapsa stângă.

Henley expiră.

— Dar asta nu este tot. Brațul pe care poliția fluvială l-a pescuit din Tamisa în această dimineață? Nu pot să confirm identitatea, pentru că peștii, și orice altceva se mai află în râu, i-au mâncat buricele degetelor, dar am reușit să recuperez detalii de pe marginile inferioare. De asemenea, l-am scos pe Kennedy din congelator și aș spune că brațul se potrivește.

— Ai mai găsit și altceva?

Linh suspină.

— În interiorul cotului. O cruce dublă și o semilună.

Capitolul 23

Ramouter scanează biroul gol. Se afla, pentru prima dată, singur la UCS de când se alăturase echipei, cu aproape o săptămână în urmă. Nu avusese ocazia să respire.

Ramouter tastează pe Google numele de pe registrul de vizitatori al lui Olivier. Chance Blaine. În mod util, închisoarea i-a furnizat o copie a pașaportului pe care Blaine l-a folosit ca act de identitate.

— Ciudat, spune Ramouter cu voce tare. Pașaportul lui Blaine a confirmat că avea douăzeci și nouă de ani. Un milenar efervescent, fără niciun fel de prezență pe rețelele de socializare. Nici măcar nu apărea în registrul electoral. Ramouter caută informațiile despre Blaine în Calculatorul Național al Poliției. Avea condamnări anterioare pentru posesie de canabis, pentru beție și tulburarea ordinii publice la începutul anului și pentru pervertirea cursului justiției, în ianuarie 2015. Locuia pe Drumul Ha-Ha în Woolwich, la doar 3,2 kilometri de închisoarea Belmarsh și la 6,4 kilometri de locul unde au fost găsite pe râu părți din cadavrul lui Daniel Kennedy. Semnale de alarmă răsună în capul lui Ramouter când vede că Blaine avea un pseudonim. Joseph McGrath.

Acesta este un om cu ceva de ascuns.

În timp ce Ramouter își repetă căutările, de data aceasta pentru Joseph McGrath, nu îi observă pe Eastwood și pe Ezra intrând în cameră.

— Hei, Ramouter, spune Ezra, trântindu-și mâinile pe umerii lui Ramouter și făcându-l să sară. În timp ce șefii sunt plecați și primesc mustrări, noi am decis să mergem la bar. Și tu faci cinste.

— Să fiu al naibii, spune Ramouter, prea distras de ceea ce era pe ecran, pentru a înregistra pe deplin cuvintele lui Ezra. Ramouter copiază și lipește rapid link-ul articolului și i-l trimite prin e-mail lui Henley.

AVOCAT NOU ÎNCARCERAT PENTRU PERVERTIREA CURSULUI JUSTIȚIEI

Farha Winter, 12 iunie 2018

Un avocat nou al firmei Osbourne Barrett Solicitors din nordul Londrei, care a făcut parte din echipa de avocați care l-a reprezentat pe Peter Olivier, un criminal în serie condamnat, a fost condamnat astăzi la paisprezece luni de închisoare.

Joseph McGrath, în vârstă de 24 de ani, din Dalston, Londra, a fost găsit vinovat de pervertirea cursului justiției la 22 mai 2018. Verdictul a fost dat în urma unui proces de trei zile la Tribunalul Southwark.

În septembrie 2017, McGrath i-a contactat pe membrii juriului din procesul de crimă împotriva lui Peter Olivier și le-a oferit bani în schimbul unui verdict de nevinovăție. Înregistrările surprinse de camerele de supraveghere l-au arătat pe McGrath urmărind un membru al juriului într-un autobuz, în timp ce se îndrepta spre casă. McGrath și-a susținut nevinovăția și a declarat că a fost vorba de o confuzie de identitate.

În comentariile sale privind sentința, onorabila judecătoare Henry a declarat că această chestiune „a lovit la însăși rădăcina sistemului nostru de justiție”. Ea a adăugat că, în calitate de avocat – deși fără experiență – McGrath trebuie să fi știut că încercarea de a influența membrii juriului este total nepotrivită și că a dat dovadă de o ignorare flagrantă față de sistemul nostru judiciar, „Un avocat trebuie să susțină statul de drept și administrarea justiției. Din păcate, în acest caz, domnule McGrath, nu v-ați îndeplinit aceste îndatoriri, iar sentința trebuie să fie una de arest preventiv imediat”.

Joseph McGrath a fost eliminat din lista avocaților din cauza condamnării sale și a fost obligat să plătească 19.786 de lire sterline drept cheltuieli de judecată.

Capitolul 24

— Deci, Ramouter, cum ți se pare până acum?, întreabă Stanford.

Ramouter ia o înghițitură din bere, acordându-și câteva secunde pentru a se gândi la un răspuns satisfăcător pentru Stanford, care îl privea cu atenție. Simțea că Stanford detesta faptul că Henley fusese luată de lângă el.

— Învăț multe. Nu m-am așteptat să lucrez atât de repede la un caz așa de important. Este un lucru bun pentru mine că ești ocupat cu acel proces. În orice caz, sunt sigur că voi fi trimis înapoi la DIC după ce se va încheia acest caz sau după ce voi termina instruirea. Oricare dintre variante va fi prima, presupun. Deci, de cât timp lucrezi cu Henley?

— De aproape zece ani.

— Dar UCS funcționează doar de șase ani.

— Am fost împreună în Brigada Omucideri din Lewisham cu Pellacia. Fostul nostru șef ne-a cerut să ne alăturăm unității, așa că am făcut-o.

— Era detectiv supraveghetor șef Rhimes, nu-i așa? Cel care a murit, am auzit că…

— Ce ai auzit?

Ramouter se mișca inconfortabil în scaunul său, în timp ce Ezra Williams, Roxanne Eastwood și Stanford îl fixau cu privirea. Aproape că îl provocau să continue.

— Vreau să spun că mai sunt și alte lucruri… De exemplu, am auzit că era sub investigație când…

— Ar trebui să o lași baltă, spune Eastwood cu un avertisment clar în ochi.

— Eu doar…

— Las-o baltă, spune Stanford ferm. Este suficient de rău că Rhimes s-a gazat până la moarte în garajul său. Îți sugerez să lași zvonurile astea în pace.

Ezra pleacă furios.

— Ezra și Rhimes au fost apropiați, îi explică Eastwood. A primit foarte rău vestea morții lui Rhimes.

Câteva minute mai târziu, Ezra se întoarce la masă. Ramouter a stat și și-a băut halba în tăcere pentru următoarele douăzeci de minute, ascultându-i pe ceilalți vorbind despre ofițeri de care nu mai auzise niciodată și despre ultimele zvonuri legate de următorul set de reduceri bugetare.

— Am auzit că, în sfârșit, au vândut clădirea noastră?, întreabă Eastwood, dând la o parte paharul gol.

— Se tot spune asta de trei ani încoace și noi suntem încă acolo. Vă tot spun, nu le pasă de noi. Rândul meu, cred, spune Stanford în timp ce îi înmânează cardul lui Eastwood. Vrei să faci tu onorurile?

Eastwood ia cârdul și se îndreaptă spre bar.

— Ești așa un leneș.

— Mai este ceva despre care voiam să întreb, spune Ramouter.

— Ce voiai să întrebi?, îl întrerupe Stanford.

— Olivier.

Stanford ridică o sprânceană și Ezra se lasă pe spate în scaun.

— Ce anume vrei să știi?

Ramouter aude avertismentul din vocea lui Stanford, dar continuă oricum:

— Mă întrebam ce s-a întâmplat după aceea. Vreau să spun, am răsfoit dosarele cazului. Henley mi-a spus că Olivier a fost condamnat, pentru că a încercat să o ucidă, dar apoi a fost în concediu pentru o perioadă lungă de timp…

— A avut un copil, spune Ezra.

— Știu asta, dar chiar și după aceea, este ca și cum ar fi dispărut pur și simplu.

A fost transferată undeva? Mi se pare puțin ciudat că după un caz atât de important, ea ar fi…

— Mintea ta de detectiv stagiar pare să facă ore suplimentare, spune Stanford.

Eastwood s-a întors la masa lor, ținând cu grijă trei halbe și un gin tonic în mâini.

— Ce am ratat?, întreabă ea.

— Tânărul Sherlock vrea să știe ce s-a întâmplat cu Henley după ce l-am prins pe Olivier.

— Nu pe Olivier mai exact, spune Ramouter. Am vrut doar să știu ce a făcut Henley după aceea. Aș întreba-o eu, dar…

— Nu ai ce să o întrebi, spune Eastwood în timp ce Stanford îi aruncă o privire.

Atmosfera devenea apăsătoare și nu avea nimic de-a face cu rezultatul de la fotbal.

— Dacă este ceva ce vrei să știi despre cazul lui Olivier, și numai despre caz, atunci poți să mă întrebi pe mine.

Ramouter știa că nu era o invitație. Știa când era avertizat.

— Singura ta preocupare, fiule, este ceea ce lucrezi acum, spune Stanford. Acum, bea-ți halba.

Ramouter face ce i se spune. Mai mult de atât, felul în care Eastwood, Ezra și Stanford s-au aliat în jurul lui Henley, l-a făcut și mai curios. Era destul de sigur că, dacă ar fi fost să îi întrebe din nou despre Rhimes, ar fi fost mai dispuși să îi răspundă la întrebări, în loc să vorbească despre Henley.

— Probabil că îi ardeau urechile, spune Stanford în timp ce telefonul lui începe să vibreze pe masă. În regulă, șefa... Da, suntem la Tavernă... Ești... Oh, înțeleg. OK. Voi transmite mai departe.

— S-a întâmplat ceva?, întreabă Eastwood.

— Da. Stanford își bagă telefonul în buzunarul de la geacă. Șefa vrea să ne întoarcem la UCS chiar acum.

Capitolul 25

Henley răsfoia fotografiile pe panoul interactiv de pe laptop. Membre tăiate așezate pe piatră veche, plastic ieftin și pungi de chipsuri decolorate. Părul blond închis, încâlcit cu sânge uscat, era lipit pe un scalp alb. O verighetă. Soțul cuiva, poate tatăl cuiva. Henley și-a așezat mâinile pe birou, așteptând tremurul. Nu a venit, dar stomacul o deranja. A mărit pe o fotografie a capului. Zona în care fuseseră tăiate urechile era pătată cu coji de viermi care s-au transformat în muște.

— După cum puteți vedea, spune Henley, ucigașul nostru i-a tăiat urechile victimei din curtea bisericii.

— Urechile? Eastwood se apropie de panou și trasează secțiunea în care ar fi trebuit să fie urechile. Atât? Doar urechile?

— Da. Nu lipsește nimic altceva. Ucigașul nostru a mai luat și limba lui Kennedy și ochii lui Zoe, dar toți trei au fost dezmembrați și toți trei au o cruce dublă și o semilună tăiate în piele.

— De ce ar face cineva tot efortul de a tăia un cadavru și de a-l arunca, dar să păstreze părți ale corpului atât de aleatorii?

Eastwood se întoarce la locul ei.

— Un trofeu. Nu este ceva nemaiauzit. Îți amintești de cazul O'Brien de acum șapte ani? El agăța bărbați în fața cluburilor de noapte pentru homosexuali, îi ducea acasă, îi omora și le îndepărta penisurile.

Pellacia se strâmbă la această amintire.

— Le ținea într-un recipient pe noptieră, dar a tăia penisul cuiva este foarte diferit de scoaterea ochilor, urechilor și limbii. Ce să faci cu toate astea? Le vei ține în congelator, lângă mazăre?

Henley nu râde.

— Olivier nu a păstrat trofee, spune Ramouter.

— Nu a fost niciodată vorba de trofee cu Olivier. Henley închide fotografiile. Nu era interesat să colecționeze suveniruri. Voia să ne arate ce putea face. Dar crucea dublă și semiluna erau ceva personal pentru el. Expertul nostru în simbolistică a

sugerat că semiluna reprezintă deziluzia, iar crucea dublă este trădarea.

— Olivier era pur și simplu dus cu pluta, dacă mă întrebi pe mine, mormăie Stanford.

— Îți mulțumesc pentru asta, Stanford. Acum, trebuie să stabilim cum a aflat criminalul nostru despre simboluri. Nu sunt pregătită să accept că este o coincidență.

— Sunt de acord cu tine, spune Pellacia. Dar de ce să îndepărteze urechile victimei din curtea bisericii, limba lui Kennedy și ochii lui Darego?

— Trei maimuțe înțelepte. Vocea lui Ramouter răsună din locul în care se afla în bucătărie, turnându-și un pahar cu apă.

— Ce tot spui acolo, stagiarule?, întreabă Stanford.

— Trei maimuțe înțelepte. Este un proverb. Să nu vezi răul. Să nu auzi răul. Să nu vorbești de rău. Trebuie să îl știi. O maimuță își acoperă urechile, cealaltă gura, iar…

— Da, da, am înțeles.

Henley încearcă să își organizeze gândurile în timp ce procesează ceea ce tocmai a spus Ramouter.

— Ucigașul nostru are o vendetă, spune ea. Fiecare dintre victimele noastre a fost țintită cu un motiv anume. Ce a văzut Zoe, ce a spus Kennedy și ce a auzit victima numărul trei?

Nimeni nu răspunde. Sunetul traficului de la începutul serii, care își croia drum prin Greenwich, se strecura prin fereastră. Cerul era aproape purpuriu, ca și cum ar reține o furtună.

— Trei maimuțe. Trei victime. Asta ar trebui să fie tot, nu?, întreabă Ramouter.

Henley simțea lipsa de convingere din întrebarea lui Ramouter.

— Trebuie să existe un motiv psihologic, afirmă ea. Există un motiv pentru care a ucis. Trebuie să stabilim acest motiv.

Telefonul lui Pellacia începe să sune și el merge în biroul său pentru a răspunde. Henley așteaptă ca el să se întoarcă înainte de a continua.

— Mai există un alt lucru, spune Henley. Ramouter, dă-i drumul.

— Bun. Ramouter își drege vocea. Este ceva ce ne-a spus Olivier când l-am văzut zilele trecute. A susținut că nu a primit niciun vizitator, doar scrisori de la fani. Dar apoi ne-a spus că a primit câteva vizite legale.

— Și?, întreabă Pellacia.

— Deci, cât timp ați fost plecați, i-am cerut directorului închisorii o listă. Olivier a mințit în legătură cu vizitele legale, dar s-a întâlnit cu cineva într-o vizită socială.

Ramouter explică faptul că l-a verificat pe Chance Blaine.

— De ce naiba l-a vizitat pe Olivier un fost avocat?, întreabă Eastwood.

— Nu am nicio idee, dar se întâmplă ceva dubios. În primul rând, Olivier a mințit, iar în al doilea rând, închisoarea a confirmat că Blaine a încercat inițial să rezerve o vizită după propria eliberare din închisoare, pe numele său inițial, dar se afla pe lista neagră a închisorii. Patru luni mai târziu, își schimbă numele și are un nou pașaport, spune Ramouter.

— Și își rezervă vizite și se întâlnește cu Olivier, concluzionează Henley.

— Olivier nu este prost, spune Eastwood. Trebuie să fi știut că vei verifica registrul de vizite și vei afla despre Blaine.

— Și de aceea ne întoarcem mâine să îl vedem pe Olivier, spune Henley. Avem trei cadavre care zac în bucăți într-un congelator aici aproape. Nu pot să îl las pe Olivier să creadă că el trage sforile în ancheta noastră.

— Acest individ Blaine/McGrath, spune Stanford. Ca membru al echipei sale de avocați, ar fi știut despre simbolurile pe care le-a folosit Olivier. De fapt, el ar fi știut totul.

— Exact, răspunde Henley. Ia un marker negru și se îndreaptă spre tablă. Apoi scrie numele Chance Blaine într-o căsuța goală de suspecți.

Capitolul 26

Luna a început să latre și să sară înainte ca Henley să fi pus măcar un picior în casă. Era trecut de ora 19.00 când a părăsit, în sfârșit, UCS.

— Bine, bine. Știu că am întârziat, spune Henley când Rob apare pe hol.

— Nu îți face griji în privința asta. Este în regulă. Înțeleg că acest caz este important pentru tine.

— Îmi pare rău. Credeam că voi termina până la ora cinci, dar… A fost o zi grea.

Henley se ține de Luna, o barieră între ea și Rob.

— Am crezut că nu vorbești cu mine, spune Henley.

— Îmi pare rău pentru asta. Abia dacă te-am văzut săptămâna aceasta și când mi-ai spus că lucrezi din nou la un caz, ar fi trebuit să reacționez mai bine. M-am purtat imatur și am fost un idiot.

— Nu ești un idiot.

— Totuși, nu negi că am fost imatur?

— Ce mai face Emma? În cele din urmă, Henley îi dă drumul Lunii și se descalță. Este bine?

— A fost puțin capricioasă. S-a împotrivit somnului și a tot întrebat de tine.

— Nu mă face să mă simt prost că nu sunt aici. Nu crezi că mă simt ca naiba de fiecare dată când o părăsesc? Am nevoie doar de puțin sprijin din partea ta. Nu este ușor pentru mine. Încerc să fac lucrurile cum trebuie, dar este greu.

Umerii lui Henley se prăbușesc.

— Auzi, îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa. Privirea lui Rob se înmoaie. Vino aici. O trage pe Henley spre el și o ia în brațe.

Henley inspiră parfumul lui și își îngroapă capul în gâtul lui.

— Nu pot să pretind vreodată că știu prin ce treci, spune Rob. Știi cât de rău m-am simțit eu știind că nu mi-am făcut treaba de soț?

— Iubitule, știu că vrei să mă protejezi și știu că uneori crezi că îmi pasă mai mult de morți decât de tine…

— Nici să nu te gândești la asta, Anj. Nu m-am gândit niciodată la asta. Aș vrea doar să ai un serviciu în care să nu îmi fac griji că s-ar putea să nu te mai întorci acasă într-o zi.

— Am ceva să îți spun, spune Henley, îndepărtându-se de el.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Rob în liniște.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că… Mâine dimineață… Cazul acesta. Trebuie să mă întâlnesc cu Olivier. Henley se abține să nu pronunțe cuvintele „din nou”. Se simțea vinovată, dar avea nevoie ca Rob să fie înțelegător.

Rob nu spune nimic. Singurul sunet vine de la televizor. Henley se așază pe scări și așteaptă.

— Respiră, spune Rob în timp ce se așază lângă Henley pe pat și îi masează ușor umerii. Trebuie să te relaxezi. Trebuie să respiri.

— Nu pot, oftează Henley. Pulsul îi accelerează.

— Haide. O voi face cu tine. Inspiră până la trei, ține și expiră până la trei.

Henley se apleacă spre soțul ei în timp ce respirația i se liniștește, țiuitul din urechi se oprește și pulsul îi încetinește.

— Nu vreau să îl vezi pe Olivier, spune Rob în timp ce Henley se întinde lângă el. Nu vreau să te rănească din nou.

— Nu poate să îmi facă rău.

— Nimeni nu te va judeca dacă renunți.

Greșești, spune Henley în sinea ei. Apoi își mută capul pe pieptul lui Rob și ascultă ritmul liniștitor al bătăilor inimii lui.

— Nu pot să renunț, șoptește Henley, cuvintele pierzându-se în bumbacul moale al cămășii lui Rob.

Capitolul 27

Chance Blaine părea nefericit în timp ce se afla în interiorul agenției imobiliare de pe Sydenham Road, schimbând afișele cu proprietățile disponibile. În ciuda feței sale posomorâte, era îmbrăcat bine, într-un costum gri cărbune și o cămașă albastru deschis. A observat că două persoane îl priveau prin fereastră și a deschis ușa.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună dimineața, sunt detectiv inspector Henley, iar acesta este ofițer detectiv stagiar Ramouter. Trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

Henley îi întinde legitimația, dar Blaine nu o ia. De fapt, nu pare atât de surprins să vadă doi ofițeri de poliție prezentându-se la locul său de muncă.

— Este vorba despre frauda pe care am raportat-o? V-a luat destul de mult timp, spune el, stând în picioare în ușă.

— Domnule Blaine, nu este vorba despre o fraudă și aș prefera să discutăm despre asta înăuntru. Am fost mai întâi la apartamentul dumneavoastră, dar se pare că sunteți cam matinal.

— Ați fost la mine… despre ce este vorba?

Vocea lui Blaine se ridică ușor.

— Peter Olivier.

Henley și Ramouter intră în birou, ignorând privirile insistente ale celorlalți doi agenți imobiliari de la birourile lor. După cum arăta locul, Henley era convinsă că agenția nu era în totalitate legală.

— Doriți o ceașcă de ceai sau altceva?, întreabă Blaine pe măsură ce deschide o ușă spre un birou mic și înghesuit din spate.

Acolo se aflau pe birou cești cu ceai pe jumătate goale și vechi de o zi, așezate deasupra unor exemplare vechi ale ziarului local.

— Nu, mulțumesc. Henley aruncă o privire la scaunul vechi din fața ei și alege să rămână în picioare. Este o mică schimbare

pentru dumneavoastră, nu-i așa? De la avocat de apărare penală la agent imobiliar.

— Nu prea am avut de ales, spune Blaine cu amărăciune. Nu este ușor să găsești o slujbă după ce ai fost în închisoare.

— Îmi imaginez. Uitați, domnule Blaine, desfășurăm o anchetă de crimă și există anumite aspecte ale noului caz, care sunt similare cu crimele comise de Peter Olivier.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Știm că l-ați vizitat pe Peter Olivier în închisoare.

— Ultima dată când am verificat, acest lucru nu era ilegal.

— Nu, nu este, dar și noi am fost să îl vedem pe Olivier, spune Ramouter, așezându-se pe unul dintre scaune. Și el a negat că ar fi avut vizite sociale. Nu a pomenit deloc de dumneavoastră.

Fața lui Blaine se schimbă.

— Este de înțeles. Peter este o persoană discretă.

— Ei bine, discretă sau nu, există câteva întrebări pe care trebuie să vi le punem.

Henley face un pas înapoi și îl lasă pe Ramouter să continue. Trebuia să admită faptul că era impresionată de autoritatea lui.

— După cum a spus șefa mea, investigăm o serie de crime. Trei oameni au fost găsiți dezmembrați și toți trei aveau aceste simboluri gravate pe corp. Ramouter întinde mâna după un stiloul de pe masă și desenează semiluna și crucea dublă pe spatele unui pliant cu imobile. Acum, sunt sigur că le recunoașteți. Acestea v-au fost dezvăluite atunci când făceați parte din echipa juridică a lui Olivier și vă numeați Joseph McGrath.

— Nu pot să discut nimic cu dumneavoastră despre caz, spune Blaine plin de sine. Confidențialitate profesională legală. Tot ceea ce am discutat cu Olivier este încă confidențial.

Henley clatină din cap și nu îi vine să creadă ce aude.

— Domnule Blaine, nu mă aștept să încălcați regulile de conduită pentru a doua oară, dar vizitele dumneavoastră sociale nu sunt acoperite de niciun fel de confidențialitate, iar dumneavoastră îl vedeți în fiecare lună de când v-ați schimbat numele. De ce vă întâlniți cu el?

— Am devenit prieteni, afirmă Blaine. I-a părut rău pentru ceea ce mi s-a întâmplat. A spus că se simte responsabil.

— V-a spus el să pervertiți cursul justiției? Să mituiți jurații?, întreabă Henley.

— Bineînțeles că nu. A fost o decizie stupidă pe care am luat-o singur. El nu are pe nimeni și întotdeauna ne-am înțeles când îl reprezentam.

— Chiar dacă ați fost exclus? Și ați fost la închisoare?

Ramouter nu se obosește să mascheze neîncrederea din vocea sa.

— Am încercat să merg mai departe de atunci, răspunde Blaine.

— Domnule Blaine, știați despre simboluri, spune Henley cu nerăbdare. Ați dezvăluit în ultimele câteva luni această informație cuiva? Dacă ați făcut-o, chiar și în treacăt, atunci este important să ne spuneți.

— Nu, de ce aș face-o?, întreabă Blaine. Părea convingător de nedumerit. Uitați, sincer să fiu, încerc să nu mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat în acel caz. Mi-a distrus viața.

— V-a distrus viața, dar încă mai țineți legătura cu Olivier?

— În calitate de prieten, spune Blaine cu fermitate. El încă mai are nevoie de prieteni.

— Vreți să fiți prieten cu un criminal în serie? Henley așteaptă ca Blaine să răspundă în timp ce se împacă cu absurditatea mărturisirii lui. A avut bunul simț să nu încerce să se explice.

— Am identificat două dintre persoanele care au fost ucise, spune Henley. Daniel Kennedy și Uzomamaka Darego. Aceste nume vă spun ceva?

— Nu am auzit niciodată de ei, răspunde el repede. Mai este și altceva? Am vizionări începând cu ora zece.

— Nu încă, dar va trebui să confirmăm unde ați fost în ultima săptămână.

— De ce? Sunt suspect? Este ridicol. Sunt un nenorocit de agent imobiliar. Sunt îndatorat până peste cap. Am fost deja o dată la închisoare și nu am nicio intenție să mă mai întorc.

— În acest caz, nu veți avea nicio problemă în a ne furniza informațiile. Poate că nu mai sunteți avocat specializat în drept penal, dar știți exact cum funcționează lucrurile, spune Henley și își aruncă cartea de vizită pe biroul lui.

Blaine își ia jacheta, care atârna de un cui pe perete.

— Vă voi trimite prin e-mail agenda mea de lucru. Nu că ar fi foarte interesantă. Lucrez doisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână. Câteva seri pe săptămână merg la sală, iar în restul timpului sunt cu prietena mea, Lorelei.

— Vom avea nevoie și de informațiile ei.
— Bine.

•

Blaine se simțea rău în timp ce aștepta ca Henley și Ramouter să plece cu mașina. Pe măsură ce se îndepărtau, a memorat numărul de înmatriculare al mașinii. Întors la birou, a ignorat întrebările colegilor săi, a închis ușa biroului și a scos o cartelă SIM lipită de spatele unui card de fidelitate din portofel. A schimbat-o cu cartela SIM din telefon, a așteptat ca telefonul să se conecteze la rețea și apoi a trimis un singur SMS.

Ai *avut dreptate. M-au găsit la serviciu. Tocmai au plecat. M-au întrebat despre* ‡. Nu *îți face griji. Nu am spus nimic. xx*

Capitolul 28

— Deci, îi vom spune lui Olivier că tocmai i-am făcut o vizită amicului său?, întreabă Ramouter când intră în sala de vizite legale din închisoarea Belmarsh.

— Nu, nu încă. Oricum, Olivier nu este prost. Probabil că și-a dat seama că am fi fost să îl vedem pe Blaine și că știm că a mințit.

— Nu înțeleg de ce ar face asta. Ce ar avea de câștigat?

— Cine știe? Probabil că are nevoie de o modalitate de a se distra.

Henley își duce degetul la buze când aude vocea răgușită a lui Olivier pe hol, vorbind cu gardianul închisorii.

— Inspector Henley și detectiv stagiar Ramouter. Ne întâlnim din nou, spune Olivier. Se oprește în ușă și așteaptă ca gardianul să îi scoată cătușele. Mulțumesc foarte mult, Paul.

— Voi fi chiar aici pe coridor, îi spune Paul lui Olivier. Henley este ușor uimită; oare gardianul o avertiza că îi păzește spatele lui Olivier?

— Deci, ce s-a întâmplat, a mai apărut unul? În bucăți, acoperit în X și 0? Olivier ia loc. Prefer camera asta. Este mult mai luminoasă și poți vedea oamenii.

Îi face semn din cap avocatei care trece pe lângă fereastră. Femeia face o pauză și zâmbește ezitant înainte de a pleca.

— Detectiv stagiar Ramouter, Olivier își întinde mâna.

— Da? Ramouter îi strânge mâna cu ezitare.

— M-am gândit la tine. Mă gândeam la litera „S”.

— Ce este cu ea?

— Ești nou, nu-i așa? Încercam să îmi dau seama de ce ești stagiar și apoi am realizat. „S” de la „stagiar”. Deci, ești stagiarul inspectorului Henley. Cineva de care trebuie să aibă grijă. Pe cine să instruiască. M-a făcut să mă întreb ce s-a întâmplat cu…

— Olivier! strigă Henley cu putere.

— Pellacia, spune Olivier. Cel care obișnuia să te instruiască pe tine. Ți-a spus să te oprești, dar nu ai făcut-o. Pellacia.

I-a rostit numele cu atâta forță, încât Ramouter a trebuit să își șteargă picăturile de salivă, care i-au aterizat pe față.

— Pellacia. Este italian, nu-i așa?, întreabă Olivier. A fost și probabil că încă mai este un nenorocit.

Henley își dorește să rămână calmă. Olivier nu este dispus să se conformeze. Vrea să se joace. Ea nu are de gând să îl lase.

— Un al treilea cadavru a fost găsit ieri dimineață în curtea unei biserici din Deptford, spune Henley.

Olivier ridică o sprânceană.

— Asta este tot? Nu ai de gând să sari în apărarea iubitului tău?

— Taci și ascultă.

Olivier zâmbește neconvingător.

— S-a confirmat că toate cele trei victime au o cruce dublă și o semilună tăiate în piele, continuă Henley. Acesta este modul tău de operare. Asta îți place să faci. Să le crestezi simboluri în piele. Să îți revendici dreptul de proprietate.

— Nu am făcut nimic, spune Olivier, aplecându-se peste masă.

— La ce te referi că nu ai făcut nimic?, întreabă Ramouter.

— La ce mă refer? Zece idioți dezinformați au crezut că am omorât șapte oameni, dar nu am făcut-o. Am pus mâna pe Biblie și am jurat în fața lui Dumnezeu că nu am făcut nimic.

— Ai fost găsit vinovat.

— Găsit fiind cuvântul cheie, răspunde Olivier și își flutură mâna în fața fetei lui Ramouter. Ce știi mai exact, stagiarule? Vii aici în costumul tău frumos și cu barba ta de hipster, comportându-te ca și cum ai ști lucruri despre mine. Nu știi nimic. Olivier își fixează privirea asupra lui Henley. De ce nu îi spui tu, inspectore? Spune-i stagiarului tău că am fost găsit vinovat. Nu am pledat vinovat. Nu am recunoscut nimic pentru că nu am făcut nimic. Olivier se lasă în scaun. A fost o eroare judiciară.

— Știi că informațiile despre însemne nu au fost niciodată publicate, iar acum există cineva pe străzi, care face o imitație foarte slabă a muncii tale. Este o treabă murdară.

— Proastă alegere a cuvintelor.

Olivier zâmbește cu superioritate.

— Modul tău de operare.

— Presupusul mod de operare. Așa cum am spus…

— Am auzit ce ai spus, răbufnește Henley.

— Fii amabilă. Aș fi putut refuza să ne întâlnim.

— Cui i-ai spus?

— Nu am făcut nimic.

Olivier pare plictisit.

— Ei bine, hai să vorbim ipotetic atunci, spune Henley. Dacă ai fi ucis șapte oameni și le-ai fi ciopârțit cadavrele, ai fi spus cuiva, fără a include echipa ta juridică de rahat, despre tăierea simbolurilor în carnea lor?

În sală se face liniște. Henley rămâne cu ochii pe Olivier, provocându-l să clipească primul. În depărtare, o ușă se trântește. Paul, gardianul, trece pe lângă fereastră, face o scurtă pauză, dă din cap către Olivier și își continuă drumul.

— Ipotetic vorbind. Nimănui. M-au arestat preventiv și m-au ținut în secția de izolare până la proces, în acel circ numit tribunal. Nu am văzut pe nimeni. Nu am vorbit cu nimeni. Nu mă înțelegeți greșit, am fost întrebat despre cadavre.

— De către cine?

— De ceilalți de aici. Al naibii de băgăcioși sunt gardienii aceștia. Vor să știe cum am făcut-o, de ce am făcut-o. Dacă mi-a plăcut? Ipotetic, bineînțeles.

— Și ți-a plăcut?

Olivier râde cu poftă.

— Ramouter, ai auzit-o? Șefa ta a crezut că face pe deșteaptă.

— Și le-ai spus?, întreabă din nou Henley.

— Nu am nimic de spus, pentru că nu am făcut nimic, îmi imaginez că ar fi fost destul de murdar, totuși. Vocea lui Olivier este blândă. Ar fi fost mult sânge. Ar fi fost nevoie de multă muncă și răbdare pentru a poziționa fierăstrăul exact așa cum trebuie. Ai crede că osul este problema. Probabil că ar fi destul de tare și, dacă nu ai avea lama potrivită – ei bine, ai strica cu ușurință câteva lame până să perfecționezi tehnica, dar odată ce ai trece prin măduvă, ar fi moale, aproape gelatinos.

Tăcerea era grea.

— Și simbolurile? se forțează Henley să întrebe.

— Ar fi marca mea, semnătura mea de artist. De ce aș vrea ca cineva să folosească marca mea? Ți-am făcut un cadou.

Henley clipește, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect.

Olivier își pune o mână sub numărul de deținut.

— Nu am vrut să îl strivesc, așa că l-am păstrat într-un loc sigur. Acesta pune pe masă o mică pasăre origami, făcută din hârtie de scris eliberată de închisoare. Știu la ce te gândești, spune el. Nu este o lebădă. Este o egretă. Știi ceva despre egrete, stagiar Ramouter?

Ramouter nu răspunde.

Olivier clatină din cap și mormăie.

— Este o bună manieră să răspunzi când cineva îți pune o întrebare. Egretele sunt comune în jurul Tamisei, mai ales pe Deptford Creek când este reflux. Le place să călătorească în perechi. Am făcut-o pentru tine.

Henley refuză să se uite în jos la egreta de pe masă.

— Ai putea măcar să te uiți la ea. Vocea lui Olivier este aspră, brusc iritată. Hei, tu. Stagiarule.

Olivier își trântește mâna pe masă cu o asemenea forță, încât Henley este surprinsă că plasticul laminat nu a crăpat. Putea auzi respirația lui Ramouter, superficială, dar rapidă. Sunetul îi era familiar – sunetul cuiva care încearcă să controleze un atac de panică.

— De ce nu ești atent, stagiarule? Ți-a tăiat cineva limba?

— Eu… eu nu sunt… se bâlbâie Ramouter.

— Ce-a fost asta? Eu nu sunt. Nu ești ce? Nu ești vrednic să porți acea insignă patetică în portofel?

Olivier își pune cotul pe masă și își lasă capul pe mână, creând o barieră între Henley și Ramouter. Ea se retrage rapid când brațul lui Olivier o atinge.

— Ce te face să crezi că ești în stare să faci treaba asta? Poate ar trebui să te gândești să te întorci de unde ai venit. Olivier sâsâie la Ramouter. Nu te uita așa la mine. Nu sunt rasist. Cred doar că micuțul nostru stagiar ar fi mai bine să se joace de-a hoții și vardiștii în mlaștini.

— Încetează, spune Henley.

Olivier zâmbește cu satisfacție în timp ce își întoarce corpul spre Ramouter.

— Cam câți ani ai? Treizeci și trei, treizeci și patru de ani. Căsătorit. Olivier își întinde degetele lungi și atinge verigheta de aur masiv de pe degetul lui Ramouter. Ramouter dă înapoi și mâna lui dispare sub masă.

— Mă îndoiesc că este o căsnicie foarte fericită, spune Olivier. Nu dacă îți petreci tot timpul cu inspectorul. Te-au avertizat în legătură cu ea? Se descurcă destul de bine cu bărbații.

— Ți-am spus să încetezi, intervine Henley.

— Nu, spune Olivier. Vorbesc cu stagiarul. Soția ta a cunoscut-o deja pe inspectoare? Îmi imaginez că se simte puțin amenințată. Nesigură. Singură. Sau poate că tu ești cel care se simte singur. Fața lui Olivier schițează un zâmbet. Asta este, nu-i așa? Ești aici. Singur. Cu mine și cu inspectorul drept companie.

Ramouter face ochii mari.

— Nu crezi că seamănă cu el, inspectore?, întrebă Olivier, întorcându-se spre Henley și ridicând opt degete. Jeremey Hicks. Aceeași constituție. Aceeași înălțime. Aceiași ochi agitați. Depășit de situație.

Hicks a fost a cincea victimă a lui Olivier și a fost găsit în opt bucăți de un grup de elevi.

— L-au găsit în Bermondsey, spune Olivier. A implorat. Nu arată Ramouter ca cineva care te imploră patetic să nu îl omori?

Ramouter se ridică de la masă și se îndreaptă spre ușă.

— Pleci deja? Nu sunt același om care i-a înfipt un cuțit în abdomen inspectorului tău. Olivier se ridică în picioare, iar Ramouter apasă butonul roșu de alarmă de pe perete.

— Stai jos! strigă Henley.

— Uită-te la el. Olivier se așază încet la loc și își pune mâinile pe masă în timp ce alarma sună. Cred că stagiarul tău are nevoie de o altă pereche de pantaloni.

Henley ridică mâna în timp ce trei gardieni apar la ușă și îi face semn lui Ramouter să plece. Acum erau doar ea și Olivier. Încerca să se calmeze în timp ce tăcerea dintre ei se prelungea.

— Ce știi despre aceste crime?, întreabă ea în cele din urmă.

— Nu cred că ar trebui să îl păstrați. Nu va rezista nici măcar o lună.

— Taci din gură.

— De aceea îmi place de tine. Olivier zâmbește. Este aproape afectuos. Întotdeauna ai avut multă pasiune. Mă bucur să știu că nu ți-ai pierdut-o când s-a vărsat atâta sânge.

Henley își ține respirația în timp ce furia se dezlănțuie în interiorul ei.

— Tremuri, inspectore.

Henley privește în jos la mâna dreaptă și vede că Olivier are dreptate. Își pune mâinile sub masă.

— Ai vorbit cu cineva despre ce ai făcut. Cum i-ai ucis pe cei șapte oameni, iar acum acea persoană își bate joc de tine.

Henley observă schimbarea de comportament a lui Olivier. Jocurile se opresc.

— Probabil că te irită, spune Henley în timp ce continuă încet. Voia să îl usture – ca și sucul de lămâie pe o tăietură de hârtie.

— Ai grijă, inspectore.

— Trebuie să fie frustrant, să fii blocat aici, fără să poți face nimic în privința acestei persoane, care pretinde că este mai bună decât tine. Nu știu, cred că te face să te simți... neputincios.

Olivier menține contactul vizual.

— Ți-am mai spus-o; nu am făcut-o.

— Ai spus cuiva despre gravarea acelor simboluri pe cadavrele victimelor tale. Poate că Joseph McGrath, scuze, Chance Blaine, te-a ajutat.

Privirea lui Olivier este fixă, neclintită.

— Obține probele care să dovedească acest lucru și vino înapoi la mine. Voi fi aici. Așteptându-te.

Olivier se plimba prin curtea de sport goală. Doi gardieni îl priveau din spate. El a cerut să i se dea drumul, deși știa că accesul în curte nu era permis decât după prânz. Îl priveau cum se învârte în jurul curții, știind că era mai bine pentru el să fie afară, decât să își descarce din nou furia pe unul dintre ceilalți deținuți. Și-au învățat lecția cu opt luni în urmă, când i-a rupt maxilarul deținutului care fredona încontinuu în timp ce își mânca prânzul.

Neputincios. Ea l-a numit neputincios. Furia tot mai mare îi grăbea pașii. Voia să rănească pe cineva. Avea nevoie să simtă plăcerea crudă a eliberării în timp ce îi provoca durere lui Henley. Nu era măgulitor, era insultător să aibă pe cineva care să ucidă oameni în numele lui. Nu voia să motiveze sau să inspire pe nimeni. Era notorietatea lui. Infamia lui. El era omul de care trebuia să se teamă lumea, nu o imitație ieftină.

— Târfă nenorocită, sâsâie el. S-a enervat încă de când Henley i-a spus despre prima victimă. Se putea obișnui cu ideea unei victime, dar acum erau trei. Putea să vadă fața lui Henley în timp ce se bucura să îi spună despre imitator. Se înșela dacă

credea că imitatorul avea mai multă putere decât el. Nenorocitul nu avea să scape cu asta.

— Cine ești?

Vocea lui Olivier pătrunde aerul, ridicându-se deasupra sunetului ciorilor, care s-au așezat deasupra zidului închisorii.

Capitolul 29

De îndată ce aerul proaspăt a ajuns în plămânii lui Ramouter, acesta a vomitat. Henley nu îl putea învinovăți. Patruzeci de minute într-o cameră fără aer cu Olivier, abia aștepta și ea să iasă. Îi venea să se arunce într-o baie fierbinte plină cu dezinfectant. Toxicitatea malițioasă a lui Olivier a reușit să se infiltreze în porii ei și să fuzioneze cu celulele din sângele ei. I-a întins lui Ramouter un pachet de batiste. S-a descurcat bine până când Olivier a trecut la venin. L-a folosit pe Ramouter ca pe un sac de box și ea l-a lăsat.

— Îmi pare rău, spune Ramouter în timp ce își șterge gura și apoi se uită la pământ cu dezgust. Ar fi trebuit să fiu pregătit. Știam ce urma să se întâmple. Ar fi trebuit să fiu mai bun.

— Nu este vina ta. Să îl numesc diavolul ar fi prea blând, răspunde Henley în timp ce se îndreaptă spre parcare. Știu că ți-ai vomitat micul dejun și încă nu este nici măcar zece jumătate, dar cred că am putea să bem amândoi ceva… Tu bei?

Ramouter zâmbește reținut.

— Da. Dar suntem încă la datorie.

— Nu am de gând să spun nimănui. Haide. Aș face orice pentru o băutură.

— Vrei ceva de mâncare? Nu că ți-aș putea recomanda ceva. Henley storcește bucata de lămâie de pe fundul paharului ei. Se aflau la un bar din apropiere, *Duke of Gloucester Carvery,* amplasat sub traiectoria avioanelor care scăpau din Londra de pe City Airport. Separeul lor avea o priveliște fantastică asupra șoselei duble și Tesco Express.

— Nu, îmi este bine așa, răspunde Ramouter în timp ce își învârte paharul.

— Nu te-am luat niciodată drept un băutor de whisky.

— Nu sunt, dar tata spunea mereu că este bun pentru un stomac afectat. Ei bine, asta era scuza lui. Ciudat, mi-am petrecut prima jumătate a dimineții uitându-mă la părți de cadavru în descompunere, nu spun că nu m-a deranjat, pentru că m-a deranjat, dar când a început să se uite insistent la mine…

Un grup de oameni care aplaudă năvălesc în bar.

— Dreptate! strigă cineva în timp ce o femeie de vreo cincizeci de ani începe să plângă.

— Cineva este fericit, spune Ramouter.

— Juriul trebuie să se fi întors cu un verdict, spune Henley, privindu-l pe bărbat îmbrățișând femeia care plânge.

— De unde știi?

— Vizitele sociale nu încep la închisoare până la ora 13.30. Este joi, așa că probabil juriul a deliberat timp de câteva zile și s-a întors cu verdictul în această dimineață. Nu te entuziasmezi prea tare pentru o condamnare, chiar dacă ești familia victimei, așadar, șansele sunt că omul nostru în cămașă elegantă și costum Marks and Spencer a fost găsit nevinovat în această dimineață. De asemenea, este localnic.

— Cum îți dai seama?, întreabă Ramouter.

— Dacă ai traversa jumătate din Londra pentru a avea un proces la Tribunalul Woolwich și ai fi găsit nevinovat, ai vrea să mai stai pe aici?

— Doamne, nu. Aș pleca de aici cât de repede posibil.

— Așa cum am spus. Localnic.

Mâna ei dreaptă începe să tremure în timp ce își ridică paharul la buze. A verificat să vadă dacă Ramouter a observat, dar acesta era adâncit în propriile gânduri. A băut repede și a așteptat ca vodca și tonicul să își facă efectul.

— Te simți mai bine?, întreabă Henley.

— Da. Mult mai bine. Am făcut o greșeală. L-am subestimat. Am crezut, după ultima dată, că nu era atât de rău. Nu ar fi trebuit să îi strâng mâna.

— Nu ar fi contat. Se pricepe să citească oamenii. Este o abilitate și știe cum să o folosească bine.

Ramouter dă din cap, dar nu este mulțumit de răspuns.

— Dar tu ai fost pe locul întâi, spune Henley, încercând să atenueze impactul atacului lui Olivier asupra lui Ramouter. Cel mai bun din clasa ta. Cele mai mari note la Examenul Național de anchetatori.

O expresie de surpriză amestecată cu jenă apare pe fața lui Ramouter.

— Poate că am fost cel mai bun din clasă, dar nu m-au învățat cum să recunosc un ucigaș psihopat cu sânge rece. Nu a existat nicio întrebare pe foaia de examen despre asta.

Restaurantul *Duke of Gloucester Carvery* începea să se umple cu mai mulți inculpați și cu membri de familie, ușurați sau tulburați. Era aproape ora 11 dimineața, încă două ore până când să apară și avocații.

— Nu îi prea place de șef, nu-i așa?, întreabă Ramouter.

— Nu îi place de nimeni, răspunde Henley. Tot ce face, tot ce spune, este menit să obțină o reacție. Ai spus că ai citit stenogramele, nu-i așa?

— Da.

— Când Olivier a fost interogat, răspunsul său la fiecare întrebare pe care Pellacia o punea era „curvă”. Puteți explica de ce amprenta degetului dumneavoastră a fost găsită deasupra tibiei stângi la victima numărul doi? Curvă. I-ați trimis sergentului Adrian Flynn mesaje injurioase? Curvă. Timp de o oră întreagă. Acesta a fost răspunsul lui. Până când a intervenit și a spus că vrea un avocat, pentru că s-a săturat să se uite la fața de curvă a lui Pellacia.

— Fermecător.

— O încântare absolută.

— Nu am înțeles de ce a făcut asta. Să ceară un avocat, vreau să spun.

— Controlul. La Olivier totul se rezumă la control. Felul în care te-a luat peste picior. Vrea să controleze povestea. Chiar și negarea lui se referă la control și urăște faptul că Pellacia i-a luat acest control.

— Dar tu ai fost cea care l-a arestat înainte ca el… Ramouter se oprește. Îmi pare rău.

Henley simte cum i se contractă mușchii abdominali. Mintea ei se întoarce în trecut, la acel moment în care a încercat, pentru prima dată, să pună cătușele în jurul încheieturilor lui Olivier. L-a împins cu fața în noroiul de pe câmpie, iar el a lovit cu piciorul, rupându-i două coaste. Henley nu a văzut cuțitul din mâna lui, până când Olivier nu l-a scos și a ridicat mâna. Din vârful cuțitului îi curgea propriul sânge pe față. A strigat după Pellacia când Olivier a înjunghiat-o din nou. Ar fi vrut să riposteze, dar Olivier o imobilizase la pământ, șoptindu-i la ureche că voia ca ea să simtă fiecare parte din el și că nu avea unde să fugă. Timpul încetinise. S-a gândit că Pellacia a abandonat-o și a lăsat-o să moară pe câmpie. Își amintește durerea acută din piept, de fiecare dată când încerca să respire,

ducându-și o mână la abdomen și încercând să oprească fluxul de sânge. Își amintește luminile albastre intermitente, care luminau fața lui Olivier, atunci când i-a apăsat cuțitul pe gât. Henley a închis ochii. Nu a vrut ca Olivier să fie ultima față pe care o vede când moare. Pellacia i-a strigat numele și ea a simțit cum presiunea din piept a cedat în timp ce acesta s-a aruncat pe Olivier. Henley a deschis ochii, s-a rostogolit pe o parte, l-a văzut pe Olivier pe spate și pe Pellacia apropiindu-se de el. A privit la fața lui Olivier. La gura însângerată și dintele din față spart. A strigat după ajutor în timp ce Olivier s-a ridicat și l-a lovit pe Pellacia de două ori, în față. Olivier s-a îndreptat apoi spre Henley, a scuipat-o în față și a zâmbit. Ultimul lucru pe care Henley și-l amintește este că Olivier a țipat când cele două săgeți electrificate, de la pistolul cu electroșocuri al lui Pellacia, i-au lovit pieptul.

— Olivier mă urăște și pe mine, spune ea.

— De ce? După tot ce ți-a făcut…

Henley își strânge ochii pe măsură ce primele semne ale unei migrene ies la suprafață.

— Am făcut o promisiune la conferința televizată că îl voi prinde pe monstrul responsabil, spune ea. L-am numit un monstru patetic și am promis că îl voi prinde. Nu i-a plăcut faptul că m-am ținut de cuvânt.

Capitolul 30

— Te-ai întors, spune Pellacia când Henley intră în biroul său. Cum a mers cu Chance Blaine?

— Este îngâmfat, agitat și ascunde ceva, răspunde Henley.

— Și Olivier?

— Cum crezi că a mers? A fost o pierdere totală de vreme. Prea ocupat cu jocurile lui stupide. Azi a spus că este o eroare judiciară faptul că stă la Belmarsh și ispășește pedeapsa pe viață.

— Aceeași scuză veche.

— S-a răzbunat pe Ramouter. Dar s-a descurcat... destul de bine. Henley simte nevoia să îl protejeze pe Ramouter.

— Deci, ne-am întors la punctul de plecare. Unde este Ramouter acum?

— La biroul lui. Lucrează.

— Și tu?

— Eu ce?

— Nu l-ai văzut pe Olivier de ani de zile și acum l-ai văzut de două ori în câteva zile.

Tremurul lui Henley a dispărut treptat, dar durerea de cap era încă acolo, pulsând în tăcere.

— Nu am de gând să mint și să spun că a fost amuzant și distractiv să stau cu el, spune Henley.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea. Cum ești?

— Nu sunt pe cale să cedez într-un colț, dacă asta mă întrebi.

— Ești o figură, chiar ești. Ți-a spus ceva ce te-ar putea ajuta?

— Nu. A negat că ar fi vorbit cu cineva. A negat că ar fi ucis pe cineva, dar l-a întrebat pe Ramouter dacă cineva i-a tăiat limba.

— Limba? Crezi că...

Henley scutură din cap.

— Nu ar fi menționat asta dacă ar fi știut că au fost luate limba, ochii și urechile. Olivier este prea deștept ca să ne dea vreun motiv să bănuim implicarea lui.

•

Raportul de la Sentinel, compania care furnizase sistemul de brățară electronică, și gardienii au confirmat ceea ce a spus Ezra. Kennedy și-a respectat interdicțiile de circulație până în șase septembrie, ora 23.47, când semnalul a fost întrerupt în Ladywell Fields.

Pe tablă erau fotografii ale lui Daniel Kennedy și ale lui Zoe Darego.

— Nu arată deloc rău acest cuplu, spune Ramouter în timp ce se așază.

— Acestea sunt facturile detaliate pentru ambele telefoane ale lui Kennedy?, întreabă Henley.

A împins rapoartele într-o parte și a deschis un plic maro. A scos trei DVD-uri. Toate conțineau înregistrări de la camerele de supraveghere. Unul de la centrul de cauțiune, iar celelalte două din partea consiliului Lewisham. A introdus mai întâi DVD-ul de la centru în unitatea de discuri.

— Da, sunt. Furnizorul de telefonie mobilă a confirmat că telefonul lui Zoe este un abonament cu contract. Mi-au promis că îmi vor trimite înregistrările ei până la sfârșitul zilei și, înainte să întrebi, am vorbit cu Ezra. Este puțin limitat în ceea ce poate face până când va primi telefonul, dar s-ar putea să aibă mai mult noroc cu laptopul ei.

Laptopul a fost găsit în dormitorul lui Zoe de către bunica ei. Avea o parolă, dar asta a fost o joacă de copii pentru Ezra.

— Care este numărul ei de telefon?, întreabă Ramouter, întinzând mâna după un marker galben.

— Ultimele patru cifre sunt 7432. Henley apasă play. Începe de la ultima intrare și mergi înapoi.

Henley a mărit videoclipul, astfel că acesta a umplut ecranul. Camerele de supraveghere din afara centrului nu mai funcționau de șase luni, așa că singurele înregistrări pe care le aveau erau luate din zona de recepție a centrului. Henley a dat înainte până în dimineața în care Kennedy a încălcat interdicția.

— Numărul ei nu apare pe telefonul cu cartela preplătită, mormăie Ramouter în timp ce examinează înregistrările apelurilor.

— Iată-l, spune Henley. Pune pe pauză filmarea și notează ora în carnețelul ei. Kennedy a apărut la ora 11.43. S-a oprit în hol și a stat două minute și optsprezece secunde vorbind cu un alt bărbat. Purta un tricou Superdry și blugi. La ora 11.46, și-a scos

telefonul din buzunarul de la spate și s-a uitat pe ecran. Henley face un zoom. Nu era iPhone-ul argintiu pe care Henley îl găsise sub patul său.

— Da. Am găsit, spune Ramouter și evidențiază paginile insistent. Este al doilea lui număr de telefon. Nu se poate confunda entuziasmul de pe fața lui. Cadavrul lui Kennedy a fost găsit luni dimineață, nu-i așa?

Henley apasă pauză pe video.

— Linh spune că era probabil mort de aproximativ patruzeci și opt de ore înainte de a fi găsit. Deci, vorbim de primele ore ale dimineții de sâmbătă sau de noaptea târzie de vineri când a fost ucis, afirmă Henley.

— Zoe îl sună de două ori vineri, la ora 22.46. El nu răspunde. Amintește-ți că interdicția lui începea la ora 21.00, deci ar fi trebuit să fie la centru. Ea îl sună a treia oară. La ora 22.47. De data aceasta, el răspunde și vorbesc timp de patruzeci și cinci de secunde. La ora 22.57 îl sună din nou și vorbesc optsprezece secunde.

— Stai puțin, spune Henley. Ea derulează înainte filmarea. Kennedy a reintrat în centru la ora 20.02. Acolo, pleacă. Henley oprește filmarea la ora 23.02. Purta o jachetă de bombardier și a ieșit rapid din centru.

— Acesta este ultimul apel pe care ea îl face. El nu o sună înapoi, dar îi trimite mesaje. 23.07. Vin. Rămâi unde ești. Iau un taxi. Ea îi răspunde, OK. 23.19. Apoi îi trimite din nou un mesaj. În cât timp ajungi? El îi răspunde: Aproximativ 15 minute. Vin, iubito. Apoi îi trimite un alt mesaj la ora 23.19. Așteaptă-mă la spital. Vin. Nu mai există alte apeluri sau mesaje de la ea sau către ea după aceea. Ezra are dreptate. Telefonul este încă activ până marți, dar toate intră în căsuța vocală. Câteva numere 0345 și 0800; 0161 – este Manchester. Ar putea fi centre de apeluri.

— Zoe îl sună, pentru că are probleme. Ceva a speriat-o suficient de tare încât să îl facă să își încalce condițiile de eliberare pe cauțiune.

— Dar i-ai găsit brățara sub pat?

Henley accelerează filmarea și așteaptă. Ceasul din colțul ecranului a trecut de miezul nopții, apoi de orele 01.00, 02.00, 03.00. Ușile centrului s-au deschis din nou la ora 03.06.

— Nu este el, spune Henley, oprindu-se asupra imaginii unui bărbat îmbrăcat cu o jachetă de bombardier și un tricou.

— Ce vrei să spui? Este aceeași îmbrăcăminte pe care o purta când a plecat.

Henley se strâmbă și își scutură capul.

— Vezi semnul verde de urgență de pe perete? Pe înregistrarea anterioară, când îl vedem prima dată pe Kennedy, capul lui ajunge în vârful semnului. Când a fost arestat ultima dată, în dosarul de custodie se menționa că avea 1,90 metri. Tipul acesta…

— Este cu cel puțin șapte centimetri mai scund.

— Exact. Își ține capul în jos și poartă o șapcă de baseball. Kennedy nu purta o șapcă atunci când a plecat. Henley se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Cerul se întunecase, iar ploaia lovea geamul murdar. Un zgomot îndepărtat de tunet, primul semn că valul de căldură începea să cedeze.

— Dar de ce să depui atâta efort? De ce s-ar fi chinuit această persoană să pună brățara lui Kennedy înapoi în camera lui? De ce nu o aruncă undeva într-un coș de gunoi?, întreabă Ramouter.

Cerul se lumina. Henley a tresărit.

— Merg jos să o văd pe Linh. Contactează echipa de criminaliști și vezi dacă suntem mai aproape de identificarea victimei din curtea bisericii.

— Tipul acesta… Ramouter bate cu pixul pe ecran. Imaginea unui bărbat purtând o șapcă de baseball, înghețată pe ecran. Crezi că…

— Reia înregistrările de pe camerele de supraveghere. Vezi dacă ceva îl surprinde părăsind centrul de cauțiune. Acesta ar putea fi ucigașul nostru. Henley face o pauză, uitându-se din nou la imaginea înghețată. Cât de înalt crezi că este Chance Blaine?

— Nu cu mult mai înalt decât mine. Cam 1,80, poate 1, 75.

— Trebuie să aflăm unde a fost Blaine vineri seara. Ne-a trimis prin e-mail programul său?

— Nu, încă nimic.

— Contactează-l. Spune-i că are două opțiuni. Să ne trimită informațiile sau îl vom aresta la următoarea vizionare.

Capitolul 31

Au luat-o brusc. Un val de greață, o durere sub axila dreaptă, apoi furnicături și înțepături în mână. Scalpul lui Henley s-a umplut de sudoare.

Inspiră până la trei. Expiră.

A încercat tehnicile de respirație învățate de la psihologul ei, dar plămânii ei nu cooperau. Nu a anticipat că panica o va cuprinde așa. Au trecut doar cinci zile de când a apărut primul cadavru.

— Este totul în regulă?, întreabă Linh. Henley nu răspunde. Nu. Nu ești în regulă.

Henley inspiră adânc și încearcă să scape de greața care a cuprins-o.

— Haide. Să mergem afară.

Au urcat scările și Linh a împins ușa de ieșire de incendiu, care ducea spre ceea ce ea numea în derâdere grădina de pe acoperiș. Furtuna fusese scurtă. Aerul era încă îmbâcsit.

Linh scoate un șervețel din buzunar și șterge un scaun.

— Mulțumesc, spune Henley în timp ce se așază și deschide sticla de apă.

— Te simți un pic mai bine?

Linh scoate un vaporizator din celălalt buzunar. Trage adânc și expiră un nor mare de ceață cu aromă de zmeură.

Henley se apleacă în față și își pune mâna sub bărbie. Se află la primul etaj, așa că priveliștea este limitată la parcarea de lângă curte.

— Nu îmi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva, spune Henley. A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut... se oprește. Nu voia să clasifice ceea ce tocmai i s-a întâmplat în biroul lui Linh, dându-i un nume. Este în regulă.

— Dar nu este prima dată.

Henley nu confirmă adevărul. În schimb spune:

— Este în regulă. Sunt bine. Am avut multe pe cap și nu am mâncat cum trebuie, asta este tot. Nu pot supraviețui cu cești de ceai și mâncare de la fast-food.

— Cafea și țigări pentru mine. Ei bine, așa era înainte. Doamne, mi-e dor de țigări, spune Linh. Știu că nu a fost ușor pentru tine. Ai fost plecată așa de mult timp.

— Nu am fost plecată, Linh, încă lucram la cazuri. Pur și simplu nu eram aici.

— Da, dar este puțin diferit să lucrezi la un caz pe hârtie decât la un caz real, sângeros și macabru, nu-i așa? Oricine poate…

— Ce ai pentru mine?

Henley o întrerupe.

— Doamne, uneori ești așa o vacă capricioasă. Linh mai trage un fum din vaporizator înainte de a deschide dosarul, care i se balansa pe genunchi. Încă aștept rezultatele toxicologice pentru victima din curtea bisericii. Dar rezultatele toxicologice atât pentru Kennedy, cât și pentru Darego, arată prezența Propofolului, un anestezic general, și a besilatului de atracurium.

— Atracu… Ce este asta?, întreabă Henley și se ridică în picioare.

Senzația aceea din piept, ca o pasăre captivă într-o colivie, s-a estompat, iar acele și furnicăturile din mâna dreaptă au dispărut.

— Besilat de atracurium, spune Linh rar, ca și cum ar preda ortografia unui copil de cinci ani. Henley nu se supără. Este un relaxant muscular utilizat în timpul operațiilor. Funcționează prin blocarea căilor din sistemul nervos central și provoacă paralizie. În funcție de doză, efectele pot dura minimum patru minute sau chiar o oră. Ți-am trimis raportul autopsiei pentru amândoi pe adresa ta de e-mail securizată, dar locul de injectare a fost aici. Linh își întoarce capul și se bate sub urechea stângă. Direct în vena jugulară. Din cantitățile care au fost găsite în sângele lor, cred că paralizia ar fi durat între treizeci și patruzeci de minute.

— I-ar fi lăsat inconștienți sau doar paralizați?

— Doar paralizați. Nu este ca și cum i-ai strecura cuiva un drog, de fapt un sedativ, care are nevoie de aproximativ douăzeci de minute pentru a-și face efectul. Acesta își face efectul în trei până la cinci minute de la intrarea în fluxul sanguin și produce paralizie; tensiunea arterială scade și fluxul sanguin către mușchi scade, dar încă ești conștient.

— Olivier nu a lucrat așa.

— Nu din câte îmi amintesc. Le tăia jugulara și apoi îi tăia în bucăți. Noul vostru tip pare să le injecteze BdA înainte de a-i tăia.

— Cum adică înainte de a-i tăia? Așa au murit toți?

— Cu excepția celui din curtea bisericii, victimele tale nu au răni prin înjunghiere. Fie au sângerat până la moarte după ce le-a fost tăiată artera femurală, fie după ce au fost decapitate. Dacă mă întrebi pe mine, tipul nou este un pic sadic. Darego avea în organism mai mult besilat de atracurium decât Kennedy. Nu îți spun cum să îți faci treaba, dar aș spune că…

— Ucigașul nostru a ținut-o pe Zoe în viață mai mult timp.

Henley se apropie de marginea acoperișului și privește în jos, spre stradă. Era aproape ora de vârf. O motocicletă a poliției se strecura silențioasă printre o coadă de mașini, cu luminile ei albastre pâlpâind. Brusc, și-a dat seama. Imitatorul juca după propriile lui reguli, reguli noi. Nu după cele ale lui Olivier.

— Dacă fluxul de sânge este redus, atunci nu vor muri imediat, spune ea. Vrea ca ei să vadă cum le taie membrele. Vrea ca ei să privească. A vrut ca Zoe să sufere.

•

Henley a luat biscuiții cu creveți în timp ce se derula genericul. Emma dormea în poala ei, cu pătura galbenă strânsă în pumnul ei mic. Ar fi trebuit să o pună pe Emma în pat, dar trebuia să se mai țină de ea, ca de o barcă de salvare.

— Sticla este goală. Rob se ridică ușor de pe canapea. Aduc alta.

Henley oftează în timp ce mobilul ei începe să sune din cealaltă parte a camerei. Rob i-l aduce. Este Anthony.

— Anj, îmi pare rău că te sun acasă. Dar știi că nu te-aș deranja dacă nu ar fi important.

— Știu. Ce este?

Anthony suspină. Pare obosit.

— Am identificat victima din curtea bisericii.

— Serios?

— Da. A trebuit să folosim dosarele dentare, de aceea a durat atât de mult.

— Cine este?

— Numele lui este Sean Thomas Delaney. Data nașterii, 16 mai 1978. A fost dat dispărut de mama sa luni. Îți trimit prin e-

mail tot ce avem. Trebuie să plec. A mai avut loc o înjunghiere, de data aceasta în Kennington. Un alt copil.

— Câți ani are?

— Treisprezece, spune Anthony, acceptând cu reticență.

Henley deschide raportul. Are atașată o fotografie. Ea nu observă că Rob s-a întors în cameră.

— Cine este acela?, întreabă Rob.

— Este Sean Delaney.

— Hmm. Un bărbat chipeș. Rob îi umple din nou paharul de vin lui Henley. Să înțeleg că are ceva de-a face cu munca.

— Da, este vorba de muncă.

— Haide. Las-o baltă. Lasă-mă să o duc pe Em sus în pat. Trebuia să avem o seară plictisitoare de vineri, îți amintești?

— Ai dreptate.

Henley pune telefonul jos și îl privește pe Rob cum o ridică ușor pe fiica lor. Și-a întins mâna după paharul de vin și a încercat să se concentreze la televizor, dar nu putea urmări ce se întâmpla. Ceva o măcina. Gândul că Sean Delaney îi părea cunoscut. Că îl mai întâlnise înainte.

Capitolul 32

— Glumești, nu-i așa? Este sâmbătă.

Rob stă în ușa de la baie în timp ce Henley îngenunchează pe marginea căzii, ținându-se de Emma, care se preface că înoată.

— Este doar pentru câteva ore, spune Henley.

— Nu ar trebui să mergi deloc. Avem planuri.

— Este o petrecere pentru copii. Simon va înțelege.

— Cauți doar o scuză ca să scapi de ea.

— Nu este adevărat. Este ziua de naștere a nepotului meu. Promit că mă voi întoarce la timp. Nu am de gând să o ratez.

— Nu asta este ideea și știi bine. Lași acest caz să preia controlul. Exact ca și la ultimul.

— Nu pot să îmi las echipa să se ocupe singură de el. Credeam că ai înțeles asta.

— Înțeleg, dar este un rahat.

— Nu înjura în fața lui Em. Dă-mi prosopul ei.

Rob se mișcă încruntat din ușă și îi dă lui Henley prosopul roz de pe bară.

— Va fi și Stephen acolo? Henley nu răspunde, o ridică pe Emma din cadă și înfășoară prosopul în jurul ei. Ei bine, va fi acolo?

— Nu mai încerca să transformi situația în ceva ce nu este, răspunde Henley. Bineînțeles că va fi acolo. Este vorba de muncă. Crede-mă, nimeni nu vrea să fie la UCS într-o zi de sâmbătă.

Henley se concentrează pe uscarea Emmei. Nu avea de gând să intre într-o ceartă.

— Haide, iubito, îi spune Emmei. Hai să te îmbrăcăm. Mami trebuie să plece la serviciu.

Rob suspină din greu când își dă seama că luptă într-o bătălie deja pierdută.

— Asigură-te doar că te întorci până la ora unu, spune Rob în timp ce Henley o ia pe Emma în brațe și parcurge holul spre dormitorul lor.

•

— Profanarea cadavrului este în mod clar un exces în modul de a ucide, spune doctorul Mark Ryan.

— Mie mi s-a părut că tăierea unui cadavru în bucăți este un exces, spune Stanford.

În ciuda faptului că nimeni din UCS nu fusese plătit pentru ore suplimentare din aprilie, echipa era toată acolo. Mark s-a uitat direct la Stanford, care stătea pe biroul său din sala de coordonare a operațiunilor, împărțind cu Eastwood un tub de Pringles cu sare și oțet. Nu exista dragoste între Mark și Stanford. Stanford era de părere că *profilerii* criminaliști erau prea bine plătiți, pentru că evidențiau ceea ce era deja evident. Mark, care se opunea titlului de *profiler* și susținea că era psiholog criminalist, nu a negat că îl considera pe Stanford arogant, nedemn de încredere și nesigur pe sine.

— Stanford, poartă-te frumos.

Henley își toarnă un pliculeț de zahăr brun în ceai și ia o mușcătură din crocheta de cartofi de la McDonald’s. Dieta ei chiar se dusese de râpă.

— Dezmembrarea cadavrului nu a fost un exces, spune Mark cu severitate. Totul ține de cruzime. Oameni ca Olivier și-au reprimat durerea și furia ani de zile. Durerea lor provine, de obicei, dintr-o traumă din trecutul lor.

— Dar ce l-a declanșat? Nu te trezești brusc într-o dimineață simțindu-te un pic morocănos și te hotărăști să începi să omori; și de ce să nu te oprești la uciderea lor?, întreabă Ramouter. Mark se apleacă în față, în mod evident intrigat. Asta îi plăcea lui Henley la el, ceea ce îl făcea atât de bun cu jurații atunci când apărea în calitate de martor expert.

— Pentru că dezmembrarea este o eliberare. Uciderea nu este suficientă.

Olivier este un psihopat. Pentru el, tăierea cadavrelor și expunerea lor în public a fost o reflectare a lipsei sale de respect, a grandomaniei și a narcisismului. Era mândru de munca lui, care este singura emoție pe care ar fi simțit-o.

— Nu ai nevoie de o nenorocită de diplomă pentru a-ți da seama de asta, mormăie Stanford din colțul gurii.

Henley mototolește punga unsuroasă de la McDonald’s și o aruncă în capul lui Stanford.

— Oprește-te, spune ea. Stanford își cere scuze și se apleacă să ridice punga.

— Pe de altă parte, imitatorul nostru este diferit. Mark începe să se plimbe prin cameră ca un profesor de facultate. Oricât de mult și-ar fi exprimat deschis dezgustul față de mitul hollywoodian al *profilerului* criminalist, îi plăcea audiența.

— Pentru ucigașii imitatori, totul se rezumă la atenție. Această persoană are probabil aceleași probleme psihologice ca și Olivier. Un singuratic. Traume din copilărie. Trăsături psihopatice, dar diferența este că există și un complex de inferioritate. Imitatorul nostru nu este interesat de jocul de-a șoarecele și pisica, în care tu îl prinzi. El vrea recunoaștere și chiar aprobare din partea lui Olivier.

Stanford pufnește în râs când doctorul Ryan se oprește la biroul său, se uită direct la el și zâmbește cu superioritate.

— Orgoliul imitatorilor va intra întotdeauna în joc. Aceștia vor încerca, într-un fel sau altul, să își însușească crima.

— Asta ar explica folosirea relaxantului muscular și părțile lipsă, spune Henley.

— Exact. Există două tipuri de criminali în serie. Cei care se concentrează pe act și cei care se concentrează pe proces, spune doctorul Ryan.

— Care este diferența?, întreabă Henley.

— Olivier era axat pe act. El ucidea rapid pentru că este vorba de a-și exprima furia, dar imitatorul tău este axat pe proces. Își imobilizează victimele, pentru ca ele să vadă cum le sunt îndepărtate membrele, le privește cum mor și apoi le mutilează în continuare corpurile. El ucide încet, deoarece obține plăcere din tortură. Principala motivație a lui Olivier a fost răzbunarea. Imitatorul tău ucide pentru că îi place.

Doctor Ryan se oprește din mers, iar în sală se face liniște. Henley își dă la o parte McMuffin-ul cu șuncă și ouă pe jumătate mâncat. Și-a pierdut pofta de mâncare.

— Am renunțat la Arsenal jucând acasă pentru asta, spune Stanford. Spune-ne ceva ce nu știm.

— Pe cine ar trebui să căutăm? Henley intervine. Este doar un fan obsedat sau cineva care chiar are o legătură cu Olivier?

— Dacă ar fi doar un fan obsedat, m-aș fi așteptat ca alegerea victimelor să fie aleatorie, dar nu este cazul aici, spune Mark. Există patru motive pentru care oamenii ucid. Dragoste, poftă, bani sau ură pură. Bănuiesc că pentru imitatorul tău este vorba de cea din urmă. Kennedy și Darego aveau o relație și aș fi

foarte surprins dacă nu ar exista o legătură între ei și Delaney. Imitatorul tău își urăște victimele pentru ceva ce i-au făcut în mod colectiv.

— Ce știm despre Delaney?, întreabă Eastwood.

— Nu prea multe, spune Ramouter. În afară de faptul că are patruzeci și unu de ani, a lucrat ca îngrijitor pentru Centrul *Leopold Drug and Alcohol* din Catford. Este căsătorit cu Jamie Hawkins-Delaney. Am fost să îl văd la prima oră, dar nu era în stare să vorbească cu mine. Voi încerca din nou în această seară.

— Dar imitatorul nostru știe despre simboluri, spune Eastwood. Am parcurs stenogramele procesului lui Olivier. Acestea au confirmat că singurele persoane prezente au fost judecătorul, jurații, grefierul, ușierul, procurorul, avocatul său începător și cei doi ofițeri, care stăteau pe banca acuzaților cu Olivier.

— Și în niciun moment aceste informații nu au fost publicate în presă?, întreabă Mark.

— Niciodată. Am vorbit cu cei doisprezece jurați și cu toții sunt categorici că nu au discutat cazul cu nimeni.

— Deci, imitatorul nostru trebuie să fie cineva care are legătură cu Olivier?, întreabă Henley.

— Prieteni. Familie, sugerează Ramouter.

Mark neagă.

— Olivier este un singuratic, dar asta nu înseamnă că oamenii nu ar vrea să fie prietenii lui. Oamenii le scriu tot timpul deținuților. Poate că este un psihopat, dar este un om sociabil.

— Asta îl face pe Blaine să pară un candidat mai puternic, spune Ramouter. A făcut parte din echipa de avocați a lui Olivier; încă îl vizitează și nu are niciun alibi pentru vineri seara. Chiar dacă, atunci când l-am întrebat, a spus că era cu prietena lui.

— Bine, dacă imitatorul nostru are legătură cu Olivier, de ce se mișcă atât de repede?, întreabă Eastwood.

Este întrebarea care o frământa cel mai mult pe Henley.

— A ucis trei oameni într-o săptămână, continuă Eastwood. Olivier a ucis șapte oameni în opt săptămâni.

— Recunosc, spune Mark, este îngrijorător, dar, așa cum am spus, nu este vorba despre voi. Imitatorul vostru vrea să impresioneze. Singurul lucru care ar putea să lucreze în

favoarea voastră este probabilitatea mai mare să greșească. Este probabil că a mai ucis înainte, că au mai fost și alții înainte de Kennedy și Darego, dar un interval între victime nu este neobișnuit. Nu știu dacă vă amintiți de cazul lui Futoshi Kobayashi din Japonia, de acum cinci ani. A ucis nouă femei în trei săptămâni. Este destul de fascinant…

— Normal că ție ți s-ar părea fascinant, mormăie Stanford în sinea lui.

— Kobayashi, continuă Mark, urmărea Online femei sinucigașe. Le convingea să vină la el acasă și să ia parte la un pact sinucigaș. Evident că acest lucru nu s-a întâmplat.

— Și ce a făcut?, întreabă Ramouter.

— Destul de ironic, le-a și dezmembrat. De asemenea, a mers puțin mai departe de atât. Le-a disecat complet, le-a aruncat organele și carnea în tomberoanele de gunoi și a păstrat oasele în cutii de depozitare.

Henley se uită prin sală. Toată lumea era încremenită. Fața lui Stanford era un amestec de dezgust și neîncredere.

— Îmi doresc să nu te fi întrebat niciodată, spune Ramouter.

Capitolul 33

Henley zăcea întinsă în pat și se holba la păianjenul mort din colțul tavanului de aproape o oră, în timp ce afară răsunau zgomotele Londrei. Ceasul arăta ora 07.42. Partea lui Rob de pat era goală. Era supărat pe ea, deoarece a ajuns târziu la petrecere. Așa că a ieșit din nou afară, la zece minute după ce au ajuns acasă. Henley și-a petrecut restul serii cu o sticlă de vin roșu în timp ce Emma dormea. Prin fereastra deschisă a auzit un elicopter, o poartă trântită și un motor de mașină pornit. Un milion de gânduri îi treceau prin cap. Cutia de somnifere stătea nedeschisă pe noptiera ei. Nu a văzut rostul de a mai lua o pastilă, din moment ce a auzit păsările cântând la patru dimineața.

Henley a suspinat și s-a ridicat în cele din urmă din pat. În timp ce a verificat-o pe Emma, care încă dormea, mintea ei a rătăcit la familiile victimelor, la durerea lor. Singurul numitor comun era faptul că toate victimele au fost ucise și că trupurile lor au fost aruncate.

A dat drumul la ceainic și apoi s-a dus la frigider. Poate că era timpul să facă și ea ceva frumos, măcar o dată. Să se poarte mai mult ca o soție. A încercat vineri seara și știa că trebuie să încerce în continuare. Nu era pe deplin convinsă că, dacă îi pregătea lui Rob un mic dejun englezesc complet, relația lor va fi salvată, dar era un început.

„Martorii de la fața locului au declarat că trupul găsit în curtea bisericii Sfântul Nicolae din Deptford a fost dezmembrat. Identitatea bărbatului nu a fost dezvăluită, dar se crede că această crimă ar putea avea legătură cu cea a lui Uzomamaka Darego, o asistentă medicală de 26 de ani din Stratford, al cărei cadavru a fost...”

— Ce mama naibii... exclamă Henley, dând mai tare volumul la radio.

Îl asculta pe prezentator continuând să dea informații, care nu au fost comunicate presei. Ultima dată când cineva de la UCS a vorbit cu presa, a fost atunci când Pellacia a publicat o declarație confirmând identitatea lui Daniel Kennedy.

S-a auzit o bătaie puternică în ușă și Henley a sărit, vărsându-și ceaiul fierbinte pe picioarele goale. Era aproape opt și Emma a coborât scările cu greu.

— Bună dimineața, scumpa mea. Henley își ridică fiica în brațe. Ooh, ești tot mai grea.

Apoi se uită prin geamul de sticlă mată al ușii de la intrare, dar nu vede pe nimeni. O duce pe Emma în camera de zi, o așază pe canapea și deschide televizorul. Cineva bătuse cu siguranță la ușă. Henley se întoarce și deschide ușa. Nu era nimeni acolo, dar zărește o cutie de carton pe pragul ușii, cu numele ei scris îngrijit, cu cerneală neagră, pe partea de sus. Nu avea etichetă cu adresa.

Henley parcurge aleea de pietriș și își pune mâinile pe poarta de fier neagră. Nicio mașină. Niciun om. Nici măcar o pisică sau o veveriță rătăcită.

— Luna, vino aici.

Luna adulmecă cutia și Henley o trage înapoi înăuntru, îngenunchează și ridică clapetele cutiei, dând la o parte ziarul rupt în fâșii mici.

Corpul ei îngheață în timp ce degetele i se încurcă în părul încâlcit. Degetele i se pătează cu sânge. Se repede să urce scările și își apucă telefonul mobil, care se încărca în dormitor. Lasă două amprente roșii și lipicioase pe ecran în timp ce îl suna pe Pellacia. Coboară în grabă scările, unde Emma încă se uita la televizor, complet neștiutoare.

— Haide. Răspunde, spune Henley. Telefonul intră în căsuța vocală. Henley apasă pentru a doua oară pe apelare, fără să aștepte să lase un mesaj.

Henley aude sunetul strident al porții ruginite, care se deschide.

— Nu te mișca, strigă Henley la Rob. Părul lui era umed de transpirație. Își scosese vesta de alergare și și-o legase în jurul taliei.

— Poftim?

Rob strigă în timp ce își scoate căștile fără fir și le pune în jurul gâtului.

— Nu te mișca. Rămâi acolo.

— Cum adică, nu te mișca? Rob începe să meargă pe aleea de pietriș. Ce se întâmplă cu tine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Henley în timp ce telefonul ei începe să vibreze. Aceasta răspunde, mânjind sângele pe ecran. Dar nu își ia ochii de la Rob.

— Ce este asta?, întreabă Rob.

Se oprește în dreptul cutiei și se apleacă.

— Nu atinge! strigă Henley, făcând un pas rapid spre el.

— Anj, spune Pellacia la celălalt capăt al telefonului. Ce s-a întâmplat?

— Stephen, vreau… Glasul Emmei, strigând, îi distrage atenția lui Henley și se întoarce cu spatele doar pentru o secundă, dar a fost suficient pentru ca Rob să ridice cutia. Se aude un țipăt puternic și o bufnitură grea. Pietrișul se împrăștie pe alee în timp ce el se dă înapoi, se împiedică și cade.

— Anjelica, spune Pellacia.

— Vreau să trimiți o unitate și pe cei de la criminalistică la mine acasă.

— Pentru ce naiba?

Henley întinde instinctiv mâna pentru a o apuca pe Emma, care a apărut la picioarele ei. Emma face un pas spre ea, se oprește și începe să plângă. Henley se uită în jos și își vede mâna pătată de sânge.

— Este în regulă, iubito. Mami este bine, spune Henley.

Îngenunchează și își pune cu grijă brațul în jurul Emmei, asigurându-se că nu își pătează fiica.

— Ești încă acolo?, întreabă Pellacia.

— Acum, Stephen. Trimite o unitate acum.

Capitolul 34

Anthony, care a condus cu viteză de la Shepherd's Bush, s-a ghemuit în micul cort criminalistic instalat pe peluza lui Henley. De la distanță, arăta ca un foișor pentru o petrecere în grădină. Sosise și Stanford, iar Linh era pe drum.

Stanford se ocupa de Emma și se afla în grădina din spate, încercând să le distragă atenția ei și cățelei Luna de la curioșii de lângă poartă.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, spune Pellacia. Stătea pe un scaun vizavi de Henley, în timp ce Rob stătea lângă chiuveta din bucătărie, cu brațele încrucișate la piept, fără să se miște. Doar privea.

Henley își mută scaunul înapoi, departe de Pellacia, mai aproape de soțul ei.

— Eram aici, spune ea. Ascultam radioul. Îmi beam ceaiul. Eram pe cale să pregătesc micul dejun, căci știam că Rob se va întoarce de la alergare. Se uită spre el. Însă fața lui nu se schimbă, nu recunoaște că ea se gândise la el. Au început știrile, așa că trebuie să fi fost ora opt. Apoi cineva a bătut la ușă. A fost suficient de tare încât să tresar. M-am ridicat și m-am întâlnit cu Emma la capătul scărilor. M-am uitat pe fereastră, dar nu am văzut pe nimeni. Am pus-o pe Emma în sufragerie, am deschis televizorul și apoi am deschis ușa.

Henley se simte îmbujorată. Își dă jos baticul pe care încă îl avea înfășurat în jurul capului.

— Nu ar fi trebuit să o deschid. Știam că ceva nu era în regulă. Nu era nicio adresă. Doar numele meu. Nu mi s-a părut în regulă.

— Și nu ai văzut pe nimeni?

— Ți-a spus de două ori că nu a văzut pe nimeni, spune Rob din poziția lui de lângă chiuvetă.

— Dar tu?, îl provoacă Pellacia. Ai fost primul care a ieșit din casă în această dimineață. Ai observat ceva suspect?

— Vrei să spui că este vina mea?, întreabă Rob agresiv.

— Nu asta spun, răspunde Pellacia printre dinții strânși.

— Am plecat la șapte și jumătate. Aș fi observat dacă cineva dădea târcoale în fața casei mele.

— Dar mașini, mopeduri?

— Farfurii zburătoare?

— Rob, încetează, spune Henley și merge la el. Nu mai fi un nesimțit, îi șoptește ea în timp ce se întinde în spatele lui, ia un pahar de pe suport și deschide robinetul.

— Nu a fost nimic neobișnuit, oftează Rob. L-am văzut pe domnul Flores de la numărul opt plimbându-și câinele când am plecat.

Pellacia notează informația în carnețelul său.

— Și pe băiatul de la numărul cinci.

— Liam?, întreabă Henley, așezându-se la loc.

— Nu, pe cel mai tânăr. Terrell. Așa. Pleca la fotbal. Am trecut pe lângă el când a ieșit din casă, dar asta a fost la întoarcere.

Pellacia dă din cap. Henley observă că nu îi mulțumește.

— Va trebui să îți luăm amprentele, spune Pellacia.

— Pentru ce naiba? Rob face un pas spre Pellacia, care se ridică în picioare.

Nu ar fi fost suficient timp pentru ca Henley să acționeze ca un tampon fizic între ei. Rob era mai înalt și mai lat decât Pellacia, dar nu îl domina.

— Ai atins dovezile, îi răspunde Pellacia cu un rânjet abia susceptibil. Avem nevoie de amprentele tale pentru a le elimina din anchetele noastre.

— Este în regulă. Îl voi ruga pe Anthony să o facă. Henley pune o mână pe brațul lui Rob.

Rob împinge cu furie mâna lui Henley.

— Mai este ceva? Dar Rob nu așteaptă un răspuns, trece pe lângă Pellacia și iese din bucătărie.

— Nu trebuia să faci asta, spune Henley în timp ce Rob se întoarce după colț și dispare pe scări. Sunteți amândoi la fel de răi.

— Soțul tău este un idiot, răspunde Pellacia. I-ai spus să nu se atingă de cutie și ce merge și face?

— Nu asta este problema. Dacă ar fi fost vorba de orice alt martor, nu i-ai fi vorbit așa, spune Henley.

— Ei bine, el nu este un martor oarecare. Este… Scuză-mă, îmi pare rău.

Pellacia o trage pe Henley înspre el. Ea îi inspiră mirosul, simțindu-se în siguranță pentru o clipă.

Cineva tușește puternic. De două ori. Se îndepărtează amândoi unul de altul când Stanford apare în pragul ușii, cu Emma în brațe.

— Domnișoara de aici tocmai a subliniat faptul că nu a luat micul dejun, spune Stanford, aruncându-i lui Pellacia o privire de avertisment. În acest moment, regulile de superioritate nu se aplicau.

— Dumnezeule, spune Henley. Ouăle, cârnații și șunca încă stăteau acolo unde le lăsase pe blatul de lucru.

— Nu îți face griji, spune Stanford. O îmbrac și o duc la McDonald's. Poate să mănânce niște clătite cu unchiul ei Paul. Ți-ar plăcea asta, prințesă?

— Da, răspunde Emma. Henley simte o căldură în inimă când Paul scoate limba la Emma, face un sunet caraghios și ea începe să râdă.

— Mulțumesc, spune Henley încet.

— A crescut mult, spune Pellacia, privindu-l pe Stanford cum se îndepărtează cu Emma.

— Nu face asta, spune Henley. Ia mâncarea de pe blat și merge la frigider. Nu vorbi despre ea.

Mușchiul din maxilarul lui se încordează din nou.

— Ai recunoscut cine este?, întreabă Pellacia.

— Cine?

— Capul din cutie?

— Nu, nu. Nici măcar nu m-am uitat. Am simțit doar… Nu, nu m-am uitat. Habar nu am cine este sau de ce se află în fața ușii mele și, înainte să mă întrebi, nu mă duc acolo!

Pellacia își pune mâinile în șolduri și oftează greu, în timp ce Henley stă în pragul ușii.

— Voi aranja cu câțiva dintre ofițerii de afară să înceapă să întrebe din ușă în ușă. Să vorbească cu domnul Flores și cum îl chema? Terry?

— Terrell. Este un copil bun și are doar doisprezece ani, așa că nu îl speriați. Și uită de camerele de supraveghere. Nu există nimic pe drumul acesta.

— Cutia a fost livrată personal. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Hmm, spune Henley.

— Ești bine?

— Bineînțeles că nu sunt bine. Cu cât termină mai repede tipii ăștia…

— Mulțumesc foarte mult, spune Anthony în timp ce intră în bucătărie.

— Îmi pare rău. Ești aproape gata?, întreabă Henley.

— Da. Ar trebui să mai dureze încă o jumătate de oră sau cam așa ceva, iar apoi nu mai stăm pe capul tău. Anthony își dă jos mănușile mov din latex. La naiba, nu mi-am ales bine cuvintele.

— Poți să ne spui ceva despre asta?

— Categoric uman. Categoric bărbat. În mod sigur mort.

— Anthony!

— Scuze. Nu știu ce altceva să îți spun. Am recuperat amprentele de pe cutie. Să ținem pumnii ca aceste amprente să nu fie doar ale tale și ale lui Rob. Cel mai interesant lucru în legătură cu capul este… Anthony face o pauză, de parcă nu îi vine să creadă ce avea să spună în continuare. Se dezgheață.

— Poftim?

— Linh nu poate estima de cât timp este mort, pentru că cineva a ținut capul în congelator.

Capitolul 35

Henley nu se putea opri din tremurat. S-a așezat la chiuvetă, și-a stropit fața cu apă rece și s-a spălat pe dinți. Trebuia să se așeze și să facă un plan, dar nu era sigură de unde să înceapă sau ce avea de gând să facă.

— Unde este zebra de jucărie a Emmei?, întreabă Rob.

— Ar trebui să fie pe patul ei. De ce?

— Ne împachetez lucrurile.

Deschide dulapul și începe să scoată hainele de pe umerașe.

— Stai puțin. Ai de gând să pleci fără să vorbești cu mine mai întâi?

— Ți-ai pierdut mințile, Anj?, strigă Rob.

— Vorbește mai încet. O vei trezi pe Emma.

— În acest moment, nu îmi pasă deloc. Un nebun a aruncat un cap la ușa noastră. Un cap, Anjelica. Te-am rugat să renunți la slujba asta nebună…

— Nu m-ai rugat. Ai cerut.

— Pe bună dreptate. Eu nu rămân, și nici fiica noastră nu rămâne aici. Depinde de tine dacă vrei să vii sau nu.

— Nu așa. Nu fără să discutăm mai întâi.

— Nu ai discutat nimic cu mine când te-ai întors la el.

— M-am întors la slujbă, nu la un nenorocit de bărbat, strigă Henley cu furie, uitând de propriul ei avertismentul despre Emma.

Se așază pe pat, copleșită de o durere violentă la tâmplă.

— Unde te duci?, întreabă ea în cele din urmă.

— Nu m-am hotărât încă. Poate la fratele meu sau la părinții mei, dar asta este ultima picătură, Anjelica. Am încercat. Chiar am încercat să privesc lucrurile din punctul tău de vedere, dar s-a ajuns prea departe. Trebuie să te hotărăști.

— Îmi dai un ultimatum?

— Spune-i cum vrei, dar trebuie să decizi ce este mai important: cariera sau familia.

— M-am căsătorit cu un *neanderthal.* Știai la ce te angajezi când te-ai căsătorit cu mine.

— Ai o săptămână la dispoziție.

— Ce amabil din partea ta.

— Ai noroc că îți dau și atât. Un lucru să fie clar. Emma și cu mine nu rămânem aici în seara aceasta. Cine știe ce va apărea mâine dimineață la ușă?

Capitolul 36

— Ești pregătită pentru asta, Henley?

— Nu te mai purta de parcă ai anunța finaliștii de la „Vocea”, răspunde ea.

Henley se afla la biroul lui Anthony de la secția de poliție din Southwark, flancată de Ramouter. Clădirea vuia de activitate. Era obosită și mahmură, și se simțea vinovată că nu a mers cu Rob și Emma – ca o familie.

— Așadar, după cum știm, capul tipului vostru a fost ținut undeva într-un congelator, dar, în momentul în care ți-a fost livrat, era evident că a stat afară la decongelat, ceea ce explică sângele. Nu a fost ușor, dar am reușit să deschidem maxilarul pentru a lua o amprentă dentară. Deci, avem mostre de sânge și păr. Nu mi-am făcut prea multe speranțe, dar avem o potrivire pentru domnul Gheață.

— Cine este, Anthony?, întreabă Henley.

— Nu știu exact, dar asta nu este cea mai interesantă parte a acestui puzzle. Gândește-te înapoi, Henley, la puțin peste doi ani și jumătate în urmă.

Henley își dă ochii peste cap, în timp ce Ramouter se foiește inconfortabil lângă ea.

— Nu am reușit niciodată să identificăm ultima victimă a lui Olivier, continuă Anthony. Niciun ADN, nicio amprentă, niciun cap…

— Spune-mi că glumești. Henley este uimită.

— Nu glumesc. Ultima victimă a lui Olivier a fost un bărbat asiatic, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și treizeci și cinci de ani, dar capul lui nu a fost găsit niciodată – până acum.

— Odată ce a realizat că suntem pe urmele lui, a început să se joace, îi explică Henley lui Ramouter. A refuzat să ne dea informații despre cea de-a șaptea victimă. Nu știam dacă a șaptea victimă era în armată cu Olivier sau dacă era doar un străin ghinionist. Singurul motiv pentru care am putut să îl acuzăm pe Olivier de uciderea lui a fost pentru că a devenit neglijent. Părul lui și fibre de covor din apartamentul lui au fost

găsite pe cadavru. În plus față de simbolurile care au fost gravate pe spatele lui.

— Și acesta este capul lui?, întreabă Ramouter. În ultimele câteva zile se familiarizase cu dosarele vechi ale cazului. Victima numărul șapte?

— Nouăzeci și nouă la sută sigur, spune Anthony. Este adevărat, tot ce am obținut este o potrivire ADN în baza de date, dar dacă nu cumva vreun idiot a etichetat greșit probele, este destul de concludent. Dacă vreți să fiți sută la sută siguri, probele vor trebui extrase din cadavru.

— Asta dacă au îngropat măcar cadavrul, spune Henley. L-ar fi putut incinera, din câte știm noi. Nu vor ține un cadavru în congelator în caz că se întâmplă să fie identificat într-o bună zi.

— De fapt, chiar au făcut-o, afirmă Anthony. Cadavrul se află la morga din Finchley. Ați avut noroc. Acesta a reușit să scape de impulsul ANCC de a incinera cadavrele neidentificate din morgile din toată țara. Cineva îmi datora o favoare, așa că am un coleg care prelevează probe în timp ce vorbim. De îndată ce vom primi autorizația, totul va fi trimis la Linh.

— Ești fantastic, știi asta?, îl întreabă Henley.

— Mă tachinezi, răspunde Anthony cu un zâmbet. Apoi expresia lui devine serioasă. Dar știi ceva, în douăzeci și cinci de ani de când practic această meserie, nu am văzut niciodată așa ceva. Trebuie să recunoști, Henley, nu sunt adeptul limbajului urât, dar asta este o nebunie.

•

— Cineva a ținut capul acestui om într-un congelator? Pellacia chicotește.

— Nu este amuzant, spune Henley.

— Nu este… Doar că Este… Rahat, nu știu. Pellacia își îndreaptă spatele. Scuze. Îmi cer scuze. Avem vreo idee despre cine este și de ce capul lui a fost aruncat la ușa ta?

— Îi verificăm descrierea prin intermediul Persoanelor Dispărute chiar acum, iar portretul-robot va fi emis în această după-amiază, spune Henley. De ce a fost aruncat la ușa mea? Trebuie să fie modul lui Olivier de a arăta că încă deține controlul. Vrea să ne încurce ancheta. Imitatorul nostru trebuie să lucreze cu el.

— Dar nu a existat niciodată vreo dovadă că Olivier a lucrat cu cineva. Ryan a spus că era un singuratic, iar Olivier a

recunoscut practic el însuși acest lucru când l-am văzut, spune Ramouter. Nu este ca și cum Olivier a avut prieteni sau familie de care să vorbească. Am citit declarațiile ofițerilor care i-au percheziționat apartamentul și rapoartele criminalistice. Este imposibil ca cineva să nu fi observat un cap uman lângă o pungă de cârnați.

Henley îi aruncă o privire tăioasă lui Pellacia, avertizându-l să nu înceapă să râdă din nou. În schimb, acesta spune:

— Stagiarul are dreptate.

— Ramouter are dreptate, spune Henley. Atunci întrebarea este: unde a fost capul acela în tot acest timp?

— Apropo, poliția a vorbit în sfârșit cu vecinul tău, domnul Flores, în această dimineață. Se pare că a văzut un curier pe motocicletă pe drumul tău când a ieșit din casă. Și-a amintit chiar și compania. *Velocity Couriers.* Procesul lui Stanford s-a terminat acum, așa că i-am trimis pe el și pe Eastwood să verifice.

— Bine. S-ar putea să ajungem undeva. Dar va trebui să mă întâlnesc din nou cu Olivier.

Ramouter chiar își duce mâna în lateralele capului și începe să își maseze tâmplele.

— Știu că Olivier lucrează cu cineva. Simbolurile tăiate în corpuri. Capul ultimei victime a lui Olivier, livrat la ușa mea. Ar trebui să fii un idiot să sugerezi că toate acestea sunt doar o coincidență.

— Dar el este într-o secție de maximă siguranță. Locația lui este monitorizată. Nu are acces la un computer sau ceva de genul acesta, spune Ramouter.

— Te rog, chiar crezi că toată lumea din Belmarsh stă acolo și se joacă liniștită Connect 4?

— Deci, care este următorul pas?, întreabă Pellacia.

— Ne vom întoarce la Belmarsh, răspunde Henley.

Ramouter geme și își pune capul în mâini.

— Chiar trebuie să o facem?

— Da, trebuie. Să mergem să îi mai facem o vizită lui Olivier.

Capitolul 37

— V-ați întors așa de repede? Olivier se lasă pe spate, pe un scaun care nu era bine fixat de podea. Știam că v-a fost dor de mine, spune el cu un zâmbet evaziv.

Henley spera ca Olivier să nu își dea seama că ea și Ramouter erau reticenți în a fi acolo. I-a ținut un discurs de încurajare lui Ramouter în timp ce parcurgeau închisoarea. Au fost escortați prin aripile închisorii și pe sub plasele de siguranță, fiind nevoiți să asculte cum deținuții îl numeau pe Ramouter porc și strigau lucruri pe care i le-ar face lui Henley.

— Deci, ce faceți astăzi aici?, întreabă Olivier. Căutare de informații, un interogatoriu voluntar?

— Vrem să vorbim cu tine despre ultima ta victimă, spune Henley.

Olivier suspină dramatic.

— Am trecut deja prin asta, inspectore. Nu am avut nicio victimă.

— Capul lui a fost livrat la ușa mea duminică dimineața.

— Un cap? Olivier își înclină propriul cap într-o parte. Un cap întreg?

— Într-o cutie. Adresată mie.

Olivier râde, un hohot scurt.

— Trebuie să fi fost destul de neplăcut. Credeai că soțul tău îți trimite flori? Sau că este Pellacia, arătându-ți cât de mult îi pasă? Tu ce părere ai, stagiarule? Partenera ta prinsă între doi bărbați. Trebuie să fie atât de… romantic.

Ramouter nu răspunde.

— Nu cred că stagiarul vorbește cu mine astăzi. Zâmbetul îi dispare de pe față, la fel de repede cum a apărut. Un cap într-o cutie. Vocea lui se îngroașă.

— Ultima ta victimă, spune Henley. El este motivul pentru care te afli aici. Ai devenit neglijent. Nu ai fost la fel de atent cum ai fost cu ceilalți. Cineva te-a văzut aruncându-l în fața unui centru comunitar, ai lăsat în urmă ADN-ul tău și i-ai păstrat capul. Nu credeam că necrofilia este genul tău.

Obrazul drept al lui Olivier se încordează ca și cum și-ar mușca toată carnea din interiorul gurii.

— Ted Bundy și-a decapitat unele dintre victime, a făcut sex cu ele și le-a păstrat capetele, continuă Henley. Asta ai făcut și tu cu victima șapte? I-ai păstrat capul într-un congelator pentru că aveai de gând să te întorci la el? Ai plănuit ceva romantic?

Henley se stăpânește și păstrează contactul vizual cu Olivier. Își controlează mental ritmul respirației. Nu avea să se lase intimidată de Olivier.

— Cine este?, întreabă ea. Cine este persoana pe care ai pus-o să arunce capete tăiate la ușa mea? Să facă treaba ta murdară.

Olivier se apleacă spre ea. Henley îi simte respirația urât mirositoare.

— În cazul în care nu ai observat, am fost blocat aici. Abia pot să organizez o livrare de curry cu fructe de mare, darămite să aranjez ca cineva să găsească un cap și să îl trimită la casa terasată din Brockley.

Henley tresare. Știa unde locuiește. Ce altceva mai știa despre viața ei personală?

— Ar fi o casă foarte frumoasă, cu o ușă de intrare albastră. Nu, nu, albastrul nu este culoarea ta. Ai mai multă profunzime decât atât. Ți-ar plăcea o culoare care să arate cât de rezistentă ești. Nu negru. Asta ar fi prea evident. Poate un violet intens.

Henley se simțea expusă. A numărat mental până la zece, încercând să își recupereze calmul.

— Imitatorul tău.

— El. Nu. Este. Imitatorul. Meu, răspunde Olivier cu o iritare foarte evidentă.

— Trebuie să fie greu pentru tine, să nu ai niciun control asupra lui. Lucrează repede. Mult mai eficient decât tine.

— Trei victime și este abia luni, spune Ramouter cu încredere.

— Poate că nu ai vrut ca imitatorul tău să arunce capul la mine acasă. Poate că aveai alte planuri, dar imitatorul tău face lucrurile în felul lui, spune Henley.

Pieptul lui Olivier se umflă și se lasă. Este vizibil nervos.

— De ce ți-e frică? De faptul că imitatorul tău te-ar putea întrece?

Scaunul de plastic pe care stă Olivier se tensionează și scârțâie dureros în timp ce acesta se lasă pe spate.

— Poate că aceste noi crime fac parte din planul lui și nu al tău. Știu că eu și detectivul Ramouter stăm aici și vorbim cu tine, dar imitatorul tău este cel care atrage toată atenția. Realizezi încet-încet că nu este vorba numai de tine?

— Întotdeauna este vorba despre mine, rânjește Olivier.

— Avem trei victime, spune Henley, dorindu-și ca vocea ei să rămână constantă. Sean Delaney, Uzomamaka „Zoe” Darego și Daniel Kennedy.

Henley vede ceva în ochii lui. Numele declanșează ceva. Henley le repetă încet. Iarăși se vede. Sclipirea de recunoaștere din ochii lui Olivier.

— Câți ani avea? Fata?, întreabă el.

— Știi câți ani avea. A fost peste tot la știri.

— Opt, trei și patru, spune Olivier.

— Ce naiba înseamnă asta?, răbufnește Henley.

— Nu zic, spune Olivier cu o lălăială în voce.

— Avea douăzeci și șase de ani. O asistentă medicală, răspunde Ramouter. Avea toată viața înainte până când cineva a tăiat-o și i-a gravat pe piele o semilună și o cruce dublă.

— Întotdeauna mi se pare ciudat când oamenii spun asta despre morți. Aveau toată viața înainte. Este clar că nu au avut-o, pentru că sunt morți. Poate că nu ne place metoda de plecare, dar când îți vine vremea să te duci, trebuie să te duci. Olivier face o pauză.

— Opt, trei și patru.

Henley se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Haide, Ramouter, spune ea. Ne pierdem timpul.

— Cum rămâne cu ultima ta victimă?, întrebă Ramouter.

Olivier își scutură capul.

— Ți-am spus. Nu l-am omorât, dar este bine că cineva îl va asambla la loc. Olivier râde. Un râs adânc, ca un trosnet, care ricoșează în pereți. Hopa Mitică. Doar că nu l-au putut face pe Hopa Mitică la loc.

Capitolul 38

Opt, trei și patru. Olivier repeta numerele în cap în timp ce gardianul îi punea cătușele la mâini. Maximă siguranță. Risc înalt. Un pericol pentru toată lumea, inclusiv pentru el însuși. Asta a fost partea care l-a făcut pe Olivier să râdă. Un pericol pentru el însuși? Posibilitatea ca el să se gândească vreodată să se sinucidă era ridicolă. Opt. Trei. Patru. Trei crime. Trei cadavre profanate și împrăștiate în sudul Londrei într-un jalnic omagiu adus lui. Nu voia să fie idolatrizat, voia să fie temut.

Olivier se uită în jos la gâtul gardianului, în timp ce metalul rece îi prinde pielea subțire și palidă de pe încheietura mâinii și îi strânge carnea în pliuri înroșite.

— Ce crezi că faci mai exact?, întreabă Olivier cu răceală.

Gardianul tresare când Olivier face un pas spre el. Abia dacă mai erau doi centimetri de spațiu între ei. Respirația gardianului devine mai accelerată pe când Olivier își ridică încheieturile mâinilor în fața lui.

— Îmi pare rău, se bâlbâie gardianul. Îmi pare rău, doar că…

— Slăbește-le.

— Bineînțeles.

Olivier cască nerăbdător în timp ce gardianul îi desface cătușele. A privit în jos ca să vadă cum pielea de pe gâtul gardianului se albește pe măsură ce se încordează. Acesta era cel mai bun moment pentru a ataca, când victima nu se așteaptă și este distrasă de lucruri banale. Fusese mai ușor decât își imaginase – să smulgă capul cuiva. Douăzeci de oase în capul omenesc. Doar șapte oase în gât. Mai puțini mușchi de tăiat, nu prea multă carne, dar mai existau totuși vene, ligamente și tendoane. Sergentul Flynn a fost supraponderal. Grăsime pătrunsă între mușchii atrofiați și valvele inimii înfundate. Olivier l-a scuipat în față și a urinat pe corpul lui gol, înainte de a plasa fierăstrăul chiar sub mărul lui Adam și de a apăsa butonul albastru. Motorul a răsunat pe măsură ce dinții de metal s-au acoperit de sânge și carne, fierăstrăul prinzându-se și oprindu-se la vertebra C3. Olivier râde când își amintește cât de repede se tocise lama de fierăstrău.

Olivier se aștepta ca gardianul să îl întrebe ce era amuzant, în timp ce îi slăbea cătușele din jurul încheieturilor și se îndreptau înapoi spre aripa securizată, dar acesta nu a făcut-o.

Și-a mutat din minte imaginea capului decapitat al lui Flynn și a trecut la ea. Trei. Uzomamaka Darego. Ochi mari, căprui și curioși, care l-au privit agitați în mod direct. Olivier a urmărit-o. A încercat să o atragă. Ar fi vrut să vadă cum începe să se agite și cum cedează, dar ea nu a făcut-o niciodată. Nu s-a supus în fața lui, dar altcineva a supus-o pe ea.

•

Olivier a luat un ziar din teancul care i-a fost lăsat pe pat. Articolul despre părțile de cadavru din parc fusese marcat cu un bilețel verde. Nu se menționa nimic despre simbolurile lăsate pe cadavru și nici despre celelalte două victime. Opt, trei și patru.

— Cine naiba ești tu?, se întreabă Olivier în timp ce ia un pix și desenează simbolurile de-a lungul spațiului alb de pe marginea ziarului. Însemnele lui. Hârtia s-a rupt când a apăsat puternic pixul pe pagină. Simbolul lui, care nu era o cruce dublă. S-au înșelat. Era un pumnal dublu și îi aparținea lui.

Încearcă cineva să îți atragă atenția? Aceasta a fost întrebarea pe care i-a pus-o Henley în prima ei vizită. I-a plăcut privirea din ochii ei. Urgența, dezgustul de a fi forțată să îi ceară ajutorul. A observat acea luptă între a rămâne în control și a fi copleșită de ură și furie în timp ce aștepta ca el să îi răspundă la întrebare. Henley nu avea nici cea mai vagă idee. Își dorea ajutorul lui.

Mânia puternică îl mistuia în interior, târându-se pe pielea lui. Știa că imitatorul lui nu a terminat și asta îl irita.

— Nu ești în stare, inspectore, spune Olivier cu voce tare, pe măsură ce se plimbă prin mica lui celulă. Nu era suficient spațiu. Avea nevoie de spațiu pentru a gândi. A auzit gălăgie în fața ușii celulei sale, în timp ce ceilalți opt deținuți erau lăsați să iasă din celule, pentru cele cinci ore de socializare. Olivier a ieșit din celula sa și a mers pe palier. Secția de maximă siguranță era o închisoare în interiorul unei închisori. Opt. Trei. Patru. Trebuia să îl găsească singur pe impostorul acesta nenorocit. Trebuia să iasă de acolo.

Capitolul 39

— Nu sunt iubita lui. De fapt, nu am fost niciodată iubita lui și cu siguranță nu a fost cu mine în seara de vinerea trecută.

Lorelei Fosse și-a luat geanta de sală, a aruncat-o în portbagaj și l-a trântit. Și-a tras ochelarii de firmă peste ochi și s-a sprijinit de mașină. Ramouter a privit-o cu ochii întredeschiși de la lumina soarelui. Se aflau în parcarea unei săli de sport scumpe din East Dulwich. Chance Blaine nici nu se ridica la nivelul ei. Totul la Lorelei striga potențială vedetă de televiziune.

— Spui că nu a fost iubitul tău?, întreabă el.

— Niciodată. Nici măcar nu mi-am schimbat statutul de relație pe Facebook. L-am întâlnit în urmă cu o lună într-un bar din Borough Market. Ne-am văzut câteva luni, iar apoi m-a blocat.

— Te-a blocat?

— Da. Îți vine să crezi? L-am prins cu o altă femeie și el este cel care mă blochează.

— Când a fost asta?

— Doamne, acum vreo trei săptămâni. Conduceam la întâmplare pe strada principală Lewisham; mă duceam să o văd pe bunica mea și am oprit la semaforul de vizavi de spital, iar el era acolo cu o fată. Vorbea cu ea și apoi a plecat cu ea pe un drum lateral. Erau braț la braț.

— Puteți să o descrieți? Pe această femeie?

Lorelei se joacă cu coada ei de cal în timp ce se gândește.

— De culoare. În jur de douăzeci de ani, poate. Nu i-am văzut clar fața. Avea împletituri lungi.

Ramouter își scoate telefonul și caută un articol de ziar.

Mărește fotografia lui Zoe Darego.

— Aceasta este femeia pe care ați văzut-o cu Chance Blaine?

Lorelei ia telefonul și inspectează fotografia timp de câteva secunde, apoi i-o înapoiază.

— Îmi pare rău. Ar putea fi, dar, sinceră să fiu, nu am văzut-o prea bine.

— Nu-i nimic. Mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Oricum, de ce întrebați despre ea?

— A fost ucisă.

Culoarea dispare din obrajii lui Lorelei, care își pune mâinile la gât.

— El a făcut-o? Nu aș fi surprinsă. Îi plăceau tot felul de chestii perverse.

Capitolul 40

Henley se întorcea la UCS de la magazinul de peste drum, cu prânzul în mână. A luat o înghițitură de suc verde, știind foarte bine că făcea un efort slab pentru a contracara vodca și puiul prăjit de la cheful de duminică seara.

Ramouter stătea într-o parte, cu telefonul la ureche.

— Îl am pe Stanford la telefon. Vrea să vorbească cu tine.

Henley și Ramouter fac un schimb cu punga și telefonul în timp ce se întorc la UCS.

— Bine, vești bune, spune Stanford. Nu a fost o goană după cai verzi pe pereți. Pachetul a fost expediat de *Velocity Couriers* de pe Rotherhithe New Road. Rezervarea a fost făcută online, în primele ore ale dimineții de duminică.

— De unde au ridicat pachetul?, întreabă Henley.

— De la Manor Park. Depozitul frigorific Franklin-Jones. Face exact ce scrie pe cutie. Majoritatea clienților lor sunt întreprinderi, restaurante și cabinete medicale, dar închiriază și pentru persoane fizice. Clienții primesc codul de securitate pentru poarta din față și un cod și o cheie separate pentru spațiul pe care îl închiriază. Odată ce ai codurile, poți avea acces în clădire oricând dorești.

— Dar personalul?

— Nu mai mult de patru membri ai personalului, printre care se numără și managerul. Lucrează de la 08.00 până la 20.00. Locul este plin cu camere de supraveghere și există personal de securitate pe timp de noapte, dar asta este tot.

— Ce spune curierul nostru despre ridicare?

— Curierul nostru, Vincent Tiegan, spune că nu a fost nimic neobișnuit. De fapt, el nu a intrat în clădire. Femeia…

— O femeie?

— Da, spune că clientul a fost o femeie. Albă. În jur de treizeci și cinci de ani. Păr șaten sau blond închis, nu este prea sigur. Spune că nu a fost foarte atent. Ea a semnat pentru ridicare de la depozit și asta a fost tot. Spune că s-a întâmplat pe la 06.30 dimineața.

— De ce nu a așteptat curierul și nu m-a pus să semnez pentru pachet dacă totul era legal?

— Spune că era în întârziere. Am o copie a foii de contact. Ți-o voi trimite pe e-mail.

Henley se așază la biroul ei și scoate ceapa din sandviș, în timp ce Ramouter citește foaia de contact.

— Contractul de închiriere este pe numele lui Isaac Felton. L-a semnat la două zile după ce a fost găsită ultima victimă a lui Olivier. A dat o adresă, un număr de telefon și o copie a unei facturi telefonice, spune Ramouter.

— Ai verificat numele?, întreabă Henley.

— Da, am făcut-o. Singurul Isaac Felton pe care l-am putut găsi a murit când avea șase ani, în 1984, iar adresa este falsă. Nu există.

— Minunat, spune Henley. Foarte serios este și acest depozit. Așadar, ne-am întors de unde am plecat.

— Doi ani și jumătate este o perioadă lungă de timp. Nu păstrezi așa ceva decât în cazul în care ai putea avea nevoie de el într-o zi.

— În mod clar, Olivier avea ceva în minte înainte ca noi să îi întrerupem planurile și să îl arestăm.

— Dar de ce acum? Cum de poate controla lucrurile în așa măsură, încât oamenii să lase părți de cadavru la ușa ta?

— Nu știu, dar a ucis șapte oameni. Până acum, imitatorul nostru a ucis trei.

— Poate că mă înșel, spune Ramouter, dar nu cred că Olivier are vreo legătură cu aceste noi crime. Uite cum a reacționat când i-ai spus „imitatorul tău”. A părut iritat de asta.

— Nu a fost doar iritat. Ci furios, dar numele au însemnat ceva pentru el, răspunde Henley. Avea acea privire ca și cum ar încerca să își amintească unde le-a mai auzit. Mai ales când a întrebat de Zoe, dar nu există nimic în trecutul ei sau al lui Kennedy, care să sugereze vreo legătură cu Olivier. Deși ea ar putea avea o posibilă legătură cu Blaine.

— Zoe i-a spus prietenei sale că a fost hărțuită de un bărbat în drum spre serviciu, iar Lorelei l-a văzut pe Chance lângă spital. I-am cerut consiliului înregistrări din acea zi.

— Îl vom aduce pe Blaine la secție imediat ce vom vedea înregistrările. Până atunci... Henley se gândește la descrierea

femeii. Cea care a aranjat trimiterea capului într-o cutie. Trebuie să o găsim pe această femeie.

Capitolul 41

Jamie Hawkins-Delaney a tras lanțul de la ușa de la intrare și a făcut un pas înapoi, pentru a-i lăsa pe Henley și Ramouter să intre. Nu era cum și l-a imaginat Henley când au vorbit la telefon. Părea puternic, sigur pe el, încrezător, direct, dar bărbatul din fața ei era distrus. Nu era pregătit să își asume rolul de văduv. A suspinat și s-a frecat la ochii deja roșii ca cepele. Jaluzelele nu erau deschise, iar apartamentul avea mirosul inconfundabil al cuiva care se izolase și nu mai ieșise de câteva zile.

— Îmi pare rău pentru dezordine.

Jamie ridică dozele goale de bere care se aflau pe podea, lângă canapeaua din piele.

— Nu-i nimic. Nu vă faceți griji, spune Henley. Dar poate că ar fi o idee bună să deschidem ferestrele. Să lăsăm să intre un pic de lumină și aer.

Jamie se ocupă de această sarcină înainte să cedeze.

— Nu îmi vine să cred că s-a dus. Își pune mâinile pe față și se prăbușește pe canapea, printre reviste și ambalaje de chipsuri.

Henley ia o pungă și o cămașă aruncată de pe un fotoliu și se așază.

— Îmi pare rău pentru Sean. Henley își duce mâna la pachetul de batiste din buzunarul de la jachetă. Jamie ia batista din mâna lui Henley, cu recunoștință. De cât timp erați căsătorit cu Sean?

— Doar de doi ani, dar ne-am cunoscut în urmă cu aproximativ douăzeci și cinci de ani la universitate și la început am fost doar prieteni. Întotdeauna am știut că sunt homosexual, dar Sean era în faza de negare. S-a culcat cu jumătate dintre studente, cu câteva profesoare și a avut doi copii înainte de a-și recunoaște public orientarea.

Henley se uită la colecția de fotografii alb-negru cu un băiat și o fată, agățate pe perete. Lângă ele se afla o fotografie de nuntă a lui Sean și Jamie.

— Sunt gemeni, spune Jamie. Locuiesc cu mama lor în Rotterdam. Urma să mergem acolo să îi vizităm în vacanța de

primăvară… Am vorbit cu Marie, care este mama lor, dar încă nu le-a spus… Nici nu pot să realizez ce s-a întâmplat.

— Știu că este greu. Vă promit că eu și detectivul Ramouter nu vom sta mult.

— Bine, bine. Jamie se întinde după sticla de whisky și își toarnă un pahar. De obicei nu beau în timpul zilei, dar…

— Este în regulă. Sean avea probleme la serviciu?

— Era consilier în probleme de droguri și alcool. Lucra într-o clinică de dezintoxicare din Catford, de vreo opt ani. Întotdeauna a vrut să ajute oamenii. Întotdeauna a crezut că oamenii meritau o a doua șansă.

— Când l-ați văzut ultima dată pe Sean?

— Am zburat spre Maroc pentru o lucrare. Sunt fotograf. Am zburat joia trecută. A fost un zbor de noapte, așa că Sean m-a lăsat la aeroport. Îmi amintesc că i-am trimis un mesaj, pentru a-l anunța că am ajuns. L-am sunat pe FaceTime sâmbătă, pentru că a fost ziua de naștere a mamei sale. A fost ultima dată când l-am văzut. M-am îngrijorat când nu am mai primit vești de la el. Nici mama lui nu primise vești de la el și a verificat la toate spitalele. Când am ajuns acasă, luni după-amiază, ea îl dăduse deja dispărut.

— Cadavrul lui Sean a fost găsit în Deptford. Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care ar fi fost în acea zonă? S-ar fi putut duce acolo la muncă? Un client, poate?

Jamie ridică din umeri.

— Poate un client, dar noi nu aveam prieteni acolo. Adică, am fost în piață și am fost odată la un spectacol la Teatrul Albany, dar asta a fost cu ani în urmă.

— Exista ceva ce îl îngrijora pe Sean?

— Nu, sincer, nu era nimic. Sean își iubea meseria. Obișnuiam să ne certăm, pentru că el lucra mereu până târziu. Le dădea pacienților chiar și numărul său de telefon. Tonul lui Jamie este tăios. Amărăciunea și resentimentul iau locul durerii. A fost distractiv. Să fii trezit la două dimineața de un drogat disperat după următoarea doză.

— Vă mai amintiți și altceva care v-a părut ciudat, nelalocul lui?

— Nu m-au lăsat să îi văd cadavrul, spune Jamie în timp ce se uită la podea.

Henley îi aruncă o privire lui Ramouter. Jamie se îndepărtează de ei cu cât se pierde mai mult în durerea lui.

— Mă duc să vă fac o ceașcă de ceai. Câte cuburi de zahăr, Jamie?, întreabă Ramouter.

— Oh. Jamie îl privește pe Ramouter ca și cum și-ar fi amintit brusc că se află în cameră. Niciunul. Mulțumesc.

Ramouter se întoarce cu ceaiul câteva minute mai târziu și i-l înmânează lui Jamie.

— Nu a putut să îmi arate nici măcar o fotografie cu fața lui, mi-a arătat doar verigheta. Polițista care a fost aici înaintea voastră a spus că Sean a fost… Că trupul lui a fost…

— Așa este, spune Henley.

— Al naibii de ironic, nu-i așa?

— Ce anume?

— A făcut muncă de jurat odată…

Henley simte cum i se ridică firele de păr de pe ceafă.

— Cu cât timp în urmă a fost asta?

— Acum vreo doi ani. Este singura persoană pe care am cunoscut-o, care să se entuziasmeze în legătură cu munca de jurat.

— De ce a fost ironic?

— Pur și simplu… Felul în care Sean a fost… a murit. Cazul lui… Procesul a fost asemănător.

— V-a mai spus ceva despre proces?

— Nu au fost prea multe de spus. S-a terminat după o săptămână sau cam așa ceva. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat. A fost cu mult timp în urmă.

Henley se ridică de la locul ei și se așază lângă Jamie. Își pune o mână pe umărul lui și îl întoarce ușor spre ea.

— Jamie, știu că este greu și probabil că ai o sută de alte lucruri pe cap acum, dar a mai pomenit pe cineva? Cineva care a fost în proces cu el? Numele Zoe Darego și Daniel Kennedy îți spun ceva?

Jamie se așază un pic mai drept și inspiră adânc.

— Nu, spune în cele din urmă. Nu îmi sună cunoscut. Cine sunt? Clienții lui Jamie?

— Nu, nu sunt. Știu că te-am întrebat deja și știu că este un moment îngrozitor pentru tine…

— Este în regulă. Adică, dacă te poate ajuta să îl prinzi pe cel care i-a făcut asta lui Sean al meu. Îmi amintesc doar că era atât

de supărat când judecătorul a spus că nu pot continua... Jamie se oprește din vorbit când telefonul lui Ramouter începe să sune. Henley îi aruncă o privire.

— Îmi pare rău, spune Ramouter. Vorbesc afară.

— Era omul acela, Omul Puzzle, spune brusc Jamie, cu o ușoară sclipire de determinare în ochi.

— Poftim?, întreabă Henley.

— Procesul la care a participat Sean. Nu îi venea să creadă. A fost acel Om Puzzle.

— Procesul lui Peter Olivier? Sean a făcut parte din juriul care l-a condamnat pe Ucigașul Puzzle?

— Da, exact. Sean a fost atât de supărat când judecătorul a pus capăt procesului mai devreme...

Henley a încetat să mai asculte. Sean Delaney a fost jurat în procesul lui Olivier. Un proces care nu a mai putut continua. Olivier a tresărit la auzul numelui complet al lui Zoe. Căutau o legătură între Kennedy, Delaney și Zoe. Tocmai au găsit-o.

•

— Au fost două procese, spune Henley când ies afară pe casa scării. Primul proces s-a încheiat după câteva săptămâni. Olivier a tresărit când am menționat numele complet al lui Zoe.

— Ești sigură?

Ramouter apasă butonul verde de ieșire.

— Foarte sigură. L-am întrebat de două ori și a fost ceva ce l-a declanșat.

— Bine. Să presupunem că Zoe a fost la primul proces. De unde ar fi știut măcar numele ei?

— Ai asistat vreodată la un proces în tribunal?, îl întreabă Henley, scoțând cheile de la mașină și deschizând ușa.

— Niciodată, răspunde Ramouter, urcând în mașină pe partea pasagerului. Am depus mărturie doar în cadrul unui proces la judecătorie.

— Acuzatul stă pe banca acuzaților atunci când este selectat juriul. Acuzatul aude numele lor, fiind strigat de cel puțin două ori. O dată, atunci când sunt chemați să facă parte din juriu și din nou, atunci când depun jurământul juraților.

— Dar am verificat lista juriului pentru a vedea cine a fost în instanță când au fost audiate dovezile despre simboluri și niciuna dintre victimele noastre nu se află pe ea.

— Am verificat doar lista pentru procesul în care Olivier a fost condamnat. Nu am verificat lista pentru procesul care s-a încheiat. Avem nevoie de acea listă și trebuie să vorbim din nou cu Chance Blaine. El a fost condamnat pentru pervertirea cursului justiției. Acțiunile sale au dus la încheierea acelui proces și este posibil să fi fost văzut cu Zoe.

— De ce să pierdem timpul? De ce nu îl arestăm acum?

Henley bate volanul în timp ce se gândește la asta.

— Nu. Blaine este îngâmfat. Isteț, un avocat cu pregătire și un rahat mic și viclean. Am nevoie de dovezi înainte de a-l pune într-o sală de interogatoriu.

— Bine. Voi începe să lucrez la obținerea acelei liste de îndată ce ne întoarcem la birou.

Henley verifică ora pe bordul mașinii: 19.30. Ultimul lucru pe care și-l dorea, era să se întoarcă la birou, dar nici nu voia să se întoarcă într-o casă goală.

— Nu, nu prea are rost. Nu vom putea face rost de lista juraților în seara asta. Biroul juriului de la Old Bailey este închis. Ce-ar fi să te duc acasă? Sunt sigură că soția și băiețelul tău ar vrea să te vadă acasă la o oră decentă, măcar o dată.

— Ei nu sunt aici. Locuiesc în Bradford, spune Ramouter cu tristețe.

— Oh, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că sunteți…

— Nu, nu. Nu suntem separați sau ceva de genul acesta. Doar că… Soția mea nu este…

— Nu trebuie să îmi spui dacă nu vrei.

— Ba. Ar trebui. Soția mea nu se simte prea bine. Are un început de demență precoce. A fost diagnosticată nu cu mult timp în urmă.

Henley trage mașina pe o parte și pornește luminile de avarie. A fost prea oarbă la faptul că ceva nu era în regulă cu Ramouter. Este nervoasă că Olivier a reușit să își dea seama înaintea ei.

— De ce nu ai spus nimic? De ce ești aici, La Londra.

— Trebuia să fie aici cu mine. Toți trebuiau să fie. Ethan și papagalul lui enervant, dar este complicat. Familiile. Pot fi… copleșitoare.

— Mie-mi spui? Despre asta au fost toate apelurile?

— Da, îmi pare rău pentru asta.

— Nu îți cere scuze. Acum că știu… Este mai bine să știu. Bun, deci să înțeleg că singurul lucru care te așteaptă acasă este un episod din MasterChef și o mâncare gata preparată pentru o persoană.

Ramouter râde.

— Ai fost la mine acasă?

— Am instincte bune, zâmbește Henley, în ciuda tristeții imense pe care o simțea față de situația dificilă a lui Ramouter. Cum deja este târziu și nu ne întoarcem la UCS, îți fac cinste cu o masă la Nando’s.

Capitolul 42

— Ne putem păcăli pe noi înșine, crezând că această muncă nu este grea pentru familiile noastre. Că ele suportă.

Henley a șters picurii de condens de pe gâtul sticlei de bere. Terasa de pe acoperișul Nando’s nu era aglomerată, iar Ramouter și Henley s-au așezat în colțul îndepărtat, cu vedere spre Tamisa. Cerul coborâse deja într-o explozie de violet, portocaliu și turcoaz, în timp ce luminile unui peisaj urban în creștere pâlpâiau în depărtare. Era ca și cum singura treabă a sticlei și a oțelului din oraș ar fi aceea de a oferi o distragere de la moartea și haosul de pe străzi.

— Chestia este că familiile noastre ne spun că pot suporta și pentru primele câteva luni, sau chiar un an dacă ești norocos, chiar suportă, dar apoi se întâmplă ceva. Realitatea își face apariția. Nu ajungi niciodată acasă la timp, ratezi petrecerea de șaptezeci de ani a socrului tău, refuzi să vorbești despre ziua ta de rahat și apoi un nebun încearcă să te omoare, încheie Henley și ia o înghițitură.

— Știu că este greu, dar mi-am dorit asta de atât de mult timp. M-am surprins pe mine însumi cât de mult mi-am dorit-o. Ramouter toarnă cel mai picant sos pe puiul său. Și știi că partea cea mai rea a acestei meserii – pentru noi, vreau să spun – este să încerci să te convingi că nu te trădezi pe tine și comunitatea ta.

Henley se gândește retrospectiv la certurile intense cu familia și prietenii, în legătură cu decizia de a renunța la un loc de muncă profitabil ca analist de investiții bancare, pentru a se înscrie în programul de recrutare a absolvenților, al poliției metropolitane.

— Fratele meu Simon nu a vorbit cu mine timp de trei luni, spune Henley. Ramouter dă din cap cu empatie. Până la douăzeci și cinci de ani a fost oprit la volan de treizeci și două de ori de poliție, pentru că era negru, și acolo eram eu, spunându-i că plec la Hendon.

— Mama mea se roagă pentru sufletul meu de fiecare dată când merge la Templu. A spus că faptul că m-am alăturat poliției

a fost mai rușinos decât decizia de a mă căsători cu o persoană care nu este sikh.

Henley se relaxează puțin în timp ce mănâncă și se bucură amândoi de căldura nopții din oraș. A fost atât de nervoasă că avea un stagiar, încât a uitat că era o ființă umană adevărată.

— Îmi pare rău pentru soția ta. Nu te-ai gândit să te întorci? Henley era perfect conștientă că sună ca Rob, cerându-i lui Ramouter să aleagă: slujba sau familia.

— Ce? Și să renunț la mesele de pe acoperiș la Nando’s? Zâmbetul de pe fața lui Ramouter dispare la fel de repede cum a apărut. Este ceea ce și-a dorit pentru mine.

— Dar tu ai vrut asta?, îl întreabă Henley.

— Vreau slujba și îmi vreau familia. Doar că se pare că nu le pot avea pe amândouă în acest moment.

Ramouter ia un șervețel și își tamponează rapid ochii.

— Ți-a intrat sosul picant în ochi?

— Ceva de genul.

Henley știa că putea să intre pe sub pielea oamenilor. Avea o dorință înnăscută de a vedea ce îi făcea pe oameni să se simtă bine, ce butoane să apese pentru a-i face să ezite. Nu era sigură dacă era în mod inerent manipulatoare sau, pur și simplu, avea darul de a convinge.

— Dar tu?, întreabă Ramouter. Se pare că tu te-ai descurcat. Nu ai fost forțată să alegi.

— Soțul meu obișnuia să mă pună să aleg o dată pe zi. A devenit de două ori pe zi, după ce Olivier m-a rănit și am fost externată cu TSPT[1].

— TSPT? Nu știam. Îmi pare rău.

Henley respinge scuzele cu mâna.

— Nu are de ce să îți pară rău. Faci parte din echipă acum și lucrezi cu mine. Ar trebui să știi.

— Parte din echipă. Ramouter zâmbește larg. Dar ești bine acum? Cu TSPT, mă refer.

Henley privește în sus pe când vreo două elicoptere Chinook zboară deasupra lor, înapoi la baza militară din apropiere, ducând cu ele răspunsul ei.

— Este sub control.

[1] TSPT (Trouble De Stres Post-Traumatique) – Probleme de stres posttraumatic (în limba engleză, în original).

Capitolul 43

Henley a avut o altă noapte agitată și s-a trezit singură la 04.00 dimineața, acoperită de sudoare și încâlcită în așternuturi. A renunțat să mai încerce să adoarmă și a ajuns la UCS la ora 06.00 dimineața.

— Sean Delaney a fost jurat în primul proces de crimă al lui Olivier, spune Ramouter triumfător, trântindu-și mâinile pe birou, făcând-o pe Henley să sară în sus. Daniel Kennedy și Zoe Darego au fost, de asemenea, jurați în acel proces.

— Aceasta este lista completă a juraților?

Henley ia o înghițitură de cafea.

— Aceasta este lista pentru primul proces. Primul juriu a fost selectat la 25 septembrie 2017. Ramouter îi înmânează coala de hârtie, care conținea cele douăsprezece nume. Dar juriul a fost eliberat în a doua săptămână, deoarece…

— Unul dintre jurați a descoperit anumite informații despre Olivier, apoi le-a spus celorlalți despre asta. Henley începe să își amintească ce a cauzat scurta pauză din proces, înainte ca aventura cu „Procesul de crimă al Ucigașului Puzzle” să își reia cursul. Știm care dintre jurați a dat din gură?

— Au fost jurații, răspunde Ramouter, Alessandro Naylor, juratul cinci, și Dominic Pine, juratul unsprezece. Am dat de urma procurorului la prima oră a dimineții și, din câte își amintește, Naylor și Pine au aflat cumva că prima victimă a lui Olivier, sergentul Adrian Flynn, fusese acuzat că l-a violat când avea nouăsprezece ani. Cum se face că nu îți amintești asta?

Henley se uită la ceas și apoi la cearcănele de sub ochii lui Ramouter și decide să îl ierte pentru atitudinea și iritarea din voce. Ea era parțial vinovată pentru noaptea lui târzie.

— Singura mea implicare în proces a fost să depun mărturie în calitate de unul dintre anchetatori și în calitate de… victimă. Simte că roșește de rușine. Primul juriu a fost eliberat înainte ca eu să depun mărturie. Nici măcar nu am fost în sala de judecată. Eram, tehnic vorbind, în concediu de maternitate. Ne-au spus că juriul a fost eliberat, dar nu este neobișnuit ca un proces să se încheie din cauza unei probleme cu juriul sau a unei probleme

juridice, pe care niciunul dintre noi nu o înțelegem. Procesul a început câteva zile mai târziu, cu un nou juriu. Cred că m-au ținut în boxa martorilor în săptămâna a treia, timp de două zile.

Henley își poate aminti clar. Stătea în boxa martorilor, în sala numărul nouă de judecată, de la Old Bailey, când era însărcinată în aproape opt luni cu Emma. Procurorul o întrebase dacă dorea măsuri speciale. Să depună mărturie prin videoconferință sau din spatele unei perdele, ferită de Olivier. Își amintește că a refuzat categoric, susținând că nu era vulnerabilă sau intimidată, și că a trebuit să se înghesuie în boxa martorilor. Emma a dat constant din picioare, ca și cum ar fi protestat împotriva faptului că se afla într-o sală de judecată.

— Patru zile mai târziu, am născut-o prematur pe fiica mea. Nu m-am mai gândit la Olivier sau la acest caz până când au venit verdictele, spune Henley.

— Hmm. OK, ei bine, Naylor și Pine au fost amândoi acuzați de sfidarea curții, au fost găsiți vinovați în decembrie 2017 și amândoi au primit o pedeapsă de șase luni de închisoare.

— Nici măcar nu am de gând să întreb de unde au luat informațiile despre Olivier?

Ramouter zâmbește.

— Joseph McGrath, cunoscut acum ca agentul nostru imobiliar preferat, sub numele de Chance Blaine. Dar uită-te din nou la lista juraților. Aici lucrurile devin și mai interesante. Gândește-te din nou la victimele noastre și uită-te la numere.

Henley examinează lista.

— Uzomamaka Darego. Aceasta este Zoe a noastră, juratul trei. Daniel Kennedy este patru, iar Sean Delaney este opt. La naiba. Opt, trei și patru. Asta a spus Olivier. A repetat aceste numere ultima dată când l-am văzut.

Lui Henley i se face rău conștientizând faptul că Olivier era cu un pas înaintea lor. Că el și-a dat seama de legătura dintre victime înaintea ei.

— Dar aceste victime nu au nicio legătură cu Olivier, spune Ramouter. Nu ele l-au condamnat. Ci al doilea juriu. Dacă ar fi fost un act de răzbunare, victimele noastre ar fi fost cel mai probabil din cel de-al doilea juriu. Nu are niciun sens.

— Oricât de mult mă doare să o spun, cred că Olivier ne-a spus adevărul. Nu cred că el a orchestrat aceste crime. Henley se îndreaptă spre tablă, unde erau fotografii ale lui Daniel

Kennedy, Zoe Darego și Sean Delaney. În partea cealaltă a tablei se afla un portret-robot electronic, o imagine generată pe calculator a capului care fusese lăsat la ușa lui Henley.

— Dar victimele noastre ar putea avea legătură cu Blaine.

— Bine, să spunem că este cu siguranță Blaine. Nu începi să ucizi fără motiv, afirmă Ramouter. Nu te trezești într-o dimineață de miercuri, îți dai seama că nu mai ai lapte și te hotărăști să îl tai în bucăți pe lăptar.

— Poate că a făcut întâi o probă, spune Henley cu voce tare. Dar ceilalți jurați?

— Doi sunt morți, răspunde Ramouter, în timp ce se lasă pe spate în scaunul său. Henley realizează că el le-a memorat deja numele. Albert Kraenish, dar acesta a murit din cauze naturale anul trecut. Pe certificatul de deces scrie cancer la ficat.

— Și celălalt?

— Carole Lewis. Patruzeci și opt de ani. A fost găsită înjunghiată mortal în pădurea Highgate în luna mai. Ancheta este încă în curs de desfășurare. Ofițerul responsabil este un anume detectiv sergent Lancaster.

Mintea lui Henley o ia la goană, dar nu se poate gândi la nimic de spus.

— Și dacă Kennedy nu a fost primul?, întreabă Ramouter.

— La ce te referi?

— Tocmai ai spus-o. O probă. Dacă Daniel Kennedy nu a fost primul? Dacă a fost Carole Lewis?

•

Henley s-a uitat la ceasul de perete. Detectiv-sergent Lancaster a întârziat. Tura ei a început cu șaisprezece minute în urmă. Ceilalți ofițeri dădeau târcoale în jurul camerei de coordonare a operațiunilor, în mod clar intrigați de motivul pentru care doi membri ai UCS se aflau în secția lor. Henley a refuzat deja de două ori oferta de ceai sau cafea, în timp ce Ramouter a fost ignorat.

O femeie scundă și greoaie a intrat în încăpere, purtând un dosar albastru subțire. Nu făcuse niciun efort cu îmbrăcămintea. Henley și-a dat seama că detectiv sergent Lancaster era genul de ofițer care voia să demonstreze că nu era vorba despre ea, că totul era despre slujbă. Avea o atitudine tăioasă, iar lui Henley nu îi plăcea asta.

Cei trei s-au înghesuit în jurul biroului ei. Lancaster a pus, în mod posesiv, o mână pe dosarul albastru, care conținea o parte din notițele ei, declarația martorilor și raportul medico-legal de la ancheta privind uciderea lui Carole Lewis.

Henley pipăie marginea dosarului.

— Dosarul acesta este cam subțirel, nu-i așa?

— Este dosarul meu personal de lucru, răspunde Lancaster, trăgându-l instinctiv spre ea.

— Și asta este tot ce ați ales să aduceți cu dumneavoastră, deși știați că venim?

Nivelul de zgomot din încăpere a scăzut în momentul în care Lancaster și-a luat mâna de pe dosar și l-a împins spre ea. Henley ignoră dezacordul nu foarte subtil al lui Lancaster în timp ce deschide dosarul.

— Îl avem pe soț trecut ca suspect, spune Lancaster. Henley îi aruncă o privire femeii. O reamintire că vorbește cu cineva superior în rang. Lancaster o captează și se corectează. Dar acum că sunteți aici, doamnă... spune Lancaster cu părere de rău. Cadavrul ei a fost găsit lângă terenurile de joacă într-o sâmbătă dimineața de câțiva copii, în drum spre antrenamentul de fotbal. Avea răni de înjunghiere în piept și gâtul îi fusese tăiat. Aproape a decapitat-o. Suspiciunile s-au îndreptat în mod firesc către soț, pentru că am aflat repede că avea o aventură cu vecina lor.

— Încântător, spune Ramouter.

— Da, dacă ai vedea cum arată, te-ai întreba de ce și-ar mai bate cineva capul, continuă Lancaster.

Își îndreaptă privirea spre Ramouter, presupunând în mod greșit că acesta ar fi un aliat.

Henley urmărește cum privirea lui Lancaster se îndreaptă spre verigheta de pe mâna stângă a lui Ramouter, înainte de a-și ridica din nou privirea.

— Doriți o ceașcă de ceai sau de cafea?, îl întreabă Lancaster pe Ramouter. Chiar avem marfă bună care vine într-o capsulă.

Henley rezistă impulsului de a-și da ochii peste cap sau de a o mustra pe Lancaster, pentru că flirtează cu Ramouter chiar în fața ei.

Ramouter își drege vocea.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Yorkshire, nu-i așa?, întreabă Lancaster.

— Sergent! Henley nu se obosește să își ascundă iritarea. Spuneați că îl suspectați pe soț.

— Nu a ajutat faptul că înainte cu trei luni ca Lewis să fie ucisă, soțul a încheiat o poliță de asigurare de viață pentru amândoi, afirmă Lancaster. Am percheziționat casa și am găsit o pereche de adidași ai lui, cu urme de sânge pe ei. El spune că ea se tăiase în bucătărie cu câteva zile înainte și că a călcat în sângele ei.

— Ce alte dovezi mai aveați?, întreabă Henley cu asprime.

— Nimic direct. Lancaster întinde mâna după sticla mare de apă Evian de pe birou. L-am chemat la interogatoriu și, evident, a negat că ar fi avut vreo legătură cu asta. Ne-a oferit un alibi. A spus că a petrecut noaptea la un Travelodge cu vecina, dar când ne-am dus să o vedem, ea a negat, iar când am făcut cercetări la Travelodge, nu existau rezervări pe numele lui sau al ei. Procuratura nu a crezut că avem suficiente probe pentru a-l acuza, așa că l-am eliberat sub anchetare.

— Și, după cum arată acest dosar, ați lăsat ancheta în aer.

— Ce? Nu. Eu am…

— Soțul lui Carole Lewis a fost eliberat de sub anchetă de aproape șase luni și nu ați urmărit niciun alt posibil suspect.

— Nu există alți suspecți.

— Sunteți sigură de asta?, întreabă Henley. Conform raportului medico-legal, o parte din ADN-ul găsit în cadavrul lui Lewis a fost atribuit unui Gary Wilkins.

— Am vorbit cu el, spune Lancaster în defensivă. A recunoscut că a făcut sex cu Carole Lewis, dar asta a fost cu aproape douăzeci și patru de ore înainte ca ea să fie găsită moartă.

— Și l-ați eliminat automat ca suspect. Nu există nicio dovadă aici că i-ați verificat măcar alibiul.

— Voi verifica alibiul lui, spune Lancaster. Aceasta este încă o anchetă în desfășurare.

— Veți verifica după aproape șase luni, spune Ramouter. Știați măcar că Gary Wilkins era anchetat de către Unitatea Sapphire de la West End Central pentru antecedentele sale de agresiune sexuală?

Lancaster își strânge buzele, ca și cum ar fi gustat ceva amar. Dintr-un motiv inexplicabil, nu s-a așteptat ca Henley și Ramouter să își facă temele.

— Nu am fost neglijentă, spune Lancaster cu sfidare. Unitatea noastră are șaptesprezece anchete de crimă în curs de desfășurare. Nu ne permitem luxul de a fi selectivi cu cazurile noastre sau de a fi lăsați să investigăm o crimă în serie, care apare din an în Paște.

Henley se încruntă la replica tăioasă. Era conștientă de grupul de detectivi din dreapta ei, care urmăreau deschis schimbul de replici. Lancaster stătea îngâmfată în fața ei, sărbătorindu-și punctul câștigat ieftin.

— Știați că Lewis a fost jurat în procesul de crimă al lui Olivier?, întreabă Henley.

— Nu, nu știam, răspunde Lancaster, și chiar dacă am fi știut-o, nu cred că ar fi fost o direcție posibilă de anchetare la momentul respectiv, dar este ceva ce vom urmări în mod activ…

— Nu, nu veți face asta. Preluăm noi de aici, spune Henley.

Expresia lui Lancaster se întunecă.

— Dar nu puteți face asta. Este ancheta mea.

— A fost, dar, după părerea mea, spune Henley cu voce tare în beneficiul tuturor celor care trag cu urechea în cameră, nu ați reușit să anchetați cum trebuie.

— Doamnă, cu tot respectul cuvenit. Eu am condus această anchetă…

— Prost, ați condus-o prost.

Henley era conștientă de faptul că activitatea din camera de coordonare a încetinit. Conversațiile s-au blocat la mijloc de frază. Nici măcar telefoanele nu mai sunau.

— Pur și simplu nu o puteți prelua. Nu aveți autoritatea să luați…

— Sergent Lancaster, nu vă preocupați de administrație. Voi pune pe cineva de la UCS să vă contacteze pentru a aranja transferul dosarelor. Henley își dă scaunul în spate și îi indică lui Ramouter să o urmeze. Puteți să vă păstrați notițele de lucru.

Lancaster îi fixează cu privirea, clocotind de furie.

— Ne scuzați, spuse Henley.

— Ei bine, nu cred că vei fi pe lista de felicitări de Crăciun a lui Lancaster, spune Ramouter în timp ce ies din secție.

— Nu îmi pasă câtuși de puțin, spune Henley. M-a provocat în mod intenționat și nu îmi place când cineva încearcă ostentativ să mă ia de fraieră.

— Dar are dreptate, totuși. Noi nu avem autoritate. Nu putem prelua ancheta în felul acesta.

— Nu crezi că știu asta? Henley își scoate telefonul, care începuse să sune. Pellacia va trebui să facă un nenorocit de miracol ca să ne obțină autoritatea. Doamne, mă va omorî pentru asta.

Henley răspunde și ascultă. Stomacul i se întoarce pe dos, iar greața o cuprinde în valuri cu fiecare cuvânt.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Henley începuse deja să alerge spre mașina ei.

— Ce este? Ramouter își grăbește pasul pentru a o ajunge din urmă. Ce s-a întâmplat?

— Este Olivier. Trebuie să ajungem la Spitalul Regina Elisabeta, acum.

Capitolul 44

Olivier a încercat pentru a treia oară să deschidă ochii, în timp ce vocile din jurul lui deveneau tot mai puternice și mai distincte. Ceafa îi pulsa și avea un gust metalic ciudat în gură.

— Peter. Peter, mă auzi?

Olivier își întoarce capul în direcția vocii și reușește să deschidă, cu greu, ochii.

— Da, răspunde Olivier cu o voce răgușită, tușind. Apă.

— Desigur. Vom ridica puțin patul. V-am scos tubul, așa că veți avea gâtul destul de uscat și dureros pentru câteva ore, dar principalul este că sunteți în viață.

O asistentă i-a adus un pahar cu apă și, în timp ce se întindea după el, a observat perfuzia de soluție salină din mână. Nu existau legături care să îl imobilizeze de balustradă. Olivier și-a întors capul și a tresărit de durere. Ade, un gardian, stătea într-un colț cu un ziar împăturit în poală. Olivier și-a înfrânat zâmbetul ca să nu i se răspândească pe față, când a observat priveliștea de la fereastră. Reușise să iasă din închisoarea Belmarsh.

— Nu o scoateți, îl avertizează medicul în timp ce Olivier își ajustează canula nazală, care îi împingea oxigenul prin nări. Din fericire, nu a fost un atac de cord, așa cum am crezut, dar nu vă putem trimite înapoi la închisoare încă.

— De ce nu?, întreabă Olivier, trecându-și mâna peste senzorii de pe pieptul său.

— Se pare că Belmarsh este sub izolare, răspunde doctorul și se uită la Ade pentru confirmare.

— Dacă nu ne putem întoarce la Belmarsh astăzi, atunci se pare că vom merge fie la Brixton, fie la Pentonville, după ce se rezolvă problema transportului, răspunde Ade.

— De cât timp sunt aici?

— De ieri dimineață. Vă amintiți ce s-a întâmplat?, îl întreabă medicul.

Olivier inspiră și face ochii mici.

— Totul este puțin încețoșat, dar cred că am ratat micul dejun. Există vreo șansă de a primi ceva de mâncare?, întreabă Olivier.

Doctorul îi notează în fișă.

— Bineînțeles. O voi ruga pe asistentă să intre. De asemenea, s-ar putea să aveți amețeli și greață când veți încerca să vă ridicați prima dată. Nu vă alarmați; este o reacție perfect normală. Vă vom da niște medicamente împotriva grețurilor, dacă sunt într-adevăr extreme.

Când doctorul a plecat, Olivier a zărit-o pe Karen Bajarami, care stătea de pază. Aceasta l-a privit pe Olivier cu prudență înainte de a închide ușa. Ade stătea încă pe scaunul lui, dar capul i s-a lăsat pe spate și se auzea sunetul inconfundabil al sforăitului. Olivier își îndepărtase deja senzorii de pe piept și, când a început să extragă cateterul salin, sângele i s-a adunat în mână. A trecut aproape o oră de când și-a terminat prânzul, prânzul pe care o asistentă i-l pusese cu ezitare pe tavă, înainte de a ieși în fugă din salon. S-a dat jos din pat și și-a pus picioarele goale pe podea. O greață intensă l-a cuprins când s-a ridicat în picioare. S-a așezat la loc, și-a așezat capul între genunchi și a respirat adânc, așteptând ca amețeala și palpitațiile inimii să se atenueze. Tocănița de miel pe care o mâncase mai devreme i se învârtea în stomac și încerca să își facă loc înapoi în gât. Au trecut câteva minute și Olivier s-a împins din nou în sus. Hainele de pușcărie, împreună cu adidașii erau într-o pungă de plastic, care fusese aruncată într-un colț al salonului.

Ade sare din scaun când Olivier dă cu piciorul peste stativul de perfuzie metalic și îl izbește cu farfuria în cap, lăsându-l inconștient. Olivier apucă o bucată ascuțită din farfuria spartă și o înfige în coastă. Îl izbește în mod repetat cu capul de podea, până când un paznic al spitalului intră în grabă și îl trage pe Olivier de pe Ade. Bajarami vorbește în stația de emisie-recepție.

— Ajutor. Avem nevoie de ajutor!

Bajarami strigă în timp ce Olivier îl izbește pe paznic de perete. Ade zace gâlgâind în timp ce o alarmă se declanșează pe hol. Olivier își slăbește strânsoarea când un alt val de greață pune stăpânire pe el. Paznicul se împiedică fugind spre ușă și spre coridor. Olivier își scutură capul și zărește tava de mâncare

și furculița la picioarele lui. Ridică tava și îl lovește pe paznic de două ori peste față.

— Olivier. Oprește-te. Trebuie să te oprești, strigă Bajarami în timp ce paznicul se târăște pe podeaua coridorului.

— Taci naibii din gură, răcnește Olivier, greața aducându-l în genunchi. Cu coada ochiului, o vede pe Bajarami stând în ușă. Apucă furculița, se forțează să se ridice și se îndreaptă spre paznic. Se aude un sunet îngrozitor când Olivier își ridică piciorul și calcă de două ori pe capul paznicului. Bajarami se aruncă asupra lui Olivier și încearcă să îl împingă departe de corpul convulsiv al paznicului. Olivier o dă la o parte și se întoarce.

— Nu. Nu. Oprește-te! strigă Bajarami.

Olivier se năpustește asupra ei și îi înfige furculița adânc în ochi. Privește cum fața ei îngheață de șoc înainte de a scoate un țipăt gutural. Olivier acoperă gura lui Bajarami, apoi o împinge în cealaltă parte a salonului.

Alarma spitalului a devenit mai puternică în timp ce Olivier a ieșit în fugă pe coridor și s-a îndreptat spre scara de incendiu.

Capitolul 45

„Acestea sunt știrile BBC Radio Londra. Poliția îl caută pe notoriul prizonier Peter Olivier, care a evadat de la spitalul Regina Elisabeta din Woolwich, în sud-estul Londrei. Peter Olivier, cunoscut și sub numele de «Ucigașul Puzzle», a fost închis pe viață în 2017, pentru uciderea a șapte bărbați. Olivier, în vârstă de treizeci și opt de ani, se afla la spital și primea tratament pentru un presupus atac de cord. Se crede că ar fi agresat doi gardieni pentru a reuși să evadeze. Olivier este descris ca fiind de culoare albă, având 1,80 metri, părul scurt și șaten și o constituție medie. El purta un halat de spital alb cu albastru când a evadat. Poliția a declarat că Olivier este extrem de periculos și avertizează publicul să nu se apropie de el, ci să sune…”

Lui Henley îi pulsa sângele în urechi. Spitalul era împânzit de agenți de pază și de poliție. Henley a fost nevoită să pornească girofarul și sirena, doar pentru a-și croi drum în fața dubelor cu sateliți BBC News și Sky care apăruseră. Un elicopter survola zona în timp ce ofițerii de la sol luau declarații și confirmau noutățile prin stațiile lor de poliție.

Henley și-a verificat ceasul. Olivier era fugar de două ore și nouăsprezece minute. Ar fi ajuns acolo mai repede, dacă nu ar fi fost accidentul de pe A406 și o mașină care s-a defectat în tunelul Blackwall. Toate cele patruzeci și trei de forțe de poliție din Regatul Unit au fost informate și se aflau în stare de alertă. Ultima imagine cu Olivier, realizată la scurt timp după arestarea sa la secția de poliție din Lewisham în urmă cu aproape trei ani, a fost postată pe Twitter și la știrile locale. O echipă de jurnaliști relatau în direct din fața spitalului Regina Elisabeta, avertizându-i pe telespectatori că Olivier este extrem de periculos și că nu ar trebui să fie abordat.

Henley și Ramouter au urmat un paznic până la o cameră de la parter, lângă chioșcul de ziare. Henley s-a întrebat dacă nu cumva i-a scăpat ceva când l-a vizitat ultima dată pe Olivier. A reluat conversația dintre ei, dar nu exista niciun mesaj codificat,

nimic care să se dezvăluie în retrospectivă. Cu toate acestea, se simțea ca și cum ar fi eșuat.

Camera de pază mirosea a antiseptic, a cafea arsă și a fum de țigară stătut. Adam Cole, șeful securității spitalului și Lyle Denman, gardian-șef al închisorii, responsabil cu transportul lui Olivier la spital, stăteau în fața panoului de monitoare de securitate.

— Dacă credeți că noi ne asumăm vina pentru asta, vă înșelați amarnic, spune Cole în timp ce apasă pe tastatură.

— Vă bateți joc de noi? Nu este vina noastră, spune Denman. Am spus foarte clar că vom avea nevoie de asistență suplimentară cu Olivier. De gardieni cu experiență. Poate că dacă ați avea oameni care nu și-au luat legitimațiile de securitate dintr-o cutie de cereale, oameni care sunt în țară de mai mult de cinci minute și care ar putea vorbi într-adevăr…

— Gura mică.

Henley îl privește pe Denman în timp ce se întoarce.

Denman își pune mâinile la șolduri, dezvăluind petele galbene de deodorant de sub brațe.

— Cine naiba…? Se oprește când observă șnurul cu legitimația lui Henley în jurul gâtului ei.

— Nu am timp pentru asta, spune Henley în timp ce îi face semn lui Ramouter să își tragă un scaun.

— Câte camere de supraveghere există?, întreabă Henley.

— Sunt 186 în clădirea propriu-zisă a spitalului și treizeci și două în exterior, inclusiv în parcare, spune Cole.

— Aveți înregistrări de la etajul unde era ținut Olivier?

— Le scot chiar acum.

Henley încearcă să îl ignore pe Denman, care scoate suspine grele de iritare în colț.

— Am sporit securitatea în jurul spitalului de la incident, spune Cole.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa?, spune Henley. Poate că ar fi trebuit să sporiți securitatea înainte ca Olivier să ajungă aici?

— Uitați, cu tot respectul, detectiv…

— Inspector.

Vocea lui Henley este rece și dură.

— Îmi pare rău. Inspector. Este responsabilitatea mea să mențin securitatea acestui spital și mi-am făcut treaba. Am pus

în aplicare toate măsurile de securitate de îndată ce am fost informați că prizonierul este pe drum. Odată ce a ajuns în spital, a fost de datoria gardienilor să îl supravegheze.

— Ce s-a întâmplat mai exact? Henley se întoarce către Lyle Denman. De ce se afla Olivier aici? Rapoartele sugerează că a avut un atac de cord.

— S-a prăbușit ieri dimineață la micul dejun. Ar fi trebuit dus în aripa de îngrijire, dar era complet inconștient, iar noi ne-am gândit că ar fi putut fi un atac cerebral, așa că am chemat o ambulanță.

— Câți gardieni l-au escortat?

— Doi la început.

Denman se uită în jos la picioarele sale.

— Doar doi gardieni. Pentru el, spune Ramouter.

Henley nu se obosește să îl certe pe Ramouter pentru că se bagă în discuție. Avea dreptate.

— Nu am avut de ales. Știți ce lipsă de personal avem? Doi gardieni este minimul necesar.

— Pentru cineva care a furat câteva sute de lire de la bunica lui, nu pentru un criminal în serie.

Henley face un pas înapoi și își încrucișează brațele. Apoi inspiră adânc.

— Știu că Karen Bajarami a fost aici cu el, dar cine este celălalt gardian?

— Ade Nzibe, spune Denman. Este unul dintre cei mai experimentați gardieni ai mei. Este cu mine de douăzeci de ani.

Denman se uita la Henley ca și cum se aștepta ca ea să îi acorde o medalie de aur.

— Olivier a fost legat?

— A fost la început, dar imediat ce am ajuns, a fost dus la Urgențe și ni s-a spus să îi scoatem cătușele pentru ca ei să îl poată trata…

— Scuzați-mă. Cole chiar ridică mâna, ca și cum ar cere permisiunea profesorului. Am localizat înregistrările.

S-au adunat toți în jurul monitorului și au urmărit filmul.

— Futu-i, spune Cole. Denman și-a întors privirea în timp ce Olivier, desculț, călca pe capul paznicului. Bajarami a apărut în ușă și s-a năpustit asupra lui Olivier.

Înregistrarea s-a încărcat până când s-a oprit pe Olivier, în picioare, în halatul de spital. Bajarami striga la el să se

oprească. În mâna lui Olivier se putea vedea furculița. Olivier a zâmbit, apoi s-a năpustit asupra ei. Țipătul sfâșietor al lui Bajarami a străpuns urechile lui Henley.

— La naiba, spune Ramouter.

Olivier s-a întors la stânga și a dispărut din cadru.

— Unde s-a dus?, întreabă Ramouter în timp ce Henley se îndepărtează de monitoare și stă lângă ușă.

— Femeia… spune Adam.

— O cheamă Karen, spune Denman scrâșnind din dinți în timp ce se așază pe un scaun din apropiere.

— Scuze, Karen. Ea a reușit să apese pe alarmă, dar până atunci el a fost deja la scări. Camerele l-au surprins din nou la ieșirea de urgență, care duce direct în parcare și, după cum știți, a furat mașina unuia dintre vizitatori. I-am dat detaliile unui coleg de-al dumneavoastră. S-a îndreptat spre parcare, unde a încercat să îl calce pe unul dintre oamenii mei.

După câteva secunde, Henley își dă drumul la respirația pe care nu a realizat că o ținea. Camera de pază părea acum mai mică, claustrofobă. Nu mai putea să respire.

— Știi unde sunt acum Karen și Ade? îl întreabă Henley pe Denman.

— Cred că sunt tratați la etajul patru, răspunde acesta.

— Să mergem, îi spune Henley lui Ramouter. Apoi iese din cameră fără să mulțumească sau să salute.

Capitolul 46

— Mașina a fost găsită acum patruzeci de minute, abandonată în Charlton. Eastwood ridică de pe masă o pungă mare de probe, plină cu scrisori. De când s-a dat alerta, au existat mai multe apariții, dar pot garanta că multe dintre ele sunt prostii. În ultima oră a fost văzut în Hackney, Greenford, un bar din Clapham, Aberdeen și Benidorm.

Henley stă la fereastră și îl privește pe Pellacia stând pe trepte și vorbind la o conferință de presă.

— Asta este tot din celula lui?, întreabă ea, în timp ce Eastwood scoate și mai multe pungi din cutie.

— Da, asta este tot. Are o mulțime de scrisori de la – nu știu cum vreți să le spuneți – fani, presupun. Sunt o mulțime de femei care vor să aibă copiii lui și bărbați care vor să... Eastwood face o grimasă. Nici eu nu înțeleg asta.

— Dar oare un telefon?

— Stai puțin, șefa. Tocmai ajungeam acolo.

Eastwood bagă mâna în cutie și scoate o mică pungă de probe sigilată. Înăuntru era un telefon mobil, nu mai mare decât un KitKat de două degete.

— Este micuț, spune Henley, balansând telefonul în mână. Apasă butonul de pornire și așteaptă ca micul ecran să se aprindă.

— Este cât se poate de simplu, spune Eastwood. Carphone Warehouse le vinde cu aproximativ opt lire sterline. Singurul lucru pe care îl poți face cu el este să efectuezi apeluri și să trimiți mesaje. Înăuntru este o cartelă SIM și am găsit încărcătorul.

— Unde a fost găsit?

— Telefonul și încărcătorul au fost găsite în spatele chiuvetei din celula sa. Cartela SIM se afla pe fundul unei cutii de cereale.

Henley este din ce în ce mai nervoasă pe ea însăși. Ar fi trebuit să ceară mai devreme o percheziție a celulei.

— A vorbit cu cineva. Henley parcurge jurnalul de apeluri. Ultimul apel a fost făcut de el în jurul orei 23.45, în noaptea dinaintea presupusei îmbolnăviri. Vrei să îl duci jos la Ezra?

— Bineînțeles. Dar asta nu este tot ce am găsit.

Eastwood îi înmânează lui Henley un caiet în format A4. Pe prima pagină, cu litere mari și negre, se aflau cuvintele DOSAR PERCHEZIȚIE 1.1. Henley întoarce prima pagină, unde Eastwood a desenat o schiță a celulei lui Olivier. La fel ca tot ce făcea Eastwood, era ordonată și precisă.

— Spune-mi ce observi, șefa, spune Eastwood.

Celula avea 1,8 pe 2,5, un pat, o masă mică și un dulap, în partea stângă se aflau o toaletă și o chiuvetă. A sărit la lista obiectelor găsite. Cărți, PlayStation, televizor, radio, reviste. Insulină. Seringă.

— Ce este neobișnuit la această listă?, întreabă Henley.

— Olivier nu este diabetic, explică Eastwood. S-a plâns că nu se simte bine. A fost la medicul de familie și existau preocupări legate de tensiunea arterială scăzută și de nivelul ușor crescut al glucozei, dar nu a fost diagnosticat cu diabet. Întrebarea este: de ce ar lua insulină cineva care nu este diabetic?

— Cine naiba l-a tot ajutat? Henley lovește cu pumnul de masă. Nu este atât de greu să aduci un telefon într-o închisoare, dar insulină? Pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să aflăm cine i-a dat-o.

— Aș fi spus Blaine, dar în niciun caz nu avea cum să introducă fiole de insulină și seringi în Belmarsh, spune Eastwood.

— Dar în interior? Henley îi înapoiază dosarul de percheziție lui Eastwood. Dacă cineva din interiorul închisorii l-a ajutat?

— Nu ar fi o exagerare, spune Eastwood. Am pierdut numărătoarea gardienilor dubioși care au fost condamnați, pentru că au dat droguri și telefoane deținuților. Contrabanda cu puțină insulină ar fi o nimica toată.

— Am nevoie ca tu și Stanford să faceți rost de o listă cu toți angajații închisorii, care au lucrat în secția de maximă siguranță de când Olivier este acolo și să aranjați interogatorii cu ei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Henley a dat volumul televizorului mai tare. Toate canalele de știri păreau să aibă un reporter staționat fie în fața spitalului Regina Elisabeta, fie în fața închisorii Belmarsh. O fotografie veche apare pe ecran.

— Induce în eroare, spune Henley în timp ce Pellacia iese din biroul lui și se așază în fața biroului ei.

— Ce vrei să spui?

— Când l-am văzut ultima oară pe Olivier, arăta slab și sleit. Nu arăta ca cineva capabil să evadeze. Publicul se va uita după cineva ca bărbatul din fotografie, cineva sănătos și puternic. La o persoană diferită.

— Ei bine, el este în libertate. Asta este tot ce avem.

— Este o nebunie. Uite, Stanford și Eastwood vor merge în curând la închisoare, pentru a-i interoga pe gardieni, iar eu vreau să îl arestez pe Blaine.

— Nu, spune Pellacia cu hotărâre.

— Cum adică, nu?

— Uite, înțeleg de ce vrei să îl arestezi, dar nu ai destule dovezi.

— Stephen, am asocierea lui cu jurații, l-a vizitat pe Olivier și a hărțuit-o pe Zoe.

— Nu ai nicio dovadă criminalistică sau directă că a hărțuit-o pe Zoe. Tot ce ai este cuvântul unei foste iubite supărate și un raport ciudat pe care Zoe l-a făcut la paza spitalului.

— Deci, vrei să îl las acolo afară și să aștept ca un alt cadavru să fie ciopârțit și aruncat?, întreabă Henley supărată.

— Calmează-te. Tot ce spun este să obținem niște dovezi tangibile. Ultimul lucru de care am nevoie, este să fim închiși pentru că ne-am pripit și am arestat persoana greșită.

Henley nu răspunde. Știa că Pellacia avea dreptate.

— Cum rămâne cu Ramouter? Se simte bine?

— Da, bine, dar această anchetă – este foarte mult. Eu nu am avut de-a face cu așa ceva când am fost stagiar. Primul meu caz în calitate de detectiv ofițer stagiar a fost un jaf armat. Ramouter și-a părăsit familia în Bradford pentru a veni aici.

— Serios? S-au despărțit?

— Nu. Nimic de genul acesta. Henley închide televizorul. Biroul este gol.

— Ce mai faci?, o întreabă Pellacia.

— Sunt bine. Obosită, dar bine.

— Am aranjat mai multă protecție la casa părinților lui Rob.

— Nu îmi aminti. Mama lui nu este tocmai încântată de faptul că are o mașină de poliție parcată în fața casei, dar chiar nu îmi pasă. Nu este ea prioritatea mea.

— Și tu? Nu mă încântă gândul că ești singură acasă.

— Nu sunt singură acasă. Am polițiști parcați în fața casei mele. Au instalat alarme de panică și camere de supraveghere. Șansele ca Olivier, sau oricine altcineva, să se apropie la mai puțin de trei metri de mine, sunt minime.

— Vino acasă cu mine. Stai cu mine.

Henley privește în jos în timp ce Pellacia îi ia mâna, lăsându-l să își împletească degetele cu ale ei.

— Te vreau cu mine, spune el. Lasă-mă…

— De ce trebuie să faci lucrurile atât de dificile?

— Nu fac asta. Încerc să fac lucrurile mai ușoare pentru tine. Necomplicate.

— Necomplicate? De ce te comporți ca și cum nu aș fi căsătorită?

— Din cauza felului în care încă te uiți la mine.

— Îl voi ruga pe Stanford să rămână cu mine. Henley își retrage mâna. Nu pot să stau cu fratele meu. Are copii. Nu pot să pun asta pe seama lui.

Capul lui Henley se întoarce spre ușă când aceasta se deschide larg și Joanna, managerul administrativ, intră.

— Bine. Fă ce vrei, spune Pellacia. Ce pot să fac pentru tine, Joanna?

— O vreau pe ea, nu pe tine, spune ea.

— Sincer, Pellacia suspină din greu. Nu sunt deloc respectat în locul acesta.

— Poate că trebuie să lucrezi la abilitățile tale sociale, înscrie-te la un curs sau ceva de genul.

— Ce este, Jo?, întreabă Henley.

— Am nevoie de semnătura ta pe cererea de transfer a dosarului de anchetă Lewis. Și tu, detectiv supraveghetor Pellacia, ai un detectiv supraveghetor Chambers foarte furios, de la Departamentul de Investigații Criminale din Wood Green, pe linia doi.

Henley o urmează pe Joanna până la biroul ei.

— Văd că ai ieșit din nou să provoci probleme, spune Joanna, înmânându-i cererea de transfer.

— Nu prea am avut de ales.

— Deci, această Carole Lewis. Chiar crezi că este una dintre victimele lui?

Henley semnează documentul de transfer și se uită fix la fotografiile lui Darego, Kennedy și Delaney de pe tablă. Știa în

sinea ei că o fotografie a lui Carole Lewis li se va alătura în curând.

Capitolul 47

Henley a parcat în fața gării Greenwich și a aprins luminile de avarie. A simțit un sentiment de ușurare când și-a văzut fratele, înalt și zvelt, ieșind din gară. Simon a zărit-o și el și a început să alerge ușor.

— Ești bine, surioară? Simon se urcă în mașină și prinde maneta pentru a da scaunul înapoi. Ah, așa este mai bine. Ne-am fi putut întâlni la mama și... Face o pauză. Îmi pare rău. Doamne, nu mi se pare corect să spun doar casa lui tata, înțelegi ce vreau să spun?

— Știu exact ce vrei să spui.

Henley stinge luminile de avarie și pornește.

— Am încercat să îl sun, dar nu a răspuns.

— La fel și eu.

— Deci, surioară. Ce mai faci? Am auzit că ticălosul a evadat. Am crezut că îmi vei spune chiar tu.

Fratele lui Henley se joacă cu radioul mașinii. Ea știe că Simon nu avea curajul să lase numele lui Olivier să îi iasă din gură. Își amintește cum a stat lângă patul ei, după ce a ieșit din tură de la Guy's Hospital și a pornit în viteză la Regina Elisabeta. „Puteai să găsești o modalitate mai bună de a-mi spune că voi fi unchi", glumea el atunci, în timp ce îi verifica pe furiș tensiunea arterială pe monitor.

— Să înțeleg că nu l-au prins încă?, întreabă Simon.

— Nu. Îl caută totuși. Toată lumea îl caută.

— Nu vine după tine, nu-i așa? Chestia aia de zilele trecute, de la tine de acasă.

— Mă îndoiesc. Henley speră să pară liniștitoare în timp ce conduce spre Bellingham. Nu mă pot gândi la niciun motiv întemeiat pentru care să mai stea prin preajmă.

— Sper că îl vor găsi pe ticălos pe fundul unei stânci, undeva. Simon cască. Sunt frânt de oboseală.

— Nu te mai plânge. Tu ești cel care a vrut să fie chirurg.

— Am crezut că mă va face mai atrăgător pentru doamne. Apropo de asta; ce mai face încântătoarea Linh?

— Las-o în pace pe Linh.

Henley îl plesnește pe Simon peste braț.

— Au. Nu am făcut nimic. Sunt un bărbat căsătorit și am trei copii, care sunt o mare pacoste. Acordă-i acestui bărbat puțin timp să aibă fantezii.

— Să ai fantezii cu soția ta.

— Te rog. Chiar și în fanteziile mele, Mia îmi spune că are o durere de cap.

— Glumețule, spune Henley râzând. Simon, tu ești chirurg, nu-i așa?

— Ultima dată când am verificat.

— Cât de ușor ar fi să faci rost de atri… Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Atracium…

— Besilat de atracurium. Simon reduce volumul la radio. De ce ai vrea așa ceva?

— Nu vreau. Este legat de o anchetă. Cât de ușor ar fi să faci rost de el? Henley oprește mașina în fața casei părinților și coboară amândoi.

— Ei bine, nu poți să îl iei de la farmacie, asta pot să îți spun. Se folosește doar pentru proceduri chirurgicale. Este literalmente sub cheie. Nici măcar eu nu pot să intru în magazie și să iau câteva fiole. Asta nu înseamnă că cineva nu ar putea găsi o modalitate de a avea acces la ea, dacă și-ar dori-o suficient de mult. Doctori și asistente care fură medicamente din spital nu este o noutate.

Henley și Simon se opresc la ușa din față. Un set de chei fusese lăsat în încuietoare.

— Nu îi stă în fire lui tata. Simon întoarce cheia și deschide ușa.

Henley se simte ca și cum ar păși prin casa unui străin. Bufetul unde mama ei obișnuia să țină o vază cu flori proaspete era acum acoperit de corespondență nedeschisă. Oglinda aurită de deasupra ei era pătată de amprente. Casa mirosea a fum de țigară și era și un miros înțepător a coș de gunoi, care trebuia golit.

— Oh, tată, spune Henley pe măsură ce ea și Simon intră în sufragerie. Elijah stătea într-un fotoliu și se uita la știri; sau știrile se uitau la el în timp ce privea în gol. O scrumieră plină se balansa precar pe genunchii lui. O farfurie murdară zăcea pe jos, lângă o doză de bere. Sufrageria era în dezordine. Tatăl lor era o vraiște totală.

— Ce faceți aici? De ce sunteți în casa mea?

Elijah se ridică în picioare. Mucuri de țigară și scrum se împrăștie pe covor.

— Tată. Tată. Calmează-te, spune Henley.

— Nu ar trebui să fii aici. Ți-am spus că nu te vreau aici. Ar trebui să sun la poliție.

Henley râde, mai mult din disperare decât din umor propriu-zis, în timp ce îl ia de braț pe tatăl ei.

— Tată, te rog.

— Nu ar trebui să fiți aici. Elijah își trage brațul. Ea nu mai este aici, așa că de ce sunteți voi aici?

Henley înghite în sec, rezistând impulsului de a plânge.

— Vrem doar să te ajutăm, tată, spune Simon, punând un braț în jurul umerilor lui. Știm că suferi.

— Încetează, spune Elijah.

— Tuturor ne lipsește mama.

— Încetează, încetează.

Elijah se dă înapoi și se prăbușește pe scaun.

Henley se uită la Simon. Când au fost mai mici, nu au știut niciodată cum să numească momentele în care tatăl lor se îndepărta de ei. Se muta în dormitorul de oaspeți și rămânea acolo săptămâni întregi. Perdelele erau trase, camera învăluită în întuneric, în timp ce el stătea întins pe pat, uitându-se la tavan. Mama lor le spunea să îl lase în pace, să îl lase să se odihnească. Henley obișnuia să stea pe marginea patului său după școală, îi povestea tatălui ei despre ziua de școală și îl întreba când se va trezi să o ducă la gimnastică. Avea cincisprezece ani când a auzit-o pe mama ei menționându-i cuvântul „depresie” mătușii Cecile.

— Lasă-ne pe Simon și pe mine să facem curat și poate…

— Poate că ar trebui să vii să petreci ceva timp cu mine, Mia și copiii, spune Simon, ridicând farfuria murdară de pe jos. Pot să îmi iau ceva timp liber de la serviciu.

— Nu pot să îi las să mă vadă așa, spune Elijah. Nu am vrut să mă vedeți așa.

Picioarele lui Henley se simt slăbite și se lasă să cadă pe canapeaua din trei piese. Și-a dus mâinile la față. Acestea i s-au umplut de lacrimi când l-a auzit pe tatăl ei spunând:

— Sunt distrus. Nu am vrut niciodată să mă vedeți distrus.

Capitolul 48

Henley stătea la masa din bucătărie, în pijamale, cu fața la ușa în stil francez, privind ploaia care cădea. Extenuarea îi copleșea corpul în valuri. Le-a luat aproape o oră să îl convingă pe tatăl lor să își facă bagajele și să se mute la Simon. Stanford intrase deja în casă și adormise pe canapea când ea a ajuns, în sfârșit, la miezul nopții. Era liniște fără Emma cântând alături de programele ei TV, fără Luna lătrând și fără Rob gemând despre starea pieței financiare în timp ce lucra la laptop. Cana de ceai pe care Stanford i-o pregătise se răcise de mult. Vara indiană trecuse rapid, iar cerul de afară era la fel de cenușiu și de greu ca și dispoziția ei. Reușise să doarmă doar trei ore.

Henley înțepenește când aude cheia în ușa din față.

— Acesta este cu siguranță semnalul meu de plecare, spune Stanford, luând o banană din bolul cu fructe.

— Mulțumesc că ai rămas peste noapte.

— Pentru nimic. Nu este ca și cum aș fi așteptat ceva în schimb aseară, dar Anj, ascultă-mi sfatul.

— Știu ce ai de gând să spui. Henley se ridică și varsă ceaiul rece în chiuvetă.

— Sunt sigur că știi. Știu cum ești tu. Vrei să iei totul asupra ta, de una singură, dar nu poți, așa că fii blândă cu el. Toate astea, nu este ușor.

Ușa se deschide și se închide. Henley a avut cam un minut de grație în timp ce Rob și-a dat jos adidașii și hanoracul ud. Tot ce scrisese în mesajul lui a fost: Trebuie să vorbim. Trei cuvinte care niciodată, în istoria preîntâmpinării unei conversații, nu au dus la un final fericit sau la o concluzie agreabilă.

— Ți-am cumpărat o cafea cu lapte. Rob pune băutura pe masă. Paul? Nu mi-am dat seama că ești aici.

— Bună dimineața, amice. Stanford dă mâna cu Rob. Nu am vrut ca Anjelica să fie singură. Bine, am plecat. Spune-i Emmei că unchiul Paul o salută.

— Așa voi face. Rob îi întinde paharul alb, pe care era scris greșit Anjelica, din nou, cu cerneală neagră pe o parte.

— Mulțumesc, spune Henley. Lichidul maro fierbinte scapă prin capacul pus incorect și se scurge pe mâinile ei. Nu îl vrea, dar ia totuși o înghițitură. Ce mai face Em? Aveam de gând să o sun pe FaceTime, dar am fost prinsă cu tata aseară.

— Da, este bine. Câțiva dintre copii lipsesc din cauza unor probleme de stomac, așa că, să nu fii surprinsă când Em se va îmbolnăvi și ea. Mama adoră să o aibă în preajmă. O răsfață la greu, dar nu este fericită.

Henley își dă ochii peste cap.

— Bineînțeles că nu este.

— Nu o poți învinovăți. Era deja destul de rău că ne verifica poliția la fiecare cinci minute, dar acum că este parcată permanent în fața ușii.

— Știe că este pentru siguranța nepoatei ei? Dacă vrea să riște asta…

— Știi că nu vrea. Nu mergi la serviciu astăzi?

— Ba da, merg mai târziu. Am doar câteva lucruri de făcut în această dimineață.

— M-am gândit mult, Rob face o pauză, apoi spune: Situația asta nu îmi convine.

— Ce vrei să spui prin „situația asta?” Henley se ține strâns de paharul de cafea. În ce situație crezi că ne aflăm?

Henley îl privește pe Rob cu aceeași privire goală ca și cum i-ar spune „Cred că vorbești tâmpenii”, pe care o folosea de obicei la suspecții pe care îi interoga.

— Nu am vrut niciodată să te întorci după tot ce s-a întâmplat. Încă mai cred că a fost o greșeală, dar presupun că nu a fost atât de rău când lucrai la cazuri de la birou, dar acum că te-ai întors pe teren, totul s-a schimbat. Ne pui în pericol.

— Rob…

— Ai pus-o pe Emma în pericol.

Șah mat. Henley se ridică și își varsă cafeaua cu lapte în chiuvetă și privește cum lichidul maro își începe coborârea în sensul acelor de ceasornic pe scurgere.

— Nu v-am pus niciodată pe Emma sau pe tine în pericol. Dacă aș fi avut cea mai mică idee că cineva ar… Chiar crezi că vreau să trăiesc așa?

— Bineînțeles că nu vrei, dar ce ai făcut de fapt ca să schimbi asta? Ai fi putut să renunți. Încă ai putea să renunți, iar acum că Olivier a evadat, ar trebui să renunți. Poate că nu sunt un

nenorocit de detectiv, dar până și eu știu că ar putea să apară aici. Aproape că te-a ucis. Ai uitat asta în mod convenabil.

— Oh, nu mai exagera. Au fost doar câteva lovituri de cuțit. Nu am fost la un pas de moarte.

Chiar și în timp ce spunea asta, pulsul îi accelera. Amândoi știau că a fost mai mult decât atât.

— Cu mai puțin de o săptămână în urmă, un psihopat a lăsat un cap la ușa noastră. Și dacă nu ar fi fost doar un cap? Dacă cineva ar fi intrat în casă și i-ar fi făcut rău Emmei?

— Nu aș fi permis niciodată să se întâmple așa ceva, Rob. Te comporți ca și cum toate astea ar fi din vina mea. De ce vrei să mă pedepsești pentru că mi-am făcut treaba? Nu crezi că mă simt vinovată? Nu crezi că am aceleași îngrijorări ca și tine? Gâtul lui Henley se strânge. Se așază din nou pe scaun. Aș muri dacă i s-ar întâmpla ceva Emmei, spune ea. Ea este viața mea. Crezi că sunt fericită că o duci în cealaltă jumătate a Londrei ca să locuiască cu părinții tăi?

Fața lui Rob se înăsprește.

— Slujba ta este pe primul loc, întotdeauna a fost așa, iar tu pui ceea ce vrea Stephen Pellacia înaintea nevoilor mele și ale copilului nostru. Ai făcut-o și înainte și o faci din nou.

Rob țipa acum. S-a ridicat în picioare și și-a pus mâinile pe cap. Henley îi vedea vena mică din gât, pulsând de furie. Mâna ei dreaptă a început să tremure.

— Asta nu are nimic de-a face cu Stephen, spune ea în cele din urmă.

Henley s-a gândit că Rob bănuiește că s-a culcat cu Pellacia după ce a murit mama ei, dar că nu poate dovedi asta.

— Sigur nu are? A fost decizia lui să te pună din nou pe teren și să te țină acolo chiar și după săptămâna trecută.

— Faci să sune ca și cum m-ar controla cu ajutorul unor sfori.

— Ei bine, dacă nu te poate duce în dormitor, ar putea la fel de bine să te tragă de sfori în alt mod.

Henley nu se oprește să gândească. Apucă cel mai apropiat obiect, iubita lui cană de la Arsenal, și o aruncă spre el. Rob se ferește când cana zboară și se sparge de perete.

— Cum naiba îndrăznești? Stai acolo și te comporți ca un sfânt, vorbind despre cum îmi pun fiica în pericol, când de fapt este vorba doar de tine și de ego-ul tău prețios. Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că, în loc să caut nu doar unul, ci doi

criminali, îmi petrec nopțile trăgându-mi-o cu Stephen pe podeaua biroului său? Asta vrei să auzi cu adevărat, Rob?

— O faci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu, nu fac asta. Ce este? Nu ai încredere în mine?

Rob nu spune nimic. Liniștea a fost perturbată de sunetul corespondenței băgate în cutia poștală. Ploaia cădea ca niște pietre pe lucarna de deasupra.

— Nu mai bate câmpii și spune-mi ce vrei, spune Henley.

— Ți-am spus deja. Noi sau slujba. Este simplu ca bună ziua.

— Tu și nenorocitele tale de ultimatumuri.

Rob ridică din umeri.

— Spune-i cum vrei. Mă duc sus să mai iau niște haine pentru Emma și pentru mine.

— Nu o poți ține departe de mine. Sunt mama ei.

Henley își mușcă interiorul obrazului pentru a se opri din plâns. Apoi înghite sângele care i s-a adunat în gură.

Rob ridică din umeri.

— Dacă vrei să o vezi, știi ce ai de făcut.

Henley se ridică și deschide ușa din spate. Avea nevoie să respire. Vântul îi sufla ploaia rece în față, dar nimic nu o putea ajuta să îi aline palpitațiile din piept.

— Mai este ceva, spune Rob.

— Ce este?

Henley își menține concentrarea asupra florilor albe ca niște stele, de pe tufele de iasomie din fundul grădinii. Nu voia să se uite la Rob.

— Căsătoria noastră. S-a schimbat. Tu te-ai schimbat. Nu mă tratezi ca pe soțul tău. Nici măcar nu îmi amintesc când am făcut sex ultima dată. Simt că ne-am destrămat.

Iar acel cuvânt. Destrămat. Henley se simte ca și cum o greutate de plumb i-a fost aruncată în stomac. Intuiție feminină sau instinct de detectiv, știa că o a treia persoană era acum implicată în căsnicia ei.

— Noaptea trecută, când am plecat. M-am întâlnit cu una dintre mamele de la creșa Emmei.

— Care dintre ele?

— Nu ai cum să o cunoști.

— Unde?

— Nu contează.

— Te-ai culcat cu ea? Henley se întoarce și încearcă să citească expresia de pe fața lui Rob. Ei bine? Ai făcut-o?

— M-am întors la apartamentul ei și am băut câteva pahare. Eram supărat pe tine.

— Te-ai culcat cu ea?

— M-am întors acasă.

— Asta nu răspunde la întrebare. Te-ai culcat cu ea?

— Nu. Nu am făcut-o.

— Dar ai vrut? Altfel, ce rost ar avea să îmi spui?

— Nu chiar. Nu pot să explic, dar nu am vrut. Nu am putut. În caz că ai uitat – Rob ridică mâna stângă, bătându-și degetul inelar cu degetul mare – îmi place de ea, dar nu am dorit-o. Dar noi doi suntem așa… Nu mai știu ce suntem.

— Nu spune „destrămați”. Henley iese din bucătărie. Nu putea fi în aceeași încăpere cu el.

— Unde te duci?, întreabă Rob în timp ce o urmărește pe Henley pe hol și o apucă de braț.

— Nu mă atinge. Henley își trage brațul. Poți să faci toate amenințările pe care le vrei. Poți să ți-o tragi cu fiecare mamă din nenorocita aia de creșă, dacă asta îți place, dar asta este ultima dată când îmi ceri să aleg.

Capitolul 49

Henley a ieșit din cameră și din casă, vocea lui Rob urmând-o în timp ce o numea cățea egoistă. Acum, conducea pe A12 în drum spre Tribunalul Snaresbrook, unde soțul lui Carole Lewis lucra ca paznic.

— Știu că soțul tău poate fi un nesimțit, dar... Vocea lui Linh este puternică în difuzoarele mașinii. Vreau să spun, serios? Cine naiba se crede de face o asemenea amenințare? Și de ce ți-a spus despre stricata de mamă de la creșă?

— Nici măcar nu pot să... A avut îndrăzneala să mă acuze că sunt nerezonabilă. Linh rămâne tăcută pentru o clipă. Cred că... Cineva chiar a aruncat un cap la ușa lui. Nimeni nu l-ar putea învinovăți că a vrut să fie într-un loc sigur cu Emma.

— Ești de partea lui?

Lui Henley nu îi vine să creadă.

— Nu sunt de partea lui. Încerc doar să fiu obiectivă. Uite, Anj, știi că sunt mai mult decât fericită să mă plâng de el la câteva sticle de vin, dar acum, trebuie să asculți de bunul simț. Mai ales când conduci. Oricât de greu ar fi pentru noi două să credem, eu sunt vocea rațiunii.

— Asta este o premieră. Linh, înțeleg. Nu sunt un monstru, dar el vrea să renunț la slujba mea și nu îmi pasă cât de obiectivă ești, nu este corect.

— Nu, nu este corect, spune Linh cu fermitate. Ce anume, mai exact, vrea el să faci? Să te duci și să îți iei o slujbă frumoasă în oraș? Nu este ca și cum s-ar aștepta să stai acasă și să te joci de-a casnica. Rob te vrea doar departe de el.

— Nu totul se rezumă la Stephen, murmură Henley în timp ce semnalizează stânga și iese de pe șoseaua cu două benzi.

— Așa este, dar nu poți nega că uneori este ca o muscă enervantă, care nu vrea să iasă din bucătăria ta.

— Linh, răbufnește Henley. M-ai sunat cu un motiv anume?

Linh oftează.

— Da. Am primit raportul original al autopsiei lui Carole Lewis, dar trebuie să o văd cu ochii mei.

— Cum adică, „să o vezi” cu ochii tăi?

— Va trebui să o dezgropați.

Henley frânează în momentul în care semaforul se face roșu.

— Ce? De ce?, întreabă ea.

— În raport se menționează niște semne, care arată ca o serie de zgârieturi. Dacă o dezgropăm, în speranța că trupul nu va fi prea descompus, pot să mă uit mai bine și pot fi sigură dacă a fost imitatorul nostru sau soțul.

— Nu a fost soțul.

— Ei bine, acesta este domeniul tău de expertiză. Eu trebuie să verific urmele reale.

— Și trebuie să exhumăm cadavrul pentru a face asta?, întreabă Henley. Nu avea nicio problemă în a lucra cu morții, dar avea o problemă în a deranja pe cineva, care fusese deja înmormântat. Nu poți să faci această constatare doar din dosarul de autopsie?

— Nu. Primul medic legist a lucrat pornind de la ipoteza că soțul a făcut-o. Ei ar fi examinat cadavrul în mod diferit. Eu lucrez pornind de la ipoteza că avem de-a face cu un criminal în serie, care a intrat în panică la prima crimă. Trebuie să văd cadavrul ei.

Capitolul 50

Cu patru luni în urmă…

Carole Lewis s-a așezat mai dreaptă, și-a scuipat guma de mestecat și și-a trecut degetele prin păr. Se întreba dacă el își va da seama că ea tocmai a fost cu altcineva. Spera ca el să nu simtă pe pielea ei mirosul celorlalți bărbați. A scos un șervețel și și-a tamponat sudoarea de pe frunte. Valul de căldură neașteptat a lăsat aerul nopții îmbâcsit și sufocant. A suspinat de frustrare când felinarul a luminat silueta din fața ei.

— Nu este locul tău obișnuit, spune el.

Carole se lasă pe spate pe bancă, își încrucișează picioarele și brațele.

— Aștept pe cineva, spune ea. Nu ar trebui să întârzie prea mult.

— Aștepți de ceva vreme? Bărbatul se uită înapoi la traseul pe care tocmai l-a parcurs. Bine, spune el când Carole nu îi răspunde. Ei bine, știi unde să mă găsești dacă partenerul tău nu se prezintă.

Carole și-a scos telefonul după ce bărbatul a plecat. Era ora 22.35. Carol stătea acolo de douăzeci de minute. A recitit ultimul mesaj pe care i l-a trimis el.

Sunt pe drum, x

Da. El chiar voia să o vadă. Nu își imaginase nimic din toate astea, dar nici nu avea de gând să stea toată noaptea în mijlocul parcului, așteptându-l.

— Încă cinci minute și gata, murmură Carole în sinea ei.

Își pune telefonul la loc, apoi se ridică repede în picioare când observă un bărbat alergând spre ea.

— Rahat! Marginea rochiei ei se prinde de lemnul aschiat al băncii. Trage de ea și înjură din nou când rochia se rupe.

— Carole, spune el. Ești în regulă?

— Da, sunt bine. Doar că… știi ceva, nu contează. Mă bucur că ai reușit, în sfârșit, să ajungi.

— Îmi pare foarte rău. Am terminat munca târziu. Te-aș fi sunat când am ieșit din stație, dar mi-a murit telefonul.

— Nu-i nimic. Nu îți face griji pentru asta. Vrei să mergem să bem ceva mai întâi? Cred că ești cam însetat după ce ai alergat pe dealul acela pe vremea asta.

Bărbatul își trage gulerul de la cămașă înainte de a face un pas spre Carole și de a-i săruta buzele.

— Pare o idee bună. O băutură rapidă înainte, nu știu, să ne întoarcem la tine?

— Cu siguranță. Barul Harp este în cealaltă parte a parcului, dar știu o scurtătură.

•

Bărbatul se împinge în Carole. O mușcă de partea laterală a gâtului și își strecoară mâna sub rochie și între picioarele ei.

— Știam că nu porți chiloți, spune el.

— Niciodată nu port. Este în regulă dacă o facem aici?

— Ai spus că este un loc bun.

Carol îi descheie pantalonii.

— Nimeni nu vine niciodată în partea asta a parcului. Am prezervative.

— Bun.

— Oh, Doamne, spune Carole, prinsă nepregătită când el îi pune mâna în jurul gâtului și o strânge.

Ea închide ochii în timp ce el îi freacă sânii și îi sărută gâtul. Simte un val de excitare și o acumulare de energie nervoasă când el își împinge degetele în interiorul ei. Ea își mișcă mâna dreaptă pe spatele lui și spre talia lui. Atunci simte mânerul metalic rece al unui cuțit.

Totul s-a întâmplat atât de repede. El a scos rapid cuțitul din buzunarul de la spate și l-a ridicat deasupra capului.

— Nu! strigă Carole.

Își încrucișează brațele în dreptul feței și țipă de durere când lama îi taie carnea antebrațului. O apucă pe Carole de braț și o trage spre el. Lovitură după lovitură îi înfige cuțitul în mod repetat în abdomen, trimițând unde de șoc prin tot corpul. Un țipăt strangulat îi scapă din gură și o căldură intensă și dureroasă îi traversează corpul.

Lumina lunii pline pătrundea printre frunzele groase și strălucea pe cuțit în timp ce îl scotea din abdomenul ei. Materialul îmbibat de sânge al rochiei s-a agățat de marginea zimțată a cuțitului. A apucat lama, în încercarea de a-l opri să o înjunghie din nou, dar el era prea puternic. A tăiat-o în jos și

mâna ei dreaptă a căzut fără vlagă pe o parte, după ce lama i-a secționat tendoane și nervi. A încercat să vorbească, dar cuvântul „ajutor” s-a pierdut în balta de sânge, care îi curgea din gură.

Carole și-a acoperit una dintre rănile de pe abdomen cu mâna tremurândă. Clătinându-se, și-a ridicat privirea. Bărbatul nu se mișca. Fața lui era înghețată de concentrare și interes. S-a năpustit înainte asupra ei, înjunghiind-o din nou. Carole și-a simțit trupul convulsionat, în timp ce picioarele s-au prăbușit sub ea. A încercat să se târască, dar lama fierbinte a cuțitului a oprit-o în timp ce i-a străpuns spatele, ciobindu-i osul omoplatului.

Cuțitul a coborât din nou, sfâșiindu-i plămânul. A răsucit lama cu răutate și apoi a scos-o, rupând vârful cuțitului. A întors-o cu fața, iar sunetul vulpilor care alergau prin parc a răsunat în urechile lui Carole.

Lasă-mă să mor. Lasă-mă să mor.

Cuvintele s-au înregistrat în creierul ei aproape deconectat, dar corpul ei a ignorat-o, chiar și atunci când cuțitul i-a sfâșiat din nou pieptul. Ochii îi zvâcneau deschiși, dar vederea îi era încețoșată de sânge. Nu l-a văzut ridicând cuțitul deasupra capului ei. Moartea încă nu sosise când el i-a tăiat gâtul, cu o ultimă mișcare violentă.

Capitolul 51

Henley se agită în scaun și verifică ora de pe bordul mașinii. Era aproape unsprezece fără un sfert. Ramouter era deja la UCS și aranja întâlnirile cu juriul de la primul proces de crimă al lui Olivier. Henley a ajuns la Tribunalul Snaresbrook mai devreme decât a planificat și a stat în parcare răsfoind dosarul de anchetă a crimei lui Carole Lewis. Henley avea un sentiment ciudat de detașare pe măsură ce scana declarațiile martorilor și rapoartele SIRI pe iPad-ul ei. Îi lipsea senzația hârtiei între degete. Existau momente în care era convinsă că aproape putea simți mirosul sângelui unei victime, prin caietul unui ofițer.

Henley nu a tresărit când fotografiile de la locul crimei au apărut pe ecran. Carole nu făcuse nicio încercare de a fugi. Poșeta ei, închisă și stropită cu sânge, nu se afla la mai mult de câțiva centimetri de capul ei. Rochia albastră cu flori pe care o purta era prinsă în jurul taliei. Nu purta chiloți, iar sângele din abdomen cursese ca un râu și se închegase în părul ei pubian.

Existau urme de relații sexuale. În vaginul ei au fost găsite spermicid și lubrifiant, iar în gât avea urme de spermă. ADN-ul a trei bărbați diferiți a fost recuperat de pe corpul ei.

Henley a înțeles de ce atenția lui Lancaster s-a îndreptat rapid spre soț. Gelozie, adulter, o femeie mai tânără și un soț mai în vârstă. Ramouter descoperise, de asemenea, că locul în care Carole Lewis fusese găsită, era popular pentru acte sexuale în spațiu public. Toate căsuțele au fost bifate pentru o crimă pasională și pentru ca avocații apărării să sară pe apărarea bazată pe „pierdere a controlului”, în numele soțului ei, dar nimic din toate acestea nu erau credibile pentru Henley. Patru prezervative, inelul de logodnă și verigheta lui Carole au fost găsite în geanta ei, dar telefonul mobil lipsea. Un martor ocular a declarat că o femeie, care corespundea descrierii lui Carole, a dat peste el și soția sa în timp ce ieșeau din parc. Soția a spus că femeia arăta ca și cum ar fi întârziat la ceva, nu ca și cum ar fugi de cineva.

Henley era sigură de două lucruri când a închis dosarul. Carole Lewis își cunoștea ucigașul și aranjase să se întâlnească cu el.

•

Alan Lewis nu era un tip prea arătos. Părul său grizonant și subțire era strâns la spate într-o coadă de cal. Pielea de pe scalp era roșie și descuamată. Ochii lui căprui, care stăteau inconfortabil pe faldurile de piele albă palidă, s-au ridicat de la legitimația lui Henley spre fața ei. Și-a lins buzele subțiri înainte de a spune.

— Sunt ocupat. Nu poate să mai aștepte?

— Ei bine, sunt mai mult decât bucuroasă să stau de vorbă cu dumneavoastră aici, răspunde Henley, așezându-se la masa albă, laminată și crăpată.

— Deci, nu este de ajuns că trebuie să vă suport când vă prezentați la mine acasă, ori de câte ori aveți chef, și dați totul peste cap, dar trebuie să vă suport prezența și la locul de muncă, spune Alan în timp ce se îndreaptă în direcția iazului mare, care era flancat de gâște canadiene. Se oprește la o bancă și scoate o pungă cu tutun și hârtii de țigări. Unde este cealaltă? Bruneta. Sergentul Lancaster.

— Nu sunt de la DIC din Wood Green. Henley îl ocolește pe Alan și se așază pe bancă. Priveliștea iazului era mai atrăgătoare decât clădirea unui tribunal, care adăpostise cândva copii nedoriți.

— De la ce sunteți atunci?

— Unitatea de Crime în Serie.

Alan se oprește din rulat țigara și fulgii de tutun cad ușor pe iarbă.

— De ce naiba ați vrea să vorbiți cu mine?

— Pentru că nu cred că stau aici și vorbesc cu ucigașul lui Carole, de aceea. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră și o rugăminte.

Henley își ține ochii ațintiți asupra gâștelor, care se îndreaptă spre apă.

— Mă credeți. Credeți că nu am ucis-o eu?

Henley se întoarce să se uite la Alan exact la timp, pentru a vedea cum umerii i se lasă de ușurare.

— M-au ținut în secția aia de poliție mai bine de două zile. Știți cum este să stai într-o celulă rece, unde îți miroși propria urină

și propriul rahat, iar apoi au nerușinarea să te întrebe dacă vrei micul dejun?

Henley așteaptă până când Alan își recapătă calmul.

— Soția dumneavoastră. Cât timp ați fost căsătoriți?

— Șase ani. Alan își scoate o brichetă din buzunarul de la spate și se așază la celălalt capăt al băncii. Am cunoscut-o... am cunoscut-o în parc.

Henley observă ezitarea din vocea lui.

— Ce făceați în parc când ați întâlnit-o?

— Genul de activități care nu implică și spectatori, dacă înțelegeți ce vreau să spun, inspectore.

Henley nu îi cere să detalieze.

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Am invitat-o în oraș să bem ceva. Era drăguță, ne plăceau aceleași lucruri și restul este istorie.

— Cadavrul ei a fost găsit în parcul din Highgate Woods.

— Știu. Ne-am înțeles ca, atunci când ne vom căsători, vom înceta să mai facem sex în spațiu public și așa a fost timp de cinci luni, dar apoi a vrut să se întoarcă. Parcă avea nevoie de atenție. Nu am vrut să o împart, dar ea este... era încăpățânată. Nu eram suficient pentru ea. Am vrut doar ca ea să fie atentă. O duceam eu, nu ca să privesc, pentru că nu mă mai atrage așa ceva acum, dar știam că erau momente în care mergea și singură.

— Deci, când nu s-a mai întors acasă, nu ați fost surprins.

— Ba da, am fost. Întotdeauna venea acasă. Așa făcea ea. Eu am o a doua slujbă. Lucrez ca agent de pază la un club din King’s Cross. Mă întorc acasă de acolo pe la 04.00 dimineața și ea era întotdeauna acasă la 4.30. La ora aceea, autobuzele încep să circule din nou. În dimineața în care nu a venit acasă, am știut că ceva nu este în regulă. Am sunat-o, dar nu a răspuns. M-am dus în parc să o caut, dar nu era în locul obișnuit. Am sunat la poliție și le-am spus că a dispărut, dar ei au ignorat totul. Apoi, mai târziu în acea după-amiaza, nenorocita aia de detectiv sergent Lancaster a venit la ușa mea.

Alan trage un fum lung din țigară.

— I-ați spus că ați fost cu Dawn Bradley în noaptea în care soția dumneavoastră a fost ucisă, dar alibiul nu s-a confirmat.

— L-ați cunoscut pe soțul lui Dawn? Nu mă surprinde că a negat. Cunoscând-o pe Dawn, trebuie să fi folosit un alt nume.

— Carole v-a vorbit vreodată despre faptul că a fost jurat în procesul lui Peter Olivier?

— Dacă a vorbit despre asta? Nu voia să tacă despre asta. Credea că este atât de importantă, mergând în fiecare zi la Old Bailey.

— Ce v-a spus despre asta?

— V-am spus. Totul. Că a fost jurat în cazul Ucigașului Puzzle. Cum a tăiat cadavrele. Cât de atrăgător i s-a părut acest tip, Olivier, că era... Soțul se strâmbă, Fermecător? Vă puteți imagina? Au fost momente în care chiar am crezut că este bolnavă la cap.

— Dar ceilalți jurați? A vorbit vreodată despre ei?

Alan aruncă mucul de țigară spre malul apei.

— Câțiva. A vorbit despre o fată pe nume Zoe. Obișnuiau să se întâlnească uneori la un pahar.

— Altcineva?

Henley notează informațiile în carnețelul ei.

Alan își freacă firele cărunte de pe bărbie.

— Era o femeie pe care nu o putea suporta. O numea Agatha Christie pe cocaină. Apoi a fost el.

Henley se oprește din scris.

— El?

— Nu îmi amintesc numele lui. Dar obișnuia să o sune tot timpul. M-am uitat în telefonul ei și am văzut mesajele de la el.

— Se culca cu el?

— Ea a negat, dar lucrurile pe care el i le spunea... Nu vorbești în felul acela, decât dacă ai avut relații intime. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Vă puteți aminti numele lui?

Alan clatină din cap.

— Nici vorbă. Se uită în jos la ceas. Cât timp va mai dura?

— Aproape am terminat. Am nevoie doar de permisiunea dumneavoastră.

— Permisiunea pentru ce?

— Pentru a exhuma cadavrul soției dumneavoastră.

Fața lui Alan pălește.

— Pentru ce naiba?

— Credem că uciderea ei ar putea avea legătură cu o serie de crime pe care UCS le anchetează în prezent.

— Vreți să o dezgropați? El dă din cap cu neîncredere, iar a doua țigară i se arde între degete. Și credeți că aceeași persoană a ucis-o pe Carole a mea?

— Este o posibilitate, dar nu putem fi siguri până când...

— Să o dezgropăm?

Henley dă din cap.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce vă cereți scuze? Nu dumneavoastră ați omorât-o. Alan își stinge țigara de bancă și aruncă mucul spre iaz. A expirat atât de brusc încât a sunat ca un fluier. Bine. Faceți-o. Faceți ce trebuie. Atât timp cât asta mă exonerează pe mine, puteți să o dezgropați.

Capitolul 52

— Ești surprins să mă vezi?

Olivier se sprijină de cadrul ușii și își dă gluga jos.

— Eu... ăăă... ce naiba... Blaine este în stare de șoc. Se uită pe lângă Olivier să vadă dacă este cineva pe hol. Cum ai intrat în bloc?, întreabă el.

Apoi stinge lumina din apartament, sperând că astfel îl va face pe bărbatul care stă în fața lui să... dispară.

— Securitatea în această clădire lasă de dorit. Orice individ Tom, Dick sau Harry ar putea intra de pe stradă. Rapid ca un fulger, Olivier trece pe lângă Blaine și intră în apartament, aprinzând din nou lumina.

— Ți-am spus că poliția a fost deja să mă vadă, spune Blaine. Îl urmează pe Olivier, dar ezită în pragul ușii, reticent să se afle în aceeași cameră cu el. M-au sunat, au verificat ce fac. S-ar putea să aibă pe cineva care să mă urmărească chiar acum, tu nu...

— Calmează-te. Naibii. Odată, spune Olivier. Deschide frigiderul, scoate o doză de bere și o desface. Îmi dai o durere de cap.

— Nu ar trebui să fii aici.

Olivier îl privește peste doză.

— Nu rămân. Am nevoie doar de ceva de la tine.

Blaine nu își poate imagina ce ar putea vrea Olivier de la el, când poliția era deja cu ochii pe el.

— Cum ar fi?, întreabă în cele din urmă.

Olivier face un pas înainte rapid, făcându-l pe Blaine să sară înapoi.

— De ce ești atât de agitat?, râde el. Nu ai avut nicio problemă cu mine când ai venit să mă vezi înăuntru. Uite – Olivier ridică mâinile – fără cătușe de data aceasta.

Blaine își face curaj, în cele din urmă, să îi întoarcă spatele lui Olivier. Intră în mica lui sufragerie și verifică dacă perdelele sunt bine trase. Olivier se așază și se întinde pe canapea. Blaine stă lângă fereastră, neștiind ce să facă.

— Toată lumea te caută.

Blaine traversează camera și se așază în fotoliu, cât mai departe de Olivier.

— Sunt conștient de asta, spune Olivier. Dar un lucru pe care l-am învățat este că poliția nu caută niciodată în locurile cele mai evidente.

— Ce vrei de la mine?

Blaine nu își poate ascunde tremurul din voce.

Olivier suspină din greu și își lasă capul înapoi pe perne.

— Aveți vreun restaurant indian decent pe aici?

— Poftim?

— Mâncare. Indiană. La pachet. Un omuleț pe un moped, care o să ți-o livreze la tine acasă.

— Da, există, dar…

Olivier sare în picioare, îl apucă de gât pe Blaine și îl izbește cu putere de perete.

— Probabil că te gândești că ar fi trebuit să pleci, șoptește Olivier în urechea lui Blaine și își strânge degetele în jurul gâtului lui. Ar fi trebuit să îți faci bagajul și să dispari în momentul în care ai auzit că am evadat.

Olivier își eliberează strânsoarea. Blaine tușește, inspirația bruscă de aer zdruncinându-i pieptul.

— Vor crede că te-am ajutat, spune Blaine slab, în timp ce alunecă pe podea. Nu mă pot întoarce înăuntru.

— Nu cred că ai prea multe opțiuni. Vor pune ceva pe seama ta. Olivier se îndreaptă spre canapea și ia un laptop. Ce crezi că simte imitatorul acesta despre faptul că sunt afară? Va fi mulțumit sau va face pe el, ca și tine? S-ar putea chiar să îl excite.

— Nu… habar nu am, spune Blaine.

Tușește din nou și își atinge cu grijă gâtul vânăt.

•

— Dosarele originale de la cazul meu, notițele tale de la proces. Actele de la propriul tău proces. Sunt aici? Ai spus că ai păstrat totul, întreabă Olivier.

Blaine dă din cap și indică spre hârtiile și dosarele ținute împreună de benzi elastice, pe raftul de jos al bibliotecii.

— Toate?

— Totul, răspunde Blaine, cu vocea răgușită.

— Bine. Olivier deschide laptopul și apasă un buton. Parola, te rog. Grăbește-te, nu mușc.

Blaine se ridică cu ezitare, se apropie și introduce parola.

— Mulțumesc frumos.

— Ce faci?, întreabă Blaine.

Olivier nu răspunde. Continuă să tasteze și să își bea berea. După câteva minute, îl privește pe Blaine drept în ochi și spune:

— Ajut poliția în cercetările ei.

Capitolul 53

Daniel Kennedy. Zoe Darego. Sean Delaney și Carole Lewis. Numele au fost scrise cu cerneală roșie lavabilă pe tablă.

— Ești absolut sigură că Lewis trebuie să fie pe tablă?, întreabă Pellacia.

Henley aruncă o privire spre Ramouter, care se holba la șeful lor, cu ochii mari de neîncredere.

— Bineînțeles că este sigură, spune Joanna, înainte să treacă pe lângă el și să arunce un teanc de hârtii pe biroul lui Ramouter.

— Eu doar fac pe avocatul diavolului, continuă Pellacia. Avem un interval de patru luni între uciderea lui Lewis și găsirea lui Kennedy și Darego. Apoi avem modul în care au fost uciși. Kennedy, Darego și Delaney au fost cu toții dezmembrați. Lewis nu a fost – gâtul i-a fost tăiat.

— A fost ceva mai mult decât gâtul tăiat. Henley trage spre ea o pungă mare de dovezi plină cu scrisori. Oricine a fost, aproape că i-a tăiat capul. Poate că a fost o crimă mai oportunistă, dar a existat totuși un grad de planificare. Instinctul meu îmi spune că s-a dus în acel parc așteptând să se întâlnească cu cineva anume, cineva pe care îl cunoștea. Doar că nu știu cine.

— Mă tem că instinctul tău nu este suficient. Dar ADN-ul care a fost găsit asupra ei?, întreabă Pellacia. Vreo potrivire?

— Au fost două, soțul ei și Gary Wilkins. Stanford l-a arestat și interogat pe Wilkins aseară. A recunoscut că a făcut sex cu Carole mai devreme în acea noapte. Spune că nu a fost prima dată și că ea era una dintre persoanele cu care se întâlnea regulat în Highgate Woods. Mai spune că era deja la serviciu în momentul în care Carole a fost ucisă, dar și-a schimbat locul de muncă de atunci, iar Stanford are probleme în a-l găsi pe fostul său șef de șantier. Cel de-al treilea nu a fost identificat.

— Este posibil ca ucigașul nostru să fie unul dintre ceilalți bărbați cu care s-a culcat?

Henley clatină din cap.

— Nu putem exclude această variantă, dar ADN-ul de la proba neidentificată a fost găsit sub unghiile lui Lewis și în sperma

uscată de pe picioarele ei. Nu a fost găsit în interiorul ei. Nu cred că ucigașul nostru a făcut sex cu penetrare cu ea.

— Știu că îl avem în vedere pe Blaine și acum pe acest Gary Wilkins ca suspecți viabili, dar cum rămâne cu ceilalți doi jurați, care au fost condamnați pentru sfidare? Ei sunt o parte din motivul pentru care procesul inițial s-a destrămat. Ați vorbit cu ei?, îl întreabă Pellacia pe Ramouter.

— Pine lucrează cu normă întreagă ca paramedic, așa că a fost un pic dificil să aranjez să ne întâlnim cu el din cauza orelor de tură, dar ne vedem cu Naylor mai târziu, nu că ar fi fost încântat de asta.

— Până unde ați ajuns cu găsirea celorlalți jurați?, întreabă Pellacia.

— A durat aproape toată dimineața, dar i-am găsit, spune Ramouter. Sunt câțiva de care nu trebuie să ne facem griji deocamdată. Naomi Spencer se află în Vietnam, în luna de miere. A plecat în urmă cu aproximativ o lună și nu se va întoarce decât peste două săptămâni și jumătate. Kushal Bollasingham ispășește o sentință la High Down. Optsprezece luni pentru fraudă cu ajutoare sociale. Este programat să fie eliberat mai devreme, în aprilie anul viitor. Apoi îl avem pe Hamilton Bryce. S-a mutat la Manchester anul trecut. L-am întrebat dacă a luat legătura cu vreunul dintre jurați după proces și mi-a confirmat că nu a făcut-o.

— Să sperăm că nu trebuie să ne facem griji în privința lui Bryce. Cu excepția lui Lewis, imitatorul nostru pare să își limiteze mișcările în sudul Londrei, dar ar trebui totuși să cerem Poliției din Greater Manchester să îl supravegheze, sugerează Henley.

Pellacia dă din cap că este de acord.

— Mai rămân doar Alessandro Naylor, Jessica Talbot, Dominic Pine și Michael Kirkpatrick, spune Ramouter, împăturindu-și lista în două.

— Ce facem acum? Nu putem, pur și simplu, să le apărem la ușă și să le spunem că sunt posibile ținte ale unui criminal în serie.

— Va trebui să o facem.

— Ce a spus SPPMB despre protejarea juraților rămași?, întreabă Pellacia.

Henley geme când își amintește de conversația exasperantă cu Gia Mapess, directoarea din Londra a Serviciilor pentru Persoane Protejate din Marea Britanie.

— A fost mai preocupată de politici și proceduri decât să își aplice bunul simț, spune Henley. Trebuie să revizuiască cazul ca să poată evalua nivelul de amenințare împotriva juraților noștri.

— Un criminal în serie, care se plimbă prin Londra, nu este o amenințare suficientă?, întreabă Pellacia.

— Nu până când nu hotărăște ea acest lucru, chiar și atunci, depinde de jurați să își dea consimțământul cu privire la ce fel de protecție doresc; alarme personale, patrule de poliție...

Henley este întreruptă când telefonul de pe biroul ei începe să sune. Recunoaște numărul de pe ecran; era linia directă a lui Anthony.

— Ce s-a întâmplat cu telefonul tău mobil?, o întreabă Anthony. Nu ai răspuns, așa că m-am gândit să încerc să dau de tine prin metoda tradițională.

Henley strânge telefonul între gât și umăr, bagă mâna în geantă și își scoate telefonul mobil. Avea cinci apeluri pierdute de la Anthony, dar telefonul era pe modul silențios.

— Îmi pare rău pentru asta. Deci, care este urgența?

— Capul tău.

— Poftim?

— Capul tău. Cel care a fost aruncat fără menajamente la tine acasă. L-am identificat. Verifică-ți e-mailul.

Henley își pornește computerul și deschide documentul din e-mailul lui Anthony. Bărbatul care se uita la ea zâmbea. Buclele părului negru și des îi cădeau pe frunte. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani.

— Numele lui este Elliot Shen Cheung. Avea douăzeci și patru de ani când a dispărut. Henley mărește fotografia pe tabla interactivă. Portretul-robot electronic a fost distribuit și publicat pe site-ul Unității pentru Persoane Dispărute săptămâna trecută. În urmă cu aproximativ două ore, unitatea a primit o alertă că există o posibilă identificare.

— Așadar, cine este?, întreabă Ramouter. Și ce i-a făcut lui Olivier?

— Este originar din Hong Kong, continuă Henley. A venit aici când avea optsprezece ani, pentru a merge la universitate în Cardiff. S-a mutat la Londra după absolvire și a lucrat la o firmă

de publicitate din Hoxton Square. A fost dat dispărut de un prieten, cu o săptămână înainte ca trupul său, mai puțin capul, să fie descoperit, dar se pare că nimeni nu l-a văzut cu cel puțin două săptămâni înainte de asta.

— Dar angajatorii săi? Nu li s-a părut ciudat că nu s-a prezentat la serviciu?, întreabă Pellacia.

— Au spus că nu era prima dată când un membru junior al personalului nu s-a deranjat să se prezinte, spune Henley.

— Cine a făcut identificarea?, întreabă Ramouter.

— UPD a primit două alerte. Prima alertă a venit de la o anume Tanya O'Brien. A fost iubita lui Elliot, dar s-au despărțit cu o săptămână înainte ca el să dispară.

— Și a doua?

Henley simte cum i se strâng cicatricile de pe abdomen în timp ce examinează fotografia unui Elliot Cheung zâmbitor, care zăcea acum în șase părți separate la morgă.

— A fost Peter Olivier.

— Poftim?, spune Pellacia. Peter Olivier a contactat UPD?

— Nu i-a sunat. A făcut-o ieri după-amiază, prin intermediul site-ului. Am vorbit deja cu Ezra și încearcă să urmărească adresa IP pe care a folosit-o Olivier.

— Dacă a fost Olivier, spune Pellacia. Există niște oameni dubioși pe-acolo. Din câte știm, ar putea fi cineva care pretinde să fie el.

— Este o posibilitate, consimte Henley. Dar nimic nu m-ar mira când vine vorba de Olivier. Cel mai important lucru este că avem o identificare.

— Deci, cine naiba este Elliot Cheung?, întreabă Pellacia. Eu nu îmi amintesc să fi dat peste acest nume atunci când am analizat acuzațiile de viol pe care le-a făcut Olivier.

— Și este prea tânăr, spune Henley. Cheung avea douăzeci și patru de ani când a dispărut. Există un motiv pentru care Olivier s-a dus după el. Să aleagă la întâmplare? Nu se potrivește cu tiparul lui.

Fruntea lui Pellacia se încrețește de concentrare. Henley nu trebuia să îl întrebe la ce se gândea. Ea știa.

— Ești îngrijorat că acest caz scapă de sub control?, întreabă ea.

— Conducem această anchetă de crimă a imitatorului; Olivier este pe fugă și efectiv ne gândim să redeschidem un caz de crimă.

— Nu redeschidem un caz de crimă. Tot ce trebuie să facem, este să aflăm ce legătură are Olivier cu acest Elliot Cheung.

— Și de ce a aranjat livrarea capului lui Cheung la tine acasă.

— Știu deja răspunsul la asta, afirmă Henley. Pentru că este un nenorocit bolnav.

Capitolul 54

În ciuda eforturilor sale, în cele din urmă, Blaine făcuse pe el. Olivier rânjește când își amintește. Blaine se smiorcăia în timp ce Olivier îi ținea un cuțit de bucătărie la gât, spunându-i unde vor ajunge părțile lui de cadavru, dacă va chema poliția. Smiorcăiala nu a reușit să acopere sunetul urinei, care îi curgea pe picioarele goale. Olivier a crezut că Blaine va da dovadă de ceva mai multă apreciere pentru că îl lasă în viață, dar, gândindu-se acum, poate că ar fi trebuit să îi curme suferința.

Olivier s-a aplecat peste balustrada din fier forjat și a privit în jos, în apele murdare. A privit cum două lebede își croiau drum printre pet-urile plutitoare. Fluxul era mare. A simțit cum picături fine de apă de râu îi stropesc mâinile, pe măsură ce Tamisa se spărgea de peretele râului. Bucăți de bandă a poliției, albastră și albă, erau înfășurate în jurul balustradei, fluturându-i pe genunchi. Un panou galben din apropiere făcea apel la martorii unei crime.

Olivier s-a uitat peste râu, spre Docklands. Erau clădiri noi acum și o abundență de macarale, cu lumini roșii strălucitoare pe ele, care se înălțau spre cer.

Ar fi trebuit să continue să fugă. Ar fi putut să sară pe spatele unui camion care se îndrepta în direcția opusă, spre Calais. A băgat mâna în buzunarul de la geacă și a scos o bucată de ziar împăturită, pe care o găsise pe podeaua mașinii furate. Pagina șapte a ziarului Evening Standard de zilele trecute. Și-a trecut degetul mare și bătătorit peste articolul din partea de sus a paginii. Victima a fost identificată. Daniel Kennedy. Primul.

— Amator nenorocit, murmură Olivier în timp ce recitește cum a fost găsit cadavrul lui Daniel Kennedy la baza Treptelor Watergate; la doar un metru și jumătate de locul în care se află el acum.

Totul a început aici. Într-un fel, ar fi trebuit să fie recunoscător pentru imitator. Uciderea lui Kennedy a acționat ca un catalizator. Scânteia pentru ca Olivier să își pună, în sfârșit, în aplicare planul de evadare.

Olivier a inspirat mirosul râului și s-a întrebat pentru scurt timp, dacă imitatorul a stat în același loc și dacă a simțit pe pielea lui mirosul sângelui crimei. Olivier a zâmbit în sinea lui, dar nu era nimic amuzant. Henley a avut dreptate. Această persoană, acest imitator, era o imitație slabă a lui. Olivier nu avea intenția de a sta cu mâinile în sân în timp ce imitatorul își făcea de cap. A rupt articolul și a privit cum vântul a purtat fâșiile. Nu avea de gând să citească într-un ziar că Henley l-a prins pe imitator. Nu. Ziarul avea să relateze că Henley a găsit părțile imitatorului, pe care Olivier avea să le lase în urmă.

Capitolul 55

— Este o glumă proastă? Trebuie să fie o glumă proastă. Jessica Talbot stă în mijlocul sufrageriei sale dezordonate, cu fiul ei de opt luni pe șold și cel de doi ani pe podea, înconjurat de piese de puzzle și mașinuțe de jucărie.

— Mi-e teamă că nu este o glumă, spune Henley.

Copilul de doi ani se leagănă până la Ramouter și îi întinde un lego.

Chipul Jessicăi Talbot devine palid. Se împiedică în spate și cade pe canapea. Fiul ei chicotește în brațele ei, ca și cum ar fi fost doar un alt joc pe care mama îl juca cu el.

— Nici măcar nu mi-i amintesc. Pe ceilalți. De ce i-ar fi ucis cineva?

— Asta încercăm noi să aflăm. Am aranjat deja protecția poliției pentru voi. Cei doi ofițeri care vor avea grijă de voi, vor veni să se prezinte în câteva minute.

— Protecție? Am trei copii. Mama mea și-a rupt nenorocitul de picior… Am… Nu pot. Soțului meu nu îi va plăcea deloc asta. Este prea mult.

— Îmi pare foarte rău, dar siguranța dumneavoastră și a familiei dumneavoastră este primordială, spune Henley cu fermitate.

— Cum rămâne cu fiica mea? Are opt ani, este la școală. Ce ar trebui să facem? Cum puteți să ne protejați? Nu i-ați putut proteja pe ceilalți trei jurați.

Vocea Jessicăi devine mai disperată.

— Jessica, te rog să te calmezi.

— Cum să mă calmez când un criminal în serie mă urmărește?

— Nu vom lăsa să ți se întâmple nimic. Ai cuvântul meu.

— Îmi puteți promite asta, nu-i așa? Jessica încearcă să își oprească fiul să nu îi apuce tot părul. Vocea ei scade până la o șoaptă violentă. Puteți să le promiteți copiilor mei că mama lor nu va fi tăiată în bucăți și aruncată în mijlocul unei benzinării?

•

Reacția lui Michael Kirkpatrick, juratul numărul zece, nu a fost cu mult diferită.

— Nu am vrut niciodată să fiu jurat, de la bun început.

Michael a închis ușa sălii de conferințe de la etajul douăzeci și patru al TL Global Banking din City. Aroganța lui greoaie se potrivea cu norii denși și întunecați de ploaie, care au ascuns vârful clădirilor Gherkin și Shard. Părea genul de om care pledează pentru arhitectura cu țepușe împotriva oamenilor străzii, în fața clădirii de birouri unde lucrează.

— Știți cât m-a costat să fac parte din acel juriu timp de două săptămâni? Ar fi fost mai bine să plătesc instanței ca eu să nu fiu acolo. De parcă cinci lire pe zi, pentru masa de prânz, și plata transportului în comun ar fi acoperit acest lucru.

— Dumneavoastră înțelegeți ce vă spunem?, întreabă Ramouter.

Michael își face un espresso și ia o daneză dintr-o stivă de produse de patiserie.

— Mă îndoiesc foarte mult că ar veni cineva după mine, spune el cu gura plină.

Henley nu își poate reprima un hohot de râs sarcastic.

— Michael, nu sunt aici să îmi pierd timpul. Este ceva serios.

— Cum să mai lucrez? Am întâlniri cu niște oameni foarte importanți și trebuie să fiu la New York luna viitoare. Oare sticletele mă va urmări la fiecare întâlnire?

— Dacă asta înseamnă că nu vei sfârși tăiat în – câte bucăți au fost, detectiv Ramouter? Cinci?, întreabă Henley, cu capul înclinat într-o parte.

— Șase, răspunde Ramouter, cu fața impasibilă.

— Așa este. Le-a tăiat capetele, continuă Henley. Pentru prima dată de când vorbeau, Michael părea îngrijorat.

— S-ar putea să nu mai vezi New York-ul dacă nu îl prindem pe acest criminal, dar dacă ești dispus să îți asumi riscul, atunci sunt sigură că pot redirecționa resursele în altă parte, spune Henley, știind foarte bine că Michael își va lua acum cât mai multă protecție posibil.

•

Dominic Pine pare neimpresionat când deschide ușa de la intrare și Henley îi întinde legitimația.

— Este vorba despre noaptea trecută?, întreabă el.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?, întreabă Henley.

— Vecinii mei de la etaj au făcut scandal.

— Nu, nu este vorba despre asta. Ați vorbit cu colegul meu în această dimineață.

Henley se dă la o parte, pentru ca Dominic să îl poată vedea pe Ramouter.

— Bună ziua. Detectiv ofițer stagiar Ramouter, spune el.

— Oh, îmi pare rău, spune Dominic. Mi-a scăpat complet din vedere. Tura lungă de aseară.

Ușa se închide în fața lui Henley și se aude un zgomot de metal pe metal în timp ce lanțul de siguranță este tras deschis.

— Mulțumesc, spune Henley, pășind pe hol.

Ramouter închide ușa în urma lor.

Henley adulmecă. Apartamentul mirosea de parcă ferestrele nu au fost niciodată deschise, iar holul avea nevoie disperată de o renovare. Modelul covorului era ascuns de murdăria întărită, iar tapetul era decolorat și decojit, dar mai era ceva la apartament, ceva ce nu putea identifica.

— Vă deranjează dacă pun ceva pe mine? Mă simt un pic ciudat să stau și să vorbesc cu dumneavoastră așa, în boxeri.

Dominic Pine s-a întors în pantaloni de trening și un tricou albastru, care era pe dos. I-a invitat să se așeze în sufragerie.

— Deci, dacă nu sunteți aici în legătură cu nebunii de sus, despre ce este vorba?

— Așa cum am spus, eu și detectivul Ramouter suntem de la Unitatea pentru Crime în Serie.

— De ce îmi sună cunoscut?

— În 2017 ați fost jurat în procesul de crimă a lui Peter Olivier.

— Am auzit că a evadat. Este peste tot la știri. L-au prins deja?

Henley ignoră întrebarea.

— Anchetăm o serie de crime care au legătură cu procesul inițial.

— Ce legătură are asta cu mine? Știți că am fost dat afară din acel proces, nu-i așa? Am petrecut trei luni în închisoare din cauza lui. Sunt în pericol? De asta sunteți amândoi aici?

Dominic râde. Henley aruncă o privire spre rafturile lui de cărți, pline de DVD-uri și de un set vechi de enciclopedii roșii legate. A lăsat ca tăcerea să se prelungească în timp ce vocile slabe ale cuplului certăreț se strecurau de la etaj.

— Este posibil să fiți o țintă, spune Henley. Trei dintre jurații alături de care ați stat la procesul original al crimelor puzzle au fost uciși. Săptămâna trecută au fost găsite cadavrele juraților Daniel Kennedy, Zoe Dar…

— Isuse Hristoase. Cred că mi se facă rău, spune Dominic în timp ce se ridică și iese din sufragerie.

Henley l-a urmat până în bucătăria mică și îngustă, unde acesta a vomitat în chiuvetă. L-a frecat pe spate. Blatul era acoperit cu boabe de zahăr brun și granule de cafea. Neglijența și sentimentul de abandon i-au amintit lui Henley de casa tatălui ei. Henley s-a uitat pe fereastra bucătăriei și a simțit un fior de vinovăție, când o mașină de poliție inscripționată și-a croit drum spre proprietate. Cât de multă protecție puteau să le ofere de fapt lui Dominic Pine și celorlalți?

•

— Trebuie să fie o mașină de poliție inscripționată? Alessandro Naylor le spune lui Henley și Ramouter că locuiește cu mătușa și unchiul său și refuză să îi lase să intre în casă.

— Poate că sunteți în haine de civili, dar arătați ca niște polițiști. Pe aici nu sunteți priviți cu ochi prea buni, așa că ultimul lucru de care am nevoie, este ca vecinii să vadă că vă invit înăuntru.

— Este o mașină inscripționată pentru un motiv, spune Henley.

— Deci, totul este pe bune. Am văzut că Olivier a luat-o la fugă, dar nu credeam că are legătură cu mine.

— Dar ați văzut știrile despre ceilalți?

— Acum două luni, bătrânul de peste drum a fost găsit cu un glonț în cap în mijlocul bucătăriei sale. Marțea trecută, două găști de copii au decis să se bată puțin cu cuțitul prin parc. Deci, sincer să fiu, cei trei oameni pe care i-ați menționat nu ar fi fost nici măcar o pată pe radarul meu.

— Mi se pare corect. Henley nu avea energia necesară pentru a insista mai mult asupra subiectului.

— Am vrut să ne întâlnim ca să vedem dacă vă puteți gândi la vreun motiv pentru care cineva v-ar viza pe dumneavoastră și pe ceilalți?

Alessandro clatină din cap în timp ce aruncă mucul de țigară în șanț.

— Niciunul. V-am mai spus. După acel proces, viața mea s-a dus de râpă pentru o vreme. Am făcut o greșeală. M-am lăsat pur și simplu dus de val, presupun, și am plătit pentru asta. Am ieșit din închisoare și mi-am ținut capul plecat. Mi-am luat o slujbă la firma de instalații sanitare a unchiului meu, nu că mi-ar plăcea să curăț rahatul oamenilor, dar asta este.

— Ați păstrat vreodată legătura cu ceilalți jurați?

— Pentru ce? Cum am spus, am încercat să nu mă gândesc la asta. Am fost, pur și simplu, doisprezece oameni aruncați la întâmplare împreună. Nu îi cunoșteam cu adevărat și, sincer, am uitat de ei imediat ce am fost dus la închisoarea Pentonville.

— În ultimele două săptămâni a existat ceva care să vă îngrijoreze? Un comportament suspect? Apeluri deranjante?

— În afară de obișnuitele apeluri de genul „doriți să vă schimbați furnizorul de energie?”, nimic. Credeți că Olivier i-a ucis pe ceilalți?

— Nu. Au murit înainte ca Olivier să evadeze.

— Nu puteți să mă puneți în programul de protecție a martorilor sau ceva de genul? Știți deja că nu îmi place ca voi să stați parcați afară și, sincer să fiu, nu m-ar deranja o mică vacanță.

Capitolul 56

Un ofițer de poliție stătea de pază în fața camerei lui Karen Bajarami. Henley l-a recunoscut de la secția de poliție din Plumstead. Era destul de eficient ca ofițer, dar, în momente ca acesta, Henley își dorea ca poliția metropolitană să nu fi eliminat niciodată cerințele minime de înălțime pentru noii recruți.

— A avut vizitatori?, întreabă Henley.

Ofițerul se îndreaptă puțin.

— Nu de când am preluat eu, doamnă. Ultima dată a fost văzută de asistentă acum vreo patruzeci de minute, dar asta a fost tot. Nu a avut niciun vizitator personal. Totuși, nu sunt sigur că este trează.

— Mulțumesc, răspunde Henley înainte de a se întoarce spre Ramouter. Ce-ar fi să preiei tu conducerea? Sincer, eu nu am capacitatea mentală să mă ocup de asta.

Ramouter părea obosit după ce își petrecuse cea mai mare parte a zilei conducând prin Londra, dar a reușit să găsească ceva entuziasm. Încă dornic să impresioneze.

— Serios? Ar fi grozav.

Ramouter își scoate carnețelul și pixul.

Ofițerul se dă la o parte și deschide ușa. Karen fusese mutată într-un salon de obicei rezervat pacienților care puteau plăti în sistem privat. Perdelele erau de un galben cald însorit, iar pe perete, deasupra unui fotoliu real, atârna un tablou cu digul pe timp de noapte. Televizorul era pornit, dar Karen nu se uita la el. Era cu fața la fereastră.

•

Ramouter își drege gâtul.

— Scuzați-mă, doamnă Bajarami.

Karen se întoarce, iar Henley își reprimă uimirea. Ochiul ei stâng era bandajat, iar vânătăile de pe față căpătaseră diferite nuanțe de violet. Maxilarul îi era umflat, iar în brațul stâng avea o canulă conectată la o pompă de pe marginea patului. Henley se întreba în ce stare se aflau Ade Nzibe și paznicul, dacă Olivier îi provocase atâtea răni lui Karen.

— Oh, Doamne. Este chiar atât de grav?

Karen își ridică cu delicatețe o mână la frunte.

— Nu m-am uitat. Știți ceva, nu îmi spuneți.

Ramouter se uită la Henley înainte de a vorbi.

— Ne-am mai întâlnit înainte. La închisoare.

Karen dă din cap în timp ce se ridică ușor.

— Mi-au luat morfina la prima oră a dimineții. Broscoiul Kermit stătea aseară în acel scaun și totul părea perfect normal.

— Morfina are efectul acesta, spune Ramouter. Nu vă răpim mult timp. Vrem doar să ne facem o imagine mai bună despre ce s-a întâmplat aici ieri.

Karen își închide pentru o clipă ochiul bun, înainte de a începe să vorbească.

— Medicii au spus că sunt mulțumiți de progresele lui Olivier. Ar fi mers direct în aripa medicală odată ce ne-am fi întors la Belmarsh. Le-am spus doctorilor că Olivier ar trebui să fie imobilizat, dar nu ne-au ascultat. În orice caz, eu stăteam în fața camerei lui și, deodată, am auzit un zgomot de corp căzut și Ade… Karen tresare și trage aer în piept. Îmi puteți da niște apă, vă rog?

— Mă duc eu. Henley se îndreaptă spre noptieră, toarnă un pahar de apă călduță în paharul de plastic și i-l întinde. Asta este de la morfină. Îți provoacă sete.

Karen ia câteva înghițituri dureroase înainte de a i-l înapoia. Apoi își lasă capul pe pernă.

— Mulțumesc, spune Karen. Nenorocitul ar fi putut să mă orbească. Nu m-am înscris pentru porcăria asta. Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să vă cereți scuze, spune Ramouter. Deci, l-ați auzit pe Ade?

— Da. Când am intrat înăuntru. Ade era… Era pe podea, lângă pat. Îi curgea sânge din cap. Nu sunt sigură cu ce îl lovise Olivier. De îndată m-a apucat și m-a împins la pământ… și… nu am văzut furculița din mâna lui.

Karen începe să plângă.

— Poftim. Henley scoate șervețelele din cutia de pe noptieră și i le întinde lui Karen.

— Mulțumesc. A fost… durerea. Karen își tamponează ochiul drept. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat după aceea. Cred că am leșinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc, este că m-am trezit aici. Nu înțeleg cum a putut Peter să… Cum se

simte Ade? De fiecare dată când închid ochii, îl văd zăcând acolo.

— Este în operație acum. A suferit un traumatism la cap și are un cheag pe creier.

Lacrimile încep să se scurgă din ochiul lui Karen.

— Și paznicul? Mi-au spus că Peter l-a atacat.

— Claviculă, pomete și maxilar fracturate. Nasul spart și tăieturi pe față. A fost mai mult decât un atac. Olivier a părut să se bucurat de asta.

— Isuse, încep să cred că am scăpat ușor. Doamne, sunt atât de obosită și mă doare capul.

— Vă mai puteți gândi la altceva? A spus Olivier ceva după ce și-a revenit din comă?

— A spus ceva despre faptul că în sfârșit avea o priveliște, dar asta a fost… Capul lui Bajarami cade în față și țipă de durere.

— Ramouter, cheamă o asistentă. Acum.

Henley își pune brațele în jurul lui Bajarami și încearcă să o consoleze în timp ce Ramouter fuge din cameră.

— Nu îți face griji. Ajutorul vine imediat, spune Henley. Bajarami țipă din nou și își îngroapă capul la pieptul lui Henley. Te țin eu.

— Olivier ar fi putut să o ucidă, spune Ramouter.

— Nu cred că asta a fost intenția lui. I-a stat doar în cale.

— Ar trebui să mergem, spune Henley. Să sperăm că Ezra a aflat unde se ascunde Olivier.

Mark ar numi asta „perioada de calmare”, se gândea Henley în sinea ei, în timp ce conducea pe drumul principal Greenwich. Mark îi explicase lui Henley de mai multe ori că era un lucru pe care îl făceau toți criminalii în serie. Își luau un moment pentru a se bucura de liniște în timp ce se întorceau, temporar, la viața lor normală. Henley se întreba cât de lungă va fi perioada de calmare a ucigașului ei. Zile, săptămâni, luni.

Stomacul lui Henley chiorăia pe măsură ce se apropia de magazinul de pui. Băuse cafea în cea mai mare parte a zilei, dar nu mâncase nimic. În timp ce pune mâna pe ușa magazinului, telefonul ei începe să vibreze.

Pe ecranul telefonului apare NUMĂR NECUNOSCUT.

Henley apasă butonul verde.

— Bună, Anjelica.

Un fior o străbate pe Henley pe spate, când vocea lui Olivier îi răsună în urechi.

Capitolul 57

— Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Bună ziua și ție. O zi ocupată?, întreabă Olivier.

— Poți să spui și așa. Presupun că este puțin probabil să îmi spui unde ești? Vocea lui Henley este stabilă, dar în interior îi vine să țipe.

Olivier nu răspunde. Henley așteaptă, ascultându-l pe Olivier cum respiră, până când acesta rupe tăcerea.

— M-am pus la curent cu știrile. Ai fost ocupată. Ce mai face familia?, întreabă el.

— De ce nu te predai?

— De ce aș face asta? Pot să simt soarele pe față, vântul în păr.

— Nu m-aș obișnui cu asta în locul tău.

Olivier râde. Un râs profund, sarcastic, plin de milă.

— De ce te ascunzi?, întreabă Henley, cu stomacul în gât.

Olivier fluieră încet la telefon, fără să spună nimic.

— Ești cu ochii pe mine? Nu cred că eu sunt cea de care ar trebui să îți faci griji.

Henley se roagă ca Olivier să nu sesizeze tremurul din vocea ei.

— Adică?, întreabă Olivier, plictisit.

— Există cineva care pretinde că este în locul tău și își asumă meritele pentru felul tău special... de a ucide. Cine ar face așa ceva? Cu cine ai vorbit?

— Îmi tot pui întrebările astea. Tot ce am vrut a fost să îți aud vocea. M-ai tot făcut să mă gândesc la sentimentele mele.

Un livrator a ieșit din magazinul de pui, așa că Henley s-a întors pe strada principală.

— M-am gândit că vei fi recunoscătoare să primești vești de la mine. Viața trebuie să fie destul de singuratică pentru tine, acum că soțul și fetița ta au plecat.

Henley se oprește brusc în loc. Livratorul frânează brusc mopedul, se aude un scârțâit de cauciucuri și un claxon de mașină.

— Hei, vacă proastă! strigă curierul, virând în jurul lui Henley. Ai grijă pe unde mergi!

— De unde știi că… spune Henley, traversând strada în frigă.

— Nu face pe proasta.

Henley se oprește în dreptul scărilor, care duc la secția de poliție. Simțea cum i se strânge gâtul și cum îi slăbesc mușchii din picioare. Își pune o mână pe balustrada ruginită.

— Ai fost la mine acasă?

Tăcere din partea lui Olivier.

— Ai fost la mine acasă?, repetă Henley, de data aceasta cu voce mai tare.

Olivier râde.

— Am fost în închisoare, inspectore. A existat o pauză, care a părut să dureze o veșnicie. Dar poate că cineva mi-a trimis un cadou. O mică înregistrare video. Poate.

Henley nu putea să respire.

— Și poate că am văzut casa ta minunată. Tu deschizând ușa, soțul tău venind pe alee. Nu este așa cum mi l-am imaginat. I-ai spus să nu se miște, dar bărbații. Nu ascultă niciodată.

— Cineva ți-a trimis o înregistrare video?

Olivier rămâne tăcut.

— Ce vrei? Henley este la limita panicii acum. Ce vrei de la mine?

Olivier ignoră întrebarea. În schimb, spune:

— Un sfat, Anjelica. Ai grijă cum traversezi strada data viitoare. Mopedul acela aproape că te-a doborât.

Henley se uită în jos la telefon, dar apelul s-a încheiat. Se uită în jur cu disperare și apoi se așază greoi pe trepte. Panica o cuprindea în valuri. Când Olivier a înjunghiat-o, frica a fost centralizată. Acum, ea încerca să se apere de ceva, de cineva, pe care nu îl putea vedea. În aer era o ușoară răcoare, dar Henley transpira. Și, deși nu mâncase nimic, a vomitat în mijlocul străzii.

Capitolul 58

O urmărise.

Când toate forțele de poliție din Regatul Unit supravegheau aeroporturile și gările, urmărind orice cai verzi pe pereți, nimeni nu s-a gândit că el va veni după ea.

— Cum a făcut Olivier rost de numărul tău de telefon?

Henley își ridică privirea spre agentul de la ANCC, care i-a pus întrebarea. Fusese în trecut detectiv sergent Bailey, din cadrul DIC, la Charing Cross. De obicei, lucra la cazuri grave de fraudă. Henley se întreba pe cine a enervat ca să ajungă să se ocupe de un caz de *babysitting,* în care nimeni nu știa unde se afla copilul.

— Chance Blaine, poate? I-am dat cartea mea de vizită. Dar Olivier este plin de resurse. Întotdeauna a fost așa. Cineva ar fi putut să îl transfere direct la mine. Ai verificat la centrala telefonică?, întreabă Henley, apropiindu-se mai mult de fereastră. Erau cu toții înghesuiți în biroul lui Pellacia.

— Vom pune pe cineva să se ocupe de asta. Ești sigură că era acolo afară urmărindu-te?

— Dacă ea a spus că a fost acolo, atunci a fost acolo, spune Pellacia în defensivă din spatele biroului său.

— Mi-a spus să am grijă când traversez strada. Nu mi-ar fi spus asta, dacă nu ar fi văzut că am fost la un pas de a mă ciocni cu un idiot pe un moped, spune Henley.

— Și nu ai observat nimic ieșit din comun când ai plecat de la spital?

— Nu. După cum ți-am spus, eu și Ramouter ne-am întors de la spital. Am parcat mașina. Ramouter a intrat în secție, iar eu m-am dus peste drum să iau ceva de mâncare. Mi-a sunat telefonul. Era un număr necunoscut. Nu aveam niciun motiv să bănuiesc că Olivier se află în zonă, până când nu mi-a spus să fiu atentă.

— Asta este o veste bună, spune agentul Bailey. Înseamnă că nu are nicio intenție de a pleca nicăieri. Rămâne în zonă. Scuze, știu că nu sunt vești bune pentru tine.

— Minunat. A fost în zona noastră în tot acest timp. Ce a făcut mai exact ANCC?, întreabă Pellacia.

— L-ai vizitat pe Olivier de trei ori înainte să evadeze... spune agentul Bailey, ignorând întrebarea lui Pellacia.

— Sugerezi serios că evadarea lui este din vina lui Henley?, strigă Pellacia.

Agentul Bailey nu tresare, menținându-și atenția asupra lui Henley.

— Bineînțeles că nu, dar el ți-a spus Anjelica. Încearcă să se apropie de tine. Ai un copil, nu-i așa?

Henley dă din cap.

— Colegul tău, detectiv sergent Stanford, a spus că soțul și fiica ta sunt în Kensal Green. Ne-am trimis proprii ofițeri la ei. Doar ca măsură de precauție. Sunt sigur că totul este în regulă. Dar capul care ți-a fost livrat duminică acasă? Ați avansat cu ancheta?

— Am dat de urma firmei de depozitare și am recuperat camerele de supraveghere și contractul de închiriere. Informațiile sunt false, afirmă Henley.

— Și cum rămâne cu scurgerea de informații în presă despre aceste crime recente? Ați descoperit cine a fost responsabil?

— Încerci să spui ceva?, răbufnește Pellacia.

— Este o unitate mică, aveți scurgeri de informații, spune agentul Bailey. Acest caz se transformă în altceva, iar ofițerul vostru superior de anchetă pare să fie o țintă potențială pentru un criminal condamnat. Nu este nevoie să vă spun că lucrurile nu arată prea bine pentru voi.

Henley îl simte pe Pellacia tensionat lângă ea. Acești bărbați se aflau în spațiul lui, adresându-i-se pe numele mic ca și cum ar fi fost colegi, ca și cum ar pleca din UCS peste câteva ore și s-ar așeza în jurul mesei din bar.

— Ce crezi că vrea? o întreabă agentul Bailey pe Henley.

— Habar n-am, spune Henley, epuizată.

Era supărată pe ea însăși, pentru că era una dintre întrebările pe care ar fi trebuit să i le pună lui. Ce vrei? De cât timp mă urmărești? Lucrezi cu imitatorul? Cine este? De ce eu?

Henley nu înțelege de ce Olivier se agață de ea ca o lipitoare. Este ca și cum ar ști că este distrusă – o pradă ușoară. Sau poate că și-a dat seama că ea nu poate renunța la el.

•

Pellacia îi întinde lui Henley un pahar de coniac.

— Ar trebui să fiu acasă. Apoi ia o înghițitură. Trebuie să vorbesc cu Rob.

— Este înțelept?

— Cum să nu vorbesc cu Rob despre ceea ce se întâmplă?, întreabă Henley obosită. Mi-a supravegheat casa. Dar de ce?

Henley își strânge ochii. Vrea să blocheze lumea. Să dispară. Acum înțelege ce înseamnă când cineva spune că a fost zguduit până în măduva oaselor. Deschide ochii și îl vede pe Pellacia, care o privește fix.

— Nu este la fel pentru el, nu-i așa?, întreabă Pellacia.

— Ce vrei să spui?

— Atenția. Dacă sună la ziar sau postează un *tweet* la întâmplare, este ceva temporar. Oamenii vor vorbi despre el, dar nu îl vor aborda. Olivier ar fi un subiect de actualitate doar atât timp până ce o altă celebritate irelevantă să intre în trend, dar cu tine, el are întotdeauna toată atenția ta.

— Nu îmi place cum decurge această anchetă, spune Henley, schimbând subiectul. Imitatorul nostru se dă la fund și Olivier iese la suprafață.

— Să presupunem că nu lucrează împreună, spune Pellacia. Ce crezi că va face Olivier în continuare?

— La naiba dacă știu, răbufnește Henley. Poate că va veni după tine, poate vrea să termine ce a început cu mine sau va încerca să găsească el însuși imitatorul.

Se aude o bătaie în ușă și Ramouter intră fără să aștepte un răspuns. Henley este pe punctul de a-l certa, apoi vede privirea de pe fața lui.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă ea.

— Nu am vrut să spun nimic în fața agenților, dar avem o problemă.

Ramouter îi înmânează telefonul lui Henley.

Henley citește titlul de sus din ziarul *Evening Standard.*

— Rahat.

UCIGAȘUL ÎN SERIE IMITATOR
ÎI VIZEAZĂ PE JURAȚII PUZZLE

— Rahat, rahat, *rahat!*

Capitolul 59

Cu doi ani în urmă…

— Acuzarea va solicita demiterea juriului și, în aceste circumstanțe, nu avem motive întemeiate să obiectăm, declară avocatul principal al lui Olivier, Brendan Tummill.

Sunetul lui Olivier bătându-și ritmic degetele pe dosarele cazului său, umple mica sală de consultații.

— Suntem în a douăsprezecea zi, răspunde în cele din urmă Olivier. Nici măcar nu și-au terminat cazul și deja vor să scape de juriul meu.

— Așa este, spune Brendan.

— Și noi nu ne opunem?

Olivier scoate un carnețel și răsfoiește paginile. Se oprește la marți. Ziua a doua. Juriul. Își trece degetul arătător de-a lungul celor doisprezece nume pe care le notase.

— Nu. Noi…

— Ceea ce înseamnă că voi ați făcut o greșeală. Olivier se lasă pe spate și se uită la avocatul său David Samuels, care stătea în tăcere lângă Brendan, făcând tot posibilul să evite privirea lui Olivier.

— Ce ați făcut, domnule Samuels? Tonul lui Olivier este dur și exigent. Mă îndoiesc foarte mult că a fost experimentatul nostru prieten, domnul Tummill, cel care a făcut ceva atât de monumental de stupid, încât să ducă la demiterea juriului meu. El este maimuța. Tu ești flașnetarul.

David înghite în sec și își trece un deget în jurul gulerului cămășii. Sunetul unei femei care plângea în sala de consultații de alături se filtra prin crăpăturile din perete.

— Ce ai făcut?

Olivier îl întreabă din nou.

— Domnule Olivier, spune David. Este… ei bine…

— Și unde este Joseph?, întreabă Olivier. De obicei îl trimiți pe rahatul ăla mic să asiste la aceste consultații.

— Asta este problema, domnule Olivier, spune Brendan, uitându-se la David cu o expresie inconfundabilă de dezgust.

— Nu vreau să aud de la tine, spune Olivier, fără să își ia ochii de la David.

David vorbește încet, de parcă vocea îi era sufocată.

— Joseph a fost…

— Vorbește mai tare, îi poruncește Olivier.

— Seara trecută, Joseph a fost arestat și acuzat de pervertirea cursului justiției, prin influențarea juriului. A juriului tău, explică David.

Olivier nu răspunde, uitându-se din nou la numele juraților.

— Se presupune că a transmis informații unui jurat și este posibil să fi încercat să îl mituiască pe altul, continuă David. Azi se va prezenta la Judecătoria Westminster.

— Pe care dintre ei?, întreabă Olivier.

— Pe care ce anume?, întreabă David.

— Jurații. Domnul Olivier întreabă care jurați! răspunde Brendan exasperat.

— Oh, nu cred că trebuie să ne preocupăm de asta acum. Este mai important să ne concentrăm asupra pașilor următori.

— Te-am întrebat pe care dintre ei i-a influențat micul tău coleg idiot?, strigă Olivier, aruncându-se în față și apucându-l de cravată pe David.

Brendan se scoală de pe scaun și iese în fugă din cameră. iPad-ul lui David îi cade din mâini, pe podeaua de beton.

— Pe care dintre ei?, întreabă din nou Olivier, peste sunetul unei alarme asurzitoare.

— Pe tânăra fată de culoare și, și…

Olivier îi dă brusc drumul, în timp ce doi ofițeri robuști dau buzna în cameră.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune Olivier în timp ce se retrage în colț și își ridică mâinile. Îl anunțam doar pe avocatul meu că este concediat.

În prezent

— Totul a început cu tine, spune Olivier.

Scoate o bucată lungă de carne de kebab dintr-o caserolă pătată de grăsime și o împinge în gură.

— Nu ar trebui să fiu aici, spune Blaine, apropiindu-se de peretele bisericii.

Olivier a continuă să meargă.

— L-au găsit pe numărul trei chiar aici. A călcat cu piciorul pe scara de beton unde fusese găsit cadavrul lui Sean Delaney. Cerul nopții învăluia curtea bisericii ca un giulgiu. Lumina minimă venea de la ferestrele câtorva apartamente de deasupra.

— De ce l-ar fi aruncat pe Delaney aici jos?

Olivier se îndreaptă spre Blaine.

— Ți-am mai spus, m-au tot urmărit, șoptește Blaine în timp ce încearcă, în zadar, să se îndepărteze de Olivier.

— Patru cadavre. Scoate un ardei iute verde mare din kebab și îl aruncă pe scări.

— Au vorbit deja cu Lorelei despre mine. Au fost la locul meu de muncă. Nu mai pot să fac asta.

— Mă tem că este mare păcat pentru tine, fiule.

— Știu cum gândește poliția. Femeia aceea. Henley.

— Dă dovadă de puțin respect. Este detectiv inspector Henley.

Olivier se așază pe o bancă din apropiere, indicând locul de lângă el.

Blaine se târăște cu resemnare până la bancă.

— Ei cred că eu am făcut-o. Că i-am ucis pe acei jurați.

Olivier râde printr-o gură plină de cartofi prăjiți acoperiți cu sos chilii.

— Probabil ei cred că tu urmezi, spune Olivier.

— Ce vrei să spui?

Chiar și pe terenul bisericii slab luminat, fața lui Blaine devine vizibil palidă. Olivier savurează fiorul lent și plăcut al tachinării lui.

— Detectiv inspector Henley vrea probabil să te folosească drept momeală, continuă el. Este rece în felul acesta. Un pic ca și mine.

— Asta faci tu?, întreabă Blaine, cu vocea tremurândă. Mă folosești pentru…

Olivier nu spune nimic, în timp ce își strivește cutia de mâncare la pachet și o aruncă în tufișuri.

— Crezi că cel care face asta va veni după mine?

Vocea lui Blaine aproape că dispare după sirena unei ambulanțe în trecere și după țipetele unui cuplu dintr-un apartament din apropiere.

— Ți-am spus, totul a început cu tine, spune Olivier. Tu și cu mine am petrecut mult timp vorbind și îmi amintesc tot ce mi-ai spus despre Joseph McGrath.

— Acesta nu mai este numele meu.

— Nu asta este ideea, băiete. Acum, hai să ne gândim la asta în mod logic.

— De aceea m-ai făcut să vin aici în miez de noapte – ca să fiu placa ta de rezonanță?

— Sau poate că eu te folosesc ca momeală. Cuvintele lui Olivier taie aerul ca o lamă. Toți cei patru jurați mor ți-au depus mărturie în procesul tău, continuă el. Lewis, Kennedy, biata Zoe și Delaney.

— Dar nu i-am ucis eu, spune Blaine aproape plângând.

— Fir-ar al naibii, taci din gură și ascultă. Au mai fost încă doi jurați care au depus mărturie împotriva ta.

— Eu… eu… eu nu îmi amintesc.

— Bineînțeles că îți amintești. Alți doi jurați, care au intrat în probleme la fel de mari ca și tine. Acum, vreau să îți amintești cu cine ai vorbit. Cine a părut cel mai dornic să te ajute? Cine ar fi vrut să mă mulțumească, să mă impresioneze?

— Nu știu.

— Din prostia ta s-a născut imitatorul meu. Totul este cauză și efect. Mă vei ajuta să dau de urma acelor jurați.

— Și dacă spun nu?, răspunde Blaine fără convingere. Pot să mă duc la poliție chiar acum și să îi spun lui Henley că am nevoie de protecție.

— Ai putea face asta, dar atunci nu aș avea altă opțiune decât să o vizitez pe iubita ta Lorelei, să îi tai capul, să îl pun într-o cutie și să las un alt cadou la ușa fetei mele.

— Nu ai face asta. Nici măcar nu mai suntem împreună.

— Nu contează. De fapt, poate mă duc să fac asta chiar acum, pentru că se pare că ai nevoie de un stimulent.

Blaine îl apucă pe Olivier de braț.

— Nu, nu face asta. Te rog.

— Dă-mi drumul, spune Olivier, uitându-se în jos la mâna lui Blaine.

— Îmi pare rău, se bâlbâie Blaine în timp ce se îndepărtează.

— Îl voi găsi pe acest imitator și tu mă vei ajuta.

— Dar dacă mă omoară? Ar putea să mă omoare.

Olivier zâmbește și atinge obrazul lui Blaine.

— Dacă mori, mori. Cauză și efect, domnule Blaine. Cauză și efect.

Capitolul 60

Henley s-a trezit într-un pat străin, cu o dorință intensă de a rămâne acolo. Nu avusese energia necesară în seara precedentă să se certe cu Stanford, atunci când acesta i-a spus să meargă acasă, să împacheteze câteva lucruri și să rămână la el. Era epuizată psihic și nu avea chef să participe la o conferință de presă.

Henley stătea în capătul mesei, cu Pellacia în stânga ei și cu comisarul Larsen lângă el. Pellacia plănuia să citească o declarație banală: Nu *suntem pregătiți să facem niciun alt comentariu în legătură cu ancheta.* Dar comisarul Larsen avea alte idei. Existau unii oameni care savurau lumina reflectoarelor mediatice, iar comandantul districtului era unul dintre ei.

Sala de presă era plină și sufocantă. Henley s-a îndreptat și s-a concentrat să se asigure că părea că deține controlul. Că era cineva cu autoritate. Ultimul lucru de care avea nevoie, era ca Olivier să fie acolo și să o privească la televizor, știind că a afectat-o.

— Callum O'Brien. Evening Standard.

Henley și-a întors privirea spre bărbatul înalt și slab din primul rând. Trecuseră ani de când nu îl mai văzuse. Părea neschimbat.

— Inspector Henley, cum puteți fi sigură că Peter Olivier nu este implicat în actualul val de crime?

— După cum știți, spune cu voce tare comisarul, înainte ca Henley să apuce să deschidă gura, Peter Olivier a evadat din arest la nouă zile după ce au fost găsite primele trei victime…

Primele. Era doar un cuvânt mic, dar ceea ce presupunea, nu era de bun augur. Cu coada ochiului, Henley vede cum mușchiul acela familiar din maxilarul lui Pellacia începe să se încordeze de frustrare. Callum a mușcat momeala.

— Vreți să spuneți că sunt mai mulți? Vreți să spuneți, domnule comisar, că vă așteptați să fie mai multe părți de cadavru împrăștiate pe străzile din Londra?

— Nu asta am spus.

Cuvintele lui Larsen aproape că se poticnesc unul de altul.

— Primele trei cadavre, este ceea ce tocmai ați spus. Ceea ce înseamnă că au fost mai mult de trei victime.

— Asta nu este decât o speculație.

— Domnule comisar, cum puteți afirma că este o speculație când, după propriile dumneavoastră cuvinte, cu mai puțin de un minut în urmă, ați confirmat că acest imitator a ucis mai mult de trei persoane?

— După cum spuneam…

— Victimele au fost membri ai juriului din procesul lui Peter Olivier din 2017, spune Callum cu voce tare. Procesul Ucigașului Puzzle.

Camerele de luat vederi clipesc răutăcioase și zumzetul reporterilor devine mai puternic. Acesta este un bazin cu rechini, se gândește Henley.

— Nu este corect faptul că Carole Lewis este cea de-a patra victimă identificată și că ancheta de crimă a fost transferată de la Brigada Omucideri, secția de poliție din Wood Green, la Unitatea de Crime în Serie?

Callum pare triumfător. Detectiv sergent Lancaster. Târfa aia, se gândește Henley, în timp ce își încrucișează privirea cu Callum. Știa că Lancaster a fost nervoasă, dar nu se aștepta ca ea să meargă să vorbească în gura mare cu presa.

— Nu sunt pregătit să comentez despre anchete individuale de crimă, spune Larsen.

— Tessa Botchway de la The Guardian. Sunteți în măsură să ne spuneți, de ce au fost vizați acești jurați?

Pellacia se apleacă spre mulțimea de microfoane.

— După cum a spus comisarul, toate liniile de anchetă sunt urmărite.

— Plouă cu rahat, murmură Henley în sinea ei. Chiar atunci, asistentul lui Larsen apare din culise și îi șoptește ceva la ureche.

— Îmi cer scuze, dar a intervenit ceva și va trebui să plec. Detectiv supraveghetor Stephen Pellacia și detectiv inspector Anjelica Henley, care conduc ancheta, pot răspunde la orice întrebări rămase. Vă las în mâinile lor competente.

Henley și Pellacia fac un schimb de priviri în timp ce Larsen fuge practic pe o ușă laterală.

•

— Inspector Henley? Hei, nu ai de gând să vorbești cu mine?

— Nu ți-a ajuns, Callum?

Henley se oprește în mijlocul parcării. Îl vede pe Ramouter așteptând-o lângă mașină.

— Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i așa? Arăți bine, spune Callum.

— Ce vrei?

— Mă întrebam, de ce ai fost atât de tăcută acolo. Am crezut că ai mai multe de spus, mai ales după ce șeful tău a dat-o în bară.

— Știi că nu sunt o persoană pentru centrul atenției. Oricum, ai primit răspuns la toate întrebările tale.

— Dar nu asta este ideea, nu-i așa? Ar fi fost interesant, fiind ofițerul de anchetă superior și fiind implicată în anchetele inițiale, să îți cunosc părerile.

Henley ridică din umeri și se întoarce cu spatele.

— Am doar o întrebare rapidă, spune Callum.

— Ai avut ocazia să pui întrebări înăuntru.

— Știu, dar am vrut să vorbesc cu tine. Tu ești cea care are toate informațiile.

— Și există reguli…

— Când ați respectat voi regulile vreodată? Este o singură întrebare, atâta tot.

— Bine.

— Carole Lewis nu a fost dezmembrată, nu-i așa?

— Nu, nu a fost.

— Atunci, de ce ați preluat ancheta?

— Deja sunt două întrebări, Callum.

— Nu era nimic pe cadavre, nu-i așa? Știu și eu… Ca un semn sau un simbol?

Nu era doar un gând la întâmplare. Henley simțea că O’Brien lucra pe baza unei scurgeri credibile și nu a unei teorii imaginate, venite în timp ce se îndopa cu încă o chiflă cu cârnați. Nu exista decât o singură persoană la care Henley se putea gândi, care ar fi putut transmite acea informație despre simboluri. Detectiv sergent Lancaster, înverșunată de faptul că Henley a ridiculizat-o, accentuând incompetența ei.

— Ai notițele de la conferința de presă, spune Henley.

Apoi apasă butonul de deblocare de pe breloc și îi indică lui Ramouter să urce în mașină. Se îndreaptă spre vehicul. Callum strigă după ea.

— Dar am vrut informații de la tine. Tu ești marele vânător al lui Puzzle, nu-i așa, inspectore?

Henley se urcă în mașină și închide ușa.

— Târfa aia proastă, spune ea, pornind motorul și așteptând ca porțile de securitate să se deschidă.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Ramouter în timp ce se întinde după centura de siguranță.

— Detectiv sergent Lancaster a scurs informații către presă. Știam că este supărată, dar asta este... Nu înțeleg cum de crede că poate scăpa cu așa ceva?

Henley aruncă o privire în oglinda retrovizoare și îl vede pe Callum stând în același loc, ajustându-și geanta de laptop și zâmbind.

— Ce ai de gând să faci? O vei denunța? Asta o va ruina.

— Exact asta am de gând să fac. Nu poate să se joace cu ancheta mea și să scape nepedepsită.

Capitolul 61

După cum anticipase Henley, conferința de presă a dus la un aflux de apeluri telefonice către UCS. Pellacia reușise să convingă pe cineva în rang superior de la New Scotland Yard să transfere câțiva ofițeri cu experiență în echipa lor. Eastwood a fost trimisă înapoi la Belmarsh, iar Stanford se afla alături de doi detectivi polițiști, pe care i-a recunoscut de la DIC din Peckham.

— Am văzut acea tragedie de conferință, spune Stanford, îndreptându-se spre Henley.

— Nici nu vreau să vorbesc despre asta, răspunde ea. L-ai văzut pe Ramouter?

— Cred că este jos cu Ezra, dar nu pleca încă. Am niște informații pentru tine.

— Ce anume?

— Pellacia m-a rugat să cercetez cum a făcut Olivier rost de insulină. A venit din aripa spitalului. În cele din urmă au făcut o verificare a stocului și au descoperit că lipsesc trei fiole de insulină, iar insulina găsită în celula lui Olivier are același număr de lot.

— Trebuie să fie un gardian care îl ajută, spune Henley, în timp ce mintea îi zboară înapoi la Karen Bajarami și Ade Nzibe.

— Nu m-ar surprinde. Gardienii sunt la fel de corupți ca și unii dintre polițiștii noștri.

Henley intră în biroul lui Ezra și privește în jur.

— Unde este Băiatul Minune?, îl întreabă ea pe Ramouter.

— A mers după prânz. Ar trebui să se întoarcă în curând. Există totuși vești bune. Avem în sfârșit înregistrarea îmbunătățită de la depozit.

— Ai avut ocazia să te uiți?

— Aș fi făcut-o, dar fișierele sunt protejate prin parolă. Ramouter întoarce laptopul în direcția ei. Dar mai este ceva.

— Ce anume?

Henley își trage un scaun și se așază.

— Ei bine, apelul către martori s-ar putea să fi dat rezultate.

— Pentru care victimă?

— Sean Delaney. Amintește-ți că managerul său a confirmat că a fost la serviciu până târziu în noaptea de duminică, înainte de a dispărea. Conform înregistrărilor, a părăsit clădirea la ora 21.42. Telefonul său mobil a arătat că a primit un apel de la... Nu știu cum să le spun, clienți, pacienți? Oricum, numele lui este Leon Merrick. L-am urmărit în ultimele două zile și am reușit să vorbesc cu el, cu puțin timp în urmă.

— Treci la subiect. Henley își regretă imediat tonul. Scuză-mă. Nu am vrut să mă răstesc.

— Nu îți face griji. Ramouter continuă: Spune că înainte de noaptea în care Sean a dispărut, l-a sunat aproape toată ziua. Este dependent de heroină, era în sevraj și disperat să vorbească cu Sean. Nu a reușit să dea de el și a ajuns să se drogheze. Spune că trebuie să fi fost un lot prost, pentru că a fost prima dată când a crezut că va muri. Așa că merge la centru, în speranța că Sean sau cineva ar putea fi acolo. Ușa din față este închisă, așa că încearcă prin spate, unde se află parcarea pentru angajați. Nu este prea sigur de oră, dar crede că era în jur de zece.

— Ce a văzut?

— Crede că l-a văzut pe Sean leșinat în spatele unei mașini.

— Glumești?

— Nu, își amintește că a văzut o mașină. La început a ezitat pentru că, din anumite motive, a crezut că era o mașină de poliție, dar apoi și-a dat seama că nu era. A văzut un bărbat alb care stătea lângă mașină și că ușa era deschisă. S-a gândit că bărbatul ar putea fi un traficant, așa că s-a apropiat de el și i-a cerut droguri, dar bărbatul i-a spus să se ducă dracului.

— Rahat, spune Henley. Și-a mai amintit și altceva? O descriere mai bună a bărbatului care era cu Sean?

— Nu chiar.

— Continuă, spune Henley, amintindu-și brusc că, în ciuda haosului din viața ei, în acel moment trebuia să fie mentorul detectivului stagiar.

— Își amintește că a bătut în geam, dar bărbatul l-a împins din drum. După aceea, totul este neclar pentru el.

— Ar putea fi totuși o idee să îl ducem în fața unui portretist. Nu se știe niciodată ce s-ar putea întâmpla. S-ar putea să avem în sfârșit o șansă.

Henley se întoarce când Ezra intră în cameră.

— Ți-a luat ceva timp, spune ea.

— Bună ziua și ție, spune Ezra în timp ce aruncă o pungă unsuroasă pe masă. Burger și cartofi prăjiți. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc. Avem treabă, spune Henley, arătând spre computerul său.

— Îmi pare rău, șefa, mă ocup eu.

Ezra se așază la biroul său și distribuie ecranul laptopului pe cel al televizorului.

— Nu pare foarte interesant, spune Ezra, în timp ce înregistrarea de pe camerele de supraveghere ale biroului depozitului umple ecranul. Nu este lungă. Doar trei minute.

— Este mult mai bine, spune Henley, în timp ce înregistrarea video dezvăluie un asistent care stă la birou. Aproximativ treizeci de secunde mai târziu, apare o femeie. Cu filmarea îmbunătățită, Henley poate să vadă clar că femeia poartă o perucă brunetă, care îi acoperă părțile laterale ale feței, ascunzându-i profilul. Poartă o jachetă și pantaloni negri. Ochelari negri. Nimic memorabil la ea. Până când femeia își ridică mâna dreaptă.

— Ez, oprește acolo. Henley face un pas spre ecran. Poți să mărești imaginea?

— Pot, dar nu prea mult, altfel vă veți uita doar la o grămadă de pixeli.

— La ce ne uităm?, întreabă Ramouter.

— Încheietura mâinii drepte. Are un tatuaj. Ți se pare că arată ca niște stele?

Ramouter privește cu ochii întredeschiși la ecran.

— Da, așa este, trei stele. Ar fi mai bine dacă și-ar da jos ochelarii.

— Karen Bajarami are tatuaje pe încheietura mâinii drepte. Stele căzătoare care pornesc de la braț până la dosul mâinii. Le-am observat când am fost la Belmarsh.

— Crezi că este ea?, întreabă Ramouter.

Henley continuă să privească imaginile în tăcere. Femeia își scoate ochelarii și se apleacă peste tejghea în timp ce semnează niște hârtii. Pentru o clipă, privește spre cameră, apoi se întoarce spre ușă.

— Pune pe pauză, Ezra. Ea este. Este Karen Bajarami.

Capitolul 62

Henley a dus dosarul de anchetă al lui Carole Lewis într-unul dintre birourile goale de la etajul trei, departe de agitația din sala de coordonare a operațiunilor. A trecut în revistă lista celor doisprezece jurați. Doisprezece oameni aduși împreună din întâmplare. Chiar și după ce numele lor au fost selectate, nu a existat nicio garanție că vor face parte dintr-un juriu real. Ar fi putut petrece cu ușurință două săptămâni izolați alături de alte o sută cincizeci de persoane, dar, din nou, la întâmplare, numele lor au fost scoase dintr-un plic și destinele lor au fost pecetluite.

Cinci dintre jurați erau morți. Unul din cauze naturale, ceilalți patru de mâinile imitatorului. Singura întrebare care îi scăpa lui Henley era „de ce?” Ce i-a făcut pe acești oameni o astfel de țintă? Nu este ca și cum ei au fost cei care l-au găsit vinovat pe Olivier, după șase zile de deliberări.

Henley a bătut cu pixul pe dosarul cazului. Nu avea nici măcar o listă de suspecți. Habar nu avea câți oameni au fost în fiecare zi în acea sală de judecată, urmărindu-i pe cei doisprezece jurați înainte de a fi retrași. Singurul lucru pe care Henley îl știa cu siguranță, era că ucigașul ei voia să fie faimos. Voia să își facă un nume, să se plaseze în fruntea ziarelor. La urma urmei, asta își dorea orice criminal în serie sau violator în serie. Nu anonimatul.

Carole Lewis a fost primul jurat. Cazul test. Cel norocos, în sensul că nu a ajuns în bucăți la capătul unei scări sau aruncată în tufișuri. Henley a deschis dosarul la raportul SIRI. Toate cele 259 de pagini de până acum. Întreaga investigație s-a concentrat inițial pe soț, cu toate că nu exista nicio dovadă în acea direcție.

Henley s-a încruntat când a dat peste o însemnare datată la două zile după ce soțul lui Carole Lewis fusese invitat la un interogatoriu voluntar.

03/05/2019 21:39

CAZ 205276 DS THOMPSON

Susp a fost arestat și interogat în legătură cu infracțiunea principală de OMOR.

Poz disc: D0876578783H interogat și arestat. Probă incriminatorie: JPH/1

Susp, Alan Lewis, a declarat că VIM1 a fost hărțuită și s-a plâns de un hărțuitor. Nu își amintește numele, dar spune că VIM1 îl cunoștea, însă nu era prieten. Își amintește că VIM1 a raportat hărțuirea la sec de pol Muswell Hill.

======

ACTUALIZARE A SUPERVIZORULUI de la EAM
Acțiunile OR văzute și notate. Trebuie contactat UPC de la Muswell Hill – cercetări cu privire la orice posibile acuzații de hărțuire formulate de VIM1.

O bătaie puternică în ușă o scoate pe Henley din gândurile ei. Este surprinsă să îl vadă pe doctorul Mark Ryan la ușă.

— Eram în zonă și m-am gândit să văd ce mai faci, spune acesta.

— Erai în zonă?

Henley îl privește lung pe Mark.

— Bine, nu eram doar în zonă. Stephen m-a sunat.

Henley își dă ochii peste cap.

— Nu fi așa. Am adus mâncare. De la restaurantul despre care mi-ai spus.

Henley se uită la pungile de hârtie maro cu sigla familiară a restaurantului caraibian de pe strada principală Deptford.

— Asta este mâncare pentru conștiința vinovată.

— Bineînțeles că este.

— Ai luat banane prăjite?

— Două porții și punch-ul Guinness.

— Deci, ți-a spus despre livrarea la mine acasă?

Henley ia pungile de la Mark.

— Motivul pentru care sunt aici, și nu am mințit că sunt în zonă. Am ținut un curs la universitate. Ți-am lăsat mesaje.

— A fost o nebunie. Ar fi trebuit să te sun eu înapoi.

— Ce mai face Rob?

— Este în culmea fericirii. La părinții lui, răspunde Henley, deschizând cutiile. Nimănui nu îi pasă că sunt supărată. Sunt

prea ocupați să îl aplaude pe Rob pentru că a făcut ceea ce trebuie. Henley se gândește la Emma în timp ce ia o felie de banană și o bagă în gură. Emma ar mânca banane toată ziua dacă aș lăsa-o. De fapt, pur și simplu adoră mâncarea. Dumnezeu știe ce o pune mama lui Rob să mănânce. Nu ar trebui să îl învinovățesc că a dus-o într-un loc sigur. Știu că am procedat greșit, dar este copilul meu.

— Cu toții facem ceea ce ni se pare corect la momentul respectiv. Nimeni nu te poate învinovăți că ești supărată.

— Dar el a luat alegerea din mâinile mele, Mark. Mi-e dor de copilul meu. Dacă aș merge acasă și i-aș citi Omida foarte flămândă pentru a mia oară, atunci ar merita, dar nu se întâmplă așa.

— Ești prea dură cu tine însăți. Nu poți controla totul.

— Nu pot controla oamenii nebuni, care aruncă capete tăiate la ușa mea sau care taie fete tinere în bucăți și le aruncă în parc ca pe niște gunoaie sau chiar un judecător delirant, care eliberează un violator și un răpitor pe străzi, dar eu ar trebui să pot controla ce se întâmplă în casa mea. La ce sunt bună, dacă nu pot face nici măcar asta?

— Ai fi preferat să fi fost tu cea care să îi spună lui Rob să plece, și nu invers?

— Nu mă psihanaliza, Mark.

Mark își ridică mâinile în semn de capitulare.

— Scuze, scuze. Din obișnuință. Sunt aici în calitate de prieten. Nimic altceva. Deci, ancheta?

— Care dintre ele? Olivier pe fugă sau imitatorul nostru?

— Imitatorul.

Mark pune furculița jos și își ia băutura.

Henley dă din cap.

— Credem că a ucis pe cineva în luna mai.

— A existat un caz în Statele Unite, acum vreo zece ani. Doi criminali în serie din Arizona, care se aflau în competiție unul cu celălalt. Trebuie să fi ucis vreo douăsprezece persoane.

— Crezi că Olivier și imitatorul sunt în competiție unul cu celălalt?

— Este o teorie. Trebuie să existe o explicație pentru faptul că imitatorul folosește exact metoda lui Olivier de a-și ucide victimele…

— Nu exact la fel. El induce mai întâi o formă de paralizie, așa că presupunem că ele pot vedea ce li se face.

Henley disecă puiul din farfurie fără să gândească.

— Dar, dacă lași asta deoparte, modul de operare este exact același. Amândoi taie cadavrele și le aruncă.

— Olivier nu a păstrat trofee, dar imitatorul meu le păstrează.

— Al meu?

Henley ignoră privirea din ochii lui Mark.

— Nu citi prea multe în asta. Vreau doar să spun că este cazul meu. Ideea este că imitatorul acesta a luat ochii lui Zoe, limba lui Kennedy și urechile lui Delaney.

— Și ești sigură că le păstrează?, întrebă Mark.

— Ce altceva are de gând să facă cu ele? Tu ești expertul.

— Nu cred că detectiv sergent Stanford ar fi de acord cu tine, dar vrei să știi de ce un criminal ar păstra trofee?

Henley dă din cap în timp ce își soarbe punch-ul Guinness.

— Natura umană. Oamenilor le place să păstreze amintiri de la marile momente din viața lor. Odată ce imitatorul tău scapă de cadavru, ce dovadă mai are cu reușita lui? Ce modalitate mai bună pentru imitatorul tău de a-l impresiona pe Olivier și de a-i spune: „Uită-te la mine. Uite ce am făcut pentru tine”. Olivier nu avea nevoie de niciun trofeu. Planul lui cu cei șase atacatori era simplu. „M-ați violat și m-ați ridiculizat. Vă voi ucide”.

— Cum rămâne cu Elliot Cheung? El nu l-a atacat pe Olivier și nu l-a jignit în niciun fel. Nu există nicio dovadă că drumurile lor s-au intersectat înainte de uciderea lui Cheung.

— Recunosc, mă lupt cu motivația pentru uciderea lui Cheung, dar îți amintești ce am spus zilele trecute? Imitatorii vor atenție, dar trebuie să existe ceva la Olivier cu care imitatorul s-a conectat și vrea să îi facă pe plac lui Olivier.

Henley se gândește din nou la cuvântul „impresiona”.

— Nu. Își scutură gândul din cap. Olivier nu ar fi impresionat. L-ar enerva. De fapt, a fost nervos când i-am spus despre imitator. Nu ar vrea să împartă lumina reflectoarelor. L-ai numit narcisist, îți amintești?

— Da, așa este. Este un narcisist. Mark își șterge mâinile cu un șervețel înainte de a scoate un dosar de plastic transparent din rucsac. Am lucrat la profilul imitatorului. Bănuiesc că există un istoric de probleme de sănătate mintală, care se poate manifesta ca urmare a faptului că el însuși a fost victimă.

— O victimă a ce?

— Violență sexuală. Ca și Olivier.

— Dar imitatorul nostru ar trebui să știe că Olivier a fost violat, dacă are legătură cu asta.

— Cred că este cel mai probabil. Am ajuns la concluzia că imitatorul vostru este un bărbat alb, cu vârsta cuprinsă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Singur, incapabil să formeze legături sociale, dar inteligent și capabil să se orienteze în lumea muncii, fără să atragă atenția asupra sa. Imitatorul tău este motivat de ceva ce i-au făcut cele trei, pardon, patru victime.

— De aceea a luat trofee?, întreabă Henley.

— Aș spune cu siguranță că îndepărtarea ochilor, urechilor și limbii și păstrarea lor ar fi o recompensă pentru imitatorul tău și este, de asemenea, actul final de degradare, spune Mark. Este inteligent, organizat și capabil să funcționeze. De asemenea, am făcut mai multe cercetări despre simboluri. Marca lui Olivier.

— Semiluna și crucea dublă? Presupun că are sens ca imitatorul să le adopte, dacă încearcă să îl impresioneze pe Olivier.

— Dar este mai mult de atât. Este vorba de dualitate. Semiluna este luna. Poate fi luminoasă sau întunecată și misterioasă. Viață și moarte.

— Și crucea dublă?

— Nu o cruce, ci un pumnal dublu. Înseamnă literalmente trădare și răzbunare.

— Chiar crezi că Olivier s-a gândit atât de mult la asta?

— Cine știe. Mark ridică din umeri. Din câte știu eu, ar putea, pur și simplu, să îi placă, dar pentru imitatorul tău, este modul lui de a spune: „Eu sunt tu și tu ești eu”.

— Am șapte jurați care sunt încă în viață, spune Henley. Imitatorul nostru nu poate avea probleme cu toți?

— Dacă mă întrebi pe mine, nu ar conta dacă o singură persoană sau toate cele douăsprezece l-au jignit pe imitatorul vostru, într-un fel sau altul. El i-a identificat ca fiind un colectiv. Toți jurații sunt în pericol până când va fi prins.

Capitolul 63

— L-am prins, strigă Ramouter, accentul său din Yorkshire ieșind la iveală mai puternic ca niciodată. Șefa, l-am prins pe nenorocitul acela mic. Este aici. Este chiar acolo cu ea.

Henley aleargă spre biroul lui Ramouter.

— Uite, spune Ramouter în timp ce derulează filmarea.

Un val de tristețe o copleșește în timp ce o vede pe Zoe Darego coborând din autobuzul 136. Aceasta a făcut o scurtă pauză și s-a uitat în geanta ei, înainte de a se îndrepta spre trecerea de pietoni. Un bărbat a apărut lângă Zoe. Henley nu îi putea vedea fața, ci numai spatele. Bărbatul a tras-o pe Zoe de-o parte. Henley a văzut buzele lui Zoe mișcându-se, dar nu avea nicio idee ce spunea. După șapte secunde, bărbatul a apucat-o pe Zoe de braț și a tras-o după colț, chiar în momentul în care un bărbat și o femeie au trecut pe lângă ei. Henley a privit, cu furie, cum cuplul a arătat pur și simplu cu degetul spre Zoe, apoi s-a întors și a continuat să meargă.

— Nu îți face griji. Îl vei vedea, spune Ramouter cu blândețe.

Camera a schimbat unghiurile de filmare. Și iată-l chiar acolo. Henley a privit imaginile cu Chance Blaine împingând-o pe Zoe într-un copac, cu fața contorsionată de furie. Ultimul lucru surprins de camerele de supraveghere a fost Zoe lovindu-l în față, înainte de a fugi din peisaj, lăsându-l pe Blaine la pământ.

Henley și-a parcat mașina pe Burnt Ash Hill. O mașină de poliție inscripționată a oprit lângă ea, chiar în spatele unui BMW Seria 1 albastru închis, cu sigla agenției imobiliare pe portiera din partea pasagerului. Luminile erau aprinse la 87. Vizitarea casei trebuia să se termine în cincisprezece minute.

Henley a verificat dacă avea cătușele la ea. Capul a început să îi pulseze. Ultima dată când a încercat să aresteze pe cineva, a sfârșit pe spate, ducându-și mâinile la abdomen, încercând să oprească sângerarea.

— Transmite-i ofițerului Downing să meargă prin spate, spune Henley. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Blaine să fugă.

Ramouter își scoate stația radio în timp ce Henley apasă pe sonerie. Deschide fanta cutiei poștale. Nu vede nimic, dar aude voci. Henley bate în ușă în timp ce ofițerul Downing și partenerul său, ofițerul Raleigh, aleargă în spate.

Henley îl aude pe Blaine spunând:

— Ar putea fi un semn din partea universului. Deja primiți vizitatori.

Ușa se deschide și zâmbetul de pe fața lui Blaine dispare. Se întoarce și se uită la clienții săi.

— Chance Blaine, sunteți arestat pentru…

Henley nu apucă să termine. Blaine se întoarce și fuge pe coridor. Ramouter trece pe lângă Henley și aleargă după el. Femeia țipă când iubitul ei o trage de-o parte.

— Fuge! Henley urlă în stația ei. Spre spate!

Ramouter o aude pe Henley strigând în timp ce el îl urmărește pe Blaine. Blaine dărâmă o plantă înaltă în timp ce aleargă. Ghiveciul de ceramică turcoaz se sparge în două și pe podea se împrăștie grămezi de pământ. Ramouter derapează și se prinde de perete în timp ce încearcă să se agațe de marginea gecii lui Blaine. Materialul ieftin alunecă printre degetele lui Ramouter în timp ce Blaine împinge ușa bucătăriei.

— Rahat, spune Ramouter când ușa bucătăriei i se trântește în față și panourile de sticlă mată crapă.

Blaine se află de cealaltă parte a insulei din bucătărie. Este cu spatele la Ramouter și scotocește frenetic prin sertare.

— Blaine. Oprește-te! strigă Ramouter în timp ce Blaine se întoarce, ținând în mână un cuțit mare. Lasă cuțitul jos. Nu vrei să faci vreo prostie.

Ramouter se mișcă cu prudență în jurul insulei. Zărește o sclipire de ezitare în ochii lui Blaine și se năpustește. Blaine strigă și cade pe spate. Ramouter dă la o parte cuțitul, care cade din mâna lui Blaine. Se dă la o parte, privește cum Blaine se ridică din greu și împinge ușa din spate. Dar Blaine nu avea unde să fugă, având în vedere că ofițerii Downing și Raleigh îl așteptau deja.

Capitolul 64

— Nu mă simt confortabil. Mă doare, spune Blaine în timp ce își ridică paharul cu apă.

— Asta este. Henley își introduce datele în calculator. Care este numărul legitimației tale, detectiv Ramouter?

Ramouter își pornește laptopul.

— 2873PY.

— Mulțumesc. Henley face o pauză când ajunge la căsuța pentru detaliile avocatului. Domnule Blaine, am să vă întreb din nou. Sunteți sigur că nu doriți un avocat?

— De foarte mare ajutor mi-a fost și ultima dată.

Blaine strânge paharul de plastic gol și îl aruncă pe podea. Avea privirea unui copil răsfățat care credea că a fost înșelat.

Henley simte cum Blaine se holbează la ea în timp ce termină partea administrativă a interogatoriului și apoi apasă pe înregistrare.

— Aveți probleme de sănătate mintală, domnule Blaine?, întreabă Henley după ce parcurge prezentările și avertismentele standard.

— Poftim?

— Probleme de sănătate mintală, spune Henley încet, încercând să își stăpânească temperamentul. Depresie? Psihoză? Luați medicamente?

— Nu. Nu iau nimic.

— Și înțelegeți exact ce înseamnă avertismentul?

— Glumiți, nu-i așa? Sunt... am fost avocat penal. Am dreptul de a păstra tăcerea. Dacă aleg să vorbesc, tot ceea ce spun poate fi folosit ca probă împotriva mea. Dacă nu vorbesc acum și această chestiune ajunge la proces, ceea ce nu se va întâmpla, și dau o declarație în instanță, juriul ar putea presupune că am inventat totul.

— Ați fost arestat pentru uciderea lui Uzomamaka Darego și Daniel Kennedy.

Blaine privește la camera din colț și clatină din cap.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta. Nici măcar nu îi cunosc.

— Ei bine, acum. Asta nu este adevărat, nu-i așa?, spune Henley.

— Zoe Darego a depus mărturie împotriva dumneavoastră, ceea ce a dus la o condamnare pentru pervertirea cursului justiției, spune Ramouter.

— Asta nu înseamnă că o cunoșteam, și s-a întâmplat cu ani în urmă.

— Zoe Darego a fost dată dispărută vineri, șase septembrie, iar cadavrul ei a fost găsit marțea trecută, continuă Ramouter.

— V-am spus deja că eram cu iubita mea, Lorelei, în acea noapte, spune Blaine.

— Lorelei a confirmat că nu ați fost niciodată iubiți și că nu ați fost împreună în noaptea respectivă. Vocea lui Henley este directă și reținută, dar ea fierbe. Oare Blaine îi făcuse rău lui Zoe?

Blaine deschide gura și o închide din nou. După câteva secunde, spune:

— Probabil că a făcut o greșeală cu datele.

— Nu este nicio greșeală, Blaine. Alibiul tău este un nonsens, spune Henley. Cu două săptămâni înainte ca Zoe să dispară ai fost văzut cu ea pe strada principală Lewisham, vizavi de locul ei de muncă.

— Asta este o minciună. Nu am mai văzut-o din acea ultimă zi la tribunal. Poate că am fost pe strada principală Lewisham, dar nu am fost în apropierea spitalului.

— Detectiv ofițer stagiar Ramouter.

Henley bate pe marginea laptopului.

— Aceasta este o înregistrare făcută pe strada principală Lewisham, vizavi de spital. Ramouter apasă play. Aceasta este Zoe Darego. Te poți identifica pe imaginile de pe camerele de supraveghere?

Blaine se lasă pe spate și își încrucișează brațele.

— Nu se vede decât spatele acelui bărbat. Ar putea fi oricine.

— Continuă să te uiți.

Privirea lui Henley rămâne fixată pe Blaine.

Fața lui Blaine se albește când Ramouter pune pe pauză filmarea și apare fața bărbatului.

— Te mai întreb o dată, spune Henley, cu vocea dură. Te poți identifica pe această înregistrare?

Telefonul lui Henley începe să vibreze. Îl scoate din geacă și vede că are un mesaj de la Ezra. Deschide mesajul și își îndreaptă spatele.

OLIVIER!!! *Prostia de adresă IP era ascunsă în spatele unui VPN, de aceea a durat atât de mult să o găsesc. PO s-a logat la Persoane Dispărute miercuri la ora 13.38 prin intermediul adresei IP. 76.174 2.5. ISP: Athena Media. Titularul contului: Chance Blaine.*

— Tu ești cel din filmare, hărțuind-o pe Zoe Darego. Henley îi pasează telefonul lui Ramouter, care, spre cinstea lui, nu tresare pe măsură ce citește mesajul. Ce i-ai spus ca să o faci să te pălmuiască?

— Nu este ceea ce pare.

— Oh, nu este? De ce nu îmi spui cum pare?

— Nu ai înțelege.

— De ce nu ne faci să înțelegem?, întreabă Henley. Ce i-ai spus lui Zoe?

— Nu a fost nimic. Blaine își lasă privirea în jos. A fost o coincidență, asta-i tot. Habar nu aveam că lucra la spital.

— Deci, nu o așteptai?

— Bineînțeles că nu, eram doar în trecere.

— Chiar dacă pe camerele de supraveghere se vede clar cum mașina ta oprește și parchează după colț pe Lewisham Park Road, cu douăzeci de minute înainte de sosirea autobuzului lui Zoe.

— Aveam o vizionare, spune Blaine rapid. Tipul căruia trebuia să îi arăt apartamentul nu a venit.

— Sigur, spune Ramouter. Deci, vei putea să ne arăți confirmarea acelei vizionări în jurnalul de la birou? Același jurnal de birou pe care am cerut să ni-l trimiți, dar nu ai făcut-o?

— Nu… nu a fost programată. Tipul a intrat și a întrebat despre apartament. Eram liber, așa că m-am oferit să i-l arăt.

— Deci, nu stăteai în mașină așteptând-o pe Zoe să apară?, întreabă Ramouter.

— Nu. Blaine se așază mai drept pe scaun. Așa cum am spus, a fost o coincidență. Mă întorceam la mașină și am văzut-o… pe Zoe. Am recunoscut-o și am vrut doar să vorbesc cu ea. Am vrut o încheiere.

— Încheiere? Henley nu se obosește să își mascheze neîncrederea. Ai vrut încheiere?

— Am fost la închisoare din cauza a ceea ce a făcut ea. Am vrut să o întreb de ce l-a mințit pe judecător în legătură cu mine. Nu am urmărit-o niciodată în ziua aceea. A fost o pură coincidență că eram pe aceeași stradă în acea zi și am vrut să îi spun că am trecut peste. Că nu mai aveam resentimente.

— Atunci de ce te-a pălmuit?, întreabă Henley.

Blaine clatină din cap ca și cum ar fi cu adevărat perplex.

— Sincer, habar nu am, spune el.

— Bine, îți voi pune o altă întrebare. Henley se apleacă înainte în mod conspirativ. Hai să vorbim despre Peter Olivier.

— Ce anume despre el? Știi deja că l-am vizitat la Belmarsh.

— Ți-ai schimbat numele în Chance Blaine după ce închisoarea ți-a blocat vizitele la Olivier.

— Nu este adevărat. Mi-am schimbat numele pentru că am vrut un nou început.

— Ți-ai schimbat numele pentru că erai disperat să îl vezi pe Olivier.

— El mi-a cerut să îl vizitez. Vocea lui Blaine se intensifică de panică. Nu știu cum m-a găsit, dar mi-a trimis un ordin de vizită. Nu am vrut să am nimic de-a face cu el.

— Oh, te rog. Nu suntem proști, spune Henley în timp ce Ramouter scoate mai multe foi de hârtie.

— Aceasta este o listă cu toate vizitele pe care le-ai făcut, pentru a-l vedea pe Olivier, spune Ramouter. Diminețile de joi și după-amiezile de duminică. Nu ai ratat nicio vizită.

— Asta îmi amintește de altceva, spune Henley. Chance Blaine, te arestez, de asemenea, pentru fraudă prin fals în declarații. Ai furnizat informații frauduloase la închisoarea Belmarsh – un pașaport și un permis de conducere false – pentru a trece de verificarea de securitate.

— Nu puteți face asta. Nu am făcut nimic greșit, spune Blaine cu tristețe.

— Olivier ți-a spus cum să tranșezi un cadavru, nu-i așa?, întreabă Henley.

— Despre ce vorbești? Nu.

— La două zile după ce ai văzut-o pe Zoe, l-ai vizitat pe Olivier și i-ai povestit despre planul tău de a-i duce la îndeplinire munca.

— Nu.

— Aveai un plan pentru a te răzbuna pe Zoe și pe ceilalți pentru că te-au băgat în închisoare.

— Chiar că te întinzi.

— Olivier ți-a spus despre planul său de a evada.

— Nu aveam nicio idee că avea de gând să o facă.

— Știai foarte bine, de aceea nu ai făcut ce trebuia și nu ai sunat la poliție când Olivier a apărut la tine acasă miercuri după-amiază și ți-a folosit calculatorul pentru a intra pe site-ul Persoanelor Dispărute.

— Avem ofițeri care efectuează o percheziție în baza articolului 18 la apartamentul tău chiar acum, spune Ramouter.

— Olivier nu a fost niciodată în apartamentul meu, spune Blaine.

— Avem un martor ocular, care a văzut un bărbat potrivindu-se descrierii lui Olivier părăsind clădirea ta la ora 15.17. La aproape nouăzeci de minute după ce s-a conectat la site-ul Persoanelor Dispărute.

Blaine nu răspunde. Singurul sunet provine de la piciorul său, care lovește agitat piciorul mesei.

— Nu a fost niciodată la apartamentul meu, spune în cele din urmă Blaine. Nici măcar nu am fost acasă miercuri după-amiază. Eram la…

— Lasă-mă să ghicesc, spune Henley. Erai la o vizionare.

— Aveam o întâlnire.

— Mințiți, domnule Blaine. Din momentul în care am apăsat pe înregistrare, m-ați mințit pe mine și pe detectiv ofițer stagiar, Ramouter. De fapt, ați mințit din ziua în care v-am cunoscut. Ne-ați mințit în legătură cu faptul că ați cunoscut una dintre victime.

— Nu am omorât pe nimeni, spune Blaine, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

Henley îi face semn lui Ramouter să preia conducerea în timp ce Blaine se lasă pe spate în scaun și se îmbrățișează.

— Proba SR/1. Un telefon mobil Samsung Galaxy, spune Ramouter, împingând spre Blaine punga de probe, care conținea telefonul. Puteți confirma că acest telefon vă aparține?

Blaine ridică punga și dă din cap afirmativ.

— Trebuie să vorbiți, îi spune Ramouter cu blândețe, ca și cum ar convinge un copil mic să iasă de sub pat.

— Acesta este telefonul meu, spune Blaine.

— Aceasta este proba SR/2. O cartelă SIM, care v-a fost scoasă din portofel. Această cartelă SIM vă aparține?

— Da, șoptește Blaine.

— Ați folosit această cartelă pentru a trimite mesaje text și a efectua apeluri telefonice către Peter Olivier?

Fața lui Blaine încremenește.

— Nu… Nu… Nu… Nu mai fac asta, spune în cele din urmă Blaine. Vreau un avocat. Nu mai spun niciun cuvânt până nu vorbesc cu un avocat.

Capitolul 65

— Nu va fi de ajuns, așa-i?, întreabă Ramouter după ce Henley l-a trimis pe Blaine înapoi în celulă.

— Nu pot vedea Procuratura autorizând o acuzație de crimă pe baza a ceea ce avem, recunoaște ea. Dar avem suficiente dovezi, pentru ca el să fie acuzat de complicitate și adăpostirea unui infractor.

— Ceva nu are sens, spune Ramouter.

Se îndreaptă spre ieșirea din secția de poliție.

— Ce anume?

— De ce sunt Blaine și Olivier încă aici? Ce rost are să mai stea pe aici? Eu aș fi fugit de mult timp.

Telefonul lui Henley sună la sosirea unui e-mail.

— Doamne, non-stop mi-a sunat astăzi, spune ea în timp ce derulează mesajul.

— Ceva important?

— Nu…

Henley se oprește din mers și recitește e-mailul de la ofițerul Harris de la Unitatea de Siguranță Comunitară din Muswell Hill.

Joi, 17 septembrie 2019 la ora 16:24

Re: URGENT: Ancheta lui Carole Lewis
De la: Tony Harris, Poliția metropolitană
Către: Anjelica Henley, Poliția metropolitană

DI Henley,

Îmi cer scuze pentru întârziere. Ofițerul Morris 875YK este momentan în concediu, dar am vorbit cu el și mi-a confirmat că doamna Carole Lewis a venit la secție și a raportat patru incidente de hărțuire în perioada februarie-aprilie 2019 (SIRI nr.: 87456624/19). Nu pot găsi o copie a avertismentului de hărțuire în sistem, dar l-am rugat pe ofițerul Morris să vă transmită cât mai curând posibil o copie a avertismentului de hărțuire, care a fost emis pentru Alessandro Naylor, data nașterii 17.06.83.

Cu stimă

Ofițer Tony Harris

Capitolul 66

Henley și Ramouter s-au întors direct la UCS. Lui Henley i se învârtea capul de la ultimele progrese.

— Există ceva în raportul SIRI, care să arate că s-au interesat măcar de juratul nostru, Alessandro Naylor, ca posibilă direcție de anchetă?, întreabă Ramouter, oferindu-i lui Henley o ceașcă de ceai.

— Nu există nimic, din câte văd eu, răspunde Henley. Nu au făcut nicio încercare de a intra în contact cu el. Este ca și cum detectiv sergent Lancaster nu s-a obosit să se uite la alte posibilități odată ce a pus ochii pe soț.

Ramouter își freacă ochii.

— Este ridicol și incompetent. Ar fi trebuit să vorbească cu el. Carole Lewis a făcut patru sesizări de hărțuire la poliție, iar ei au luat-o suficient de în serios încât să îi dea lui Naylor un avertisment de hărțuire, spune Henley.

Își verifică ceasul. Ora 18.00. Sperase că va putea pleca la timp să o vadă pe Emma, dar asta nu avea să se întâmple acum.

— Cum rămâne cu ofițerul Morris?

— Este într-o zi liberă, dar nu contează.

Henley parcurge raportul până ajunge la acuzațiile de hărțuire. Carole Lewis vizitase secția de poliție de trei ori, prima dată pe 18 februarie 2019. Ea a raportat că l-a văzut pe Naylor stând în fața casei ei, în două ocazii diferite. Aproape o lună mai târziu, s-a întors și s-a întâlnit cu ofițerul Morris. Potrivit înregistrării sale, Naylor a fost văzut din nou în fața casei ei și i-a trimis mesaje text.

La 4 aprilie 2019, ofițerul Morris l-a sunat pe Naylor și i-a lăsat un mesaj în care îi spunea că există o acuzație de hărțuire împotriva sa. Naylor nu a revenit cu un telefon. Șase zile mai târziu, ofițerul Morris i-a trimis lui Naylor, prin poștă, un avertisment de hărțuire. Din câte a aflat Henley, Naylor nu a răspuns, nu că ar fi fost obligat să răspundă, și nu au existat alte rapoarte de hărțuire. O lună mai târziu, Carole Lewis era moartă.

— Să mergem, spune Henley, ridicându-se în picioare.

— Unde?

Ramouter își îmbrăcase deja geaca.

— Să îi facem o vizită lui Alessandro Naylor.

•

— A mai fost ucis cineva?, întreabă Alessandro în timp ce ia ceainicul și toarnă apă clocotită într-o ceașcă. Sam, ofițerul care mă supraveghează, nu mi-a spus nimic în această dimineață. În vocea lui există un sentiment de panică și cafeaua fierbinte se varsă din ceașcă în timp ce mâna îi tremură ușor.

— Nu. Nu este nimic de genul acesta, spune Henley. Am vrut să vorbim cu dumneavoastră despre Carole Lewis și despre avertismentul de hărțuire pe care l-ați primit în aprilie.

— Un avertisment de hărțuire. Ce avertisment de hărțuire? Alessandro se așază pe spate cu o privire întrebătoare. Eu? Să o hărțuiesc pe Carole? Nah, ați făcut o greșeală.

— Carole a raportat la poliție că ați fost văzut în fața casei ei și că i-ați trimis mesaje. V-am întrebat dacă ați avut orice contact cu vreunul dintre jurați și ați spus că nu. Știați exact ce se întâmplă, pericolul în care vă aflați și m-ați mințit în față.

Obrajii lui Alessandro se înroșesc.

— Pur și simplu nu am crezut că era important. M-am întâlnit cu ea la întâmplare, când am ieșit cu un prieten să bem, la un bar din Chalk Farm. A fost cu mult timp în urmă. Era cam cochetă, dar așa era și când am cunoscut-o în timpul serviciului de jurat. A flirtat cu toată lumea. A insistat să facem schimb de numere. Am făcut-o doar ca să scap de ea.

— Aveați o relație?, întreabă Henley.

— Doamne, nu. Uitați, sincer să fiu…

— Oh, acum sunteți sincer.

— Mi-a fost puțin milă de ea. Părea singură.

— Nu vreau să fiu amuzantă, dar nu mi se pare că sunteți genul care să simpatizeze cu ea.

— Sunteți cam directă, nu-i așa, spune Alessandro în timp ce se așază la masa din bucătărie. Bine. Am întâlnit-o în bar, am băut ceva și asta a fost tot.

— Ați fost vreodată la ea acasă?, întreabă Henley.

Alessandro scutură din cap, hotărât.

— Niciodată. Știam că locuiește în Muswell Hill, dar în niciun caz nu aveam de gând să mă târăsc până acolo doar pentru o tăvăleală.

Henley nu râde.

— Îmi pare rău, dar nu. Nu m-am dus niciodată la ea acasă. Am întâlnit-o o dată și asta a fost tot.

— Dar ce este atunci cu mesajele și apelurile?

— Mi-a scris și i-am răspuns de câteva ori, dar când mi-a spus că ea și soțul ei erau pasionați de sex în spații publice… Alessandro se întoarce spre Ramouter. V-ați putea imagina să vă împărtășiți soția cu jumătate din nordul Londrei? Nu, mulțumesc.

— Avertismentul de hărțuire, spune Henley. A spus că ați hărțuit-o. Ați apărut la ea acasă, ați sunat-o…

— Nu este adevărat. Ea m-a sunat și mi-a trimis mesaje. I-am spus că nu mă interesează nimic mai mult decât o simplă prietenie. Vreau să spun că este – sau a fost – o femeie căsătorită. Mai mare bătaie de cap decât merită. Și scrisoarea aceea. Avertismentul de hărțuire. Nu l-am primit niciodată. Poliția nu a vorbit niciodată cu mine despre asta, nu am fost niciodată interogat sau arestat. Nu m-a mai contactat niciodată și nu am mai deranjat-o.

— Deci, când a fost ultima dată când ați văzut-o sau ați vorbit cu ea?

Alessandro oftează și ia o înghițitură de cafea.

— Undeva în martie. Atunci a fost ultima dată când am vorbit cu ea. Următoarea dată când am auzit de ea, a fost când ați apărut voi la ușa mea.

— În timpul în care ați vorbit cu ea, l-a menționat vreodată pe Joseph McGrath? Își spune Chance Blaine acum?

Alessandro clatină din cap.

— Și-a exprimat vreo îngrijorare pentru siguranța ei?, întreabă Henley.

— A tot vorbit întruna despre soțul ei. A spus că se gândește să îl părăsească. Îmi amintesc că am întrebat-o dacă i-a făcut vreodată rău, dar nu i-a plăcut această întrebare.

— De ce ați întrebat-o acest lucru?

Alessandro ridică din umeri.

— Obișnuința. Am surori și o verișoară mai mică, care a stat în fața mea cu un ochi vânăt și mi-a jurat solemn că prietenul ei nu

a atins-o. Ce pot să spun? Sunt prea protector. Sunt sigur că ați văzut asta în meseria voastră.

— Am văzut multe în meseria asta, spune Henley în timp ce își ia geanta și o pune pe genunchi. Am văzut bărbați, care au stat în fața mea și au jurat pe viața copiilor lor că nu și-au strangulat soția până la moarte.

— Nu am omorât-o eu, spune Alessandro.

— Așa spuneți, dar voi avea nevoie de ADN-ul dumneavoastră pentru a confirma sau infirma acest lucru. Henley scoate o pungă de probe goală și două tuburi de plastic, care conțineau fiecare un tampon de bumbac. Henley sare înapoi când Alessandro își răstoarnă cafeaua.

— Rahat, spune Alessandro în timp ce se ridică și ia un burete de la chiuvetă. Bine, bine, s-a întâmplat o singură dată, spune el în timp ce șterge mizeria.

— Acum cinci minute ați spus că a fost doar o băutură, spune Ramouter.

— M-am culcat cu ea o dată, răspunde Alessandro în timp ce aruncă buretele în chiuvetă. Are o expresie dureroasă pe față când realizează că este încolțit. Îmi pare rău, dar jur pe cuvânt. Am făcut sex în spatele dubei mele și asta a fost tot.

— În dubă?, întreabă Ramouter.

Alessandro dă din cap.

— Nu am mai văzut-o niciodată.

— Așa spuneți. Henley își trage o mănușă de latex. Dar tot voi avea nevoie de o mostră. O putem face aici sau la secție. Depinde de dumneavoastră.

Alessandro îi privește cu înfrângere pe Ramouter și Henley, iar apoi deschide gura pentru prelevare.

Ramouter și Henley se îndreaptă spre mașină prin ploaia măruntă.

— Minte, spune Henley.

— În legătură cu ce? Faptul că se vedea cu ea, că aveau o relație?

— Soțul lui Carole a spus că ea primea tot timpul telefoane și mesaje de la unul dintre jurați. Credea că se culcau împreună.

— Bine, să presupunem că Alessandro Naylor a mințit în legătură cu faptul că avea o relație cu Carole Lewis. Asta nu înseamnă că este implicat în uciderea ei, iar dacă a fost, cum rămâne cu celelalte victime? Zoe, Daniel și Sean ar fi încă în

viață, dacă ar fi vorba doar de un hărțuitor gelos, care a ucis obiectul afecțiunii sale. Mai este și momentul. Lewis a fost ucisă acum patru luni. Este posibil ca uciderea lui Lewis să nu aibă legătură cu celelalte.

Henley rămâne tăcută, meditând la cele spuse de Ramouter.

— Urăsc să spun asta, continuă el, dar toate drumurile duc la Chance Blaine.

— Știu, spune Henley cu frustrare. Dar avem nevoie de ceva mai concret pentru a-i atribui crimele.

Capitolul 67

Olivier s-a dat pe spate și a lăsat soarele să îi încălzească fața. Se afla la mai puțin de 800 de metri de UCS și era înconjurat de turiști, care fotografiau tot ce mișca. Și-a scos telefonul mobil și și-a făcut o poză. În lista lui de contacte erau salvate doar trei numere. A început să se îndepărteze de mulțimea ieșită la prânz, în timp ce îi trimitea fotografia defectivei Henley; apoi a apăsat butonul de apelare. Henley a răspuns la al patrulea apel.

— Unde ești?, întreabă Henley. Nu mi-am dat seama din fotografie.

Olivier păstrează tăcerea, ascultând zgomotul de fond din telefon. Auzea sunetul de avertizare al unei dube dând cu spatele.

— Olivier. Ești încă acolo?

— Nici măcar nu m-ai salutat.

— Ce vrei?

— Am vrut să văd ce faci.

— Ai putea să te predai la o secție de poliție locală. Ar fi un mod drăguț de a ne întâlni.

— Amândoi știm că asta nu se va întâmpla. Te-am urmărit zilele trecute, spune el. Apoi zâmbește când aude respirația tăioasă a lui Henley. Conferința de presă.

— Ce vrei?, întreabă ea din nou.

— Mi-a făcut plăcere să îl văd pe Pellacia după atâta timp. Am văzut cât de mult l-a emoționat faptul că stătea atât de aproape de tine. Ce făcea? Te atingea pe sub masă?

— Nu am timp pentru jocurile tale, Olivier.

— În caz că nu ai observat, nu eu sunt cel care se joacă. Imitatorul tău este cel care se plimbă și aruncă părți de cadavre, ca și cum ar fi stăpânul locului.

— De asta mai stai pe aici?, întreabă Henley. Vrei să îl găsești singur, nu-i așa?

— Să fim sinceri, inspectore, în ritmul în care avansezi, nu vei câștiga niciun premiu pentru muncă eficientă a poliției.

— Acesta este planul tău? Să îl găsești, să îl tai în bucăți și să îl împrăștii în fața ușii mele?

Olivier zâmbește. Îi plăcea să audă frustrarea și pasiunea din vocea lui Henley.

— Mă gândeam că am putea face schimb de informații?, întreabă Olivier. Tu mă ajuți pe mine. Eu te ajut pe tine. Un schimb.

Tăcere. Olivier nici măcar nu o aude pe Henley respirând.

— Probabil că te macină, să încerci să legi toate aceste detalii individuale, spune Olivier. Eu afară, iar domnul Blaine își plânge de milă în secția de poliție din Lewisham.

— Blaine a vorbit, spune Henley încet. Foarte mult. Despre faptul că tu și cu el lucrați împreună.

— Știu ce faci. Încerci să mă faci să mușc. Încerci să pui laolaltă toate acele mici piese de dovezi circumstanțiale ca într-un puzzle, dar amândoi știm că acele piese nu se potrivesc. Olivier râde auzind-o pe Henley cum strânge din dinți. Trebuie să fie un sentiment oribil, știind că sunt aici și că îl voi găsi înaintea ta.

— Asta nu se va întâmpla.

— Ba se va întâmpla – asta îți promit. Nu contează cât de mult te străduiești, inspectore, vei fi mereu cu doi pași în urma mea.

Capitolul 68

Henley nu a spus nimănui despre apelul telefonic. Tot ce o interesa acum era fiica ei. Se hotărâse să rişte mânia soacrei şi să o viziteze pe Emma. Henley nu avea nicio problemă cu tatăl lui Rob, întotdeauna s-au înţeles foarte bine, dar mama lui, Natasha, era tăioasă, pretenţioasă şi credea că fiul ei s-ar fi putut descurca mai bine.

Casa se afla peste drum de staţia de metrou Kensal Green şi un puhoi de oameni se îndrepta deja spre ieşire. Nu pentru prima dată, Henley îşi dorea ca tatăl lui Rob să îşi ţină promisiunea de a vinde casa la un preţ ridicol de mare şi de a se retrage la St. Lucia, cu soţia sa la pachet.

În timp ce aştepta la uşa din faţă, Henley se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să pună semnul ponosit al poliţiei metropolitane pe bordul maşinii. Orice lucru care să o enerveze pe Natasha ar fi o mică victorie, dar Henley era sigură că maşina de poliţie, parcată la două uşi mai jos, făcea o treabă destul de bună.

— Oh, spuse Natasha, deschizând uşa. Îşi strânge cardiganul gri, din caşmir, ca şi cum s-ar proteja de frontul rece, care era Henley. Nu te aşteptam. Este târziu.

— A fost o chestie de ultim moment.

Henley intră în casă. Natasha oftează şi îşi pune după ureche o şuviţă de păr negru vopsit.

— Nu este corect, să ştii, spune Natasha pe măsură ce merg pe hol.

Pereţii erau acoperiţi cu fotografii de familie. Henley a strâmbat din nas la mirosul de vopsea proaspătă. De când îl cunoştea Henley pe Rob, nu ştia că mama lui să lucreze. În schimb, a comandat renovare după renovare şi a rezervat croaziere, în timp ce tatăl lui Rob continua să lucreze ca partener la o firmă de avocatură.

— Ce nu este corect?, întreabă Henley.

Natasha se opreşte brusc.

— Chiar aşa? Ne-ai pus pe mine şi pe tatăl lui Robert în pericol. Se strecoară accentul jamaican pe care Natasha se

străduia atât de mult să îl țină la distanță în fiecare zi. Am o mașină de poliție în fața casei mele, de parcă eu aș fi infractorul. Știi cât de jenant este, Anjelica? Cha! Nu mă simt în siguranță în propria mea casă. Nu este corect ca tu să le faci asta fiului și nepoatei mele.

— Ce ai prefera? Să renunț la slujba mea, să devin o mamă casnică, să îmi petrec timpul făcând piure de morcovi și alegând dulapuri de bucătărie?

— Asta ar fi un lucru atât de rău? Sau poate că ai putea să faci situația asta – Natasha flutură o mână perfect manichiurată spre bucătărie, unde Rob și Emma se aflau în spatele ușii închise – permanentă.

Henley rezista, nu pentru prima dată, impulsului de a o plesni pe mama lui Rob. În schimb, a trecut pe lângă ea și a deschis ușa spre bucătărie.

Emma a sărit de pe scaun, vărsându-și bolul de paste cu pui pe podea.

— Bună, fetița mea. Ce faci trează atât de târziu?

Henley cade în genunchi și își trage fiica spre ea. Îi miroase părul și se oprește. Nu mai era la fel. Era obișnuită cu mirosul de nucă de cocos și jojoba. Acum Emma mirosea a vanilie și miere.

— I-ai schimbat șamponul?, îl întreabă Henley pe Rob, care este pe jos și strânge mâncarea.

— Mama l-a recomandat.

Apoi bagă mâna sub masă după o bucată rătăcită de pui.

— Am mai adus câteva lucruri ale Emmei. Inclusiv șamponul ei.

Henley acoperă fața Emmei cu sărutări.

— Oh, mi-a fost dor de tine, îngerul meu.

— Și mie mi-e dor de tine. Te iubesc.

Emma lipește un sărut umed pe fruntea lui Henley.

Henley simte cum i se frânge inima și ochii i se înlăcrimează în timp ce o sărută înapoi pe Emma.

— Unde este Luna?, întreabă Henley, uitându-se în jur.

— În seră, spune Natasha. Pornește ceainicul. Robert știe că sunt alergică. Sincer, nu știu de ce nu a putut să lase câinele la tine, dar am uitat că nu ești niciodată acasă.

Doar ignor-o, își spune Henley. Putea să suporte loviturile sarcastice ale Natashei, dacă asta însemna să petreacă timp prețios cu fiica ei.

Henley se ridică în picioare cu Emma în brațe.

— Mergem să o salutăm pe Luna?

— Da. O vreau pe Luna, răspunde Emma.

— Și eu la fel. Și apoi îți fac o baie și te spăl pe cap.

Luna a început să latre înainte ca Henley să pună mâna pe ușa cu geam dublu de la seră. Era mai bine primită de câine decât de Rob și de mama lui compulsivă.

— Trebuia să îmi spui că vii.

Rob stă în pragul ușii a ceea obișnuia să fie fostul lui dormitor.

— De ce? Ca să îmi spui că nu vei fi acasă?, răspunde Henley, mângâind părul Emmei, care doarme în poala ei.

— Nu aș fi făcut asta.

— Chiar nu poți să nu folosești porcăria aia pe care ți-a dat-o mama ta în părul Emmei. Îl usucă.

— Fii serioasă. Mama ar fi putut să îmi dea cel mai scump șampon de pe raft și tot nu ai fi fost fericită.

Rob intră în cameră și închide ușa. Henley îl privește cum se cuvine pentru prima dată de când intrase în casă. Știa că nu îi va fi ușor să se refugieze la părinții săi și să fie supus la obiceiurile manipulatoare și controlatoare ale mamei sale.

— L-au prins pe cel care a făcut-o? Rob se așază la celălalt capăt al patului. Știi tu. Cutia.

— Încă facem cercetări, dar există un suspect, răspunde Henley.

— Un suspect? L-ați arestat deja?

— Nu pot vorbi despre asta, Rob.

— Cum adică, nu poți vorbi despre asta? A fost casa noastră.

— BINE, BINE. Există cineva. Un suspect, dar este în spital. O vom aresta de îndată ce va fi în stare bună pentru a fi externată.

— O femeie? De ce ar face ceva atât de bolnav, încât să arunce un…

— Habar nu am. Le-ai spus părinților tăi de ce ai venit? Detaliile exacte.

— Glumești, nu-i așa? Mă îndoiesc că mama te-ar fi lăsat să intri pe ușa din față dacă ar fi știut, dar nu este proastă. Se uită la știri și știe că are legătură cu ancheta la care lucrezi.

— Mi-e dor de fiica mea, Rob.

Fața lui Rob cade.

— Și de mine? Ți-e… Ți-e dor de mine?

— Bineînțeles că da, minte Henley în timp ce o ridică ușor pe Emma din poala ei și o așază pe pat.

O sărută și are un sentiment de satisfacție, acum că Emma miroase a Emma.

— Mi-e dor de familia mea.

— Dar nu prea faci nimic ca să ne aduci înapoi. Anj, eu nu am mai locuit cu părinții mei de când aveam douăzeci și unu de ani. Nu este ușor pentru mine. Emma plânge după tine în fiecare seară.

— Rob, tu ești cel care mi-a dat un ultimatum. Slujba mea sau tu. Tu ești cel care era cât pe ce să o faci cu o... Henley se oprește când Emma se agită.

Se ridică, iese din dormitor și îi face semn lui Rob să o urmeze.

— Haide, spune Rob. Luna are nevoie de o plimbare.

— Nu vreau să fiu așa. Eu nu sunt așa. Nu sunt cicălitor. Niciodată nu am fost genul acela de cuplu, spune Rob, conștient că mama lui îi privește din spatele perdelelor de plasă.

— Nu, nu ești. Nu suntem și nu te condamn că ai plecat, spune Henley. Se întorc la stânga pe drumul Holland, simțind răcoarea aerului de seară. Pur și simplu nu mi-a plăcut poziția în care m-ai pus. Să îmi ceri să aleg, Rob, nu este corect. Dacă ar fi fost invers, nu te-aș fi pus niciodată în această poziție.

— Știu că nu ai fi făcut-o, dar adevărul este, Anj, că nu este invers și nu este prima dată.

— Nu sunt în pericol de data asta. Nu suntem în pericol. Henley poate să vadă că Rob nu crede în prostiile ei. Nu îți cer să vii acasă, spune ea și îi ia lesa câinelui din mână.

— Nu mă vrei înapoi?

— Nu asta am spus. Bineînțeles că te vreau înapoi. Doar că nu vreau să te întorci până când nu vom prinde persoana responsabilă.

— Dar ai spus că ai un suspect.

— Este un pic mai complicat de atât. Iubitule, știu că pot fi încăpățânată uneori.

— Încăpățânată este puțin spus.

— Rob, haide. Încerc.

— Deci, ești de acord cu mine? A fost bine că am plecat?

— Da. A fost și, dacă sunt sinceră cu mine însămi, probabil că este mai bine să nu fim împreună acum; nu cât timp Olivier este încă liber.

— Nu îmi place că ești singură. Au grijă de tine?

Henley aude temerile din vocea soțului ei. Știa ce voia să spună cu adevărat. Dacă mai dormea cineva pe locul în care el ar trebui să fie.

— Am stat cu Stanford noaptea trecută. Știi cum este el. Un om greu de refuzat. Au supravegheat casa și nu a fost nimic de care să ne facem griji. Ai încredere în mine. Sunt bine.

— Mă bucur că ai rămas cu Stanford. Cel puțin știu că vei fi pe mâini sigure, cu el și cu Gene având grijă de tine, dar „bine” nu este suficient, spune Rob. Te iubesc. Știu că nu este ușor cu mine, dar este…

— Știu că mă iubești. Henley se întinde și îl îmbrățișează. Simte cum trupul i se tensionează și apoi se relaxează puțin în timp ce îl sărută.

— Ai putea să rămâi în seara asta, spune Rob în timp ce se despart.

— Doamne, nu. Mama ta mi-ar pune o pernă pe față în somn.

Rob râde.

— Haide, nu este chiar atât de rea.

— Nu este?

Henley trage ușor de lesa lui Luna și continuă să meargă.

— Nu a fost floare la ureche nici pentru mine, să știi, răspunde Rob.

— Cu mama ta stând la cheremul tău, te rog.

— M-a întrebat dacă divorțăm.

— Sunt surprinsă că nu a descărcat formularele de cerere pentru tine. Ce i-ai spus?

— I-am spus că este vorba doar de munca ta.

Henley se gândește să rămână peste noapte în vestul Londrei, ca apoi să se întoarcă la UCS dimineața. Dar acest lucru venea pe plan secundar față de a petrece efectiv noaptea și a o vedea pe fiica ei dimineața.

— Bine, voi rămâne, spune ea.

Capitolul 69

— Nu știam că facem ore flexibile. Stanford ține ușa deschisă pentru Henley. Este aproape nouă și jumătate.

— Am rămas blocată în trafic, răspunde ea.

— De la Brockley?

— Kensal Green.

— Ah, răspunde Stanford, dându-și seama unde a fost Henley. Ce mai face micuța mea?

— Este bine. A întrebat de tine și ți-a desenat asta. Henley îi întinde o bucată de hârtie desenată cu creioane portocaliu, violet, albastru și verde. Se pare că sunteți tu și ea în mașina ta.

Stanford zâmbește în timp ce întoarce desenul.

— Chiar a surprins albastrul din ochii mei.

— Unde este Stephen?

Henley se uită spre biroul gol.

Stanford ridică din umeri.

— Nu l-am mai văzut de ieri după-amiază. De ce?

— Trebuie să îi spun că am depus o plângere oficială împotriva sergentului Lancaster.

— La naiba, Henley. Știi ce se va întâmpla când oamenii vor afla că ai turnat un alt detectiv?

— Ar fi putut pune în pericol această anchetă, dând informații sensibile presei. Cine se crede?, spune Henley nervoasă.

— Hei, nu te lua de mine. Cred că ai făcut ceea ce trebuia. Vreau doar să fii pregătită pentru consecințe.

— Știu. Îmi cer scuze.

— Le accept. Stanford intră în bucătărie și pornește ceainicul. Oricum, am primit informațiile pe care le-ai cerut. Deci, băieții tăi, Blaine, Pine și Naylor... Ceai sau cafea?, întreabă el în timp ce ține o cană.

— Ceai, spune Henley, întinzând mâna după zahăr.

— Toți trei au fost absolut curați ca lacrima până la chestia cu sfidarea instanței și pervertirea cursului justiției. Știai că poți primi doi ani de închisoare pentru sfidarea instanței?

— De fapt, știam.

— Bineînțeles că știai. Judecătorul i-a dat pe toți drept exemplu. Blaine a fost condamnat la doi ani; fiind avocat, ar fi trebuit să știe mai bine. Pine și Naylor au primit șase luni. Nu contează că au avut de executat doar jumătate din pedeapsă. Închisoarea este închisoare. Naylor a fost trimis la Pentonville, dar nu vei ghici niciodată unde au ajuns Pine și Blaine. Stanford îi înmânează lui Henley ceașca de ceai în timp ce se întorc la biroul ei.

— Sincer, habar nu am.

— Nici măcar nu ai încercat. Au fost trimiși amândoi la Belmarsh.

— Serios? Asta este cam dur. Ar fi trebuit să meargă la o închisoare de categoria C, dar Olivier a fost în secția de maximă siguranță. Nu ar fi avut niciun contact cu ei.

Henley observă o cutie de arhivă maro pe biroul ei. Ramouter stătea la biroul de vizavi, cu capul plecat, cu telefonul între umăr și gât, în timp ce scria furios pe caietul din fața lui.

— Ce este asta?, întreabă ea, arătând spre cutia de arhivă.

— Ți-am spus. Am obținut informațiile pe care mi le-ai cerut. Acesta este dosarul original de anchetă pentru cazul de sfidare a instanței. Stanford întoarce un scaun și se așază lângă biroul lui Henley. Dosarele de custodie sunt deasupra.

Henley pune jos ceașca de ceai și scoate un dosar galben, înăuntru se aflau dosarele de custodie pentru Naylor, Pine și Blaine. A scos patru carnețele mici, de culoare albastru deschis, legate între ele cu o bandă elastică.

— Deci, după cum știm, la două săptămâni de la începerea procesului, juriul din care făceau parte juriații noștri morți a fost demis, spune Stanford. Conform transcrierilor din instanță, judecătorul a mers doar până la a spune că unul dintre jurați a fost acuzat de sfidarea instanței și cu asta s-a terminat. Trei zile mai târziu, procesul începea din nou.

— Ce anume le-a spus Blaine lui Naylor și Pine?

Henley răsfoiește dosarul de custodie al lui Naylor, documentul care detalia aproape fiecare moment al scurtei sale șederi la secția de poliție din Snow Hill.

— Le-a spus lui Naylor și Pine că primele două victime ale lui Olivier l-au violat când a fost în armată, ceea ce nu are niciun sens pentru mine, cu siguranță asta le-ar fi dat motiv pentru a-l găsi vinovat de crimă.

— Există un singur motiv pentru care Blaine ar fi făcut asta, spune Henley. A vrut ca juriul să fie demis. Scenariul ideal ar fi fost ca Naylor, Pine și Zoe să îi convingă pe restul juraților să îl găsească pe Olivier nevinovat de omor și vinovat de omor prin imprudență sau – oricât de nebunesc ar suna – să îl achite, sau, în cel mai rău caz, să fie trei împotriva a noua și să fie suficient pentru un juriu blocat.

— Nebunie, spune Stanford. Poate că există ceva în cutia aia prăfuită, care să facă mai multă lumină în această chestiune.

— Acuzarea în acel proces se afla într-o dilemă. Voia să arate motivul crimelor lui Olivier, dar nu puteau risca ca jurații să își piardă simpatia pentru victime. Nu că ar fi contat, cugetă Henley. Amintiți-vă, a stat în scaunul de martor timp de trei zile și a negat totul. Echipa sa de apărare nu a susținut niciodată că a fost victima unui viol sau că suferea de sindromul de stres post-traumatic, pentru că, în ceea ce îl privește, totul a fost o înscenare și nu el a făcut-o. Deci, Blaine le spune lui Naylor și Pine și apoi ce se întâmplă?

— Conform declarațiilor lui Naylor, a discutat cu Pine și au fost de acord să păstreze informația pentru ei. Dar Pine avea alte idei și, conform declarațiilor martorilor, în timpul uneia dintre pauzele lor…

— Cine a fost martorul?, întreabă Henley.

— Carole Lewis. Spune că fuma o țigară cu Daniel Kennedy și Michael Kirkpatrick, când Pine le-a spus ce aflase.

— Carole Lewis i-a spus judecătorului?, întreabă Henley în timp ce pune jos dosarul de custodie al lui Naylor și ia dosarul lui Pine.

— Nu, nu i-a spus. Zoe Darego a făcut-o. Michael Kirkpatrick nu a văzut pentru ce era atâta tam-tam.

— Cum a aflat Zoe?

— Kennedy i-a spus ce aflase de la Pine, dar Zoe nu a făcut nimic până când Blaine a urmărit-o la autobuz și a amenințat-o. Zoe, fiind atunci un jurat foarte devotat, i-a scris un bilet judecătorului. De acolo, totul a luat-o la vale.

Henley întinde mâna spre suportul cu pixuri de pe birou, scoate un marker galben și începe să marcheze paginile unui dosar de custodie.

— La naiba, nimeni nu a prelevat niciodată probe?, spune Henley, ridicând pentru a doua oară dosarul de custodie al lui

Naylor și răsfoind din nou paginile, doar pentru a se asigura că nu îi scapă nimic.

— Despre ce vorbești?

— Pine a fost arestat la ora 09.57 de către detectiv ofițer Leissner, iar Naylor a fost arestat la ora 09.44 de către detectiv ofițer Connor. Amândoi ajung la secția de poliție Snow Hill la ora 10.42. Detenția lui Pine este autorizată la ora 10.45, iar cea a lui Naylor la ora 10.50 de către sergentul de custodie Dixon. Pine solicită un avocat de serviciu, dar Naylor nu, și este interogat la ora 11.30. Pine este plasat într-o celulă la ora 11.25, iar la ora 12.38 este scos pentru o consultație cu avocatul său. Este interogat la ora 13.25 și nu este acuzat decât la ora 15.57. Naylor este acuzat la 15.35. Amândoi au stat în secție toată ziua și nimeni nu le-a prelevat mostre de ADN și nu li s-au luat amprentele.

Stanford se așază mai drept pe scaun.

— Ești sigură?

— Am parcurs de trei ori dosarul de custodie al amândurora și nu există nicio mențiune că cineva le-a luat amprentele lui Naylor și Pine sau vreo mostră.

— Cum ar putea cineva să nu le ia amprentele sau probe ADN? întreabă neîncrezător Ramouter. Este primul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă după ce au fost înregistrați. Este o procedură standard.

Henley simte toți ochii ațintiți asupra ei în timp ce încearcă să proceseze ce însemna asta. Eroare umană ar fi fost răspunsul simplu. Într-o secție de custodie aglomerată, cu personal civil suprasolicitat, cineva poate că a uitat sau a crezut că altcineva a îndeplinit sarcina banală de a verifica dacă suspectul era cine spunea că este, și nu un infractor de carieră. Tot ce trebuiau să facă, era să se asigure că deținutul își ține mâna ferm pe sticlă în timp ce i se scanează amprentele și palma și că își ține gura deschisă în timp ce i se face o tamponate a obrajilor.

— Dar Chance Blaine? Încă stă în Lewisham și așteaptă să afle dacă va fi acuzat de crimă.

— L-am pus la punct doar pentru că l-a ajutat pe Olivier, nu pentru crimă, spune Henley. Dar Naylor? A mințit că o cunoaște pe Carole Lewis.

— Doar nu crezi serios că el este, nu-i așa? Naylor, vreau să spun, întreabă Stanford. Cineva care nu își face treaba cum

trebuie nu este o dovadă. Fără supărare, Henley, în ceea ce privește dovezile fizice, nu există nimic care să îl lege pe Naylor de uciderea lui Lewis, Kennedy și Darego.

— Dar nu îl putem elimina pe Naylor, intervine Ramouter. A mințit în legătură cu asocierea sa cu Carole Lewis și avem ADN neidentificat pe corpul lui Carole; ar putea fi al lui.

— Și, conform transcrierilor din instanță, toate acestea au început cu Zoe, care i-a scris o scrisoare judecătorului.

Henley ia un marker de pe birou și merge la tablă.

— Așadar, ce facem? Îl arestăm pe Naylor?, întreabă Ramouter.

— Nu încă, spune Henley. Stanford are dreptate, avem nevoie de ceva fizic. Ramouter, voi avea nevoie de tine să urmărești rezultatele probelor ADN pe care le-am luat de la Naylor. Nu putem fi împinși la capătul cozii în așteptarea asta, spune ea înainte de a adăuga numele lui Naylor pe lista suspecților.

Capitolul 70

— Stai așa. Lasă-mă să înțeleg. Pellacia își împreunează mâinile sub bărbie. Karen Bajarami este femeia care a aranjat livrarea capului lui Cheung la ușa ta?

— Ea este cea de pe camerele de supraveghere, spune Henley. Am recunoscut-o, Ramouter a recunoscut-o și pot spune cu încredere că este ea.

— Bine. Există vreo înregistrare cu ea mergând efectiv la depozit și manipulând fizic cutia?

— Nu, recunoaște Henley.

— În cel mai bun caz, imaginile sunt circumstanțiale. La fel ca multe dintre dovezile pe care le aveți în această anchetă.

Henley se abține să nu arunce cu ceva în față lui Pellacia.

— Avem o declarație a curierului, Vincent Tiegan, spune Ramouter, stând lângă Henley. Îl aducem pentru o identificare electronică și dacă o identifică pe femeia care i-a înmânat pachetul ca fiind Bajarami…

— Tot nu este suficient, spune Pellacia. Dar amprentele de pe cutie? Criminalistica?

— Anthony a recuperat patru seturi de amprente, spune Henley. Ale mele, ale lui Rob și ale curierului au fost eliminate, dar al patrulea nu a fost identificat cu nimic din sistem. ADN-ul lui Olivier a fost găsit în părul lui Elliot Cheung.

Pellacia își slăbește cravata.

— Dacă putem obține amprentele lui Bajarami și se potrivesc, va fi mai bine. Există vreun motiv pentru care nu o putem aduce acum?

— Nu este aptă pentru externare, iar faptul că este legată de livrarea capului lui Cheung este una. Problema este că nu avem nicio dovadă că a fost implicată în evadarea lui Olivier, spune Ramouter.

— Nu este un salt atât de mare să ne gândim că este implicată, într-un fel, în evadarea lui Olivier, dacă a aranjat livrarea capului de la ultima lui victimă.

Henley se gândea retrospectiv la momentul în care a întâlnit-o pentru prima dată pe Karen Bajarami. Era profesionistă,

politicoasă și nu dădea nici cel mai mic indiciu de favoritism față de Olivier. În timp ce șeful nici nu își putea ascunde adorația pentru Olivier.

— Dar Blaine?

Henley suspină obosită.

— Blaine a dat un interogatoriu „nimic de comentat” după ce a primit un avocat. Procuratura ne sfătuiește acum să îl acuzăm de obstrucționarea unui ofițer de poliție și să îl eliberăm pe cauțiune pentru tot restul. Ceea ce este o mare tâmpenie. Avem mai mult decât suficiente dovezi pentru a-l acuza pe Blaine de complicitate cu Olivier și de fraudă.

— Vor să îl eliberăm. Doamne.

— Aș prefera să fie în arest preventiv, dar Blaine ne-ar putea conduce la Olivier, dacă îl supraveghem.

— Mai este ceva?, întreabă Pellacia.

— Încă un lucru. Ramouter?, spune Henley.

Ramouter își drege vocea. Avem pe cineva, care ar putea fi ultima persoană care l-a văzut pe Sean Delaney în viață. Problema ar fi că este dependent de droguri și era sub influența drogurilor în acel moment.

— Orice avocat al apărării bun i-ar distruge mărturia, spune Pellacia.

— Da, cel mai probabil, dar ceea ce spune el acum, este că a văzut pe cineva, crede că era Delaney, fiind urcat în ceea ce el crede că era o ambulanță. Nu în varianta de dubă, ci într-o mașină combi. Nu există nicio înregistrare că Delaney ar fi fost internat în vreun spital local, dar asta m-a pus pe gânduri. Dominic Pine, unul dintre jurați, este paramedic. Zoe și Kennedy au fost implicați în denunțarea lui Pine și Naylor în fața judecătorului. Ultima persoană cu care a fost văzut Delaney ar putea fi…

— Toate astea conform unui drogat, îl întrerupe Pellacia.

— Nu poate fi ignorat, șefu’. Dacă mă lași să termin.

— Nu ignor nimic. Nu îmi plac speculațiile și astea sunt multe speculații. Pine este pe tabla ta de suspecți?

— Nu, nu este, recunoaște Henley. Dar nu ar trebui să respingi ceea ce are de spus Ramouter.

— Toate apelurile noastre pentru martori nu au dus la nimic, spune Ramouter cu încăpățânare.

— Și s-ar putea ca dependentul vostru să fi făcut o greșeală, spune Pellacia, dar este ceva ce va trebui să urmăriți. Unde era Pine când a dispărut Delaney?

— Asta este problema, spune Henley. Pine are un alibi. Lucra când Delaney, Zoe și Kennedy au dispărut.

— Bine, spune Pellacia. Următorul pas trebuie să fie o discuție cu Bajarami. Olivier este acolo afară și ea este cea mai apropiată…

Se aude o bătaie ascuțită în ușă înainte ca Joanna să își strecoare capul.

— Scuze că vă întrerup, spune Joanna. M-am gândit că ar trebui să știți. A sosit licența de exhumare. O vor dezgropa pe Carole Lewis duminică seara.

Capitolul 71

Era aproape zece și Henley se gândea la momentele în care ar fi fost bucuroasă să intre într-o casă liniștită, dar asta se întâmpla înainte ca Rob, Emma și Luna să fi plecat. A zărit iepurele de pluș al Emmei sub masa din bucătărie și a încercat să își rețină lacrimile care îi ardeau ochii. S-a întors și s-a urcat din nou în mașină.

Știa că era o idee proastă să meargă acasă la Pellacia. Când a ajuns acolo, a rămas în mașină cu motorul pornit. A privit fereastra din față câteva minute. Lumina televizorului a străfulgerat prin spațiul dintre perdele. A sărit când cineva a bătut tare în geam.

— Cât timp mai ai de gând să stai în mașină?, întreabă Pellacia.

Henley coboară geamul.

— Rob a plecat, Emma este cu el. Chiar și Luna a plecat, spune ea, oprind motorul mașinii. Nu pot să stau într-o casă goală. Este prea liniște.

— Ei bine, atunci mai bine intri.

— De ce nu te-ai întors la socrii tăi?, întreabă Pellacia, închizând ușa în urma lui.

Ea se preface că nu l-a auzit. Intră în sufragerie, conștientă că Pellacia îi urmărește fiecare mișcare. Există câteva adăugiri la fotografiile de pe raftul de deasupra șemineului gol. Un bebeluș băiețel zâmbitor. Alta cu o femeie, care avea aceiași ochi ca și Pellacia, dar care acum a uitat că el este fiul ei.

— Cum se simte?, întreabă Henley.

— Nici mai bine, nici mai rău. Săptămâna trecută a crezut că sunt unchiul Tony. Acesta a murit când aveam doisprezece ani.

Mintea lui Henley zboară la Ramouter și la soția lui. Nu își poate imagina ce trebuie să simți, văzând cum soția sau mama ta își pierd încet capacitatea de a-și aminti de tine.

— Pierzi din nou, nu-i așa? Henley ia de pe canapea maneta de Xbox.

Știa că Pellacia nu mai voia să vorbească despre mama lui.

— Da. Joc împotriva nepotului meu în Melbourne, spune Pellacia. Acesta stă încă în pragul ușii. Nenorocitul ăla mic și dulce.

Nu ar trebui să fiu aici. Ne comportăm ca niște copii, se gândește Henley. A încercat să se gândească la ceva care să umple tăcerea stânjenitoare.

— Eu nu rămân, spune ea, pornind jocul din nou.

— Bineînțeles că nu.

— Va ști că nu eu l-am bătut.

Râzând, Pellacia închide Xbox-ul și pune televizorul pe știri.

— Poți să îi dai numele meu de utilizator, dacă vrea să se joace din nou cu un *gamer* adevărat.

Nu au spus nimic o vreme, doar au urmărit știrile cu subtitrarea pornită. Nimeni, în afară de familia și prietenii apropiați, nu știa că Pellacia avea doar un auz parțial la urechea stângă. Stăteau aproape unul de celălalt, dar nu prea aproape. Mai era încă spațiu între ei, dar nu suficient pentru ca brațul lui să nu se atingă ocazional de cel al lui Henley.

— De ce ești aici, Anj?, întreabă Pellacia.

— Pentru că sunt supărată și casa mea este prea liniștită.

— Nu trebuia să vii aici.

— Știu că nu trebuia, dar tu înțelegi. Meseria asta, ce îți face.

— Dar nu pentru asta te-ai căsătorit cu Rob? Ai vrut pe cineva în afara serviciului. Cineva care nu știe ce îți face slujba asta. Acesta este motivul pentru care ai renunțat la mine.

Henley nu răspunde. Asta își spusese în sinea ei când a luat decizia de a pune capăt, în sfârșit, relației cu Pellacia și de a fi cu Rob.

— Puteai să suni pur și simplu. Să trimiți un mesaj.

— Uau. Oricine te-ar auzi ar crede că nu mă vrei aici.

Henley știa că îl tachina. Din secunda în care Pellacia i-a văzut mașina parcată în fața casei lui, era inevitabil ce urma să se întâmple. Henley nu era sigură dacă Pellacia a tras-o spre el, sau dacă ea l-a tras înspre ea. Pur și simplu i-a simțit gura pe a ei.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el.

Henley își scoate bluza peste cap și el începe să îi sărute gâtul, mâna lui croindu-și drum în jeanșii ei.

— Știu, răspunde Henley, cu respirația rapidă. Și ei îi era dor de el, dar nu putea spune asta cu voce tare. În acel moment,

avea nevoie doar ca Pellacia să o ducă departe de toată pierderea, violența și îndoiala de sine care o înecau.

Capitolul 72

— Lauren, dragă. Este totul în regulă acolo?

— Totul este bine. Voi ieși imediat.

Lauren își verifica reflexia în oglinda triplă. Făcuse totul pentru a se asigura că el va fi fericit. El a spus că galbenul era culoarea lui preferată. Magazinele erau pline până la refuz cu culorile toamnei. A fost nevoită să umble în lung și-n lat pentru a găsi lenjeria galbenă printre multele negre, violet și gri. S-a întors într-o parte și și-a ajustat bretelele de pe umeri.

— Lauren, voi deschide încă o sticlă de vin roșu. Ești de acord?

— Este în regulă, dragule.

Și-a reaplicat rujul roșu intens, s-a stropit cu parfum și și-a îndreptat lanțul de argint de la gât. El i-a spus că îi place părul lung; ea și l-a lăsat să crească. I-a spus că friptura de miel era preferata lui. Ea a mers la Smithfield's la 07.00 dimineața și a cheltuit o sumă exorbitantă pe un picior de miel organic. El și-a dorit ca prima lor noapte să fie specială. Ea și-a împins cărțile de auto-ajutorare sub pat și a aprins bețișoare parfumate. S-a uitat înapoi la patul dublu. Setul de lenjerie nou-nouț de la John Lewis era acum o vraiște șifonată. Și-a privit încheieturile mâinilor. Urmele de pe ambele încheieturi începeau să se estompeze. Nu i-a spus că legăturile erau prea strânse.

*

— Poftim.

— Mulțumesc. Lauren ia paharul de vin de la el. Simte fluturi de emoție în stomac.

— Te simți bine, scumpo?, întreabă el, așezându-se pe canapea și mângâind locul de lângă el.

— Sunt bine. Mă gândeam doar. Poate sună ciudat, dar nu vreau să pierd timpul. Înțelegi ce vreau să spun?

— Știu exact ce vrei să spui. Apoi ia o înghițitură de vin. Hmm. Este foarte bun. Ai gusturi foarte bune.

Lauren simte cum i se încing obrajii în timp ce se lasă pe el.

— Am fi putut ieși la cină în oraș, dar am vrut să ai parte de o masă bună gătită acasă.

— Și este de apreciat, Lauren.

— Serios? Mă bucur.

— Nu te preface surprinsă. Ai făcut ca această seară să fie atât de specială. În mod normal, nu aș vrea să mă grăbesc într-o relație, dar cu tine...

Și-a strecurat un deget sub breteaua de la lenjeria ei. Ea a tresărit când el și-a mutat mâna în jos și a trecut pe sub material. I-a cuprins sânul și a strâns mai tare decât o făcuse înainte.

— Îți place asta? Vrei să ți-o trag din nou?

— Da, vreau.

Lauren și-a pus paharul pe masă. Nu a observat când l-a răsturnat. Vinul roșu s-a adunat pe masă și a curs ca o cascadă peste margine. Ea s-a aplecat și l-a sărutat. A simțit gustul dulce al sângelui când el i-a mușcat buza, străpungând pielea subțire.

— Hai să ne întoarcem în dormitor, spune el.

— Bine. Lasă-mă un minut și ne vedem acolo.

Lauren a intrat în baie, fără suflare. Emoția a ceea ce urma să facă din nou îi făcea plămânii să i se închidă. A deschis dulapul din baie și a luat inhalatorul pentru astm. L-a închis și a sărit, speriată să îi vadă reflexia în oglindă, privind-o fix. Apoi, lumina s-a stins. Mâinile lui au fost în jurul gâtului ei într-o fracțiune de secundă.

— Îmi pare rău, șoptește el. Nu am vrut să te sperii.

Lauren a deschis gura ca să vorbească, dar nu i-a ieșit niciun sunet. A încercat să îi rostească numele, dar forța cu care i-a lovit capul de oglindă i-a blocat cuvântul în gât. A aruncat-o pe podea, lăsând-o fără aer. Femeia și-a pus o mână la piept și a ascultat țipătul care îi penetra membrana moale a timpanelor. I-a luat o secundă să realizeze că sunetul agonizant venea chiar de la ea.

— Nu pot să respir, a încercat Lauren să spună, întorcându-se pe burtă și târându-se spre ușă.

El a apucat-o de păr și a tras, cu putere. A simțit o presiune pe spate și durere în umărul drept în timp ce o întorcea.

Confuzia și teroarea îngrozitoare au înecțoșat creierul lui Lauren în timp ce se uita la bărbatul care ar fi trebuit să o iubească. Nu l-a recunoscut. Nu era bărbatul ai cărui ochi sclipeau de dorință și tandrețe, atunci când îi mângâia fața, înainte să o sărute. Fiecare mușchi de pe fața acestui bărbat a

înțepenit într-o determinare de oțel. Ochii lui erau morți. Creierul lui Lauren îi spunea să fugă, dar corpul ei era blocat de frică.

— Te rog, nu face asta.

— Nu mă implora.

Îi simțea genunchii osoși apăsându-i cutia toracică, în timp ce se urca pe ea. Strălucirea portocalie a felinarelor de afară se strecura prin crăpăturile jaluzelelor. Lama argintie a cuțitului pâlpâia ca niște luminițe ieftine de bâlci. A încercat să scape în timp ce el îi acoperea fața cu palma lui aspră, strângându-i nasul și gura. Cuțitul a coborât repede. Își simțea gâtul cald. Se sufoca. Simțea că se îneacă, dar cum putea să se înece când nu era sub apă? Apoi totul s-a întunecat.

•

A trebuit să aștepte. Să aștepte ca răcoarea să se instaleze în aerul dimineții devreme și ca ultima casă de pe stradă să stingă lumina din dormitor. A trebuit să alunge o pisică care adulmecase gențile de la picioarele lui. Se gândise bine unde le va pune. Pentru a se asigura că vor fi găsite, dar de data aceasta trebuia să fie altfel. Ceva special. Încă zece minute și avea să plece. A închis ochii. O putea vedea. A memorat fiecare contorsiune pe care o făcuse fața ei. Pisica s-a întors. Nu și-a învățat lecția. Era un iaz nu departe de locul în care se afla. S-a gândit să o înece.

A lovit pisica mai tare de data asta și a trebuit să se abțină să nu râdă, când aceasta a ricoșat în peretele de cărămidă. A ridicat rucsacul de lângă sacoșa mare de jos.

Rucsacul era mai ușor acum.

Și-a ținut materialul aspru din pânză la față. Partea de jos era umedă de sânge. Murdăria și pietrișul se lipeau de carnea însângerată, acolo unde plasticul s-a desprins. Membrele s-au atins de pânza pătată. Și-a frecat degetele de locul umed. Apoi și le-a dus la nas și a mirosit. Mirosul de cupru i s-a infiltrat în nări. A mângâiat șuvița lungă de păr șaten, care era prinsă în fermoar și a zâmbit. Și-a pus bretelele pe umeri și apoi a tras în sus mânerul sacoșei.

A zâmbit, pentru că știa deja că făcuse o treabă mai bună decât el.

Capitolul 73

Ceasul de pe noptieră ticăia spre ora 05.00. Henley stătea trează într-un pat familiar, uitându-se la tavan și ascultând pălăvrăgeala matinală a păsărilor de afară. Pellacia era pe o parte, cu fața spre ea, cu ochii închiși, dar cu brațul în jurul ei. Vinovăția a umplut pieptul lui Henley.

Ea a împins ușor brațul lui Pellacia la o parte.

— Unde mergi?, mormăie Pellacia.

— La baie. Henley se mută în partea dreaptă a patului. Apoi pășește, goală, pe covor.

— Ai grijă să te întorci.

Pellacia se mută în locul din care Henley tocmai s-a ridicat și își trage plapuma la piept. Nu a răspuns. În schimb, și-a luat hainele și a ieșit din dormitor. S-a spălat rapid pe față cu apă rece, pentru a-și îndepărta mizeria de la ochi și urmele de pernă de pe față. Henley a coborât pe scări, evitând treapta care știa că scârțâie mereu. Înainte de a ajunge la ultima treaptă, soneria stridentă a telefonului ei a spart liniștea. A intrat în sufragerie și a văzut ecranul telefonului ei luminând printre pernele care erau acum împrăștiate pe podea. Henley a făcut o grimasă. De ce o suna Ramouter la ora 05.04 dimineața?

— Încerc de o veșnicie să dau de tine. A mai apărut unul.

— Ce?, șoptește Henley.

Își pune telefonul în pliul gâtului și își ia adidașii de lângă canapea.

— Polițiștii au găsit un alt cadavru, tăiat ca și celelalte…

— Unde?

Henley se ridică în picioare când aude un scârțâit pe scări.

— Insula Câinilor?

— De unde ai aflat despre asta?

— Sunt pe lista de apeluri de urgență. DIC din Limehouse a sunat la UCS și a fost redirecționat către mine.

— Unde ești acum?

— Sunt la UCS. Nu știam dacă să mă îndrept spre Insula Câinilor sau să te aștept pe tine.

Henley se întoarce și îl vede pe Pellacia stând în ușă și privind-o. Acesta și-a trecut o mână prin părul răvășit. Henley a apăsat butonul de mut și, ca o siguranță suplimentară, și-a pus telefonul la piept.

— Ai spus că mergi la baie, spune Pellacia.

— Trebuie să plec, spune Henley rapid.

Trece repede pe lângă el și își ia geanta și geaca de pe cuier.

— Anj… o imploră Pellacia.

— Nu pot… Nu acum.

Henley își activează sunetul.

— Alo… Ești… spune Ramouter.

— Pur și simplu nu poți… spune Pellacia.

— Mergi direct la Insula Câinilor. Voi ajunge și eu în aproximativ douăzeci de minute. Cel mult treizeci. Henley încheie convorbirea. Stephen, nu înțelegi. Nu este vorba despre noi. A mai fost unul.

Capitolul 74

— Avem vreo idee despre cine este?, întreabă Henley în timp ce caută un loc de parcare.

— Știu doar că este posibil ca victima să fie de sex feminin. Am crezut că imitatorul s-a oprit. Vocea lui Ramouter se aude puternic în difuzoarele mașinii. Că s-a descărcat.

— Nu se opresc niciodată. Se pot liniști pentru o vreme…

— O vreme? Nu a trecut nici măcar o săptămână.

— Conferința de presă trebuie să îl fi determinat. Dintr-odată, primește atenție. Este pe prima pagină a ziarelor și primul lucru despre care se vorbește la știri. Știm cine a descoperit cadavrul?

— Douglas Gill, redă Ramouter din memorie. Patruzeci și opt de ani. Este constructor. Bucătării, băi, chestii de genul acesta. Și-a lăsat uneltele în dubă peste noapte, s-a dus să le ia în această dimineață și atunci a găsit-o.

— Parchez. Ne vedem într-o secundă, spune Henley.

O mulțime se formase în spatele benzii de poliție alb-albastră, care flutura în bătaia vântului. Callander Drive, pe Insula Câinilor, era o nouă adăugire la harta Londrei. Drumul era mărginit de case terasate identice nou-construite, fiecare având culoarea budincii de orez. Un cort de criminalistică improvizat acoperea aleea de la numărul 39.

— Hei, oprește-te, strigă un ofițer în timp ce Henley pune mâna pe bandă.

— Detectiv inspector Anjelica Henley de la UCS. Își bagă mâna în buzunar după legitimație și apoi înjură. Mi-am lăsat…

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Detectiv ofițer stagiar Ramouter a spus că veniți, răspunde ofițerul jenat, ridicând banda.

Henley îi mulțumește în timp ce se strecoară pe sub ea și se îndreaptă spre Ramouter. Pe drum, l-a zărit pe bărbatul alb, corpolent, care stătea jos în pragul casei de alături. Prin ușa deschisă din spatele lui, Henley a văzut o femeie micuță îmbrăcată în pantaloni scurți și vestă, vorbind cu o polițistă Bărbatul și-a ridicat privirea spre Henley.

— După cum se aude, nu arată prea bine, îi spune Ramouter lui Henley.

— Să înțeleg că acela este Douglas Gill.

Henley îi indică spre bărbatul care se ridicase și se întorsese în casă.

— Da, el este. A crezut că cineva i-a spart duba, dar nu pare că intrarea a fost forțată.

Duba fusese parcată la întâmplare și era acoperită cu murdăria putredă a orașului. Cineva scrisese în mod ați pe partea șoferului: „DACĂ AR FI ȘI FATA MEA AȘA MURDARĂ”. O dungă de metal expus strălucea sub numărul de înmatriculare, iar ușa avea o adâncitură mare.

Henley a examinat încuietoarea. Cu excepția murdăriei obișnuite și a unei pete de vopsea uscată, Ramouter avea dreptate. Încuietoarea era intactă.

— Duba nu a fost niciodată declarată furată?

Ramouter scutură din cap.

— Fie a uitat să încuie, fie persoana a avut o cheie, spune Henley.

— Sau ar fi putut să programeze o cheie cu acces de la distanță. Este destul de ușor de făcut. Ramouter îi întinde lui Henley o pereche de mănuși. Asta înseamnă multă planificare, dar ar explica de ce nu s-a declanșat alarma dubei.

— Necesită mult efort, totuși. Să ții tești această dubă anume, să copiezi cheile, doar ca să te asiguri că nu lași amprente. De ce să nu iei pur și simplu duba și să o abandonezi undeva?

Ramouter ridică din umeri în timp ce amândoi stau în picioare uitându-se la ușile dubei.

— La ce oră a ajuns Gill acasă aseară?, întreabă Henley.

— A spus că a terminat o lucrare în Leytonstone și a ajuns acasă la ora 21.00. A ieșit din nou la ora 22.00, dar nu a luat duba. Spune că s-a întâlnit cu iubita lui la barul *Fox and Crown* și au stat până la 23.00. Barul este după colț și a ajuns acasă cam în cinci minute. A ieșit din nou abia la 04.30 dimineața.

— Asta înseamnă doar o fereastră de patru ore și jumătate, spune Henley în timp ce trage de ușă. Victima noastră ar putea fi din zonă.

Mirosul de carne moartă le îneacă nările.

— Isuse Hristoase. Henley și-a acoperit nasul și gura cu palma. Lângă o cutie mare și îndoită de scule se afla un braț,

care fusese tăiat cu grijă de la umăr. Diamantele false de pe un ceas *rose gold,* încă la încheietura mâinii, scânteiau în raza de soare. Al doilea braț era așezat pe o salopetă murdară. Două picioare pătate de sânge erau îndreptate în direcția ușii, în timp ce trunchiul, purtând lenjerie galbenă pătată de sânge, era proptit la capătul dubei, de o găleată mare. Un cap de femeie era atârnat de peretele dubei. Părul ei lung și castaniu fusese legat în jurul unui cârlig. Avea gura deschisă, cu limba atârnând afară. Doi ochi se holbau la Henley.

— Ce. Mama. Naibii?

Ramouter face un pas înapoi și își pune mâinile pe coapse. Se aude un foșnet de plastic când Anthony intră în cort și Ramouter iese repede.

— Scuze, ar fi trebuit să te avertizez, spune Anthony.

Henley nu își poate lua ochii de la capul fetei moarte.

— Este diferită față de celelalte. Miroase… a proaspăt.

— Și arată proaspăt, spune Anthony, strângându-și mâna la spate.

— Este un mod oribil de a muri.

Henley își concentrează atenția asupra membrelor însângerate.

— Sunt toate acolo.

— Care toate?

— Părțile cadavrului. Imitatorul nostru a păstrat părți. Trofee. Totul este aici. Îi pot vedea urechile.

Henley se uită din nou la capul atârnat. Ochii căprui și morți ai femeii se holbau la ea. Buzele ei erau acoperite cu ruj roșu și sânge uscat, iar Henley a știut în acel moment. Această crimă era diferită. Toate victimele imitatorului au fost aruncate pe o rază de trei kilometri. La sud de râu. Prospețimea cadavrului a făcut-o pe Henley să suspecteze că această femeie a fost ucisă în apropiere. Pe partea opusă a râului față de locul unde fusese găsit trunchiul lui Daniel Kennedy.

— Este Olivier, spune Henley. Ne trimite un mesaj.

Capitolul 75

În timp ce poliția mergea din ușă în ușă, făcând apel la martori, Henley și Ramouter au mers pe aleea din grădina de la numărul 40. Ușa din față s-a deschis înainte ca Henley să apuce să pună mâna pe ciocănelul de alamă și s-a trezit față în față cu un bărbat, care părea să aibă peste șaizeci de ani, cu părul alb și neîngrijit, purtând un tricou de fotbal Leyton Orient decolorat și pantaloni de pijama Star Wars. Un bullterrier a apărut lângă el. Henley a simțit cum îi zvâcnește nasul. Mirosul de canabis era copleșitor.

— Nu vă faceți griji pentru ea. Este inofensivă, spune el, apucând câinele de zgardă. V-am văzut de peste drum.

— Eu sunt inspector Henley și acesta este colegul meu, detectivul Ramouter.

— Inspector? Nu cred că sunt mulți ca voi în poliție, spune el.

— Voi?, întreabă Henley, fără să facă niciun efort pentru a ascunde disprețul și iritarea din vocea ei.

— Mă referem la femeile inspector. Și tinere, de asemenea.

Ramouter bombăne și își încrucișează brațele la piept.

— Este un cadavru? Nu credeam că Doug era genul, dar, totuși, dacă aș avea-o pe ea ca iubită…

— Domnule…?

— Bellamy. Ian Bellamy.

— Domnule Bellamy, nu vrem să vă răpim mult timp, dar am observat că aveți camere de supraveghere instalate în fața casei.

— Da, le-am montat când am avut ceva de lucru. Mă săturasem ca oamenii să tot arunce chestii în tomberonul meu. Apoi, vara trecută au avut loc câteva spargeri. Totul ține de securitate.

— Nu sunt doar pentru ochii lumii?

— Categoric nu. Sunt de top. Nepotul meu a lucrat la Maplin. Mi-a făcut rost de o reducere pentru angajați.

— Vă deranjează dacă intrăm să ne uităm la filmări?

— Ce, acum?

Bellamy privește agitat în casă.

— Nu ne pasă de canabis. Ne interesează doar filmarea. Aceasta este o investigație de crimă.

Henley se apleacă și mângâie capul câinelui.

Pe măsuța de cafea din sufragerie se afla o scrumieră cu rămășițele unui joint, câteva pungi goale și o pungă deschisă de tutun.

— Este în scopuri medicinale, spune Ian. Pentru spatele meu. Sciatică. Hernie de disc. Nu am mai putut lucra de ani de zile.

— Filmarea, spune Henley, ignorându-l pe el și mica lui colecție de droguri de clasa B.

— Aici. Este conectată la computerul meu. Am chiar și o aplicație pe telefon. Am patru camere. Una deasupra aleii, două focalizate pe stradă și în grădina din spate.

Ian merge, aproape târându-și piciorul, până la iMac-ul mare din colțul camerei și scoate un scaun de birou ponosit. Henley se preface că nu observă site-ul porno pe care Ian l-a închis rapid.

— De obicei, șterg înregistrările la sfârșitul săptămânii.

— Ne trebuie doar înregistrările de aseară, spune Henley.

— De pe la ora 22:00.

Ramouter își trage un scaun de la masa din apropiere și îl așază lângă Ian. Henley rămâne în picioare.

— Acesta este Doug și aceasta este iubita lui, spune Ian în timp ce imaginile umplu ecranul.

— Este de foarte bună calitate, îi spune Ramouter lui Henley.

— Cameră de top, 1080p, audio bidirecțional, viziune nocturnă. Ca și cum ar fi Blu-ray.

Henley privește cum Doug și prietena lui au trecut pe lângă dubă și o iau pe jos.

— Bine, poți să grăbești puțin?

Ian dă din cap și mărește viteza. Câțiva copii au trecut pe mopeduri la ora 22.30, iar ușa de la numărul 37 s-a deschis la ora 23.00. O femeie stătea pe treaptă și fuma o țigară. La ora 23.15 Doug și prietena lui s-au întors și apoi strada a fost liniștită timp de o oră, două, patru.

— Oprește, spune Henley. Ceasul din colțul din dreapta sus al ecranului arăta ora 03.18. S-a uitat mai atentă. Un bărbat în hanorac negru și blugi s-a oprit la numărul 39. Purta un rucsac în spate și trăgea o sacoșă mare pe roți.

— Cine este?, întreabă Ian în timp ce se uită la Henley.

— Lasă să meargă, este tot ce spune Henley și îi aruncă lui Ramouter o privire familiară. Chiar dacă bărbatul purta un hanorac, amândoi au văzut suficient de bine profilul lateral pentru a ști că Henley a avut dreptate. Era Olivier.

Bărbatul s-a apropiat de spatele dubei și a așezat pe jos o sacoșă mare și un rucsac. A deschis ușa mașinii fără probleme.

— Nu era încuiată. Ramouter clatină din cap. Au continuat să privească în timp ce bărbatul a verificat ambele capete ale străzii înainte de a-și scoate rucsacul. Henley a simțit cum i se tensionează umerii când, cu un oarecare efort, a aruncat rucsacul și sacoșa în dubă. Nu trebuia să fii un geniu pentru a realiza ce se afla acolo.

— Știi ce, ajunge. Mulțumesc. Voi trimite un alt ofițer să ia o copie a înregistrării și o declarație. Este în regulă?

— Da, adică… Este în regulă. Le vei spune despre iarbă?

Ian se uită peste umărul lui Henley și spre măsuța de cafea.

— Doar filmarea și o declarație, domnule Bellamy. Nu trebuie să vă faceți griji pentru nimic altceva.

•

— Am nevoie de cafea, spune Henley pe măsură ce se îndreaptă spre mașină.

Activitatea din fața numărului 39 era încă în desfășurare. Henley o vede pe Linh intrând în cortul de criminalistică.

— Cum poți să vrei ceva după ce ai fost acolo?

Ramouter dă din cap spre cortul de criminalistică.

— Am văzut și mai rele, răspunde Henley, scoțându-și cheile de la mașină.

— Serios? Pentru că eu nu am văzut, spune Ramouter.

Stagiarul lui Anthony se apropie cu un aparat de fotografiat în mână.

— Inspector Henley.

— Ești Samuel, nu-i așa?

Acesta dă din cap.

— Anthony m-a rugat să vă găsesc.

— S-a întâmplat ceva?, întreabă ea.

— Nu, totul este în regulă. Ei bine, cât se poate de bine. Doctor Choi este înăuntru acum, dar va mai dura ceva timp până când vor muta cadavrul. Anthony a vrut să vă arăt asta.

Samuel întoarce ecranul camerei spre Henley.

— L-au găsit în... Samuel își întoarce privirea. Era în vaginul ei.

Henley mărește imaginea cu permisul de conducere.

— Avem o identitate. Henley îi înmânează camera lui Ramouter. Aceasta vede cum expresia lui Ramouter se întunecă.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă ea în timp ce Ramouter returnează camera.

— Recunosc numele, spune Ramouter. Sunt sigur că l-am mai văzut înainte.

— Unde?

— Cred că este una dintre femeile care îi scriu lui Olivier.

Capitolul 76

Henley l-a trimis pe Ramouter direct la adresa de pe permisul de conducere al lui Lauren Varma. Ar fi trebuit să se simtă mulțumit că Henley avea încredere în el să meargă pe cont propriu să verifice apartamentul lui Lauren Varma, dar nu se putea abține de la senzația că se îndrepta spre un eșec. Că Henley tocmai găsise ocazia perfectă pentru a scăpa de el. Contrariat, a dat volumul mai tare la radio. Dădea din cap în timp ce Giggs, cântărețul de grime, cânta un rap despre *„talkin' da hardest"* pe străzile din Peckham. Tunelul Rotherhithe era închis, ceea ce a provocat o aglomerare a traficului în estul Londrei.

A pornit sirenele. Stomacul i s-a strâns de emoție când mașinile din față au început să facă manevre pentru a se da la o parte din calea lui. Telefonul i-a sunat. S-a uitat în jos și a văzut un mesaj de la detectiv ofițer Swanson de la poliția locală. Henley nu avea suficientă încredere în el ca să meargă să cotrobăie prin apartamentul lui Lauren, fără vreun fel de întărire sau înainte ca membrii familiei să identifice oficial cadavrul, deși nu găsiseră încă niciun membru al familiei.

Ramouter s-a întâlnit cu detectiv ofițer Swanson în parcare.

— Îmi pare rău, am întârziat puțin. Nu sunt obișnuit cu traficul din Londra. Navigația mi-a spus cincisprezece minute, spune Ramouter, într-un efort de a sparge gheața.

— Suntem în Londra, amice. Trebuie să mai adaugi încă douăzeci de minute la orice îți spun chestiile alea.

— Voi ține cont de asta, răspunde Ramouter.

— Spune-i lui Henley că îmi este datoare pentru treaba aceasta de dădacă.

— Nu este așa. Ea face niște cercetări și eu am tras paiul scurt, spune Ramouter.

— Bineînțeles că nu este, amice.

Ușile securizate ale clădirii Kingfisher fuseseră lăsate deschise cu o ladă de plastic. Au luat liftul până la etajul patru. Ramouter a fost surprins că nu mirosea a urină.

— Este un bloc destul de frumos, spune el când ies și merg pe coridorul cu mochetă.

— Unul dintre cele mai bune. Totuși, nu aș locui aici.

Se opresc în fața apartamentului 4F.

— Deci, ce facem?, întreabă Swanson. Nu spargem ușa, nu-i așa? Pentru că, în caz că nu ai observat, nu am un berbec la mine.

Ramouter nu răspunde și bate la ușa de la 4F. Doar pentru a verifica. Își lipește urechea de ușă, dar nu aude nimic. Apoi scoate micul mănunchi de chei, care se afla într-o pungă de dovezi și era unul dintre puținele obiecte care nu erau acoperite de sângele lui Lauren.

— O căutați pe Lauren? În spatele lui Ramouter, un bărbat alb și zvelt, de vreo patruzeci de ani, stă în ușa de la 4G. Cred că a plecat pentru câteva zile.

— Asta v-a spus ea?, întreabă Ramouter.

— Da, eu sunt Gio. Suntem vecini de vreo cinci ani. Era și timpul să își găsească un iubit, dacă mă întrebi pe mine. Cu siguranță părea mult mai fericită. Ciudat, întotdeauna am crezut că este lesbiană, apoi m-am gândit că ar putea fi asexuată.

— Așa, spune Ramouter, în timp ce el și detectiv ofițer Swanson își aruncă o privire. Vom aranja ca un ofițer să vă ia o declarație, dar când ați văzut-o ultima dată?

— Hmm, cred că a fost miercuri seara. Da, cu siguranță a fost miercuri, pentru că era Liga Campionilor și am ieșit să iau niște beri. Când m-am întors, era un bărbat în fața ușii ei. Îmi amintesc că m-am gândit, bravo ei. Și apoi, cam o oră mai târziu i-am auzit... știi tu... făcând-o. Pereții aceștia nu sunt tocmai izolați fonic, să știi.

Probabil că era mai degrabă cu urechea lipită de perete, se gândește Ramouter în timp ce bagă cheia în încuietoare.

Era ciudat că vecinul mult prea amabil nici măcar nu a întrebat dacă Lauren era bine, dacă i s-a întâmplat ceva. Probabil ca, odată ce va fi identificată oficial, Gio va fi primul care să stea în fața camerelor de filmat, spunând lumii cât de șocat este, cum că aceasta este o zonă liniștită și că ea era retrasă.

Apartamentul era mic. Coridorul era mic. Pe perete se afla un suport de chei gol, lângă un poster înrămat, care promitea că SE VA ÎNTÂMPLA CEVA BUN. Ramouter a clătinat din cap în fața

ironiei tragice. A intrat în micul plan deschis dintre living și bucătărie. Vasele murdare umpleau chiuveta. Pe masa mică de sufragerie se aflau două sticle de vin, una goală, cealaltă un sfert plină, și un pahar de vin răsturnat, cu o pată mare și roșie pe podea sub el. Ramouter a tresărit când odorizantul automat a împrăștiat în direcția lui aroma copleșitoare de vanilie. Biblioteca era un amestec de cărți de dragoste, cărți polițiste, CD-uri și DVD-uri, toate acoperite de praf.

Ramouter s-a uitat în jur căutând fotografii de familie sau orice altceva, care să arate că Lauren Varma era mai mult decât cărți second-hand și odorizant de aer ieftin, dar nu a găsit nimic. A examinat ușa dormitorului, care era cald și neaerisit. O plapumă albastră zăcea ca o grămadă mototolită pe podea. O cutie roșie goală de prezervative era pe noptiera ciobită, iar ambalajele goale pe podea. Ramouter a verificat dulapul și a deschis sertarele. În al doilea sertar a găsit jurnalul lui Lauren. Ultima însemnare era datată marți seara:

Știu că este un risc, dar trebuie să îți asumi un risc în viață, nu-i așa? Nu îmi vine să cred că, după atâta timp, îl voi întâlni în sfârșit pe Peter al meu. Odată ce vom fi împreună, împreună cum trebuie, unul în brațele celuilalt, totul va fi mai bine. Cu toții facem greșeli...

— Nu la fel de mare ca asta, murmură Ramouter, punând jurnalul la loc.

— Ce a fost asta, amice? Swanson dă târcoale ușii.

— Nimic, nimic, spune Ramouter în timp ce ridică un teanc de scrisori, care fusese ascuns sub lenjeria ei intimă.

Toate scrisorile erau în aceleași plicuri standard furnizate cu amabilitate de către Serviciul de închisori al Majestății Sale. Ramouter a deschis-o pe prima, impresionat în tăcere de caligrafia lui Olivier. Era un monstru sadic, dar nu ai fi ghicit din aceste pagini. Olivier cita sonetele lui Shakespeare. A scris despre dragostea lui devotată pentru Lauren și despre cum sistemul judiciar precar făcuse o greșeală teribilă și tragică.

În timp ce Ramouter deschidea ușa de la baie, a fost lovit de mirosul înțepător de carne stricată. Stătut, de cupru. Aburii i s-au impregnat în adâncurile gâtului. Sângele amestecat cu carnea, iar oasele acopereau podeaua și pătau rosturile. Cada

de baie, din porțelan alb, era acoperită de dungi întunecate de sânge și păr închegat.

O baie de sânge. Acesta era termenul pe care oamenii îl foloseau, fără să se gândească cu adevărat la ce însemna, dar acum Ramouter o vedea cu ochii lui, pentru prima dată.

Capitolul 77

Karen Bajarami a dat la o parte tava cu mâncare. Reușise să mănânce câteva linguri de piure de cartofi și un fel de plăcintă cu carne înainte de a renunța. Analgezicele îi furaseră simțul gustului, dar nu atenuaseră decât puțin durerea pulsatilă din jurul ochiului drept. Și-a dus mâna la obrazul încă umflat și și-a șters secreția infectată, care se impregnase în bandaj. Nu acesta era planul. S-a gândit din nou la conversațiile lor. S-a gândit la Ade, la cum îi fusese zdrobit capul de pământ și la faptul că nimeni nu îi spunea cum se simte. Asistentele au crezut că durerea era cea care o ținea trează noaptea, dar sunetul oaselor lui care se frângeau era cel care îi dădea coșmaruri. Karen schimbă canalul la știri când ușa ei se deschide scârțâind.

— Ce faci aici?, șoptește Karen când Olivier intră în cameră. Ochii i se umplu din nou de lacrimi când Olivier se apropie de ea și îi sărută fruntea.

— Nu ar trebui să fii aici. Ei te caută. Toată lumea te caută, spune ea.

— Șșș. Ți-am adus un cadou, răspunde Olivier. Închide ochii… scuze, am vrut să spun ochiul.

Karen face cum i se spune. Tremură când Olivier își pune mâna în jurul gâtului ei. Simte răceala unui colier, un lanț de metal, odihnindu-se pe pielea ei.

— Pot să mă uit?, întreabă Karen, pipăind pandantivul.

— Nu până nu plec, dar poți să te uiți la mine.

Karen se încordează. Tandrețea din vocea lui Olivier s-a răcit.

— Am crezut că afară este un polițist, spune Karen. Trebuia să am pază.

— Ți-e frică de mine, întreabă Olivier?

Inima lui Karen bate mai repede când Olivier îi îndepărtează o șuviță de păr, care îi căzuse pe frunte.

— Nu. Bineînțeles că nu… Doar că. Dacă te găsește cineva aici? Nu vreau să ți se întâmple nimic. Avem niște planuri.

— Dacă te face să te simți mai bine, nu rămân. Am vrut doar ceva de la tine. Am rămas fără bani. M-am gândit că ai putea să

îmi dai cardul tău. Nu este ca și cum ai pleca undeva pentru o vreme.

— Vrei… bani? De asta ai venit aici?, întreabă Karen.

— Printre altele. Olivier se îndreaptă spre dulap. Este aici? Poșeta ta?

— Este lângă telefonul meu.

— Am nevoie de codul tău PIN. Scoate cardul și îl pune în buzunarul de la spate.

— Patru-opt-șapte-trei.

— Bine, voi pleca, dar înainte de asta, trebuie să te mai întreb ceva.

Karen încremenește când Olivier își pune mâna dură pe bărbia ei și îi ridică capul. Nicio emoție în privirea lui, doar o determinare de oțel.

— Ai vorbit deja cu detectiv inspector Henley, spune Olivier în timp ce strânge obrazul lui Karen.

— Ea… a trecut pe aici, dar nu i-am spus nimic.

Olivier o strânge mai tare.

— Va veni din nou să vorbească cu tine. Nu este proastă. Probabil că și-a dat deja seama că m-ai ajutat.

— Dar am fost atentă și tu… m-ai rănit, când…

Olivier își împinge mâna în gura lui Karen, tăindu-i respirația în gât.

— Nu îi vei spune nimic. Mi-ai promis că vei fi întotdeauna loială. Îți amintești asta?

Karen încearcă să se întoarcă de la el, să scape de privirea lui teribilă.

— Nu sunt sigur că te cred, spune Olivier în timp ce își înfige degetele în ochiul bandajat al lui Karen, cu cealaltă mână acoperindu-i gura, înăbușindu-i țipetele.

Karen apucă, cu disperare, de pătura albastră, în timp ce șocuri fierbinți de durere îi străbat corpul.

— Ce ai de gând să îi spui inspectorului Henley când va veni?

Karen tușește și gâfâie pentru a-și trage sufletul în timp ce Olivier îi dă drumul. Apoi încearcă să vorbească în timp ce ochiul ei afectat sângerează.

— Nimic, spune ea în cele din urmă. Îți promit.

Olivier se ridică în picioare cu satisfacție.

— Loială, spune el.

— Loială, șoptește Karen.

Capitolul 78

— Am avut dreptate. Lauren Varma, spune Ramouter.

Henley și Ramouter s-au întors la UCS cu sute de scrisori către Olivier, răspândite pe un birou.

— Pur și simplu nu înțeleg. Cum ar putea cineva sănătos la cap să vrea să aibă o relație cu Olivier?

— L-ai întâlnit, răspunde Henley, desfăcându-și rulada cu șuncă. Are un fel de a fi.

— Dar este un criminal. Cu siguranță, la un moment dat, ceva ar trebui să se declanșeze în creierul tău și să îți spună că nu ar fi o idee bună să îi scrii și să accepți să te întâlnești cu el.

— Cum o numește Mark? Henley răsfoiește notițele din conversația pe care a avut-o mai devreme cu Mark, când acesta a fost blocat în trafic pe M6. Hibristofilie. Oameni care sunt excitați și atrași sexual de persoane care au comis infracțiuni crude, atroce, de exemplu, crimă și viol.

Ramouter face o grimasă.

— Poate a crezut că îl poate repara, spune Henley cu solemnitate. Oamenii intră în relații cu tot felul de oameni ciudați. Unora le place un proiect. Să îi transforme în ceva diferit. Din câte știm, Olivier ar fi putut să o convingă pe Lauren să îl ajute.

— Crezi că Varma, Bajarami și poate Blaine lucrau împreună?

— În acest moment, nimic nu m-ar surprinde.

— Ah, am găsit-o. Ultima ei scrisoare adresată lui.

Ramouter îi înmânează scrisoarea lui Henley. Era datată cu câteva luni în urmă și pe paginile liniate se simțea un ușor miros de parfum. Scrisoarea era scrisă cu cerneală mov, cu inimioare în loc de punct deasupra literei „i”. Îi amintea lui Henley de scrisorile scrise de adolescente îndrăgostite în spatele caietelor de școală. A început să citească cu voce tare:

Dragul meu, am fost atât de fericită când am primit scrisoarea ta și a fost și mai bine să îți aud vocea. A fost cea mai bună surpriză și mi-a făcut ziua mai frumoasă. Mi-aș fi dorit să fi înregistrat convorbirea noastră telefonică. Te iubesc foarte mult. Mi-e dor să îți aud vocea. Ar fi frumos

dacă aș putea să te văd și să te ating. Mă supără faptul că s-ar putea să nu te pot ține niciodată în brațe. Am fost la cumpărături și ți-am cumpărat un trening și o pereche de adidași. Mi-am rezervat câteva zile libere de la serviciu săptămâna viitoare, așa că voi veni la închisoare...

— Doamne, mi se face rău, spune Henley. Câte mai sunt?

— De la ea? Încă opt pe care le-am găsit. Îi scrie de aproximativ un an.

— Săraca femeie delirantă, spune Henley în timp ce ridică telefonul care suna pe birou. Detectiv inspector Henley.

— Bună, sunt Linh. Nu am apucat să vorbesc cu tine mai devreme.

— Cum merge treaba la tine?

— Sunt pe cale să mute cadavrul. Mă întorc la morgă, dar am vrut doar să te anunț. Estimez că ora decesului a fost în ultimele douăzeci și patru de ore.

Henley dă din cap. Dacă imaginile de pe camerele de supraveghere nu erau suficiente pentru a o convinge că Olivier era responsabil, faptul că Lauren Varma a fost ucisă recent, contravenea întregului mod de operare al imitatorului. Lipsește vreo parte?

— Nu, după cum ai văzut cu ochii tăi, două brațe, două picioare, nu lipsesc degete de la mâini sau de la picioare, dar ceea ce pot spune, este că există urme de legături la încheieturi și la glezne și vânătăi pe gât și pe ceafă. Nu pot spune încă dacă vânătăile au fost provocate post-mortem. În afară de permisul de conducere care a fost pus în ea, nu văd niciun alt semn extern de activitate sexuală, dar te voi anunța. Nu am prea multe de făcut astăzi, așa că pot începe imediat ce ajunge aici. Mai este ceva.

— Ce anume?

— A fost însemnată. Dar este diferit.

— În ce sens diferit?

— Este o serie de litere și numere pe ambii sâni. Nu sunt sigură ce înseamnă. Am poze pe care pot să vi le trimit acum prin e-mail.

— Mulțumesc, Linh.

Henley pune telefonul jos și îi repetă lui Ramouter ceea ce tocmai îi spusese Linh. Câteva minute mai târziu, computerul ei

primește o notificare de e-mail. Henley deschide e-mailul de la Linh. Era un prim-plan al sânilor lui Lauren Varma. Sub sânge, cinci numere și două litere fuseseră tăiate pe piele.

— Ce crezi că înseamnă?, întreabă Ramouter. Un cod poștal? Poate o parolă?

— Nu. Nu. Henley copiază secvența pe o bucată de hârtie. A0743TP Nu vezi?, întreabă ea.

— Nu. La ce mă uit?

— Nu ți se pare că este un număr de deținut?

Henley se întoarce spre computer și deschide e-mailul pe care Pellacia îl trimisese, confirmând vizita ei la închisoarea Belmarsh în săptămâna precedentă.

— Nenorocitul.

Henley întoarce laptopul pentru a-i arăta lui Ramouter.

— Cred că glumești, spune Ramouter. Peter Francis Olivier. Data nașterii: 8 noiembrie 1975. Număr de închisoare A0743TP De ce ar face asta?

— Nu îi pasă. Chiar nu îi pasă. Pentru el este doar un joc acum, spune Henley, plimbându-se furioasă prin încăpere.

— Și acum, ce facem?, întreabă Ramouter.

— Ce vrei să spui?

Henley se oprește din plimbare și încearcă să se calmeze.

— Ei bine, avem două anchete care se desfășoară în paralel. Imitatorul nostru și acum Olivier a evadat și a ucis din nou. Crezi că lucrează împreună?

Henley scutură din cap.

— Nu, Olivier este prea egocentric pentru asta, dar nu putem exclude nimic. Îl putem întreba pe Mark ce crede. Dar să își încrusteze numărul de închisoare pe sânii ei – se asigură că știm că este vorba numai despre el. Mă îndoiesc că ar vrea să își împărtășească lucrarea cu cineva. În mintea lui, probabil crede că imitatorul este de calitate inferioară. Probabil că vrea să îi arate cum se face.

Tocmai atunci, Pellacia intra pe ușă, cărând o cutie de gogoși.

— Ați început devreme. Nu este tocmai sănătos, dar este ceva, spune Pellacia, punând gogoșile pe biroul lui Stanford.

Fața lui Ramouter pălește.

— Nu cred că pot să mănânc nimic acum, spune el.

— Atât de rău, nu-i așa?

— Dă-i drumul, Ramouter. Pune-l la curent, spune Henley în timp ce își distrage atenția cu scrisorile de pe birou.

Ramouter trece în revistă ancheta de până acum.

— Nu l-a văzut nimeni pe Olivier?, întreabă Pellacia, după ce Ramouter a terminat.

— Nu, nimeni. Este ca și cum ar fi dispărut din nou în vânt.

— Și mai am și alte vești proaste pentru tine. Chance Blaine a fost eliberat în urmă cu douăzeci de minute.

— Futu-i. Henley își duce mâinile la cap. Nu am vrut să fie eliberat. Credeam că ai de gând să vorbești cu Procuratura?

— Am făcut-o, dar nu au fost de acord. Cel puțin a primit condiții de eliberare pe cauțiune. Să locuiască și să doarmă la adresa lui de domiciliu și să nu aibă niciun contact cu restul juraților. Stanford și Eastwood îl vor supraveghea în următoarele douăzeci și patru de ore. Asta ar trebui să te facă fericită?

— Nu, spune Henley, ieșind furtunos din birou. Asta nu mă face fericită.

*

Henley își privea fața în oglinda din baie și se încrunta. Nu că ar fi fost genul de persoană care să petreacă ore întregi aplicându-și machiajul, dar, de obicei, făcea o treabă bună în a ascunde cearcănele de sub ochi și mica cicatrice de pe obraz. A terminat să se spele pe dinți și s-a dat cu deodorant. Nu era nici măcar prânzul, dar nu își dorea decât să plece acasă, să se întindă în pat și să plângă un pic. Ușa de la baie se deschide. Este Pellacia.

— Ce faci aici?, întreabă Henley.

— De ce ai venit la mine aseară?

Pellacia închide ușa în urma lui.

— Acum nu este momentul potrivit.

— Atunci, când ar fi momentul potrivit? Aveai de gând să pleci din casa mea fără să spui un cuvânt.

— Știi foarte bine că nu a fost așa. Ramouter a sunat și…

— Aproape că ai ieșit pe ușă înainte să te sune el.

Henley își ia geanta de pe marginea chiuvetei.

— Nu ar fi trebuit să vin. Nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Nu înțeleg de ce continui să te lupți cu mine în această privință.

— Pentru că am un soț și avem un copil. Ce vrei de la mine? Am făcut o greșeală.

— Atunci asta sunt eu pentru tine? O greșeală?

— Nu, bineînțeles că nu ești. Îmi pare rău, am greșit cuvântul… M-am simțit… singură. Eu am făcut o greșeală.

Pellacia se uita la gresia veche și crăpată de pe podea, în timp ce Henley încerca să își evite reflexia în oglindă.

— Știi ce simt pentru tine, spune în cele din urmă Pellacia.

— Oprește-te. Stephen, te rog.

Pellacia își pune mâinile pe buze, abținându-se. Pregătindu-se.

— Nu am plănuit să te urmăresc până aici. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mie îmi pare rău.

Henley vrea să se întindă înspre el, să îl îmbrățișeze, dar se abține.

— Nu este ușor. Să te văd în fiecare zi, să îmi fac griji pentru tine… în fine, m-am gândit că ai vrea să știi. Detectiv sergent Lancaster a fost suspendată în mod oficial, în așteptarea unei anchete. Tot nu răspunde la întrebarea cine a transmis povestea inițială presei, dar sperăm că vom… Vocea lui Pellacia se oprește treptat. Tu realizezi că ești implicată în trei anchete active separate?

— Tehnic vorbind, evadarea lui Olivier nu ne-a fost atribuită nouă. ANCC o are pe aceea.

Henley își deschide geanta și scotocește după crema de mâini.

— Nu prea contează ce scrie pe fișa de post. Ești implicată în toate astea. Vreau doar să ai grijă. Îmi fac griji pentru tine.

Și cu asta, a ieșit.

Henley a intrat într-una dintre cabine, a tras în jos capacul toaletei și s-a așezat. Își simțea gura uscată, iar respirația îi ieșea în gâfâieli rapide. Își dorea să se dezbrace și să se arunce într-o piscină cu apă; să își șocheze corpul pentru a-l readuce la normalitate. A lovit cu piciorul ușa toaletei, lăsând în urmă o adâncitură.

— Oh, Doamne! Henley își duce mâinile pe tâmple; orice pentru a opri pulsațiile din cap. Și-a strâns ochii, dar imaginile cu trupurile însângerate și dezmembrate ale lui Zoe Darego, Lauren Varma, Daniel Kennedy și Sean Delaney continuau să îi treacă prin cap. Totul era prea mult. A crezut că putea să îl controleze. Să țină stresul post-traumatic departe.

— Henley, ești aici? Am un apel pentru tine.

Henley încearcă să îi răspundă Joannei, dar cuvintele ei sunt înghițite de înecuri înlăcrimate.

— Henley?

Tonul din vocea Joannei se schimbă.

Henley înțepenește când Joanna bate ușor în ușă.

— Anjelica, iubire. Deschide ușa.

— Nu pot.

— Haide. Ba da, poți.

Henley inspiră adânc, se ridică în picioare și deschide ușa.

— Oh, draga mea, vino aici.

Henley cade în brațele Joannei. Joanna o strânge tare în brațe și îi freacă spatele.

— Am crezut că pot face asta, Jo, spune Henley. Dar totul se destramă.

— Ai pus prea multă presiune pe tine. Nu trebuie să îți faci asta.

Henley se îndepărtează, se îndreaptă spre chiuvetă și dă drumul la apa rece. Avea ochii roșii și umflați. Fața ei era palidă și epuizată.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, spune Joanna în timp ce trage șervețele din dozator.

— Am crezut că sunt pregătită, spune Henley în timp ce Joanna înmoaie șervețelul și îi șterge ușor rimelul curs de sub ochi. Șervețelul rece se simțea liniștitor. În prima zi lângă râu. Am avut emoții, dar mi-am făcut treaba. M-am dus la morgă. M-am uitat la corpul lui Kennedy tăiat în bucăți și m-am gândit...

Henley nu încearcă să se oprească din a plânge iar.

— Atunci a început totul?

Joanna îi întinde lui Henley mai multe șervețele.

Nu avea rost să se ascundă de Joanna sau de ea însăși. Henley s-a văzut stând goală pe marginea patului, privindu-și mâna dreaptă tremurând. Se dusese la culcare în acea noapte convinsă că era pe moarte.

— Aș fi vrut să îmi spui ceva, spune Joanna. Ai trecut prin atâtea, păpușă. Dacă Rhimes ar fi fost aici... vocea ei se oprește. Îmi doresc ca el să nu fi... ei bine. Știi tu.

— Mi-e dor de el, spune Henley. Mi-e dor de el și îl urăsc în același timp. Rhimes nu era doar șeful meu. El mă cunoștea. Era din familie și s-a sinucis. Ne-a adus pe toți împreună și nici măcar nu a încercat să ne lase să îl ajutăm. Urăsc faptul că sunt

slabă acum. Uită-te la mine, Jo. Pierd totul. Mă pierd pe mine însămi.

— Am niște diazepam în sertarul de la birou, spune Joanna. Nu te uita așa la mine. Probabil că este expirat. L-am găsit când făceam ordine în biroul lui Rhimes.

— Nu ar trebui să fac asta. Henley își verifică reflexia în oglindă. Doamne, arăt ca naiba.

— Sunt dozaj mic. Doar ceva ce să te calmeze. Dacă nu vrei, pot să mă duc peste drum, la agenții de pariuri, și să îi cer unuia dintre băieții aceia care stau afară câteva grame de iarbă.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ei bine, măcar ia jumătate de pastilă.

— Doar jumătate.

— Promit. Coboară în celulele vechi, îți aduc o ceașcă de ceai și dormi o oră. Te acopăr eu. Au destule pentru a-i ține ocupați o vreme.

— Mulțumesc, Jo.

— Oricând. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine.

•

Diazepamul o calmase, îi încetinise bătăile inimii, dar nu putea opri vocile din capul ei. Închiderea ochilor nu i-a șters imaginile cu părți de cadavre însângerate. Henley s-a ridicat și s-a uitat la peretele pe care un ocupant anterior scrisese cuvântul „labagiu”. Henley a vrut să încuie ușa și să se ascundă în celule pentru totdeauna. Să se izoleze de haosul de afară. A lovit cu mâna în perete, deoarece imaginea lui Olivier, întins peste ea, lingându-i fața, înfigându-i cuțitul, i-a rămas în minte, ca un videoclip pe pauză. Îl auzea repetându-și promisiunea de a o ucide. A crezut că era pregătită, că era suficient de puternică, dar acum era convinsă că acest caz avea să o ucidă.

Capitolul 79

Spitalul Regina Elisabeta a devenit mai calm. Securitatea sporită se desființase, iar jurnaliștii și echipele de filmare plecaseră în sfârșit. Henley a urcat cu liftul până la etajul trei. Nimeni nu i-a acordat atenție în timp ce trecea pe lângă biroul asistentelor și se îndrepta spre salonul lui Karen. Un agent de securitate neimpresionant stătea în fața ușii și se juca pe telefon. Henley a urmat instrucțiunile de pe afișul de siguranță, a apăsat pe dozatorul de pe perete și și-a frecat viguros mâinile cu lichidul antibacterian. Televizorul de deasupra capului lui Karen era limitat la canalele standard. Din câte își dădea seama Henley, urmărea un alt episod din Judecătorul Rinder, chiar dacă ochiul drept îi era acoperit cu un bandaj. Noptiera era plină de flori, de ciorchinele de struguri solicitat și de o sticlă mare de Lucozade.

— Bună, Karen, spune Henley.

— Oh, inspectore. Îmi pare rău, am uitat cum vă numiți, răspunde Karen, ridicându-se pe pat.

Fața ei este încă puternic vânătă și umflată.

— Inspector Henley. Ultima dată când am fost aici, încă vă mai administrau analgezice din greu.

— Aveam nevoie de ele, dar acum mi-au scos perfuzia. Astea sunt doar antibiotice. Karen bate pe canula din mâna ei. Am luat o infecție ieri.

— Atunci, cât timp mai stai aici?

Henley se forțează să își pună un zâmbet pe față. Să arate că îi pasă cu adevărat.

— Ar trebui să plec acasă duminică. Doctorii așteaptă ca această infecție să treacă.

— Și ochiul? Sper că nu există leziuni permanente?, spune Henley.

Își trage un scaun din colț și se așază.

— Încă nu sunt siguri. Karen își duce o mână la ochiul bandajat și tresare. Mi-au schimbat pansamentul ieri, dar totul este încă umflat. Nu sunt siguri dacă leziunile vor fi… își duce o

mână la piept și trage aer. Nu sunt siguri dacă leziunile vor fi permanente.

— Ai reușit să îți vezi colegul, pe Ade?, întreabă Henley.

Ar exista vreo șansă ca ea să recunoască faptul că este parțial responsabilă pentru starea lui?

— Oh… ăăă… nu am reușit să îl văd. Cum se simte?

— Este încă în comă. Are o fractură de craniu și inflamații pe creier.

Karen privește în jos la pătura de spital.

— Eu… Își va reveni?

— Nu sunt siguri.

Karen o privește pe Henley cu ochiul ei bun înainte de a se întoarce.

— Nu credeam că…

— Ce nu credeai?

— Nimic, nimic. Ade nu merita asta. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Ai petrecut mult timp cu Olivier, nu-i așa?

Henley observă scânteia subtilă din ochiul bun al lui Karen la menționarea numelui său.

— Nu a fost alegerea mea. Făcea parte din munca mea. Nu am fost cu el tot timpul.

— Dar erați în criză de personal. Nu erau suficienți gardieni? Este la fel și în poliție. Este la fel peste tot. Henley se apleacă în față pe scaun. Sunteți suprasolicitați, așa că probabil ați ajuns să faceți mai mult decât v-ar fi revenit?

Karen dă din cap aprobator.

— Salariul este o mizerie. Programul este o mizerie și nu suntem destui.

— Știai că Olivier avea acces la un telefon mobil?

Karen nu răspunde.

— Ai vreo idee cum ar fi putut face rost de un telefon?

— Un alt deținut? Sau unul dintre gardieni. Nu ar fi prima dată.

— Chiar și în secția de maximă siguranță? Credeam că ar fi mai vigilenți în legătură cu acest gen de lucruri.

— Nu știam că are un telefon. Karen se mișcă inconfortabil în patul ei. Nu este ca și cum ar fi fost ținut în izolare. Erau alți deținuți cu care putea vorbi. Ar fi putut cu ușurință să îi dea un telefon.

— Ți-a spus că se simte rău?

Henley ia ulciorul cu apă de pe masă și îi toarnă un pahar lui Karen.

— Deloc. Karen ia cu recunoștință paharul. Nu a cerut să meargă la doctor, doar dacă nu i-a menționat ceva unui alt gardian, înainte de a începe tura mea.

— Nu erai cu el când s-a prăbușit, nu-i așa?

— Nu, făceam verificări pe aripă. Este un interogatoriu?

— Nu, nu. Am vrut doar să văd ce mai faci și să îți pun câteva întrebări despre momentul în care Olivier a evadat. Ești un martor important. Încă nu l-am prins, așa că orice informație pe care ne-o poți da despre acea zi este vitală.

— Le-am spus celorlalți ofițeri tot ce știu când au venit în această dimineață. Karen pare aproape irascibilă.

— Erau agenți de la ANCC, iar de atunci a mai avut loc o crimă și avem dovezi care ne conduc la Olivier drept suspect.

— Peter nu ar fi… adică… de ce ar fi făcut-o?

Lui Henley nu îi scapă din vedere că Bajarami îi spunea mereu lui Olivier pe numele mic.

— Este un criminal. Este ceea ce face. Există o posibilă acuzația de tentativă de crimă pentru ce i-a făcut lui Ade și, bineînțeles, acuzațiile de vătămare corporală gravă cu intenție, împotriva ta și a agentului de pază.

Henley își dă seama că întrebările ei o fac pe Karen să se simtă inconfortabilă și agitată în timp ce aceasta începe să se joace cu lanțul de la gât.

— Este așa cum am spus în declarația mea. Totul s-a întâmplat atât de repede. Eram afară când am auzit zarva și apoi, când am intrat în cameră, el… nici măcar nu știam că avea furculița în mână.

Karen arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a plânge, dar Henley nu era convinsă că lacrimile erau sincere.

— Mai voiai să mă întrebi ceva?, întreabă Karen.

— De fapt, da. Cineva i-a furnizat lui Olivier insulină. Se pare că insulina a fost luată din aripa de spital a închisorii…

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, nu cred că Olivier a părăsit aripa sa, s-a plimbat până acolo și a luat-o singur. Un gardian trebuie să o fi luat pentru el.

— Nu am fost eu.

— Ai vreo idee cine ar putea fi?

— Nu, nu... nu am... nu am nicio idee de ce l-ar ajuta cineva. Uite ce ne-a făcut mie și lui Ade.

— Mai este un lucru, spune Henley. Depozitul frigorific Franklin-Jones. Ai auzit de el?

Karen repetă numele și clatină din cap.

— De ce?

— Avem înregistrări cu o femeie care seamănă cu tine în zona de recepție a unității, săptămâna trecută.

— Nu, nu puteam fi eu. Nu am fost niciodată în Manor Park și sunt destul de sigură că săptămâna trecută am fost la serviciu. Trebuie să fie cineva care seamănă cu mine. Am una dintre fețele acelea.

Lui Henley i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu am spus niciodată că este în Manor Park.

— Am crezut că ai spus. Mai este ceva?, întreabă Karen. Doar că sunt foarte obosită.

Lanțul cu care Karen se juca a scăpat din marginile halatului și acum îi atârna la gât.

— Nu, atât, spune Henley. Lănțișorul tău. Fiicei mele i-ar plăcea la nebunie. Este înnebunită după stele.

— Mulțumesc.

Karen se așază pe spate în patul ei și își pune rapid lănțișorul în interiorul halatului.

— Ce este cristalul de lângă el?

— Oh, nu sunt sigură. A fost un cadou de însănătoșire grabnică.

— Iubitul tău?

— Ceva de genul acesta. Karen se așază pe spate în pat și întinde lanțul în fața ei. Un prieten bun.

•

Henley o lasă pe Karen în salonul ei și se îndreaptă spre biroul asistentelor.

— Scuzați-mă... Henley îi întinde legitimația asistentului care stătea jos. Trebuie să vă pun o întrebare despre pacienta dumneavoastră, Karen Bajarami, din salonul șase.

— Nu am voie să dezvălui nicio informație despre pacienții noștri, spune el.

— Nu vreau informații despre ea în mod special. Vreau doar să știu dacă a avut vizitatori. Voi coborî și voi verifica la pază, dar dacă sunteți aici…

— A avut câțiva, spune tânăra asistentă care stă lângă el. Pe ecusonul ei scrie Isma. Cred că mama ei a venit din nou ieri și câțiva dintre prietenii ei de la serviciu. A trebuit să le spun că erau prea mulți în salon.

— Altcineva?, întreabă Henley.

— Oh, a fost un bărbat care a venit la prima oră în această dimineață. Îți amintești, Julien?, spune Isma. I-a cumpărat o grămadă de mese gata preparate de la M&S și a întrebat dacă există un loc unde le putem păstra.

— Oh, da, el, spune Julien, ignorând telefonul care îi suna pe birou. L-am lăsat să intre. Nu a fost prea impresionat de meniu. Nu pot să spun că îl învinovățesc. Nici pisicii mele nu i-aș da așa ceva de mâncare și nici măcar nu îmi place de pisica mea.

— Îți amintești cum arăta?

Julien se uită la Isma și clatină din cap.

— Nu chiar. Era alb, înalt. Poate în jur de patruzeci de ani. A fost foarte amabil, ne-a dat niște ciocolată în semn de mulțumire. Dacă bunica mea ar fi fost aici, ar fi spus că este fermecător.

•

— Este clar că are un plan, spune Henley. Mă îndoiesc mult că stă pe aici doar fiindcă este îngrijorat pentru prietena lui.

— Atunci, de ce să o viziteze în primul rând?, întreabă Pellacia, încruntându-se. La ce îi mai folosește Karen Bajarami acum? L-a ajutat să evadeze și aproape că și-a pierdut un ochi pentru asta. De ce nu a țipat din răsputeri când Olivier a venit să o vadă?

— Nu i-ai văzut privirea de pe față când am întrebat-o despre colier. Era încântată.

— Trebuie să o aducem la secție, spune Pellacia.

— Știu asta, dar sunt blocată până când un medic spune că este aptă să fie externată, spune Henley.

— Directivele PACE nu spun de fapt că trebuie să fie audiată la o secție de poliție și nu înseamnă că nu avem motive să îi percheziționăm apartamentul. Din câte știm, Olivier ar putea să stea acolo. Unde locuiește?

— Kidbrooke. Îmi va lua cam o oră să întocmesc o cerere și apoi trebuie să găsesc un judecător sau un magistrat care să îmi asculte cererea.

Pellacia își verifică ceasul.

— Ai timp. Fă-ți cererea și apoi prezintă-te la Judecătoria Camberwell Green și du-te în fața unui judecător. Imediat ce obținem mandatul, vom percheziționa apartamentul lui Bajarami și apoi o vom aresta. Mă doare-n cot dacă este declarată aptă sau nu.

Capitolul 80

Henley a tipărit un al doilea exemplar al cererii pentru mandatul de percheziție a apartamentului lui Karen Bajarami. Se îndoia că îl va găsi pe Olivier stând în sufragerie cu picioarele în sus, dar se ruga să descopere dovezi concrete ale implicării lui Bajarami în evadarea lui Olivier.

Telefonul ei sună. Este Linh.

— Hei, tu, spune Henley. Ce se întâmplă?

— A folosit un fierăstrău manual.

— A folosit un ce?

— Un fierăstrău. Știi tu, un fierăstrău de tâmplar. Caută pe Google. Pun pariu că tatăl tău are probabil unul.

Mintea lui Henley a fugit la imaginea unchiului ei Joel, ținând în jos crengile mărului în timp ce tatăl ei îl ataca cu un fierăstrău.

— Cine a folosit un fierăstrău manual?, întreabă Henley. Olivier?

— Nu, nu el. Imitatorul tău, spune Linh. Amintește-ți, tăieturile lui Olivier erau întotdeauna curate pentru că folosea un fierăstrău electric. Exact ceea ce a folosit pe Varma. Celălalt nebun folosește un fierăstrău de modă veche.

— Dar asta ar necesita… Ei bine… Henley nu se poate gândi la o modalitate mai delicată de a se exprima. Nu înseamnă doar o muncă grea?

— Nu chiar. Vreau să spun, falanga mijlocie va fi mult mai ușor de tăiat decât femurul, dar, din nou, cel mai simplu loc de tăiat este articulația; ca și cum ai porționa o găină.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăie Henley în sinea ei în timp ce pune cererea pentru mandatul de percheziție într-un dosar.

— Dacă tai prin os, atunci, în funcție de cât de în formă era victima ta, s-ar putea ca osul să nu fie chiar atât de tare. Doamne ferește dacă vreuna dintre victimele tale era schior sau cățărător – atunci imitatorul tău ar fi depus un efort pe cinste. Oasele lor sunt la fel de tari ca și… Sunt incredibil de tari.

Personal, aș fi început cu un bomfaier în loc de un fierăstrău, dar nu pot să stabilesc dacă le-a folosit pe amândouă.

— Și imitatorul nostru a folosit aceeași metodă pe ultimele trei victime?

Henley și-i imaginează pe Kennedy, Zoe și Delaney stând nemișcați, incapabili să închidă ochii în timp ce un bărbat, cu fața întunecată de umbre, le tăia membrele cu fierăstrăul.

— Am un expert în răni care vă pregătește un raport complet, spune Linh.

— Mulțumesc, Linh. Apreciez acest lucru.

— Nicio problemă și vino la mine dacă nu ai ce face în seara asta. A trecut mult timp de când ne-am îmbătat, ne-am plâns bine de viață și am dansat pe muzica din ’95.

— De ce ’95?

Henley râde pentru prima dată de câteva zile.

— Nu știu. Am pierdut numărătoarea de afișe pe care le-am văzut, anunțând o seară de club „Înapoi în 95”. Deci, ne vedem mai târziu?

— Ne vedem.

Henley încheie convorbirea cu o imensă recunoștință pentru prietena ei.

— Este cam sălbatic, nu-i așa?, spune Ramouter după ce Henley îi povestește cum și-a dezmembrat imitatorul victimele.

— Puțin spus, răspunde ea.

— Vreau să spun că întregul său mod de operare este sălbatic. Imitatorul nostru le paralizează, le face să privească cum le taie membrele și chiar și după ce sunt moarte, le înjunghie, spune Ramouter.

— Doar nu vrei să spui că Olivier este mai uman, nu-i așa?, întreabă Henley cu surprindere.

— Nu, nu uman, se gândește Ramouter. El este doar un pic mai clinic în această privință, nu-i așa? Eficient.

— Lauren Varma nu a fost despre eficiență, spune Henley cu tristețe. Lui nu îi pasă, motiv pentru care a făcut un asemenea spectacol din ea.

— Dar a făcut atâta caz de faptul că este o eroare judiciară.

— Pentru el, probabil că este. Pentru el, eroarea judiciară este că a fost prins.

Henley a văzut fotografiile din apartamentul lui Lauren Varma, pe care echipa de criminaliști i le trimisese prin e-mail.

Chiar dacă Ramouter a lucrat la DIC în Bradford, se îndoia că a întâlnit vreodată scene ca cea în care Lauren Varma a fost ucisă și cea în care a fost găsită.

Au trecut doar două săptămâni, dar ea putea deja să vadă pe fața lui presiunile de a lucra în cadrul UCS. Nu aveau un sprijin real. Erau doar ei. O unitate care fusese acordată ca o recompensă, dar care, de fapt, era o modalitate de a-l ține pe vechiul lor șef departe de probleme. Acum Rhimes era mort și, chiar dacă avea încredere absolută în Pellacia pentru a conduce UCS, Henley se temea că departamentul era în aer.

— Salim.

Acesta își ridică privirea, realizând că este prima dată când Henley îi folosește prenumele.

— Vorbește cu Mark Ryan. Crede-mă. Nu vrei să intri prea adânc în capul acestor psihopați. Acest gen de muncă îți va da peste cap creierul și te va lovi când te aștepți mai puțin. Este bine să vorbești cu Mark.

— Nu vreau ca cineva să creadă că nu pot face asta.

— Nimeni nu ar crede vreodată asta.

— Bine. Îl voi suna.

— Bun. Nu strică. Care a fost planul tău pentru restul zilei?

— Doar să trec în revistă declarațiile, să văd dacă am omis ceva și apoi acasă.

— Ai chef de o excursie la mare?

— Poftim?

— Martorul care a spus că l-a văzut pe Sean Delaney fiind urcat într-o ambulanță.

— Leon Merrick?

— Este într-un centru de dezintoxicare în Hove, nu-i așa?

— Pentru cel puțin trei luni.

— Numai pe Leon îl avem pentru o posibilă identificare. Vreau să te duci să îl vezi.

— Ce? Acum? Este aproape ora 17.00.

— Da, acum.

— Nu cred că legitimația mea de călătorie mă va duce până la Hove.

— Ia mașina mea.

Ramouter se uită la Henley ca și cum și-ar fi pierdut temporar mințile.

— Ești sigură? Nu am fost niciodată în Hove.

— Hove nu este capătul lumii, Ramouter.

Henley se întoarce la biroul ei și răsfoiește dosarul până când găsește ce caută.

— Ia astea. Erau fotografiile de arest făcute lui Alessandro Naylor și Dominic Pine.

— Fotografiile astea sunt vechi de câțiva ani, spune Ramouter în timp ce își ia geaca de pe spătarul scaunului.

— Vor trebui să fie de ajuns. Nu avem fotografii recente cu Pine și Naylor, iar ei nu s-au schimbat atât de mult, răspunde Henley. Ori fotografia va declanșa ceva în Leon, ori nu.

Capitolul 81

Drumul până la Hove a fost destul de simplu și, dacă era sincer, Ramouter era bucuros să iasă din birou. Senzația intensă de la UCS și de la Henley îl făceau să se simtă claustrofob.

Când a coborât din mașină în fața Clinicii Elysium, a trebuit să admită faptul că aerul de coastă se simțea diferit. Pentru prima dată de când părăsise Bradford și presiunile de a avea grijă de o soție, care își nega demența cu debut precoce, putea să respire.

Zona de recepție arăta ca și cum ar fi aparținut unui hotel spa, cu canapele și fotolii albe cu aspect scump, în fața unei ferestre mari cu vedere spre mare. Era complet diferit de centrul public de dezintoxicare, în care lucrase Sean Delaney.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?, spune femeia din spatele recepției.

— Bună ziua, sunt detectiv Ramouter. Nu simțea nevoia să îi spună că mai are câteva luni până să fie trecut în evidență ca detectiv cu drepturi depline. Am venit să îl văd pe unul dintre pacienții dumneavoastră.

Zâmbetul cu ruj roșu de pe fața recepționerei dispare rapid când se uită la legitimația lui Ramouter.

— Aveți o programare? Ne mândrim cu confidențialitatea. Pur și simplu nu putem lăsa pe oricine să intre.

Ramouter își îndreaptă postura. Poate că nu a rostit cuvântul „detectiv” suficient de tare. Henley nu ar fi acceptat asta, își spune el. Niciodată nu trebuia să spună prea multe, pentru a obține ceea ce voia. Avea o prezență autoritară, ceva ce nu te învață la cursurile de poliție.

— După cum am spus, sunt detectiv Ramouter și vreau să vorbesc cu Leon Merrick.

— Avem o mulțime de jurnaliști care vin aici, pretinzând că sunt rude, prieteni și…

— Uitați, vreți ca șeful meu să îl sune pe șeful dumneavoastră? Credeți-mă, mă îndoiesc că ar fi un lucru bun pentru oricare dintre noi. V-am arătat legitimația. V-am spus cine sunt. Știu că Leon Merrick este aici. Vreau să îl văd acum.

Recepționera se uită în jos la computer. După ceea ce a părut a fi cel mai lung minut din viața lui Ramouter, ea spune:

— Are o ședință de terapie de grup, care se termină în aproximativ cincisprezece minute. Voi ruga pe cineva să vă conducă la una dintre sălile de așteptare pentru vizitatori. Doriți un ceai sau o cafea în timp ce așteptați?

•

Ramouter s-a abținut să întrebe dacă ar trebui să se descalțe, când a fost condus spre sala de așteptare, de către un alt membru al personalului. Tocmai își mâncase al doilea biscuit când un bărbat înalt și brunet a intrat în încăpere. Clavicula îi ieșea mult în evidență în timp ce își întindea mâna.

— Sunt Leon, spune zâmbind, dezvăluind dinții ciobiți și pătați de pipa de cocaină.

— Ce mai faci?, întreabă Ramouter, urmărind cu ochii înțepăturile și vânătăile îngălbenite de pe brațul lui Leon.

— Sunt bine.

Leon se scufundă într-un fotoliu.

— Oricum, Leon, nu am de gând să îți răpesc prea mult timp.

— Nu, este în regulă, amice. Opțiunile mele în după-amiaza asta sunt yoga, meditație sau Reiki. Leon se încruntă. Nici măcar o excursie pe chei. Se pare că nu sunt încă pregătit pentru asta. Ați prins persoana care l-a ucis pe Sean?

Ramouter clatină din cap.

— Era drăguț, știi. Decent. Nu a fost arogant ca mulți dintre ei. Chiar îi păsa. Nu merita să moară în felul acesta.

— Am vrut să îți mai pun câteva întrebări despre acea noapte. M-am gândit că lucrurile ar putea fi un pic mai clare acum că ești…

— Nu la fel de pierdut în spațiu ca o navă NASA. Ce vrei să știi?

Ramouter își scoate carnețelul și răsfoiește paginile.

— Ai spus că ai ajuns la centru pe la ora opt.

— S-ar putea să fi fost mai târziu de atât, pentru că mi-am amintit că am stat puțin la bar și că era fotbal. Duminică seara. Trebuie să fi fost fotbal spaniol. A început la șapte și jumătate și am plecat când s-a terminat, așa că trebuie să fi fost înjur de 21.30.

— Și te-ai dus direct la centru?

— Da. Eram agitat și atunci când se întâmplă asta îți vine un singur gând în cap și te concentrezi pe el. Îmi amintesc cum mă gândeam că trebuie să îl văd pe Sean, că el mă va ajuta. Câteodată… Adică… Nu ar fi trebuit, dar dacă avea, îmi dădea niște metadonă, ca să mă mai liniștească. Să mă calmeze.

— La ce oră se închidea de obicei centrul?

— Oficial, la nouă.

— Chiar și duminica?

— Au ședințe de terapie de grup. Dacă ești foarte norocos, poți primi un fursec și o ceașcă de ceai. Nu ca în acest loc. Toate ceaiurile de plante de lux cunoscute de om și produse de patiserie, pe care nu le mănâncă nimeni.

Ramouter se uită la propria ceașcă de ceai de lângă ceainicul din porțelan alb.

— În orice caz, continuă Leon în timp ce ia un biscuit de pe farfurie. Îmi amintesc că am trecut pe acolo și lumina era încă aprinsă.

— Cum intri în centru?

— Trebuie să ți se deschidă. Au unul dintre acele interfoane cu cameră de securitate în față și apoi mai există o ieșire de urgență în spate. Cred că este ieșirea de incendiu.

— Ți s-a deschis?

Leon se lasă pe spate în timp ce își mestecă biscuitul.

— Nu cred, altfel nu m-aș fi dus prin spate.

— Ce te-a făcut să mergi în spate?

— Sean fumează. De obicei în spate, lângă parcare. M-am dus în spate, am văzut că motocicleta lui era acolo și apoi am văzut mașina ambulanței.

— Și era cu siguranță o ambulanță?

— Da. Nu una mare, dar, așa cum ți-am spus la telefon, una din alea tip mașină.

— Este prea mult să te întreb dacă îți amintești numărul de înmatriculare?

— Ha, nici vorbă de așa ceva. Ușa mașinii era deschisă și mintea mea nebună s-a gândit că cineva m-ar putea ajuta sau că ar putea fi droguri înăuntru.

— Ai spus ultima dată că ai văzut un bărbat în spatele mașinii?

— Da, așa este. Stătea cocoșat. Nu i-am putut vedea fața. Era într-un unghi ciudat, iar omul îi băga picioarele înăuntru.

— Îți amintești ceva despre bărbatul de pe bancheta din spate?

— După cum am spus, cred că era Sean, dar nu pot fi sută la sută sigur.

— Și omul acela? Ai vorbit cu el?

— Da, dar m-a împins la o parte.

— Poți să îl descrii?

A fost tăcere, umplută din când în când de sunetele pescărușilor care zburau și de Leon care ronțăia biscuitul.

— Alb. Puțin mai scund decât mine, iar eu am 1,90, așa că el avea cel puțin 1,80. Purta haine închise la culoare. Poate verzi. Adidași, îmi amintesc asta. Păr negru, scurt. Era mai făcut decât mine, dar nu la fel de făcut ca și tine.

— Nu credeam că sunt atât de făcut, spune Ramouter cu un zâmbet.

— Nu, nu ești. Era undeva între noi doi. Gândește-te așa, dacă ar fi boxer, ar fi cam la categorie ușoară spre mijlocie.

— Altceva?

— Nasul spart. Ei bine, mie mi s-a părut dislocat. Barbă.

— Vreau să te uiți la aceste fotografii, spune Ramouter. Îl vezi pe bărbatul care se afla în parcarea centrului de dezintoxicare pe 8 septembrie 2019, în jurul orei 21.30?

A dat la o parte setul de ceai din porțelan alb și farfuria cu biscuiți de lux și a expus fotografiile pe masă. A tipărit și fotografiile altor doisprezece bărbați, care se oferiseră voluntari pentru a fi fotografiați și folosiți într-o identificare și le-a amestecat cu fotografiile primite de la Henley. Nu te grăbi.

Leon îngenunchează și analizează fotografiile.

— Nu el, nu el, nu el, Leon ia trei dintre fotografii și le pune pe podea.

— Aceasta, spune Leon, ridicând o fotografie și înmânând-o lui Ramouter.

— Ești sigur? Ramouter ia fotografia lui Dominic Pine din mâna tremurândă a lui Leon.

— Aș paria oricât. Categoric.

— Acesta este bărbatul pe care l-ai văzut în parcare?

— Sută la sută.

Ramouter se gândise să își ia pește cu cartofi prăjiți și să mănânce pe chei, înainte de a se întoarce la Londra, dar când a

pus fotografiile în buzunar, a constatat că și-a pierdut pofta de mâncare.

Capitolul 82

— Unde este Ramouter acum?, întreabă Pellacia.

— Undeva pe M23.

Henley își scoate telefonul pentru a verifica dacă mai are mesaje de la Ramouter.

— Ei bine, cel puțin avem o identificare pentru Pine.

— În cel mai bun caz, este cineva care seamănă cu Pine și care probabil a urcat în ambulanță pe cineva care semăna cu Delaney.

— Nu există camere de supraveghere în parcare?

— Nimic acolo. Nu cred că cei de la consiliu sunt interesați de securitatea unor tomberoane de reciclare din fața unui centru de dezintoxicare.

— Dar serviciul de ambulanță?

— I-am urmărit, cerându-le să confirme dacă a fost trimis vreun paramedic la centru sau pe străzile din jur, în noaptea în care Delaney a dispărut. Este așa cum ai spus. Dovezile sunt cel puțin slabe. Un martor ocular, care este dependent de droguri, nu este suficient pentru a șterge numele lui Naylor și Blaine de pe tablă.

— Fă un pas înapoi, spune Pellacia în timp ce se apropie de tablă. Ce se întâmplă dacă ne folosim toate resursele pentru a pune la punct un caz împotriva lui Pine?

Era aceeași tactică pe care Rhimes o folosea atunci când vedea că echipa lui era la limita cedării.

— Dacă ne concentrăm asupra lui Pine, atunci nu mai avem ochi pe Naylor și Blaine. Naylor a scăpat deja de ofițerii care îl protejează și are acces la proprietăți comerciale și private datorită serviciului său, spune Henley. Și Blaine? Ei bine, el este micul ajutor al lui Olivier. Ar trebui să fiu o idioată ca să cred că nu știe cum să îl contacteze sau viceversa.

— Nu uita de Bajarami, spune Pellacia. Ea este cazul neterminat.

Henley își încruntă fața în semn de concentrare. Trebuia să găsească o modalitate de a strânge lațul în jurul celor trei suspecți, fără a pune în pericol viețile juraților ei.

— Mă duc la Bajarami, spune Henley. Eastwood este deja pe drum.

Se aude o bătaie ascuțită în ușă. Henley se întoarce și îl vede pe Ezra stând afară.

— Este totul în regulă?, întreabă Henley îngrijorată. Prima dată când Ezra a venit în sala de coordonare a operațiunilor, a dat peste fotografii de autopsie în format A3 pe perete. De atunci nu s-a mai întors.

— Da, trebuie doar să îți arăt ceva, spune Ezra. În particular.

Henley îl privește pe Ezra în mod ciudat.

— Ce este?

Îl urmează afară pe coridor.

— Trebuie să îmi promiți, da, că nu te vei supăra, spune Ezra, sprijinindu-se de perete și bătând codul de acces în iPad-ul său.

— De ce m-aș supăra?

Henley știa foarte bine că orice ar fi făcut Ezra, nu ar fi admis ca dovadă în nicio instanță din lume.

— În apărarea mea, tot ce am făcut...

— Ce ai făcut?, răbufnește Henley.

— Uită-te aici.

Ezra îi înmânează iPad-ul lui Henley.

— Sunt informații despre abonați, spune Henley în timp ce parcurge lista cu numere de telefon. De pe telefonul mobil al lui Olivier.

— Da. Am așteptat ca firma de telefonie să facă o verificare a abonaților, dar de câteva zile spun că sistemele lor sunt indisponibile.

— Deci, ce ai făcut?

— Este mai bine pentru noi toți, dacă nu răspund la această întrebare. Așadar, telefonul lui Olivier este cu cartelă preplătită. Cineva a plătit creditul, ceea ce înseamnă că fie a cumpărat cartele de reîncărcare, fie și-a folosit cardul de debit online.

— Te rog să îmi spui că a folosit un card de debit.

Ezra zâmbește.

— Asta va fi partea inadmisibilă în instanță. Tot ce trebuie să știi acum, este că am detaliile cardului înregistrat.

— Karen Bajarami nu putea fi atât de proastă, spune Henley.

— A încercat să nu fie. Era înregistrat pe unul dintre acele carduri pe care le poți încărca cu bani și le poți folosi ca pe un

card de credit, dar ea l-a încărcat folosind propriul ei card de debit NatWest, înregistrat pe numele K.L. Bajarami.

— Ești sigur?

— Sută la sută, dar mai este ceva. Acum, aceste lucruri vor fi admisibile de îndată ce va fi procesată cererea de autorizare.

— Despre ce este vorba?

— Bun. Sunt numere private care îl sunau pe telefon. Așa că le-am demascat. Primul număr este Chance Blaine, iar al doilea număr…

— Te rog, spune-mi că este telefonul ei.

— Un contract complet pe doi ani, care expiră în martie anul viitor. Își plătește factura prin debit direct și rămâne mereu fără date.

•

Pentru prima dată, Henley a simțit că ajunge undeva. Panica era încă acolo, în mijlocul pieptului ei, dar nu era debilitantă. A sunat-o pe Eastwood și i-a spus să înceapă percheziția apartamentului lui Karen Bajarami fără ea. A luat dosarul care conținea încercarea eșuată a lui Pine de a face apel împotriva sentinței sale. Solicitarea transcrierilor de la tribunal durase ceva timp, iar după certuri despre cine avea să își asume vina, Joanna a dat un telefon. Stanford făcea pariuri dacă Joanna oferise o mită, amenințase sau apelase la șantajul de modă veche.

Henley a citit transcrierea. Avocatul lui Pine nu reușise să convingă trei judecători de la Curtea de Apel că pedeapsa lui Pine trebuia suspendată. Pine a fost bătut și violat în a doua zi de închisoare. Atacatorul său i-a injectat apoi heroină.

Două zile mai târziu, Pine a suferit o criză psihotică indusă de droguri. Pine a mai bifat o căsuță în profilul lui Mark despre imitator. O victimă a unui atac sexual traumatic. Problema era că Pine avea un alibi clar, care îl excludea ca suspect. Telefonul lui Henley sună. Este Eastwood.

— Bună, Eastie. Cum a fost?

— Pentru început, Karen Bajarami locuiește cu mama ei, care nu a fost foarte încântată că am apărut la ușa ei în timp ce se uita la Vânătoarea de chilipiruri.

— Ce a spus mama ei?

— Se uită prea mult la televizor, dacă mă întrebi pe mine. A început să spună că își cunoaște drepturile și că nu trebuie să

vorbească cu noi. I-am arătat o fotografie a lui Olivier și am întrebat-o dacă l-a văzut. A spus că nu.

— Ați găsit ceva în apartament?

— Am dat lovitura. În dormitorul lui Bajarami am găsit cutia telefonului mobil de aceeași marcă și model cu cel găsit în celula lui Olivier. De asemenea, am găsit un itinerar pentru un zbor Easyjet către Malaga, pentru două persoane, programat pentru ieri. Numele pasagerilor: Karen Bajarami și Raymond McFarlane. În dulap am găsit o geantă plină cu haine bărbătești, lenjerie intimă, toate noi, cinci mii de dolari în numerar și pașapoarte. Pașaport legitim pentru Bajarami, unul fals pentru Olivier. Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că o furculiță în ochi din partea lui Olivier făcea parte din planul lui Bajarami.

•

Henley se uita la numărul de telefon pe care îl mâzgălise pe un bilețel. Când a vizitat-o mai devreme pe Karen, i-a văzut telefonul mobil pe dulap, printre flori și felicitări de însănătoșire grabnică. Henley a format numărul.

În timp ce telefonul suna, Ramouter a intrat pe ușă, arătând răvășit. Henley și-a pus un deget pe buze în timp ce el deschidea gura să vorbească.

— Bună. Este vocea lui Karen. Alo, spune ea din nou.

Henley așteaptă câteva secunde.

— Peter. Iubitule, tu ești?

Henley închide, știind că în curând avea să pună cătușele la încheieturile lui Karen Bajarami. Doar dacă Bajarami nu și-a dat seama că nu era Olivier la telefon și urma să încerce să fugă în schimb.

Capitolul 83

— Am vești, spune Anthony.

— Sunt vești de care să mă bucur?

Henley a decis că măcar atât putea să facă, să îi invite la cină pe Ramouter și pe Ezra, ca mulțumire pentru că au venit într-o zi de sâmbătă. Linh a fost rapid de acord să li se alăture.

— Eu aș fi fericit pentru ele. Am amprente. Câteva parțiale luate de pe ambalajul de plastic în care s-a aflat cadavrul lui Sean Delaney. Am și sânge care nu îi aparține.

— Vorbești serios?

— Absolut. Singura problemă este…

— Nu se potrivește cu nimeni din baza de date, spune Henley.

— Nimic, și l-am verificat de trei ori. Singurul lucru pe care îl pot confirma, este că sângele care a fost găsit pe corpul lui Delaney se potrivește cu ADN-ul uneia dintre mostrele de spermă, care au fost prelevate de pe corpul lui Carole Lewis.

— Mulțumesc, Anthony. Știu că ai fost foarte ocupat. Apreciez asta.

— Hei, oricând. Îmi pare rău că a durat atât de mult și, înainte să întrebi, am urmărit rezultatele ADN ale lui Naylor. Sper să vină cel târziu luni dimineață.

— Sunt vești bune? întreabă Ramouter.

Henley a repetat ceea ce tocmai îi spusese Anthony. Erau vești bune, dar în acel moment nu aveau nicio valoare.

— Este mai mult decât frustrant, spune Ramouter în timp ce merg pe malul râului și se îndreaptă spre restaurantul de pe Digul Greenwich.

— Declarația lui Leon nu este suficientă și nici identificarea lui nu este suficientă, spune Henley.

— Dar ne oferă o dată cu care să lucrăm. Putem stabili cu exactitate când a fost răpit Sean Delaney.

— Asta ne ajută. Mă întreb doar, de ce l-a ținut pe Delaney mult mai mult decât pe ceilalți.

— Ai văzut în ce stare era cadavrul lui Delaney, spune Ramouter. Potrivit lui Linh, era mort de cel puțin patru zile înainte ca trupul său să fie aruncat. Asta mă face să mă întreb,

unde le-a ținut imitatorul nostru? Pine locuiește la etajul patru și i-ai văzut apartamentul – este mic. Iar Naylor locuiește cu unchiul și mătușa lui. Dar dacă imitatorul nostru îi ține în altă parte? Undeva local.

Le ține în altă parte. Henley se gândește la prima dată când l-a întâlnit pe Dominic Pine în apartamentul său. I-a invitat în casă, dar în acel moment, Henley a avut un presentiment. Apartamentul avea un aer stătut. Praful, calendarul vechi de pe perete. I-au trezit amintiri despre un caz de identitate falsă la care a lucrat pe vremea când era detectiv stagiar. Frederick Jankowski. Un bărbat în vârstă de cincizeci și opt de ani se folosise de identitățile unor copii morți, pentru a încasa aproape un milion de lire sterline în ajutoare sociale. Când i-a vizitat pentru prima dată apartamentul din Stockwell, mirosea ca un costum vechi, aruncat într-un magazin de caritate. Miros de mucegai, de parcă ferestrele nu fuseseră deschise niciodată. S-a dovedit că Jankowski nu a locuit niciodată în apartament. Adevărata lui casă era o casă victoriană mare din Kensington.

— Mâine, la prima oră, hai să îi facem o nouă vizită lui Pine, îi spune Henley lui Ramouter.

Capitolul 84

Depoul Serviciului de Ambulanță din Deptford Londra era ascuns între un șir de case și un magazin de produse alimentare și se afla în spatele unor porți.

— Câte depouri ale serviciilor de ambulanță există în Londra?, întreabă Ramouter în timp ce Henley își flutură legitimația în fața camerei de supraveghere.

— Șaptezeci. Sinceră să fiu, cred că am trecut de un milion de ori pe lângă acest loc și nu l-am observat niciodată.

— Londra este plină cu de toate, spune Ramouter în timp ce își îndreaptă atenția spre partea sa de drum, unde o tânără de culoare, cu părul extrem de multicolor stătea pe jos. Ea a privit în direcția lui Ramouter, dar direct prin el.

— Niște bieți prostănaci cred că orașul îi va salva. Câți ani crezi că are? Douăzeci și cinci?

Henley aruncă o privire rapidă în timp ce trece prin porțile deschise. Nu își putea permite să simtă vreo simpatie pentru o fată care stătea în pantaloni scurți murdari pe un trotuar umed.

— Noi ne facem alegerile. Henley se gândește la deciziile pe care le luase și care nu au fost în beneficiul ei sau al familiei sale. Lumea te poate îmbătrâni.

— Am crezut că Dominic Pine va fi aici, spune Henley.

— De ce vreți să vorbiți cu Dom?, întreabă Lisa, adjuncta șefului de stație, în timp ce o urmează prin sala de control, zgomotoasă de sunetul telefoanelor și al sirenelor.

— Nu avem libertatea de a spune, dar nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.

— Atunci, nu are probleme?

— Nu, nu are.

— Hmm, și îmi fac iluzii deșarte crezând că sunteți aici să ne spuneți că, în sfârșit, i-ați prins pe nenorociții care au intrat aici luna trecută și au jefuit câteva dintre ambulanțele noastre?

— Nu, nu are nimic de-a face cu asta.

— Este unul dintre cei mai buni, spune Lisa în mod voluntar în timp ce se oprește în fața lifturilor și apasă butonul. Ușile se

deschid imediat. De aceea m-am luptat atât de mult pentru ca el să se întoarcă, după toate acele prostii.

— Ce prostii ar fi acelea?, întreabă Ramouter pe când așteaptă ca Henley să intre în liftul antic.

— Toate chestiile alea cu închisoarea. Lisa este nevoită să ridice tonul pentru a se face auzită în timp ce liftul pornește. Este un om bun. Muncește din greu și, dacă mă întrebi pe mine, ceea ce a făcut nu a fost greșit.

— Dar a încălcat regulile, spune Henley. Regulile există cu un motiv.

Lisa bombăne și își dă ochii peste cap. Henley are sentimentul că Lisa avea să se lanseze într-o polemică îndrăzneață.

— Ar fi trebuit să o facă? Ar fi trebuit să încalce regulile instanței și să le spună celorlalți juriați ce aflase despre Ucigașul Puzzle?, continuă Lisa în timp ce ușile se deschid și ies pe un coridor. Probabil că nu. A meritat să fie băgat în închisoare pentru șase luni? Categoric nu. Sistemul este o glumă. Aveau de gând să îl elimine.

Henley încearcă să reziste impulsului de a-i spune Lisei să tacă din gură, dar se îndoia că ceva ar fi putut să o oprească, așa că, în schimb, a întrebat:

— Cine urma să îl elimine?

— Consiliul nostru disciplinar ridicol. O adunătură de ipocriți. Otis, un tip care a lucrat cu mine timp de cincisprezece ani, și vechiul partener al lui Dom, au măsluit UDM în ambulanță…

— UDM?, întreabă Ramouter.

Cine naiba este Otis?, se întreabă Henley.

— Urmărirea datelor mobile. Lisa se oprește la ultimul birou de la capătul coridorului și bate tare la ușă. Este ca un fel de GPS, continuă ea. Îl folosim pentru a ne urmări ambulanțele, pentru a vedea cine este cel mai aproape de ultima urgență. Otis obișnuia să îl oprească și să îl reseteze, astfel încât să nu putem da de el niciodată. Știți ce a făcut conducerea când a aflat? L-au suspendat pentru opt săptămâni, dar cu…

Lisa încetează să mai vorbească în momentul în care un bărbat asiatic, de vreo cincizeci și ceva de ani, deschide ușa. Bărbatul întinde o mână pe care Henley o strânge.

— Dumneavoastră trebuie să fiți detectiv inspector Henley. Eu sunt Ken Devi. Directorul stației. Mulțumesc, Lisa, asta este tot.

Ken i-a condus în biroul său, care contrasta complet cu restul secției. Biroul său era impecabil de curat. Chiar și Ramouter a început să se miște inconfortabil, de parcă tocmai a fost chemat în biroul directorului.

— Vă rog să luați loc. Doriți o ceașcă de ceai sau de cafea?

— Nu, mulțumim.

Henley se așază pe scaunul din fața ei.

— Bine, deci. Mi-am luat libertatea de a tipări informațiile pe care le-ați cerut. Trebuie să recunosc că acest lucru mi-a provocat un pic de jenă, deoarece îmi place să cred că am avut control asupra acestor lucruri, având în vedere problemele din trecut.

Henley își dădea seama că ceea ce descoperise Ken îi provoca o mare nemulțumire. Ramouter a ridicat o sprânceană la ea.

I-a înmânat o foaie de hârtie lui Henley.

— Aceasta este o listă cu toate ambulanțele și unitățile de intervenție rapidă, care au fost trimise de la stația noastră între 4 septembrie, ora 18.00 și 7 septembrie, ora 06.00. După cum puteți vedea, am primit un număr mare de apeluri de urgență în seara zilei de 6, ceea ce în sine nu este neobișnuit pentru o seară de vineri, dar...

— Nu a fost trimis niciun vehicul la centrul de dezintoxicare de pe strada Cornet din Catford?

Henley îi înmânează hârtia lui Ramouter.

— Niciunul.

— Dominic Pine a lucrat în acea zi?, întreabă Henley.

Ken dă din cap, făcând ca ochelarii să îi alunece pe nas. Îi împinge înapoi în sus.

— A fost într-o tură de la 18:00 la 6:00.

— Cine a fost partenerul lui?, întreabă Ramouter.

Henley zâmbește în sinea ei; era pe punctul de a pune aceeași întrebare.

— Dominic este unul dintre cei mai experimentați membri ai echipajului nostru, așa că a fost repartizat la o URR, adică o Unitate de Răspuns Rapid. Este logic, deoarece am fost în criză de personal și putem să ne ocupăm de mai multe urgențe, așa că nu a avut un partener, ca să spunem așa, răspunde Ken.

— A fost singur?, întreabă Henley.

— Cu excepția momentelor în care a fost plecat să antreneze noii recruți, a fost singur.

— Ați spus că Pine a lucrat în tura de la șase la șase, spune Henley.

— Da, Ken îi înmânează o altă foaie de hârtie. Aceasta este o listă cu toate urgențele la care a fost trimis Dominic. Ne urmărim ambulanțele și URR cu ajutorul UDM. Urmărirea datelor mobile. În acest fel putem trimite cea mai apropiată ambulanță la urgență. UDM a lui Dominic a fost oprită între orele 21.22 și 23.37.

— Pe drum încoace, Lisa ne-a povestit despre cineva pe nume Otis, spune Ramouter.

— Sunt sigur că Lisa s-a bucurat să vă spună că Otis a fost suspendat pentru că și-a oprit UDM, spune Ken. Singurul lucru asupra căruia Lisa și cu mine suntem de acord, este că Otis a trebuit să fie suspendat.

— Cât timp au fost parteneri Otis și Dominic?

— Mai mult de trei ani. Nu m-ar surprinde dacă Otis a fost cel care l-a învățat pe Dominic cum să deconecteze UDM.

— Pine a avut UDM deconectată timp de peste două ore, spune Henley. O fereastră de două ore ar fi fost suficient timp pentru ca Pine să se prezinte la centrul de dezintoxicare și să îl ia pe Delaney. Sunteți alertat când UDM este oprită?

— Nu. Tot ce știe persoana din camera de control este că nu poate contacta o anumită ambulanță. Este imperativ să răspundem la o urgență în maxim opt minute, așa că ar fi trecut, pur și simplu, la următoarea.

— În ultimele șase luni, de câte ori a oprit Pine UDM?

— De șapte ori. Primele două a oprit-o pentru aproximativ trei până la cinci minute, înainte de sfârșitul turei sale, în iunie și iulie. Dar în ultimele șase săptămâni, a oprit-o de patru ori. Ultima dată a fost ieri dimineață, la ora 05.37, chiar înainte de sfârșitul turei.

— Unde este Pine acum?, întreabă Henley.

— Presupun că ar trebui să fie acasă. A făcut schimb de ture cu un alt coleg. Azi este ziua lui liberă.

Capitolul 85

— Trebuie să fie o greșeală, spune sergentul care fusese însărcinat cu protecția lui Pine. Suna parcă pe jumătate adormit. Pine lucrează în tura de la ora 18:00 la 06:00 dimineața. L-am lăsat eu însumi la depou la cinci și un sfert.

— Tocmai ne-am întors de la depou și managerul lui a spus că astăzi este ziua lui liberă, spune Henley în timp ce stă în fața ușii lui Pine. Ciocănelul lipsea, iar soneria nu a sunat atunci când Henley a apăsat-o.

— Asta nu are niciun sens. Am o copie a programului său de lucru și lucrează astăzi și luni.

Henley încheie apelul și formează numărul lui Pine. Nu a fost surprinsă să audă vocea feminină automată, spunându-i că persoana pe care încerca să o contacteze nu era disponibilă. Ramouter era cu fața la fereastră, privind prin perdelele de plasă îngălbenite, în timp ce Henley bătea cu pumnul în ușă.

— Vezi ceva?, îl întreabă ea pe Ramouter, trântind de câteva ori cutia poștală.

— Nu, nimic, răspunde Ramouter. Henley se pune în genunchi și trage cu ochiul prin cutia poștală. Tot ce poate vedea, este un covor vechi și un hol gol care duce spre bucătărie.

— Ei bine, nu este la serviciu și nu este aici.

Ramouter se sprijină de balcon. De ce nu îl supraveghează Serviciul de Protecție a Persoanelor din Regatul Unit?

— Pentru că sunt niște idioți și habar nu au, spune Henley în timp ce lovește din nou cu pumnul în ușa de la intrare, mai mult din frustrare, decât în ideea că Pine ar dormi în dormitorul său. Au crezut că este la serviciu.

Ușa vecinului se deschide.

— De ce faci atâta zgomot, ce naiba este în neregulă cu tine?

O femeie în vârstă, de culoare, iese afară, cu capul înfășurat într-o eșarfă albastru închis, fața ei este aproape lipsită de linii, dar corpul arată semnele vârstei. Mare duminică dimineața și voi bateți în ușa aia ca niște nebuni, de un sfert de oră. Ar trebui să sun la poliție, spune ea, cuvintele ei având o inflexiune trinidadiană.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat…

— Că m-ai deranjat? Soțul meu are tensiunea arterială ridicată și tu ești afară făcând zgomot ca…

— Sunt inspector Henley și acesta este detectiv ofițer stagiar Ramouter.

— Sunteți inspector?

Vocea femeii este presărată cu scepticism.

— Da, suntem de la secția de poliție din Greenwich. Mă întrebam dacă ne puteți ajuta.

Ochii femeii privesc agitați în jur.

— Ce este?, întreabă ea, după ce s-a asigurat că nu era nimeni acolo, care să o acuze că este o turnătoare.

Henley nu cere să fie lăsată să intre, știind că ospitalitatea acestei femei nu se va extinde mai mult de pragul ușii.

— De cât timp locuiți aici?, întreabă Henley.

— Oh, Doamne, din 1978.

— Cred că ați văzut multe schimbări pe aici?

— Și nu în bine, dacă mă întrebi pe mine. Dacă soțul meu ar fi putut să călătorească, m-aș fi întors acasă cu mult timp în urmă.

— De cât timp locuiește aici vecinul dumneavoastră de la numărul 45?

— A venit aici după noi. Nu sunt sigură de data exactă, dar a fost în optzeci și ceva.

— Și a avut copii? Un fiu?, întreabă Henley.

— Bertrand? Nu, nu. Nu a fost niciodată căsătorit. Nu l-am văzut niciodată cu o femeie, șoptește ea. Niciodată.

— Și ce s-a întâmplat cu Bertrand?

— Oh, a murit.

Henley nu se obosește să își ascundă surpriza. Își freacă tâmpla dreaptă.

— Și când a murit?

— Doamne, trebuie să fie deja șapte luni. Cancer. A intrat în spital și nu s-a mai întors. A fost un om de treabă.

— Deci, cine locuiește acolo acum?

— Păi, nimeni. Nepotul lui, Dom, Don, ceva de genul acesta, mai vine din când în când. Nu știu pentru ce, dar, dacă mă întrebați pe mine, mă mir că primăria nu a luat încă apartamentul înapoi. Se grăbesc să te găsească pentru nenorocitul de impozit municipal…

— Cât de des îl vedeți pe nepotul lui?, întreabă Henley.

— Ei bine, obișnuiam să îl văd o dată pe lună sau cam așa ceva, dar ultima dată l-am văzut acum câteva zile. Am auzit mașina de spălat rufe, dar el nu locuiește acolo. Nu, domnule. Nu a locuit niciodată aici.

•

Mintea lui Henley o ia la goană în timp ce conduce înapoi la secție.

— Întotdeauna a fost capabil să treacă neobservat, spune ea. Lucrează pentru Serviciul de Ambulanță din Londra doisprezece ore din zi, uneori mai mult, iar în clipa în care a fost autorizată protecția, imitatorul nostru s-a liniștit, peste o săptămână de liniște absolută.

— Pentru că Pine știa că noi îl supraveghem.

— Dar nu îl urmărea nimeni, spune Henley.

Semafoarele s-au făcut roșii și luminile de avertizare au început să clipească rapid, semnalizând că podul Creek Bridge era pe cale să fie ridicat. Henley a tras frâna de mână și a oprit motorul. Putea vedea câteva barje îndreptându-se în josul golfului.

— Mă gândeam, spune Ramouter, o scrisoare de avertizare pentru hărțuire i-a fost trimisă lui Naylor în aprilie. Câteva săptămâni mai târziu, Lewis este moartă. Nu ar fi fost de acord să se întâlnească cu Naylor, dacă era așa de sătulă de el.

— Nu, nu ar fi făcut-o, aprobă Henley. Vreau să verifici registrele electorale când ne întoarcem la UCS. Naylor și Pine ar fi trebuit să fie în registru atunci când au fost aleși amândoi pentru juriu. Asta ne-ar putea da o adresă, dacă este sau nu adresa lui actuală, este o altă poveste.

În timp ce Henley vira pe strada principală Greenwich, telefonul i-a sunat. Era un număr blocat, însemnând probabil un apel de la UCS sau de la Olivier. Simte că se încălzește.

— Bună, Anjelica. Sunt Ezra.

— Este totul în regulă?, întreabă Henley în timp ce pulsul îi scade. De ce ești la birou într-o duminică?

— Cazul acesta este important, nu-i așa, și am vrut să mă asigur că te pun la curent. Am primit autorizația și informațiile despre abonat pentru telefonul lui Olivier și confirmă tot ce ți-am spus deja.

— Dar detaliile contului bancar? Cardul care a fost folosit pentru reîncărcare, întreabă Henley pe când se îndreaptă spre secție.

— Toate sunt acolo. De fapt, ea a înregistrat contul pentru preplată folosind propriul card de debit, înainte de a începe să folosească un card de bani. Am tipărit totul și le-am lăsat pe biroul tău.

— Telefonul mobil, cardul de debit, camerele de supraveghere. Este suficient pentru a o aresta și a o acuza, nu-i așa?, întreabă Ramouter în timp ce Henley parchează la secție.

— Mai mult decât suficient.

Capitolul 86

Olivier se sprijină de peretele aleii întunecate, care despărțea numerele 27 și 29 Callander Drive. Mângâie brelocul în formă de inimă, care era atașat de cheile mașinii lui Lauren în timp ce privea în stradă. Aștepta de aproape trei ore. Duba albă în care aruncase cadavrul lui Lauren a fost luată de aproape șapte ore, iar ultimii reporteri au plecat. Nu mai era nimic la care să se holbeze acum. Olivier a chicotit în sinea lui în timp ce și-a aprins o țigară și apoi a verificat ora pe telefonul mobil pe care i-l dăduse Lauren: 01.07. Se întreba cât ar trebui să mai aștepte, când l-a zărit.

În timp ce bărbatul mergea încet pe alee, Olivier s-a dezlipit de perete și l-a încolțit. Cuțitul, încă pătat de sângele lui Lauren, era în buzunar.

— Dominic. Bună, băiete.

Dominic Pine se întoarce. Olivier zâmbește când captează expresia de surpriză de pe fața bărbatului. Dominic se ferește, dar Olivier îl blochează.

— Eu… Eu… Nu… Dominic țipă când Olivier își pune mâna pe umărul stâng și apasă în jos pe punctul de presiune.

— Dominic Pine, spune Olivier. Juratul unsprezece.

— Nu, nu, nu sunt, răspunde Dominic neconvingător printre dinții strânși. Te rog, nu voi…

— Nu vei face ce?

— Nu voi spune nimic. Te rog, lasă-mă să plec.

— Șșș.

Olivier apasă un deget pe buzele lui Dominic. Olivier privește derutat cum Dominic își strânge ochii și apoi îi deschide din nou încet. Olivier râde sardonic când Dominic începe să plângă.

— Sperai că am dispărut?, întreabă Olivier. Se spune că nu ar trebui să îți întâlnești niciodată eroii, dar am crezut că vei fi mai entuziasmat de atât.

Olivier îl apucă pe Dominic de guler și zâmbește când simte cum corpul lui Dominic se încordează.

— Haide, Dominic. Spune ceva. Devine jenant.

— De unde știi cine sunt?

Vocea lui Dominic este o șoaptă tensionată.

— Nu uit niciodată o față și nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama ce se întâmplă aici. Ar trebui să fiu flatat, dar nu sunt.

— Nu știu despre ce vorbești. Nu am făcut nimic.

— Da, sigur. Întotdeauna se întorc, să știi, spune Olivier.

— Cine se întoarce?

— Bărbații ca tine. Cei slabi. Cei nesiguri. Cei afectați emoțional. Întotdeauna se întorc la locul crimei, dar tu, fiind genul de om căruia îi lipsește imaginația, ai venit la al meu. Este chiar patetic.

Olivier își eliberează strânsoarea și îl mângâie pe umăr cu afecțiune simulată, înainte să bage mâna în buzunar, să scoată cuțitul și să pună lama la gâtul lui Dominic.

— Ce naiba?

Olivier slăbește ușor presiunea. Voia să vadă ce va face Pine. Va lupta sau va fugi? Lumina slabă a semilunii a luminat fața lui Dominic, dându-i lui Olivier răspunsul. Dominic era înspăimântat, dar în ochii lui se citea o urmă de determinare instabilă și plină de abnegație.

Dominic îl apucă pe Olivier de încheietura mâinii și încearcă să îndepărteze cuțitul de el. Tresare când vârful lamei îi zgârie pielea și sângele începe să se scurgă.

— Ești arțăgos, nu-i așa?, spune Olivier, coborând cuțitul. Dar nu ești tu în avantaj aici, fiule.

— Ce vrei?

Olivier se îndreaptă când aude provocarea din tonul lui Dominic. Olivier o mai văzuse înainte, de șapte ori de fapt, acel moment trecător în care victima se simțea îndrăzneață.

— Pui întrebarea ca și cum ai avea opțiuni, spune Olivier.

Dominic face un pas spre Olivier și își ridică capul astfel încât să îl poată privi în ochi.

— Tu ești cel care a venit după mine, spune el sfidător. Mă numești patetic, dar tu ești cel slab, cel influențabil. Ai omorât o biată femeie, pentru că ai vrut să mă scoți la iveală. Cred că te-a mâncat pe dinăuntru să știi că eram pe-aici, făcând-o pe prețioasa ta detectivă inspector să mă urmărească.

— Aici ești. Olivier lovește cuțitul de obrazul lui Dominic. Știam că ești pe aici pe undeva. Nu pe mine voiai să mă impresionezi, ci pe ea.

Dominic rămâne tăcut.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Olivier. Nu ți-ai permis să îi cumperi flori, așa că te-ai gândit că ar fi mai dispusă să primească în schimb părți de cadavru?

— Du-te dracului, scuipă Dominic.

Olivier își șterge cu muchia cuțitului flegma care i-a aterizat pe obraz, chiar sub marginea pleoapei inferioare. Pune lama pe pieptul lui Dominic și o șterge.

— Nu ești un idiot, spune Olivier. Știai că voi veni după tine.

— Ești previzibil, spune Dominic cu o încredere forțată. Olivier eliberează un râs răzbunător. Nu pot să cred că m-am gândit că noi doi suntem la fel, spune Dominic dezgustat.

— Tu și cu mine nu semănăm deloc.

— Ar fi trebuit să înțelegi. Am făcut-o pentru tine. Dacă jurații aceia nu ar fi fost atât de fricoși, tu ai fi fost liber și eu nu aș fi ajuns niciodată înăuntru.

— Isuse Hristoase. Ai consumat ceva, băiete?

Furia sclipește în ochii lui Dominic.

— Amândoi am fost trădați de oameni în care aveam încredere, strigă el. Dar le-am arătat cine deține cu adevărat controlul. Am crezut că vei aprecia ceea ce am făcut pentru tine. Că îmi vei respecta munca. Munca noastră.

— Cauți respect?, întreabă Olivier cu dispreț.

— Nu mai caut. Nu mai am nevoie de nimic de la tine.

— Să mergem.

Olivier apucă de cotul lui Dominic și îl trage spre aleea care duce la o mică parcare. Dominic și-a răsucit corpul, dând cu piciorul peste o pubelă de reciclare. Sticlele s-au ciocnit pe beton. Olivier l-a împins pe Dominic pe capota unui Mini negru și a apăsat cuțitul de abdomenul său. Olivier scoate un set de chei și deschide portiera mașinii.

— Nu merg cu tine, rostește printre dinți Dominic.

Se smucește și cade în față, în mâini și genunchi. Olivier suspină greu de plictiseală și îl apucă pe Dominic de guler. Materialul ieftin începe să se rupă.

— Nu mă duc…

— Am spus eu că poți vorbi? Olivier îi dă drumul lui Pine. Munca ta este o rușine nenorocită, băiete. Acum urcă în mașină.

Olivier îl împinge pe Dominic în față și acesta cade pe scaunul pasagerului.

— Unde mergem?, întreabă Dominic.

Olivier îl ignoră, pornește mașina și se îndreaptă spre tunelul Rotherhithe.

•

Cincisprezece minute mai târziu, au intrat cu mașina în vastul cartier Pepys Estate din Deptford. Trei dintre cele mai înalte blocuri turn din Londra se înălțau ca niște gardieni neoficiali deasupra. Râul Tamisa mărginea partea din spate a cartierului social, cândva rău famat.

— Ce căutăm aici?, întreabă Dominic în timp ce Olivier parchează mașina.

— Mă gândeam să mergem la o plimbare frumoasă sub lumina lunii.

Olivier iese și îi face semn cu cuțitul să coboare. Îl strângea de braț pe Dominic în timp ce umblau de-a lungul râului. L-a izbit puternic de balustradă, cu vârful cuțitului apăsat pe pieptul lui.

— Ești depășit de situație, fiule.

Olivier îl prinde pe Dominic de gât și îl strânge. Cu cât Dominic se agăța mai mult de mâinile lui, cu atât îl strângea mai tare. Apele fluxului se izbeau de perete. Luminile slabe de la apartamentele din apropiere străluceau pe fața lui Dominic. Ochii lui s-au mărit și au devenit sticloși, iar fața i s-a înroșit. Olivier zâmbește.

— Nici măcar nu ai încercat să te descurci mai bine decât mine.

Olivier îi dă drumul și scoate un teanc de articole de ziar din buzunarul de la spate, în timp ce Dominic cade la pământ tușind și gâfâind.

— Este ora amatorilor, spune Olivier. Apoi aruncă paginile în capul lui Pine. Pur și simplu le-ai tăiat și le-ai aruncat peste tot în orașul meu. Nici măcar nu le-ai expus mai întâi.

— Tu ți-ai împrăștiat una dintre victime peste tot pe A2, ripostează Dominic.

— Era un puzzle; aveam un sistem. Ești doar un rahat. Nici măcar nu ai încercat să te descurci mai bine decât mine, repetă el.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu ai creierul necesar pentru a face ceva original. Mi-ai luat marca. Simbolurile mele. Mi-au aparținut. Fiecare cuvânt pe care Olivier îl scuipă este urmat de o lovitură puternică în

coastele lui Pine. Nu am nevoie să pui marca mea pe munca ta de rahat, rahat mic și plângăcios.

Olivier îngenunchează, își pune mâna pe ceafa lui Dominic și strânge.

— Ce ți-au făcut ei ție? Te-a refuzat negresa aia drăguță sau ceva de genul acesta? Ți-a fost scula prea mică?

Dominic zgârie mâna lui Olivier.

— Micul tău ego nu a putut să suporte faptul că te-a turnat. Ești jalnic.

— Du-te dracului, gâlgâie Dominic.

Olivier apasă mai tare, degetele lui presând vena jugulară a lui Dominic. A apăsat până când a văzut mici vase de sânge izbucnind în albul ochilor înlăcrimați ai lui Dominic. A ținut până când pulsul lui Dominic a încetinit și carnea de sub bărbie a început să i se umfle.

Olivier și-a eliberat strânsoarea.

Dominic a vomitat până când nu a mai rămas nimic. A gâfâit după aer în timp ce s-a agățat de balustrada ruginită și s-a tras în sus.

— Habar nu au... sunt eu, spune el. Fiecare cuvânt este exprimat cu o epuizare dureroasă. Sunt o țintă. O potențială victimă. Tu ești cel care a evadat. Ei te caută pe tine. Nu pe mine.

Râsul lui Olivier răsună în aerul liniștit al nopții.

— Asta crezi? Eu te-am găsit. Inspectoarea te va găsi și ea, dacă o las.

— Tu nu ești nimic. Dominic gâfâie după aer. Eu te fac din nou relevant.

Olivier își pune mâinile în vârful capului și se lasă pe spate.

— Și ei spuneau că eu sunt cel care delirează. Ei bine, noroc cu toate astea. Olivier întinde mâna.

— Ce faci?, întreabă Dominic surprins.

— Îți urez noroc.

— Dar, dar... se bâlbâie Dominic.

Olivier își ferește capul în timp ce sunetul sirenelor poliției din depărtare devenea mai puternic.

— Cum vrei tu, spune el.

— Nu îmi voi petrece restul vieții într-o celulă după ce termin.

Vocea lui Dominic este slabă și neconvingătoare.

— Ai grijă ce îți dorești, fiule, spune Olivier în timp ce își împinge fruntea de capul lui Dominic. Asta nu s-a terminat; eu nu am terminat. Îmi cunosc următoarea mișcare. Nu fac asta din cauza unei noțiuni greșite de a fi recunoscut. Acesta nu este un mijloc către un scop pentru mine. Eu te pot opri pe tine, dar nimeni nu mă poate opri pe mine.

Capitolul 87

Ora 11.00. Detectiv ofițer Eastwood își făcea vânt cu suplimentul de duminică în timp ce urmărea blocul din mașină. Chance Blaine se întorsese aici cu aproape treisprezece ore în urmă, după ce fusese eliberat din arest. Cu excepția pâlpâitului de lumini de la fereastra dormitorului de la etajul patru, nu s-a înregistrat nicio mișcare din apartamentul lui Blaine, de când Eastwood preluase supravegherea de la Stanford, cu patru ore în urmă.

Tocmai când se pregătea să își ia punga de popcorn, l-a văzut.

Blaine a ieșit pe ușă și și-a scos telefonul. Își ținea capul plecat și mergea cu pas vioi. După ce a cotit pe o stradă, Eastwood a pornit motorul și l-a urmat. A oprit la semafor și l-a văzut pe Blaine începând să alerge în direcția gării Woolwich Arsenal. Eastwood a luat-o pe un drum lăturalnic până la intrarea în gară. A coborât în timp ce Blaine intra înăuntru.

Eastwood l-a urmărit până când a fost împiedicată de doi Martori ai lui Iehova, care își instalau standul cu reviste lângă intrare. Apoi a fost înghițită de un grup de adolescenți mahmuri. Și-a scos cardul de transport și a trecut de bariere.

De cealaltă parte a peronului, vorbea cu un alt bărbat. Păreau că se ceartă, iar o femeie care se afla în apropiere a făcut câțiva pași înapoi. Goarna trenului a sunat mai tare, în timp ce difuzoarele au anunțat sosirea trenului de la ora 11.24, spre Gravesend.

Eastwood a auzit țipătul asurzitor al femeii cu mult înainte ca frânele trenului să scârțâie aspru în aer.

*

— Cum adică este mort?

Henley se oprește din mers în timp ce Emma o ia la fugă înainte, cu Luna lângă ea, și intră în parc.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Rob.

Henley îi spune „Este legat de serviciu”, făcându-i semn să plece. Aude sunetul sirenelor la celălalt capăt al telefonului.

— Eastwood, ce s-a întâmplat?, întreabă din nou Henley.

— Chance Blaine a murit, repetă Eastwood. A plecat din apartamentul lui și l-am urmărit până la gară.

— A sărit?

Henley merge încet în direcția familiei ei. Simțea că Eastwood încerca să își acopere șocul cu un profesionalism forțat.

— Nu sunt sigură. Nu am văzut ce s-a întâmplat.

Henley auzea tremurul din vocea lui Eastwood.

— Eastie. Respiră. ia-ți o clipă.

— Ar fi trebuit să fiu mai rapidă.

— Nu este vina ta. Spune-mi ce știi.

— Există martori. Problema este că toți spun lucruri diferite, continuă Eastwood. Câțiva martori spun că un bărbat l-a împins pe Blaine în fața trenului, dar alți martori și mecanicul trenului spun că a sărit.

Henley ascultă sunetul înăbușit al lui Eastwood vorbind cu cineva și o ușă trântită.

— Unde te afli acum?, întreabă ea.

— Încă aici. În biroul șefului de gară, spune Eastwood. Scoate înregistrarea de pe camerele de supraveghere de pe peron. Ascultă. Lasă-mă un minut. Te sun eu înapoi.

Câteva minute mai târziu, telefonul lui Henley sună. Emma o trage de geantă, căutându-și băutura.

— Du-te și găsește-l pe tati, îi spune Henley fiicei sale, deschizând mesajul de WhatsApp de la Eastwood și un video cu un monitor de calculator. Mesajul ei sună așa: *Știu că nu se vede prea bine, dar aceasta este înregistrarea de pe platformă.*

•

Henley apasă play.

Chance Blaine este aici. Puneți pe pauză videoclipul, vă rog.

Măriți imaginea. Bun. Șefa, uită-te la omul din fața lui.

Henley simte că picioarele îi cedează și se lasă pe iarbă când îl vede pe Olivier împingându-l pe Chance Blaine de pe peron în calea unui tren care venea din sens opus.

Capitolul 88

Henley a intrat luni dimineață în UCS cu o durere de cap asurzitoare. Plănuise să își petreacă ziua de duminică cu Rob și Emma, mergând în parc și luând prânzul ca o familie normală – asta până când l-a văzut pe Olivier ucigându-l pe Blaine. Planul lui Henley de a o aresta pe Karen Bajarami fusese, de asemenea, zădărnicit. Bajarami făcuse septicemie. Tot ce a putut face Henley a fost să îi convingă pe cei responsabili să pună un ofițer de poliție în fața salonului ei. Nu avea voie să primească vizitatori.

Henley își scoate jacheta și o așază pe spătarul scaunului.

— Cum a fost restul weekend-ului tău?, îl întreabă ea pe Ramouter.

— Bine. Am fost la Bradford. Ramouter zâmbește. Băiețelul meu… A fost bine. Dar obositor. Am pierdut ultimul tren… rahat. Ramouter se uită la Henley fără să creadă. Nu îmi vine să cred că Blaine este mort. Suntem siguri că nu a sărit?

— Ce mai contează dacă și-a luat singur viața?, spune Henley. A murit.

Nu i-a spus lui Ramouter restul, că se învinovățea și că niște bieți oameni nu și-ar fi petrecut dimineața răzuindu-l pe Blaine de pe șinele de tren, dacă ea s-ar fi luptat mai tare cu Procuratura.

— Apropo, a sunat Linh. Ramouter întinde mâna spre bilețelul lipit pe computer. Sora lui Lauren Varma va sosi la ora 10.00 pentru identificare, iar cadavrul lui Carole Lewis a sosit la ora 06.00. A început autopsia și a scos niște fibre din rana de la gât, care s-au dovedit a fi fire de păr de pisică, fire de iarbă și un material de culoare verde închis, din poliester și bumbac. Uniformele paramedicilor sunt de obicei de culoare verde închis, alcătuite din șaizeci și șapte la sută poliester și treizeci și trei la sută bumbac.

— Contaminare încrucișată?, întreabă Henley.

— Puțin probabil. Paramedicii nu au fost niciodată la fața locului. Este puțin cam exagerat, dar poate că nu a fost intenția lui să o ucidă în parc. Dacă Pine era în uniformă, poate că a

plănuit să o sedeze și să o ucidă în altă parte. Adică, cine ar băga în seamă un paramedic care se ocupă de cineva?

— Tot nu prea contează. Fără dovezi care să îl plaseze pe Pine la locul crimei sau fără o identificare pozitivă a lui, nu suntem mai aproape de a afla cine este responsabil decât atunci când am găsit prima dată părțile cadavrului lui Kennedy pe râu.

— Ei bine, am înregistrarea de pe camerele de supraveghere din parcul unde a fost găsit cadavrul lui Carole Lewis. Mă voi uita peste ele. Poate găsesc ceva.

Henley s-a îndreptat spre fereastră. De la etajul al patrulea, vederea ei se limita la o stradă principală din Greenwich, ascunsă de ploaia de la mijlocul lui septembrie. Cu doar câteva zile în urmă, Olivier o sunase, în derâdere. Nu avea nicio idee despre care era jocul lui sau de ce era hotărât să rămână prin preajmă. Asta a făcut-o să se întrebe dacă Mark avea dreptate când a spus că Olivier și imitatorul său se aflau într-un fel de competiție bolnavă.

•

Henley a lăsat-o pe Linh și a parcurs distanța scurtă până în sala de așteptare, unde a salutat-o pe sora lui Lauren Varma, Katherine.

— Bună dimineața, sunt detectiv inspector… Restul cuvintelor rămân blocate într-o buclă în capul lui Henley, care se trezește uitându-se la fața lui Lauren Varma. Îmi cer scuze, spune Henley.

— Ah, răspunde femeia. Nu știați că suntem gemene. Eu sunt Katherine Masters.

— Detectiv inspector Henley.

Katherine era identică cu sora ei, cu excepția părului, care fusese tuns scurt. Era îmbrăcată într-un costum scump, mai potrivit pentru un interviu de angajare, decât pentru identificarea trupului dezmembrat al gemenei sale.

— Cât va dura, pentru că am o întâlnire în oraș?

— Nu ar trebui să dureze mult.

În timp ce Katherine o urmărea pe Henley pe coridor, fața ei, construită cu grijă cu machiaj scump și haine de firmă, părea să se fisureze. Degetele lui Katherine s-au încleștat în jurul lanțului metalic al genții ei.

— Este chiar aici.

Henley se oprește în dreptul camerei de identificare. Katherine se oprește și ea și se uită în jos la mânerul ușii.

— Ăăă… va… va voi fi…

Henley pune ușor o mână pe brațul ei. Era aceeași întrebare pe care o puneau cu toții, familia mortului. Cât de aproape vor fi? Vor trebui să îl atingă? Va arăta la fel?

— Veți fi în spatele unei oglinzi de vizionare, iar eu voi fi cu dumneavoastră.

Nu era nimic atrăgător le camera de identificare. O sticlă de apă și câteva pahare de plastic erau așezate pe o masă mică. Henley a pierdut numărătoarea momentelor în care o familie a luat cel mai apropiat obiect și l-a aruncat spre geam. Încă mai avea cicatricea aproape invizibilă, unde cioburile paharului de sticlă, aruncat de un tată îndurerat, îi atinseseră obrazul.

— Sunteți gata?, întreabă Henley.

— Nu prea. Katherine ridică din umeri. Dar mai bine să o facem și să scap.

Henley bate în geam, unde aștepta Theresa, asistenta lui Linh. Katherine nu s-a mișcat în timp ce perdelele s-au tras. A stat nemișcată un minut, apoi capul a început să îi tremure, urmat de un „Nu” aproape tăcut.

Lauren Varma arăta întreagă sub cearșaful alb. Nu existau semne că fusese dezmembrată și expusă ca o instalație artistică macabră.

Henley putea simți angoasa lui Katherine când, în cele din urmă, s-a apropiat de fereastră și a pus o mână pe geam.

— Pot să fiu cu ea?

— Îmi pare rău, spune Henley. Trebuie să o întreb…

— Este sora mea. Este La-La a mea.

Când Katherine începe să plângă, Henley o ia de braț și o conduce ușor afară din cameră.

•

Henley a ghidat-o afară, în parcarea auto, pentru a scăpa de claustrofobia morgii și pentru a aștepta Uber-ul, aflat la trei minute distanță. Ploaia se oprise, dar cerul era încă de un gri cețos.

— A spus că a întâlnit pe cineva, dar… Vocea lui Katherine se oprește în timp ce începe să se joace cu lanțul de la gât. Cineva pe care l-a întâlnit la serviciu. Unde sunt lucrurile ei?

— Poftim?, întreabă Henley.

— Nu ar fi vrut ca cineva să se atingă de lucrurile ei. Era amuzantă în felul acesta. Ar fi vrut ca eu să am lanțul ei.

— Ce lanț?

— Ca și acesta. Katherine scoate lanțul de argint cu care se jucase. La capătul lui era o stea argintie și un pandantiv gri argintiu. Le-am primit când aveam cincisprezece ani. Este piatra lunii. Lui Lauren îi plac cristalele și lucrurile de genul acesta. Era la ea când a fost găsită?

— Va trebui să verific, minte Henley. Nu trebuia să verifice. Ultima dată când a văzut lanțul lui Lauren, a fost la gâtul lui Karen Bajarami.

— Bine, spune Katherine încet. Nu merita asta, să știi. Nu La-La a mea.

— Nimeni nu o merită niciodată, spune Henley în timp ce telefonul lui Katherine începe să sune.

— A sosit taxiul meu. Mai aveți nevoie de ceva?

Henley clatină din cap.

— Nu pentru moment.

— Bun. Ei bine, vă mulțumesc.

Katherine își strânge geanta și pleacă spre poartă.

— Oh, mai este un lucru, spune Henley.

— Ce anume?

— Sora dumneavoastră avea prieteni?

— Nu chiar. Întotdeauna a fost un pic singuratică, dar a menționat că făcea parte dintr-un grup. Am crezut că era un club de lectură. Era o femeie cu care se înțelegea bine.

— V-a spus cum o cheamă?

Katherine face o pauză.

— Karen. Numele ei este Karen.

•

Henley îl sună pe Ezra în timp ce privește taxiul lui Katherine îndepărtându-se.

— Ezra, am nevoie să faci ceva pentru mine, spune ea.

— Ce anume?

— Am confiscat laptopul și telefonul lui Karen Bajarami. Verifică-le.

— Ce să caut?

— Orice lucru care o leagă pe Karen Bajarami de Lauren Varma. Făceau parte dintr-un fel de grup și mă gândesc că acest grup are legătură cu Olivier.

— Nicio problemă. Încă un lucru înainte să închizi. Am lăsat ceva pentru tine pe birou.

— Ce anume?

— Ăăă... Vino să mă vezi când ajungi înăuntru. Trebuie să îți explic personal.

Henley încheie apelul și se întoarce în morgă. A lăsat deoparte întrebarea de ce Ezra trebuia să o vadă în persoană și, în schimb, s-a pregătit să o vadă în sfârșit pe Carole Lewis; în carne și oase.

Capitolul 89

Carole Lewis fusese îngropată într-un sicriu ieftin, pe un lot de familie, alături de bunicii ei materni. Henley ținea masca verde strâns lipită de fața ei. Carole era evreică și nu fusese îmbălsămată. Petrecuse patru luni în congelator și familia ei a vrut să fie îngropată imediat ce trupul a fost eliberat. În ciuda caniculei târzii, mormântul fusese inundat cu apă. Pielea lui Carole se înnegrise, iar fața ei abia dacă se mai putea recunoaște. Îi căzuseră unghiile și din rănile de înjunghiere erau scurgeri.

— Am crezut că vei termina până acum. Am cronometrat greșit, spune Henley.

— Scuze. A durat un pic mai mult decât am crezut. Cum decurge ancheta?, întreabă Linh în timp ce își scoate mănușile și le aruncă în coșul de gunoi clinic.

— Doi pași înainte, un pas înapoi.

Henley se uită în jos la corpul gol al lui Carole Lewis. Oricine ar fi fost Carole, a rămas doar în amintirile celor care o iubeau sau o dușmăneau, în egală măsură. Este ca și cum Olivier și imitatorul acesta s-au dat la fund. Au dispărut în eter.

— Ar fi fost mai bine pentru mine dacă ar fi îmbălsămat-o, murmură Linh, luând un dosar și răsfoind notițele ei. Bun, am reușit să obțin niște mostre pentru analiza toxicologică.

— Nu puteai să folosești probele originale?

— Aș fi făcut-o, dar le-au pierdut. Încă un motiv pentru a o avea aici. Oricum, vreau să fac un screening toxicologic complet, pentru a verifica prezența besilatului de atracurium în organismul ei.

— Nu ar fi fost detectat la autopsia inițială?

— Nu neapărat. Avea și cocaină în organism, dar puritatea era de numai douăzeci și doi la sută, ceea ce este de fapt destul de bine, având în vedere porcăriile obișnuite pe care le vedem. Restul era format din chestii obișnuite, benzocaină, codeină, paracetamol.

— Crezi că era drogată când s-a dus în parc?

— Având în vedere cantitățile din organismul ei, da, dar ar fi fost capabilă să înțeleagă ce i se întâmplă.

— Dar are răni defensive, spune Henley.

— Da, pe palme și pe brațe, ceea ce sugerează că a încercat să apuce cuțitul și și-a pus brațele în fața feței, așa.

Linh își încrucișează brațele arătând poziția.

— Atacatorul ei se apropie de ea, spune Henley, în timp ce ridică o sticlă de apă în locul unui cuțit adevărat. Și vine spre ea?

— Poate că era sub influența drogurilor, dar reflexele ei ar fi intrat în acțiune. Ea ridică brațul, el atacă. Ea apucă cuțitul. Se împiedică înapoi. Are țesuturile din jurul gleznei drepte inflamate. Cade la pământ, iar ucigașul o atacă din nou, de data aceasta în piept, dar acele tăieturi abia dacă străpung grăsimea subcutanată.

— Se îndreaptă spre gât, spune Henley.

— De la dreapta la stânga.

— Scuză-mă.

— Imitatorul tău este stângaci. Tăieturi în partea stângă a pieptului. Mă gândesc că odată ce ea a căzut la pământ, el a luat-o de la spate și tăietura la gât a fost făcută de la dreapta la stânga. Ar fi fost plin de sânge. Am extras fibre din rana de la gâtul ei. Un amestec de iarbă, pământ și alte materiale. Vor trebui trimise la laborator. Nu îți scoate mănușile. Uită-te la gamba stângă.

Henley se apleacă. Rana era greu de observat. Nu era așa de adâncă ca și tăieturile de pe celelalte cadavre, dar jumătate din simbol era acolo. Era incomplet, dar Henley a putut să vadă crucea dublă.

— Este evident că imitatorul tău nu a avut suficient timp să termine însemnarea. Probabil că a fost deranjat. Asta înseamnă că Carole Lewis este victima numărul patru?, întreabă Linh în timp ce Henley se îndepărtează de cadavru.

— Nu, asta înseamnă că este victima numărul unu.

Capitolul 90

— Poți veni sus, să știi. Nu mușcăm, spune Henley.

Ea îl privește pe Ezra cum rupe banda maro de pe o cutie de carton.

— Sunt încă marcat emoțional, spune el, înainte să observe fața afectată a lui Henley. Oh, la naiba. Îmi pare rău. Nu mi-a picat fisa. Este doar o pereche de adidași.

— Este în regulă. Henley simte că îi cad puțin umerii, în timp ce se uită la perechea de adidași negri pe care Ezra o ținea în mână.

— Sunt o pereche de Air Jordan clasici, veniți direct din Statele Unite. Nu se găsesc nicăieri în Marea Britanie. Deci, ai harta pe care ți-am lăsat-o pe birou. Știu că îți plac lucrurile de modă veche.

— Spune omul care tocmai a cheltuit o mică avere pe o pereche de Air Jordans *vintage,* pe care o dețineam când aveam paisprezece ani.

— De fapt, unchiul meu mi i-a trimis din New York. Un cadou de ziua mea de naștere.

— Ești de groază. Deci, harta asta a stației celulare?

— Da, pentru telefonul lui Kennedy. Cel pe care nu l-ai găsit încă. Lasă-mă să fac un pic de loc. Ezra își ia laptopul, îl așază pe pervazul ferestrei și își golește biroul de tastatură, de maneta de Xbox și de noii săi adidași. După cum știi, telefonul lui Kennedy a fost pornit și activ până marțea trecută, iar brățara lui a murit în Ladywell Fields, vinerea trecută. Așadar, m-am concentrat pe această perioadă, între vineri seara și marți dimineața.

— Pellacia ți-a cerut să faci asta? Henley nu putea ascunde faptul că era impresionată.

— Nah, m-am gândit că mi-ar da ceva de făcut și, sincer să fiu, sunt băgăreț. Bun, știi cum funcționează telefoanele mobile.

— Ezra! Bineînțeles că știu.

— Doar verificam. Așadar, telefoanele mobile se conectează la cel mai apropiat stâlp de telefonie mobilă atunci când le pornești. Acum, telefonul lui Kennedy este un pic mai simplu și

nu are posibilitatea de localizare, dar telefonul său tot se conectează la un stâlp de telefonie mobilă, iar cele din Londra au o rază de acțiune de puțin peste 800 de metri.

— Punctul albastru de aici. Henley arată spre un punct albastru din mijlocul Ladywell Fields. Este telefonul lui Kennedy?

— Da, și se conectează la stâlpul de telefonie mobilă din vârful spitalului Lewisham și apoi începe să se miște. Ține minte, nu este locul exact…

— Dar este la mai puțin de un kilometru de unde se află Kennedy?

— Exact, așa că urmărește punctele albastre.

Henley trasează cu degetul de-a lungul hărții, trecând prin Lewisham, Brockley, Nunhead și Peckham. Degetul ei se oprește pe ultimul punct albastru. Un stâlp de telefonie mobilă în vârful Peabody Estate din Camberwell, peste drum de Judecătorie.

— Oricine i-a luat pe Kennedy și Zoe, a evitat drumurile principale, spune Henley. Asta este la scară, nu-i așa?

— Da, un centimetru înseamnă un kilometru, iar distanța asta nu ajunge pe strada principală și secundară Lewisham sau drumul New Cross. Toți acești stâlpi se află pe acoperișurile blocurilor de locuințe de pe străzile lăturalnice.

— Ce este acest punct verde?

— Este telefonul lui Zoe și urmează același traseu. Uneori, telefonul ei se conectează la un alt stâlp, ca și aici. Ezra arată spre un punct verde de pe o stradă de lângă supermarketul Morrison’s din Peckham. Ea are o rețea diferită, așa că ar avea sens.

— Aceasta este o dovadă în plus că Zoe a fost cu Kennedy.

— Doar că telefonul ei nu se mai conectează la niciun stâlp după Morrison; ceea ce înseamnă că bateria ei trebuie să se fi descărcat.

— Dar telefonul lui Kennedy continuă până în Camberwell?

— Iar apoi ricoșează în trei stâlpi din zonă.

— De ce ar face asta?

— Cel mai probabil, semnalul este slab și încearcă să se conecteze la cel mai apropiat stâlp, explică Ezra. Aceste trei puncte de aici sunt ultimii trei stâlpi la care se conectează telefonul lui Kennedy marți dimineața.

Henley privește harta. Punctele roșii se aflau în partea de sus a străzii Pieton, nu prea departe de instanță. Un alt punct se afla

deasupra Colegiului de Arte Camberwell, iar ultimul era pe drumul Wilson.

— Știi cum funcționează triangularea, nu-i așa?

Ezra o privește pe Henley curios.

Henley se gândește retrospectiv la plictisitoarea prelegere de analiză a stațiilor celulare, la care ea, Stanford și Pellacia fuseseră trimiși cu aproape nouă ani în urmă. Se furișară afară la jumătatea cursului și se îndreptară spre bar.

— Dacă un telefon este recepționat de trei stâlpi celulari, poți calcula distanța până la telefon din fiecare punct.

— Primești nota nouă pentru efort. Ezra ia o cariocă neagră de pe birou și desenează un cerc cu diametrul de doi centimetri în jurul fiecărui punct roșu. Vezi această zonă în care toate cele trei cercuri se suprapun? Telefonul lui Kennedy se află undeva în acea zonă.

Henley și-a trasat degetul peste mica zonă ovală de pe hartă. Gables Close, strada Hanover, drumul Peckham și Stanswood Gardens. O zonă populată de blocuri de locuințe, birouri ale consiliului, cabinete medicale, drumuri lungi de case victoriene și șantiere de construcții. Undeva, în acel spațiu de puțin peste 800 de metri, se afla locul în care Sean Delaney, Daniel Kennedy și Zoe Darego au fost uciși.

Capitolul 91

Era târziu. Eastwood era plecată la o întâlnire, Ezra plecase acasă mai devreme, iar Stanford încerca să profite la maximum de iubitul său abonament la Arsenal. Ramouter era prăbușit la biroul său, urmărind înregistrările camerelor de supraveghere într-o stare de transă. Henley trimisese câțiva ofițeri de poliție la apartamentul unchiului lui Pine, pentru a vedea dacă există vreo mișcare. Aceștia au raportat că apartamentul era în întuneric absolut și, potrivit vecinei sale, Pine nu s-a mai întors de ultima dată când a fost întrebată.

— De ce nu te duci acasă?, îl întreabă Henley pe Ramouter. Nu poți să parcurgi atâtea înregistrări și să nu înnebunești.

Ramouter nu încearcă să își reprime căscatul. Își pierduse cu siguranță strălucirea entuziastă pe care o avea când îl întâlnise prima dată, pe strada Watergate.

— Ești sigură?, întreabă el.

— Du-te acasă, sună-ți băiețelul, citește-i o poveste de adormit. Mănâncă ceva sănătos.

— Sănătos? Mi-ai văzut frigiderul?

Ramouter se oprește pentru a răspunde unui apel telefonic.

— Da… înțeleg… Când? Ramouter se lasă pe spate. Bine… Orice vizitator… Cât timp mai durează până să fie aptă… Bine… Sună-mă dacă se schimbă ceva. Mulțumesc.

— A fost de la spital, spune Ramouter. Ade a murit acum cincisprezece minute.

Henley se lasă pe spate în scaun și își duce mâinile la cap.

— De asemenea, Karen a ieșit din operație acum o oră. Nu au putut să îi salveze ochiul.

— Te uiți la mine de parcă te aștepți să îmi pară rău pentru ea, spune Henley.

— Nu, nu pentru ea. Pentru Ade, răbufnește Ramouter. Se uita la Henley ca și cum nu îi venea să creadă absurditatea cuvintelor ei. De el îmi pare rău. Nu merita așa ceva. Karen este la fel de vinovată pentru moartea lui ca și pentru faptul că Lauren Varma zace în bucăți într-un frigider mai jos de aici. A

lovit cu piciorul în coșul de gunoi, de furie, și a înjurat când gunoiul s-a împrăștiat pe podea.

— Stai puțin, spune Henley. Respiră.

Ramouter se liniștește.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac asta. A fost o greșeală.

— Este în regulă. Ce au spus despre vizitatori?, întreabă Henley.

— Mama ei și unul dintre gardienii de la închisoare au încercat să o viziteze dimineața. De când a ieșit din operație nu a mai fost nimeni. Nimeni altcineva, care să semene măcar cu Olivier, nu s-a apropiat de spital.

Henley își pune telefonul jos și își împinge scaunul în spate. Fiecare os din corpul ei striga după o baie fierbinte, o jumătate de somnifer și un pat.

— Au încercat să îl scoată din coma indusă, spune Ramouter. Dar a suferit o hemoragie cerebrală. A lucrat pentru penitenciar timp de douăzeci de ani.

— Du-te acasă, spune Henley cu fermitate. Ne vedem mâine dimineață.

Ea l-a privit ieșind din birou. Avea umerii joși, aerul din jurul lui era înfrânt.

Henley și-a îndepărtat tastatura cu frustrare. Aceasta s-a izbit de cană, răsturnând ultimele rămășițe de cafea pe birou. S-a străduit să curețe mizeria cu șervețele.

— Ești bine?

Henley nu a observat că Pellacia ieșise din biroul său. Nu avea energia necesară pentru a-l minți.

— Nu. Celălalt gardian, Ade, a murit. Pine a dispărut în vânt, și chiar dacă ar sta chiar în fața noastră acum, nu ar conta. Tot ce am este o identificare de la un dependent de droguri sub influență, amprente parțiale pe care nu le pot potrivi cu nimeni…

Pellacia stătea și se uita la Henley, chiar dacă era cu fața întoarsă, privind spre fereastră.

— Vino acasă cu mine, spune Pellacia în timp ce se apleacă în față și își pune mâna pe piciorul lui Henley.

Ea nu îl îndepărtează.

— Nu pot, spune ea. După tot ce s-a întâmplat, nu cred că este o idee bună și sunt frântă.

— Care dintre ele este scuza?

Henley se întoarce.

— Niciuna dintre ele.

Pellacia se uită în jos la pământ.

— Noi doi suntem sinceri, știi bine, spune el. Printre toate astea. Tu și cu mine suntem singurul lucru care chiar are sens. Fie că este ca prieteni sau mai mult. Suntem sinceri, Anj. Iar tot ce ne înconjoară este, de fapt, complicat.

Henley nu apucă să răspundă, pentru că în acel moment începe să îi sune telefonul mobil. A făcut o grimasă când a văzut numele care lumina pe ecran. Era agentul Chris Synder de la Agenția Națională de Combatere a Criminalității. L-a cunoscut pe Chris pe vremea când era detectiv la secția de poliție din Lewisham, dar era trecut de ora 22:00. Era puțin probabil să o sune pentru o pălăvrăgeală. Îi arată ecranul lui Pellacia, chiar în momentul în care propriul său telefon începe să sune.

— Alo, Chris – ce este?, întreabă Henley.

— Salut, Anjelica. Știu că este cam târziu… spune Chris.

— Puțin spus.

— Avem o problemă. Michael Kirkpatrick a dispărut.

Capitolul 92

Michael Kirkpatrick, juratul zece, a fost enervant și necooperant, dar Henley nu a dorit, în niciun moment, ca el să fie a cincea victimă a imitatorului. Când a ajuns la casa lui Michael Kirkpatrick din Streatham, a găsit un grup de ofițeri pasând ștafeta vinovăției între ei. Ramouter tocmai își scosese cina din cuptorul cu microunde, când Henley l-a sunat cu noutățile. A fost nevoie de multă muncă de convingere, înainte ca el să accepte să rămână acolo unde se afla.

Chris Synder se apropie de Henley.

— Nu am vrut să te târăsc până aici.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă ea.

— Am primit un mesaj vineri dimineață de la Serviciul de Protecție a Persoanelor din Regatul Unit, cum că Michael Kirkpatrick nu mai consimțea la protecție personală. Mi-am exprimat clar poziția că nu autorizez retragerea protecției sale, dar nu știu... A existat o neînțelegere pe undeva.

— O neînțelegere? Chris, ați dat-o în bară. Pur și simplu. Trebuia să fiți cu ochii pe el, spune Henley.

— Știu, spune Chris încruntat. Aveți vreo veste despre ceilalți?

— Naomi Spencer este încă în Vietnam. Hamilton Bryce este în siguranță, dar l-au mutat ca măsură de precauție. Ofițerii sunt cu Naylor la el acasă, iar Jessica Talbot și familia ei sunt la adăpost; doar Dominic Pine este de negăsit.

Henley se oprește și trage aer în piept. Simte enormitatea cazului pe umerii ei.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, spune Henley când se opresc în fața ușii.

— Nimeni nu l-a văzut pe Kirkpatrick de când a plecat din Piața Leadenhall vineri seara, în jurul orei 20.45, explică Chris.

— Potrivit colegului său, Scott Boxtree, amândoi au plecat de la serviciu în jurul orei șase fără un sfert și au mers la un pahar. El crede că au băut în jur de trei halbe, iar apoi au mers amândoi, pe jos, până la Podul Londrei. Boxtree a luat metroul până la Walthamstow și a presupus că Michael a plecat acasă.

Casa era formată din șase apartamente repartizate pe trei etaje. Michael Kirkpatrick locuia în apartamentul B de la parter. Ușa era larg deschisă și înăuntru se aflau ofițeri. La celălalt capăt al coridorului, un ofițer vorbea cu o chinezoaică, care părea nervoasă.

— Aceasta este iubita lui, Anna. A fost plecată într-o călătorie de afaceri și spune că a vorbit cu el acum două nopți. A încercat să îl sune ieri, dar nu a răspuns, așa că l-a sunat la serviciu…

— Și el nu era acolo?

Henley ia mănușile de plastic de la unul dintre ofițerii în uniformă, care stau la ușă.

— Nu. L-a sunat pe Scott și acesta i-a spus că Michael nu a apărut. Am verificat la șeful său și nu a anunțat că este bolnav. Ea a ajuns acasă după ora nouă și a văzut asta.

Chris arată spre apartamentul lui Michael.

Henley a verificat ușa din față. Nu existau semne de intrare prin efracție. Un teanc de scrisori și meniuri de mâncare la pachet erau stivuite frumos pe o măsuță, dar acesta era singurul semn de ordine în apartament. Pe podea era o pată mare de culoare verde, cu sticlă spartă în apropiere. Tricoul de fotbal Liverpool înrămat avea o crăpătură mare în sticlă, iar măsuța de cafea era într-un unghi ciudat în centrul camerei, ca și cum ar fi fost împinsă brusc la o parte.

— Unde sunt criminaliștii?, întreabă Henley.

— I-am tot chemat. A fost una dintre acele nopți nebune. Dar ar trebui să ajungă cineva aici în mai puțin de o oră.

— A raportat vreun vecin vreo tulburare?

Chris clatină din cap.

— Nu s-a raportat nimic. Cuplul din apartamentul de vizavi a spus că îl vedeau pe Michael doar în weekend. În trecere și atât.

În mintea ei, Henley putea să vadă ce se întâmplase. Cineva l-a surprins pe Michael la ușă și l-a împins înăuntru. Judecând după ghiveciul de flori spart și pământul împrăștiat pe podea, s-a dat o luptă. Din câte își amintește Henley, Michael Kirkpatrick arăta capabil să se descurce singur. Cu siguranță s-a împotrivit. În timp ce examina pământul de pe podea, două lucruri i-au atras atenția. O urmă de picior și un capac portocaliu, lung de aproximativ cinci centimetri. Părea a fi capacul unei seringi.

— Fă-mi o favoare. Ți-l amintești pe Anthony, criminalistul nostru senior, îi spune Henley lui Chris.

— Cum aș putea să îl uit. Încă îl mai folosim. Primul pe lista mea. Vrei să îl sun?

— Dacă nu îi putem convinge pe localnici să își facă treaba, atunci sună-l pe Anthony. Sunt sigură că ANCC trebuie să aibă o anumită influență.

— Mi-a fost dor să lucrez cu tine, spune Chris în timp ce își scoate telefonul.

Henley se uită iar la scena crimei. Michael Kirkpatrick a fost, cu siguranță, răpit de acasă. Dacă a ieșit să alerge în jurul orei șase dimineața, atunci s-ar potrivi cu ora la care Pine și-a oprit UDM. În șapte ore, Michael Kirkpatrick ar fi dispărut de patruzeci și opt de ore. Dacă Henley ar trebui să ghicească, ar mai trece încă douăzeci și patru de ore până când ar fi găsit în bucăți, undeva în sud-estul Londrei.

Afară începuse să cadă o ploaie ușoară. O femeie fuma pe pragul casei de alături. Mai erau și alții, chiar și la ora asta, care se uitau de la ferestre la agitație. Henley se îndreaptă spre un tânăr ofițer. Acesta ia poziția de drepți, așa cum fac toți, când observă legitimația ei de polițist.

— Pot să vă ajut, doamnă?, spune el.

— Da, puteți. Ați vorbit cu vreunul dintre vecini?, întreabă Henley.

— Da, am vorbit. Polițistul Ogbanna și cu mine am vorbit cu vecinii. Nimeni nu a văzut nimic sau nu a oferit nimic util, dar doamna Landry… arată spre femeia care stătea în picioare în pragul ușii și fuma. Aceasta s-a uitat direct la Henley înainte de a arunca mucul de țigară pe jos și de a intra în casă… a spus că îl cunoaște pe Michael Kirkpatrick, dar numai în trecere. A ajutat-o de câteva ori cu căruciorul. Ea spune că ieri dimineață, după ora 06.00, a ieșit să fumeze o țigară. Soțului ei nu îi place să fumeze în casă, iar bebelușul dormea.

— Ce a văzut?, întreabă Henley.

— O ambulanță. Nu una mare, ci una care seamănă cu…

— Cu o mașină.

— Da, o mașină. A spus că nu a băgat prea mult în seamă. A văzut-o oprindu-se alături, dar apoi bebelușul s-a trezit și s-a întors înăuntru.

— Altceva?

— Nu prea. A spus doar că i s-a părut ciudat, pentru că nu a auzit nicio sirenă.

Capitolul 93

Echipa de criminaliști nu sosise încă în momentul în care Henley a părăsit casa lui Michael Kirkpatrick. Anthony era în drum spre un schimb de focuri pe Kingsland Road, dar a promis să trimită doi membri ai echipei sale, cu promisiuni nerealiste de ore suplimentare plătite. Henley simțea furia copleșind-o în timp ce se întorcea la mașină. Cineva o dăduse în bară și nimeni nu își asuma responsabilitatea. Făcea tot ceea ce fusese instruită să facă, cât mai bine, dar nu i se părea suficient. Ca și cum ea nu era suficientă.

Henley s-a întors cu mașina spre Greenwich. Verificările registrului electoral au dat rezultate negative. Pine nu s-a deranjat deloc să se înregistreze, odată ce a fost eliberat din închisoare. Trebuie să fie ceva, își spune Henley în sinea ei. Conducea pe Brixton Hill în jos, îndreptându-se spre Greenwich. Și-a luat telefonul și l-a sunat pe Ezra.

— Ezra, îmi pare foarte rău că te deranjez atât de târziu, spune Henley, în timp ce era oprită la semaforul din fața închisorii Brixton.

— Nu-i nimic. Dar s-ar putea să te rog să vorbești cu fata mea, aproape că m-a acuzat că am o amantă.

— Voi vorbi cu ea după aceea, dacă vrei. Vreau să știu dacă poți face ceva pentru mine. Este urgent, dar…

— Nu mai spune nimic. De ce ai nevoie?

— O adresă. Pot să îți dau un nume și data nașterii, dar ne lovim de un zid când vine vorba de unde ar putea locui acum. Mă gândeam că poate conturile bancare, telefonul, impozitul local…

— Bine, bine. Mă ocup eu, spune Ezra.

— Îți rămân datoare, Ez, spune Henley.

În timp ce îi dădea singurele informații personale pe care le avea despre Dominic Pine, nu i-a scăpat din vedere ce îi cerea lui Ezra să facă. Nu era cu nimic diferit de ceea ce îl trimisese la închisoare, dar în acel moment nu vedea altă cale. Michael Kirkpatrick a trecut de la „persoană dispărută” la „răpit” și existau toate șansele ca în douăzeci și patru de ore să fie mort.

•

— Ce cauți aici?, întreabă Henley când intră în bucătăria de la UCS.

Ramouter era îmbrăcat în blugi și un hanorac, așteptând ca ceainicul să dea în clocot.

— Nu mi s-a părut corect să stau acasă și să mă uit la rezumatele meciurilor de fotbal, când el a mai răpit pe cineva. Ceai?

— Mulțumesc. Ar fi minunat.

Henley îi face lui Ramouter un rezumat cu ce a văzut în apartamentul lui Michael Kirkpatrick și ce a văzut vecina. Ramouter aprobă din cap și înjură în punctele cheie.

— Deci, ce părere ai?, întreabă Ramouter în timp ce împinge spre Henley pachetul de fursecuri cu gem. Își urmează planul sau crezi că am escaladat lucrurile?

— Dacă cineva a escaladat lucrurile, acela este Olivier, ucigând-o pe Lauren Varma. Nu este vina noastră. Henley își înmoaie biscuitul în ceai. Perioada de pauză a imitatorului nostru s-a terminat. Doar atât. Dacă ar fi să căutăm partea pozitivă… Henley își dă ochii peste cap la absurditatea de a căuta partea pozitivă în această situație. Este în mișcare și nu este atent. Nu a mai luat pe nimeni de acasă până acum. Teoria mea este că îi urmărește pe toți jurații. Le știe obiceiurile de lucru, unde locuiesc. Îi răpește la vedere. Adică, cine sănătos la cap ar fi suspicios în legătură cu o ambulanță? Dacă ai fi pe stradă, în mașină sau pe jos, care ar fi instinctul tău firesc?

Ramouter se lasă pe spate.

— Odată ce auzi sirenele alea nenorocite, te oprești. Dacă ești la volan, tragi întotdeauna pe dreapta.

— Dar nu te gândești niciodată că este ceva suspect, nu-i așa? Poate că ești curios, dar cu siguranță nu crezi că este dubios. Doar dacă nu apare la casa cuiva fără sirene, fără lumini albastre și tu dispari la fel de în liniște.

— Pine folosește ambulanța pentru a-și lua victimele. Le duce undeva și apoi trebuie să o returneze la…

— La depou. Folosește aceeași ambulanță de fiecare dată. Trebuie să existe ADN de la cel puțin una dintre victime. Nu îmi pasă cât de bun sau de atent ești, mă îndoiesc că Pine ar putea curăța un vehicul atât de bine, încât să elimine orice urmă de dovadă.

— Dar nu putem mărșălui până la depou și întreba dacă putem împrumuta ambulanța. În momentul de față, ne desfășurăm ancheta pe baza unor ipoteze și presupuneri.

Henley nu este în dezacord. Au stat în tăcere, bându-și ceaiul, amândoi dorindu-și să fi fost ceva mai tare.

— Deci, care este planul?, întreabă Ramouter.

Henley era pe punctul de a-i spune că ceaiul și discuția au fost o distragere binevenită, dar că era aproape ora 01.00 noaptea și că poate ar trebui să meargă acasă – apoi a sunat telefonul.

— Ez, spune Henley.

Nu se aștepta să primească vești de la el atât de repede.

— Ia un pix, spune Ezra. Am două adrese. Prima este Beech Avenue numărul 76, în Bexleyheath. Are un cont bancar înregistrat la acea adresă și mai există o Eileen și un Ivan care locuiesc acolo. Ai notat?

— Da, am notat. Henley mâzgălește adresa pe spatele unui plic. Următoarea.

— Strada Hanover 158, Camberwell. Electricitate, gaz, apă și contract de telefonie mobilă.

Henley îi mulțumește lui Ezra și îi spune să își ia liber dimineața, că va lămuri totul cu Pellacia.

— Șefa, înainte să închizi, spune Ezra, nu uita harta stației celulare. O mai ai?

— Așteaptă o secundă. Henley întinde mâna spre foaia de hârtie împăturită, care se afla sub o copie a ziarului Metro de ieri. Am găsit-o.

— Vezi?

— La naiba, spune ea în timp ce își plasează degetul pe spațiul în care se suprapuneau cele trei cercuri pe care Ezra le desenase. În mijlocul acelui spațiu se afla strada Hanover. Dacă mai exista vreo speranță de a-l găsi pe Michael Kirkpatrick întreg, atunci trebuia să ajungă în Camberwell, acum.

Capitolul 94

Strada Hanover, numărul 158, era ultima casă dintr-un șir lung. Fațada era ascunsă de tufișuri de trandafiri și de troscot japonez, mult prea crescute. La fel ca la alte câteva case de pe stradă, în mica grădină din față se afla un tomberon, plin de bucăți sparte de gips-carton și de lemn. În partea stângă se afla o ușă de lemn cu vopsea neagră decojită, care Henley a presupus că duce la grădina din spate. Chiar dacă acum erau primele ore ale dimineții, strada nu era liniștită.

— Ce părere ai?

Ramouter se uită la casă.

— Hai să aruncăm o privire rapidă în jur, spune Henley.

— Nu vrei să așteptăm întăriri?

— Sunt la cincisprezece minute distanță. Doar ne uităm, repetă Henley, nefiind sigură că Ramouter credea un cuvânt din ce spunea ea.

Zidul grădinii era înalt de cel puțin doi metri și nu avea cum să vadă peste el, dar a observat o alee care trecea prin spatele lui. Ramouter a urmărit-o în timp ce ea mergea pe alee, deranjând o vulpe care s-a uitat la ei pentru câteva secunde, înainte de a fugi. Henley s-a oprit în fața porții de lemn. Grădina din spate nu era la fel de plină de vegetație crescută ca și cea din față. A tras cu ochiul prin lamele și a văzut partea din spate a casei. Fereastra de la bucătărie și ușa din spate erau acoperite cu foi de ziar. În dreapta a zărit acoperișul unui șopron. A încercat din nou mânerul porții și a auzit un lacăt de metal de cealaltă parte, lovindu-se de lemn. În timp ce făcea acest lucru, i s-a părut că aude zgomot de lovituri.

— Ai auzit asta?, îi șoptește Henley lui Ramouter.

Acesta clatină din cap.

A tras din nou de mâner și de data aceasta au auzit amândoi. Zgomotul de lovituri și apoi un zgomot surd venind dinspre șopron. Chiar atunci s-a aprins o lumină în casă. Henley a zărit conturul slab al unei siluete, la o fereastră mată de la primul etaj.

— Cineva este înăuntru, îi spune Henley lui Ramouter. Bate la ușă și vezi dacă te lasă să intri.

— Dar ce să îi spun. Dacă este el?

— Spune-i adevărul, răspunde Henley în timp ce lumina de la etaj se stinge.

Spune-i că Michael Kirkpatrick a dispărut. Că îl verificăm și apoi minte. Spune-i că Olivier a fost văzut în zonă.

•

Ramouter a apăsat pe sonerie. În timp ce aștepta, și-a verificat ceasul și a ascultat după semnale din partea întăririlor, dar nu existau sirene sau lumini albastre intermitente în depărtare. S-a simțit agitat în timp ce a sunat din nou la sonerie. Spera că mintea lui Henley i-a jucat feste când a observat pe cineva la fereastră. Își simțea gâtul strângându-i-se ușor când a pus mâna pe ușă și aceasta s-a deschis. Holul era întunecat și putea auzi sunetul unui ceas ticăind. Podeaua de lemn scârțâia. Casa mirosea a umezeală și rumeguș. La capătul holului, lumina din bucătărie se revărsa pe podea. S-a gândit să se întoarcă. Să aștepte. În schimb, a continuat.

Bucătăria fusese distrusă. Era o chiuvetă, iar pereții arătau conturul unde ar fi trebuit să fie dulapurile. Spațiul era gol, cu excepția unui cuptor cu microunde, care stătea deasupra unui frigider. Ramouter a strănutat când praful de la tencuiala veche, care fusese smulsă de pe pereți, i-a gâdilat nasul.

Cu siguranță a fost cineva în casă. Dar ușa a fost lăsată deschisă, ceea ce înseamnă că cineva a plecat, în mod evident, în grabă. Asta ar fi trebuit să îl liniștească pe Ramouter, dar nu putea scăpa de senzația că ceva nu era în regulă. A observat urme de pantofi pe podeaua de beton expusă, care nu îi aparțineau. S-a ghemuit și a urmărit vârtejurile umede și însângerate, lăsate în urmă de tălpile unei perechi de pantofi sport, care duceau în bucătărie, a înconjurat-o și a ieșit din nou pe hol, dar nu existau urme de sânge care să ducă spre ușa din față.

•

Henley a găsit o măsuță, care fusese aruncată pe alee, alături de o lampă spartă și un grătar ruginit. Poarta era securizată și nu avea cum să treacă prin ea fără să atragă multă atenție asupra ei și să îl alerteze pe Dominic Pine. A cărat masa până la poartă și s-a urcat pe ea, simțind cum picioarele de metal se

îndoaie. Și-a așezat piciorul drept pe marginea panoului de lemn și s-a tras în sus. Simțea că îi intră așchii în palme în timp ce se agăța mai tare de marginea de sus a porții.

Motorul zgomotos al unei mașini a trecut pe acolo. Odată ce mașina a virat și sunetul motorul a scăzut, ea a trecut peste. A căutat orbește cu piciorul un loc pe care să aterizeze și a simțit cum spinii unui tufiș de trandafiri se agățau de blugii ei. Nu era niciun loc solid în care să își așeze picioarele și a căzut pe betonul tare. A tresărit și și-a apucat cotul în timp ce o durere puternică îi străbătea brațul. S-a rostogolit, s-a ridicat în picioare și și-a pus o mână pe peretele șopronului. Se simțea solid, nu ca și șoproanele fragile, folosite de obicei pentru a depozita mașini de tuns iarba și aspiratoare stricate.

S-a oprit în momentul în care lumina de la parter s-a aprins, luminând ziarele. În timp ce grădina era invadată de iarbă și buruieni, o cărare călcată ducea de la ușa din spate direct la șopron. Singura fereastră de la șopron, care dădea spre casă, era întunecată. Henley a lovit de două ori cu piciorul în partea de jos a ușii, iar apoi și-a lipit urechea de ea. De data aceasta a auzit mai tare. Sunetul a ceva căzând la pământ. Și țipete înăbușite.

Capitolul 95

Cu douăsprezece ore în urmă…

El a ripostat, dar bărbatul din fața lui a fost mai puternic. A simțit cum pumnul i-a lovit maxilarul și nasul. A auzit sunetul de oase zdrobindu-se în timp ce gura i se umplea de sânge și limba îi îndepărta bucăți de dinți. A crezut că era în avantaj după ce a lovit cu pumnii, cu picioarele și și-a încleștat gura în jurul urechii ucigașului, a mușcat puternic și a tras. A crezut că a câștigat când l-a auzit pe ucigaș țipând, dar apoi ceva tare s-a lovit de lateralul capului său. Nu își amintea că a fost târât pe podea. Nu își amintea că a fost dezbrăcat și sprijinit de un zid.

— Ești treaz. Era și timpul.

A recunoscut vocea, dar nu a putut întoarce capul. Fiecare mușchi din corpul său era paralizat. Tot ce putea face era să privească drept înainte, în lumina slabă a camerei. Era o fereastră în fața lui, dar perdelele erau trase. A vrut să ridice capul. Să deschidă gura, să îi spună ucigașului că îi pare rău, că poate pleca și că nu va spune nimănui nimic, dar nu se putea mișca.

— Trebuie să te fi întrebat. Cum ar fi să te simți, întreabă ucigașul, fără niciun control. Tot ce poți face, este să privești și să asculți vocile din capul tău și să te întrebi în mod repetat, de ce eu?

Simțea cum mușchi mici din ochii lui se încordau în timp ce încerca, în zadar, să îl caute pe criminal, să identifice pericolul, dar apoi s-a oprit din căutat când două picioare au apărut în fața lui. A privit cum ucigașul și-a ridicat piciorul drept, dar nu a simțit nimic când piciorul s-a lovit de pieptul lui, aruncându-l într-o parte. A vrut să spună: „Nu o face. Te rog, nu o face”. Își dorea să vorbească sau doar să își miște degetul mic și apoi a simțit. Înțepături ascuțite și furnicături în gât și maxilar. Corpul lui se trezea. Și-a deschis gura.

— Nu, șoptește în timp ce se uită la ucigaș. Nu, spune din nou când mâna lui îl apucă de picioare și îl trage pe podea.

— Îmi pare rău, nu te pot auzi. Va trebui să vorbești mai tare, spune ucigașul.

— Nu, repetă el.

— Hmm, mă tem că este cam târziu pentru asta. Nu prea pot să mă abat de la plan.

Se chinuia să ridice capul și să urmărească zgomotul pașilor prin încăpere, iar apoi a zărit dinții ascuțiți ai lamei.

— Nu, spune din nou în timp ce ucigașul îl tachinează, mișcând lama în fața lui, și apoi aude râsete.

— M-am gândit să încep cu un braț, afirmă ucigașul. Voi sfârși prin a tăia o arteră principală dacă încep cu piciorul și ultimul lucru pe care mi-l doresc, este ca tu să pierzi toată distracția.

— Te rog. Oprește-te, imploră el.

Ar fi trebui să fie recunoscător, să considere o binecuvântare faptul că nu simțea nicio durere; dar știa ce i se făcea. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii, dar nu a putut ignora senzația că pielea de pe brațul drept era ușor trasă și nici râul de vibrații al fierăstrăului mergând înainte și înapoi. Nu a putut ignora sunetul greoi în timp ce fierăstrăul își croia drum prin os. Apoi s-a oprit. Nu a mai fost nicio mișcare, dar a auzit o respirație grea, iar apoi un mârâit puternic de satisfacție când fierăstrăul a fost aruncat la pământ.

— Uită-te la asta, spune calm ucigașul.

Și-a recunoscut cicatricea în formă de potcoavă de pe interiorul brațului detașat. Căzuse de pe acoperișul șopronului când avea nouă ani. Osul îi ieșise prin carne. Nu a ascultat când mama lui i-a spus să se dea jos. Nu a ascultat niciodată. Putea vedea osul acum, în timp ce brațul îi flutura în față. Și-a recunoscut degetele. Nu a închis ochii în timp ce sângele din brațul tăiat îi curgea pe față. A lăsat sângele să îi umple ochii. A vrut întunericul, dar nu a putut opri sunetul fierăstrăului, care începea să își croiască loc prin piciorul său.

Capitolul 96

Ușa de la șopron era încuiată cu lacăt, dar Henley a văzut că zăvoarele care asigurau încuietoarea erau vechi și ruginite. Lemnul începuse să putrezească. Henley s-a ghemuit și a căutat printre ierburile înalte ceva cu care să o poată sparge. Degetele i s-au încolăcit în jurul metalului rece și a ridicat lama ruptă a unei mașini de tuns iarba. A împins lama între ușa de lemn și metalul plat al încuietorii și a tras. Simțea lama tăindu-i pielea de pe mână, care era deja plină de așchii și murdărie. După câteva minute, șuruburile ruginite au slăbit și s-au desprins de ușă. Henley a aruncat lama pe iarbă și a tras ușa.

Henley aproape că s-a împiedicat de Michael Kirkpatrick, care zăcea legat pe jos, cu picioarele îndreptate spre ușă. A privit-o, cu ochii mari de spaimă. A încercat să se oprească să nu vomite. Șopronul mirosea a urină, a cupru de la sânge și a carne putredă.

— Îți amintești de mine? Sunt detectiv Henley.

Henley își scoate telefonul și pornește aplicația lanternă. Gura lui Michael era legată cu bandă adezivă argintie. Fața lui era tăiată și vânătă, acoperită de sânge uscat, care se așezase în canelurile benzii. Mâinile îi erau legate la spate cu cabluri negre. Încheieturile sale erau mov și umflate, în timp ce degetele erau aproape albe, sângele luptându-se să circule.

Henley a încercat să tragă ușor banda adezivă de pe gura lui Michael.

— Este în regulă, este în regulă. Sunt aici, spune Henley, în timp ce Michael trage o gură mare de aer și începe să se înece cu lacrimi.

— Te rog, te rog, mă va omorî naibii, spune Michael, cu vocea răgușită și tremurândă. A promis că mă va ucide.

— Nu, nu o va face.

Henley își scoate stația radio. Spera ca Ramouter să își fi pornit stația și să fi ieșit din casă.

— Sunt detectiv inspector Henley. Cod zero. Am nevoie de asistență de urgență imediată pe strada Hanover 158,

Camberwell. Sierra. Echo. Cinci. Patru. Charlie. Lima. Repet, am nevoie de asistență de urgență.

Henley pune stația radio jos și se uită în jur după ceva cu care să taie cablurile legate la încheieturile și picioarele lui Michael.

Henley s-a cutremurat. Se întâmplaseră aici. Crimele. Lângă o masă de tâmplar, o rolă mare de plastic stătea într-un colț. Două fierăstraie mari și un fierăstrău mai mic zăceau sub masă. Pământul era pătat cu sânge uscat. Lumina ricoșa în ceva metalic, nu departe de picioarele lui Michael. Era o împletitură lungă și neagră cu un lanț auriu în mijloc, asemănătoare cu împletiturile și lanțurile care fuseseră pe capul lui Zoe Darego.

•

Pe Ramouter ploua cu picățele de tencuială din tavan. A stat nemișcat și a ascultat sunetele din casă. Ceasul din hol continua să ticăie, iar apa de la robinetul din bucătărie picura ritmic în chiuveta ceramică. A ocolit urmele însângerate de pe podea și a mers pe hol, îndreptându-se spre scări. Și-a pus o mână pe balustrada aspră și rașchetată. Pașii lui erau înăbușiți de covorul acoperit de praf, de pe scări.

Etajul al doilea era îngust. Holul avea mai puțin de un metru și jumătate, cu o baie, un dormitor cu un pat nefăcut și o a treia ușă, care era închisă. A împins ușa și a intrat. I-a venit să vomite în timp ce a respirat mirosul de sânge proaspăt. A aprins luminile.

— Oh, Doamne.

Ramouter se îneacă în timp ce covorul îmbibat cu sânge lipăie sub picioarele lui. S-a trezit uitându-se la capul tăiat al lui Dominic Pine.

Restul cadavrului fusese aranjat pe podea ca un puzzle macabru. Ramouter a avut nevoie de mai puțin de o secundă pentru a pune mâna pe stația radio.

Vocea lui Henley, care cerea asistență de urgență, răsuna în stația lui Ramouter.

Ramouter a făcut un pas înapoi și a dat de ceva solid. A simțit o respirație fierbinte pe ureche.

— Detectiv ofițer stagiar Salim Ramouter, spune Olivier. Nu credeam că ne vom revedea atât de curând.

Ramouter se întoarce și îl vede pe Olivier. Erau nas în nas. Frica îl împiedica pe Ramouter să se îndepărteze.

Olivier îndreaptă un cuțit în direcția rămășițelor lui Pine.

— Ți-a plăcut ce am făcut? Am încercat să obțin o compoziție perfectă. A fost un pic cam în grabă, dar am făcut tot ce am putut.

Ramouter nu spune nimic. Creierul i s-a oprit din cauza terorii care îi curgea prin vene.

— Ți-a mâncat pisica limba, detectiv Ramouter? Chiar trebuie să lucrezi la abilitățile tale de relaționare.

Ramouter face un pas nesigur înapoi și se împiedică de brațul stâng al lui Pine.

— Nu fugi. Vocea lui Olivier este blândă, aproape tandră. Cel din spatele tău a încercat să fugă și poți să vezi cum s-a terminat pentru el.

Olivier se năpustește asupra lui și Ramouter strigă când cuțitul îi străpunge brațul. Olivier scoate cuțitul și se aruncă din nou spre el. Ramouter ignoră durerea și sângele care îi întunecă mâneca și îl împinge pe Olivier. Își ia stația radio și apasă butonul de urgență.

— Cod zero… strigă Ramouter înainte ca Olivier să îl izbească cu umărul.

Ramouter scoate un sunet de durere și cade pe spate, lovindu-se cu capul de perete, înainte să cadă pe trunchiul lui Pine. Dezorientat, îi ia o clipă ca să își dea seama că are mâinile în intestinele lui Pine.

Olivier îl lovește cu pumnul în față pe Ramouter și apasă pe rana de pe brațul său.

— Am să ți-o fac la fel de bine cum i-am făcut-o inspectorului tău. Să îți las ceva în urmă, care să îți amintească de mine.

În spatele lui Olivier, Ramouter vede ușa deschisă, chemându-l încet. Îl împinge pe Olivier într-o parte. Olivier înfige din nou cuțitul în rana deschisă a lui Ramouter. Acesta urlă.

Vocea lui Henley răsună din stație.

— Ramouter. Ramouter. Răspunde-mi!

Înainte ca Ramouter să o avertizeze pe Henley să fugă, Olivier îl lovește cu pumnul în față, suficient de tare încât să îi crape dinții. Simte gustul sângelui și scuipă bucăți de molar. Olivier îi smulge stația.

— Bună ziua, inspectare, spune Olivier. Îl am pe băiatul tău aici. Chiar sub mine.

Ramouter dă din picioare, lovindu-l pe Olivier în vintre. Sunetul sirenelor poliției răsună în depărtare. Ramouter se

întoarce și încearcă să se ridice în picioare, dar este copleșit de amețeală și cade la loc. Prin stația radio aude canalul schimbat pe o discuție de grup, în timp ce ofițerii confirmă că se îndreaptă spre casa lui Pine.

— Olivier?, strigă Henley prin radio.

— Henley! strigă Ramouter.

Olivier îl apucă de picior. Ramouter simte o înțepătură ascuțită în gleznă și apoi are senzația că îi curge apă rece ca gheața prin vene. Privește în jos și îl vede pe Olivier ținând în mână o seringă. Olivier întinde mâna după un fierăstrău, care se încărca în colț, iar în acel moment, Ramouter reușește să se ridice. Strânge din dinți și se aruncă asupra lui Olivier, hotărât să îl oprească. Olivier strigă când se izbește de perete și se agață de Ramouter pentru a se menține. Se prăbușesc amândoi pe scări, spărgând balustradele în drumul lor. Ramouter nu simte nimic când Olivier cade peste el. Încearcă să își miște picioarele. Nu poate. Întregul său corp se transforma în beton. Fiecare articulație era blocată la locul ei și fiecare mușchi s-a contractat și a paralizat. Aude un geam spărgându-se, dar nu poate deschide gura ca să strige după ajutor.

— Ramouter, strigă Henley. Vocea ei abia se aude peste sunetul tot mai puternic al sirenelor.

Ramouter încearcă să întoarcă capul, dar nu reușește. Din poziția sa de pe podea vede ușa de la intrare deschizându-se. Olivier nu privește înapoi și iese în fugă. Câteva secunde mai târziu, aude frâne scârțâind și sunetul inconfundabil al metalului lovindu-se de oase și carne.

Capitolul 97

Strada Hanover era luminată ca și cum s-ar fi ivit zorii mai devreme. Sirenele au tăcut, dar luminile de urgență încă pâlpâiau. Poliția a pătruns pe poarta din spate, iar paramedicii îl puneau acum pe Michael Kirkpatrick pe targă. Era deshidratat și în stare de șoc. Henley a fost nevoită să îi smulgă mâna din legătoare când a auzit apelul de ajutor al partenerului ei.

— Unde este Ramouter?, întreabă Henley în timp ce ofițerii umplu grădina din spate.

— Este încă în casă, spune un ofițer. Este în viață, dar rănit. Paramedicii sunt cu el.

— Și Olivier? Peter Olivier se afla în acea casă. L-am auzit.

— Nu știu, doamnă. Nu a fost văzut de nimeni.

— Și Dominic Pine?

Ofițerul clatină din cap.

— Niciun semn nici de la el, dar încă nu am căutat în casă.

Henley îi urmărește pe paramedici în timp ce îl duc pe Kirkpatrick la ambulanța care așteaptă.

— Unde îl duceți?, întreabă Henley.

— La spitalul King’s College, spune femeia paramedic.

— Bine, să te asiguri că rămâi cu el tot timpul, îi spune Henley polițistului care a urmat-o. Nu poate fi lăsat singur. M-ați înțeles?

— Nu vii cu mine?, întreabă Michael. Am nevoie să vii cu mine.

— Îți promit că voi fi acolo, bine, spune Henley, strângându-i mâna. Trebuie să întreb de cineva mai întâi.

Henley a încercat să ignore avalanșa de emoții – șoc, durere, anxietate și fluxul euforic de adrenalină – în timp ce a alergat până în fața casei. BMW-ul pe care îl văzuse mai devreme era parcat în fața casei lui Pine. O crăpătură mare se întindea pe parbriz, ca o pânză de păianjen. Șoferul mașinii, un tânăr asiatic, stătea în lateral, lângă mașina sa, împreună cu un polițist. Băiatul tremura.

— Nici măcar nu l-am văzut. Pur și simplu a ieșit în fugă. Nici măcar nu mergeam atât de repede. A venit pur și simplu spre mine.

— Fam, spune prietenul șoferului, care se sprijină de ușa pasagerului. Am crezut că l-ai omorât.

— Ce s-a întâmplat?, îl întreabă Henley.

— Amice, tot ce știu este că un alb nebun a ieșit în fugă pe drum. Tipul trebuie să fie un drogat sau ceva de genul acesta. Acum ne relaxam în mașină, iar în clipa următoare, tipul era pe capotă. Am crezut că este mort. Băiatul meu a început să țipe în mașină…

— Nu țipam, Ashton, spune șoferul.

— De ce minți, frate?, întreabă Ashton. Ascultă, a început să țipe și am ieșit din mașină.

Henley voia să îi scuture pe cei doi.

— Ați văzut de unde a venit?

— Nah, a apărut de nicăieri. Am ieșit din mașină și am încercat să îl ajut. Am încercat să fiu un bun cetățean și toate astea. I-am spus că voi chema o ambulanță…

— Unde este, unde s-a dus?

— Asta încerc să vă spun. Omul meu a plecat. Ai fi zis că doar s-a împiedicat sau ceva de genul. S-a ridicat și a fugit spre bloc. L-am filmat în timp ce fugea. Vreți să vedeți?

— Nu te mișca, îi spune Henley prietenului, văzând-o pe Eastwood venind spre ea.

— Stanford m-a pus la curent. Ce mai face Ramouter?, întreabă Eastwood.

— Tot ce știu este că este în viață, slavă Domnului. Olivier a fost aici și cumva a ajuns la el.

— Ce vrei să spui că Olivier a fost aici? Vreau să spun… Eastwood își duce mâinile la cap, exasperată. Ce. Mama. Naibii.

— Habar nu am. Henley privește în jur. Vreau să mergi cu Kirkpatrick la spital. Ambulanța nu a plecat încă. După ce se calmează și este consultat, ia-i o declarație. Trebuie să știu tot ce a văzut și auzit înainte de a ajunge aici. Și Eastie, nu pleca de lângă el. Vreau ca cineva cunoscut și de încredere să fie cu ochii în patru.

Eastwood dă din cap și fuge spre ambulanță.

Adrenalina lui Henley se risipea. Știa că Ramouter era în viață, dar era încă îngrijorată de ceea ce avea să vadă; de ceea ce era responsabilă. Simțea cum îi urca rușinea în obraji. Ea l-a pus în pericol. Aproape că l-a omorât.

Henley nu s-a simțit deloc ușurată când l-a văzut pe Ramouter întins pe podea. Singura parte din el care se mișca, erau ochii săi înlăcrimați. Henley a îngenuncheat lângă el și i-a șters lacrimile.

— Cum se simte?, l-a întrebat ea pe paramedicul care îi trata rana de cuțit.

— A fost înjunghiat de mai multe ori în braț, dar nu am idee cât de adâncă este rana. Are vânătăi pe piept, așa că ne gândim la posibilitatea unor coaste rupte, dar nu se poate mișca și nu poate vorbi. A fost bătut destul de rău. S-ar putea să aibă leziuni la măduva spinării…

— Nu, spune Henley, observând seringa pe podea. A fost injectat cu besilat de atracurium.

Paramedicul clatină din cap și murmură ceva ce lui Henley i s-a părut că sună ca „M-am săturat de rahatul ăsta. Ar fi trebuit să mă dau bolnav”. Alți doi paramedici au apărut la ușă cu o targă.

— Aveți idee de cât timp este așa?, o întreabă paramedicul.

— Cam de ultimele douăzeci de minute, spune Henley. Apoi își ridică privirea și îl vede pe Stanford coborând scările. Era palid la față.

— Bun. Așa. La naiba, spune paramedicul. Nu am mai avut de-a face cu așa ceva până acum. Nici măcar nu știu ce este atra… atraci – sau cum mama naibii se numește.

— Induce paralizia. Voi fi cu tine la spital, bine? îi spune Henley lui Ramouter.

Îi strânge mâna, fără să fie sigură că el poate simți ceva.

Henley s-a dat la o parte în timp ce paramedicii îl manevrau pe Ramouter pe targă.

— Criminaliștii sunt pe drum?, întreabă Stanford.

— Ce este acolo sus?, întreabă Henley, dar nu era nevoie să aștepte răspunsul lui Stanford. Ea știa deja. Este mort, nu-i așa? Dominic Pine.

— Este sus, în dormitorul din față. În bucăți. O mulțime de bucăți. Nu mă pot întoarce acolo. Nici tu nu ar trebui urci acolo. Ce naiba s-a întâmplat aici, Henley?

— Olivier s-a întâmplat.

— Ești sigură că el a fost?

— L-am auzit prin stație… Mi-a rostit numele. A fost el. Oh, Doamne, Ramouter. Cum am putut…

Henley simte cum o cuprinde panica. Se apleacă și își pune mâinile pe genunchi.

— Hei, nu face asta, spune Stanford. Își pune brațul în jurul ei și o trage ușor în sus.

Henley îi permite lui Stanford să o țină în brațe în timp ce amândoi privesc cum Ramouter este scos pe roți.

— Nu te învinovăți.

— Cum aș putea să nu o fac? Ar fi trebuit să aștept întăriri. Nu ar fi trebuit să îl las pe Ramouter să intre acolo singur. Am dat-o în bară, Stanford. Nu mă va ierta niciodată pentru asta.

— Nu este vina ta. Nu aveai de unde să știi, spune Stanford cu determinare.

— Ușor de spus, greu de făcut. Nu îmi vine să cred că Pine a fost chiar în fața noastră, bătându-și joc de noi în tot acest timp.

— Pine este cea mai mică grijă a noastră acum. Principalul lucru este că îl avem pe Kirkpatrick, iar Ramouter este încă cu noi. Vrei să vii să arunci o privire în bucătărie, înainte ca cei de la criminalistică să își înceapă activitatea?

— Cât de rău este?

— În comparație cu ce este la etaj?

— Spune-mi.

Stanford își freacă fața bărboasă.

— În toți anii mei, nu am mai văzut așa ceva.

Henley își trage mănușile și intră în bucătărie. Motorul frigiderului încă mai funcționa din greu. A deschis ușa.

Pe raftul de jos era o pungă de plastic cu dovlecei dezintegrați, așezată într-o baltă de mâzgă maro. Pe raftul de sus se aflau cinci fiole de besilat de atracurium. Henley a deschis sertarul de legume și a scos o pungă cu fermoar.

— Oh, Doamne, spune ea. În interiorul pungii erau ochii lui Zoe Darego.

Capitolul 98

— Niciodată în viața mea nu am fost atât de popular, glumește Ramouter în timp ce se ridică în capul oaselor pe pat. Drogul a început să își piardă efectul după patruzeci de minute, dar medicii au efectuat totuși un RMN, pentru a confirma că nu existau leziuni la nivelul coloanei sale vertebrale. Henley, Pellacia și Stanford se aflau în cameră. Erau și ofițeri staționați afară. Era aproape șase dimineața, iar soarele care răsărea începea să străpungă norii. Henley a avut parte de destule spitale, cât pentru o viață întreagă.

— Cum te simți?, întreabă Henley în timp ce Pellacia scoate ultima cafea din tavă și i-o înmânează.

— Mă simt de parcă aș fi fost doborât de Hulk, spune Ramouter. Mă doare de fiecare dată când respir.

— Îmi pare rău pentru asta. Ar fi trebuit să aștept. Henley desface trei pliculețe de zahăr și le toarnă în ceașca lui Ramouter. Nu ar fi trebuit să te las să intri în casă.

— De unde să fi știut că Olivier era acolo? Dacă te face să te simți mai bine, nu cred că a vrut să mă omoare, spune Ramouter neconvingător.

— Nu, asta nu mă face să mă simt mai bine.

Ramouter tresare în timp ce ridică ceașca de cafea la buze. Avea trei coaste rupte, dintre care una îi perforase plămânii. Rănile de cuțit de la brat erau adânci și un nerv fusese secționat.

— Ați vorbit cu soția mea?

— Nu, dar am vorbit cu cumnata ta acum puțin timp, răspunde Pellacia. I-am spus să nu își facă griji, că ești bine, dar a insistat că va veni la Londra cu soția ta astăzi.

— Sună tipic. Dar Kirkpatrick?

— Este aici, spune Henley. Este tratat pentru deshidratare și șoc. Nu are răni grave. Din punct de vedere mental? Nu știu cum va face față. Henley nu se poate abține să nu se gândească la propriul ei calvar. Cum s-a agățat de Pellacia pentru a trăi, după ce el a găsit-o. Cum antidepresivele și ședințele de terapie nu au făcut mare lucru pentru a ține la distanță flashback-urile.

Kirkpatrick a confirmat că Pine a fost cel care l-a luat. S-a împotrivit, dar apoi și-a pierdut cunoștința. S-a trezit în șopron cu Pine aplecat asupra lui și spunându-i că se va întoarce și că va începe prin a-i tăia brațul stâng, dar Pine nu s-a mai întors.

— Și Olivier?, întreabă Ramouter, în timp ce ochii îi alunecă spre ușă.

— Nu este aici și tu ai protecție. Sunt ofițeri pe secție. Toată lumea îl caută. Mașina care l-a lovit nu mergea atât de repede, dar trebuie să fie rănit. Nu știu cum a reușit să scape.

— Este nenorocitul de diavol, așa a reușit, spune Stanford.

— Deci, ce se întâmplă acum?, întreabă Ramouter. Pine este mort și Olivier este încă liber?

Henley verifică ora pe ceas și clatină din cap. Era epuizată, copleșită de vinovăție și mai avea încă treabă de făcut.

— Așteptăm doar să primim undă verde pentru a o putea aresta și interoga pe Karen Bajarami, răspunde ea. Cu Blaine mort, ea este singurul lucru care ne leagă de Olivier.

— Vreau să fiu acolo când o veți interoga, spune Ramouter.

— Glumești, nu-i așa? Asta nu se va întâmpla, spune Pellacia în timp ce telefonul începe să îi sune.

— Șefu', trebuie să fiu acolo. Dacă nu ar fi fost ea... imploră Ramouter slab.

— Asta nu se va întâmpla. Mai stai aici câteva zile și nu te întorci la unitate până nu ești apt. Ai un plămân perforat și coaste rupte. Ești o bătaie de cap pentru resurse umane, de care nu am nevoie.

— Da, șefu, spune Ramouter încruntat.

— Sincer să fiu, arăți ca naiba, spune Stanford după ce Pellacia iese din cameră. Aș prefera să nu mă uit la mutra ta urâtă pentru următoarele câteva zile.

— Mulțumesc, răspunde Ramouter. Și eu te iubesc.

•

— Pentru numele lui Dumnezeu.

Pellacia se reazemă de peretele clădirii UCS și aruncă pachetul gol de țigări spre coșul de gunoi din capătul parcării. A mers prin spatele clădirii și și-a trecut mâinile prin păr de frustrare. Avea impresia că nu se descurca cu nimic. Viața lui și comanda unității scăpau de sub control. Dezvăluirea lui Dominic Pine ca fiind imitatorul și moartea acestuia ar fi trebuit să fie încununarea gloriei sale. Dar avea un ofițer începător internat în

spital. Olivier era acolo și ucidea din nou. Și și-a încălcat propria regulă, lăsând-o pe Henley să se întoarcă în viața lui. Dar avea nevoie de ea.

— Pari puțin stresat, amice.

Vocea familiară îi face pielea de găină. Bătăile inimii lui Pellacia accelerează când se întoarce. Olivier și-a dat jos gluga de la hanorac. Avea zgârieturi adânci și sânge uscat pe față. Buza de jos îi era despicată și umflată.

Pellacia a întins mâna spre stația din buzunar, dar Olivier a fost prea rapid pentru el. L-a lovit în abdomen cu o cărămidă și Pellacia s-a îndoit, aerul ieșindu-i din plămâni. Olivier a îngenuncheat în fața lui și l-a apucat de păr. Panica l-a cuprins pe Pellacia în disperarea lui de a respira. Henley îi spusese că atunci când a avut primul atac de panică, s-a simțit ca și cum cineva i-a pus o pungă de plastic pe cap. Ultimul gând al lui Pellacia înainte de a leșina, a fost la ea.

*

Restul zilei a fost ocupat cu informarea juraților rămași că nu mai erau ținte și că ucigașul imitator, Dominic Pine, era mort.

Henley a ținut o scurtă conferință de presă în timp ce echipa lui Anthony era încă la locuința lui Pine, recuperând probe. Imaginea ochilor morți ai lui Zoe îi revenea mereu lui Henley. La etaj găsiseră fotografii ale tuturor celor trei victime mutilate, prinse pe peretele dormitorului. Cu niciun chip nu își putea da seama, de ce Pine ar fi ținut fotografiile la vedere. Durerea pe care o provocase și pentru ce? Pentru a se răzbuna pe Olivier? Pentru a se răzbuna pe oameni care au făcut doar ceea ce trebuia? Meschin. Egoist. Vanitos.

Un monstru.

Henley a reușit să meargă acasă și să facă un duș înainte de conferința de presă programată la ora 18.00, dar era încă epuizată. Era trează de mai bine de douăzeci și patru de ore și ziua nu era gata încă. Primise telefon că Karen Bajarami era aptă pentru externare de la spitalul Regina Elisabeta, iar Stanford și o Eastwood epuizată au arestat-o. Stanford i-a trimis un mesaj în timpul conferinței de presă, pentru a confirma că Bajarami a fost înregistrată la secția de poliție din Lewisham, declarată aptă pentru a fi interogată și că acum stătea în celulă.

— Mă faci să mă simt ca un iubit de consolare, spune Stanford, în timp ce Henley introduce codul de securitate, care le permite să intre în camera de detenție.

— Nu mai fi așa de sensibil, răspunde Henley.

— Nu mă pot abține. Am fost eu și cu tine ani de zile și apoi apare un mic nou-venit, care îmi ia locul, spune Stanford. Totuși, cum se simte?

— Am verificat acum o oră. Se simte bine. Câteva zile și va fi acasă.

— Chiar îmi pare rău pentru el, spune Stanford.

Sala de detenție era ocupată cu deținuți fie înregistrați, fie acuzați. Henley a bătut la ușa sălii de interogatoriu trei și a intrat. Karen Bajarami o privea cu singurul ei ochi bun. Celălalt ochi era acoperit cu un bandaj și părea complet nefericită. Henley o recunoaște pe avocata de serviciu ca fiind Morgan Tyler. Era una dintre cei mai buni.

— Bună seara, inspectore, spune Morgan. Suntem gata.

Capitolul 99

Sala de interogatoriu era rece, ca de obicei. Zgomotul aparatului de aer condiționat vâjâia în fundal. Stanford s-a așezat lângă Henley, deschizând în tăcere trei CD-uri goale și introducându-le în reportofon. Bajarami s-a așezat vizavi de Henley, înghesuindu-se practic într-un colț, ca și cum ar fi încercat să se facă dispărută. Părea palidă și pe punctul de a leșina.

— Înainte de a începe, este în regulă dacă îți spun Karen?

Henley termină de introdus detaliile interogatoriului pe monitor.

— Este în regulă, răspunde Karen.

— Medicul nostru a spus că ești aptă să fii interogată. Vreau doar să verific dacă dorești ceva. Apă, o altă ceașcă de ceai…

— Sunt bine.

— Bun. Henley apasă butonul de înregistrare. Bine, vom începe. Sunt detectiv inspector Anjelica Henley și prezent este și…

— Detectiv sergent Paul Stanford.

— Ne aflăm în sala de interogatoriu numărul trei, de la secția de poliție Lewisham. Acest interogatoriu este înregistrat audio și video. Astăzi o interogăm pe – te rog să îți confirmi numele pentru înregistrare, spune Henley.

Karen Bajarami se uită la avocata ei, care dă din cap.

— Karen Irina Bajarami, spune aceasta.

— Mulțumesc, spune Henley. Este prezentă și avocata ta…

— Morgan Tyler, de la Tyler Lawson, și vă informez de acum că clienta mea va răspunde „niciun comentariu” la toate întrebările care îi vor fi adresate.

Henley a încheiat restul prezentărilor și avertismentelor, fără să își ia ochii de la Bajarami.

— Karen, ai fost arestată pentru introducerea în închisoare a unui articol interzis, și anume un telefon mobil, ajutarea unui deținut, Peter Olivier, să evadeze, obstrucționarea cursului justiției, împiedicarea înmormântării legale a unui cadavru și conspirație la comiterea unei crime. Am dezvăluit deja aceste

informații avocatului tău și știi că avem dovezi că i-ai furnizat un telefon mobil lui Olivier și că ai cumpărat credite pentru telefon. Ce ai dori să spui în legătură cu aceste lucruri?

Henley și Stanford erau pregătiți ca Bajarami să răspundă „niciun comentariu” la toate întrebările lor pentru următoarea oră.

— Nu este ceea ce credeți, spune Karen.

Stanford lovește ușor piciorul lui Henley pe sub masă.

— Karen, am să îți reamintesc sfatul juridic pe care ți l-am dat în timpul consultării, spune Tyler, scriind ceva în carnețelul ei.

— Scuze, scuze. Niciun comentariu, spune Karen.

— După cum vezi, furnizorul de telefonie mobilă a confirmat crearea contului de telefonie cu ajutorul unui card de debit înregistrat pe numele tău. Apoi ai alimentat contul în trei ocazii ulterioare.

— Niciun comentariu.

Henley începe deja să se plictisească de niciun comentariu.

— Nu erai singura femeie cu care Olivier a intrat în contact, spune ea brusc.

Karen se uită la ea cu șoc. Henley a știut în acea clipă că Olivier era declanșatorul ei.

— Despre ce vorbești?, întreabă Karen.

— Îți reamintesc din nou sfatul juridic pe care ți l-am dat în timpul consultării, și anume să răspunzi „niciun comentariu” la toate întrebările care ți se pun, spune din nou Tyler, dar Henley simte resemnarea din vocea ei – lucrurile nu aveau să decurgă așa cum o sfătuise.

— Tu și Olivier aveați o relație, nu-i așa?, întreabă Henley.

— Da, am avut, răspunde Karen.

— Chiar dacă aceasta a fost o încălcare completă a îndatoririlor tale ca gardian?

Tyler pare că vrea să o întrerupă din nou, dar Bajarami continuă, înainte ca ea să poată spune ceva.

— Nu înțelegeți. Cu mine a fost diferit. Nu era omul pe care l-au descris.

— A ucis șapte oameni înainte de a veni la Belmarsh.

— A fost o eroare judiciară. S-au făcut greșeli.

Henley este nevoită să îi dea un șut sub masă lui Stanford, pentru a-l opri din râs.

— Ai fost gardian timp de opt ani. S-a mai întâmplat așa ceva înainte? întreabă Henley.

— Nu, bineînțeles că nu. Sunt bună în meseria mea și el a văzut asta. M-a tratat cu respect, nu ca unii dintre ceilalți deținuți.

— Când a început? Relația.

— Acum vreo optsprezece luni și nu a fost ceea ce crezi tu. El voia doar să aibă cu cine să vorbească. Era dulce și blând. Nu era un monstru. Mi-a spus că îl înțeleg.

De data aceasta este rândul lui Tyler să își reprime surpriza cu o tuse, când își intersectează privirea cu a lui Henley.

— Te-a înțeles?

— Da, cum am spus. Este inteligent și deschis.

— A cui a fost ideea de a lua telefonul?

— A mea.

— A ta?

Henley are nevoie ca ea să reconfirme acest lucru pentru înregistrare.

— Da. A fost greu. Să îl văd în fiecare zi, fără să pot vorbi cu el cum trebuie. Vreau să spun, aveam o treabă de făcut, dar voiam să vorbesc cu el tot timpul.

— Cât de des vorbeai cu el?

— O dată la două seri.

— I-ai trimis videoclipuri?

— Nu. Telefonul lui era simplu. Nu puteam să fac asta.

— I-ai arătat videoclipuri?

— Da. Pe telefonul meu.

— M-ai filmat, în fața casei mele, deschizând o cutie care conținea capul lui Elliot Cheung?

Karen face o pauză în timp ce se uită la avocata ei.

— Nu vreau să răspund la această întrebare, spune ea.

— Sunt sigură că avocata ta ți-a spus că un interogatoriu la poliție nu este ca și cum ai alege bomboane într-un magazin de dulciuri. Nu va da bine faptul că alegi să răspunzi la unele întrebări și să taci la altele.

— Aș aprecia să nu comentați sfaturile pe care doamna Bajarami le-a primit în consultare. Fie îi puneți o întrebare, fie încheiați interogatoriul, spune Tyler.

— Detectiv sergent Stanford vă va arăta înregistrarea de pe camerele de supraveghere, care au fost instalate în zona de

recepție a depozitului frigorific Franklin-Jones din Manor Park, spune Henley.

Stanford apasă play pe laptop și îl întoarce spre Karen. Aceasta privește înregistrarea, cu fața inexpresivă.

— Ești tu cea care pleacă cu capul lui Elliot Cheung într-o cutie?, întreabă Stanford.

Karen își duce mâinile la frunte, vizibil tulburată.

— Tu ești cea din înregistrare?, repetă Stanford. Nu este o întrebare dificilă. Tonul lui Stanford indică cu fermitate că exista un singur răspuns acceptabil.

— Da, spune Karen în liniște. Da.

— Erai în fața casei detectivului inspector Henley când capul lui Elliot Cheung a fost lăsat în fața ușii ei?, întreabă el.

— Da.

— Ți-a dat Olivier instrucțiuni să rămâi în fața casei inspectorului și să o filmezi?

Vocea lui Karen este abia o șoaptă. Fața ei este încă ascunsă în spatele mâinilor.

— Da, spune ea.

— Trebuie să vorbești mai tare, spune Henley.

— Am spus da, strigă Karen. A vrut să vadă totul. A vrut să te vadă pe tine.

Henley o privește pe Karen cum se străduiește să își țină în frâu sentimentele întunecate și otrăvitoare de gelozie, care clocoteau în interiorul ei.

— Știai că el suna alte femei?, întreabă Henley, scoțând o fotografie a lui Lauren Varma.

— Cine este aceea?, întreabă Karen, arătând spre fotografie.

— Este femeia care, de asemenea, credea că are o relație cu Olivier.

— Minți.

— Iar după ce a scăpat, după ce a încercat să te ucidă, s-a dus direct la ea.

— Nu. Nu este adevărat. El mă iubește.

— Știai despre Lauren Varma, nu-i așa?

— Habar nu am cine este.

— Nu este adevărat, nu-i așa? Tu și Lauren v-ați cunoscut online. Făceați parte dintr-un grup de sprijin pentru femeile care au relații cu deținuți.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Și v-ați dat seama amândouă că aveți ceva în comun. Amândouă erați îndrăgostite de Peter Olivier, iar ea ți-a spus mai târziu că avea o relație cu Olivier.

— Nu, nu.

Karen clatină din cap.

— Ai fost geloasă și asta te-a înfuriat. Credeai că ești singura.

— Cum aș putea fi geloasă? Nu știam nimic despre ea. Toate astea sunt niște prostii.

— Bine. Henley scoate două pungi de probe pline cu scrisori. Aceasta este proba RE/3. Scrisori de la Lauren Varma către Peter Olivier și proba SR/4. Scrisori de la Peter Olivier către Lauren Varma. Amprentele tale sunt pe toate aceste scrisori.

Fața lui Karen devine palidă.

— Scrisori de dragoste, spune Henley.

— Era obsedată, spune Karen în tăcere.

— Va trebui să vorbești mai tare pentru microfon.

Karen scutură energic din cap.

— Nimic. Nu am spus nimic. Niciun comentariu.

— Karen, o parte din slujba ta de gardian este să verifici toate scrisorile care pleacă și care intră, nu-i așa?

— Da.

— Și ai verificat toată corespondența lui Olivier. Amprentele tale sunt peste tot pe aceste probe.

Karen nu răspunde.

— Știi la ce mă gândesc, Karen? Henley ia o înghițitură de apă. Cred că mai era o femeie care concura pentru atenția lui Olivier și ție nu ți-a plăcut. Ai citit scrisorile și asta te-a înfuriat. A fost bine când Lauren Varma îți spunea doar online despre sentimentele ei pentru Olivier, dar când ai aflat că i-a scris și că el i-a scris înapoi…

— Încetează. Oprește-te. Nu ai nici cea mai vagă idee.

— Îi verificai scrisorile și ai citit ce i-a spus lui Lauren în acele scrisori. Stanford?

Stanford își drege gâtul și începe să citească.

— *„Mă ating când mă uit la poza ta. Mi-am imaginat gura ta dulce în jurul…”* Este foarte explicit. *„Nu există nicio altă femeie care să mă facă să mă simt așa cum o faci tu*”. Ouch, asta trebuie să fi durut. Să afli că nu erai mai mult decât o – cum se spune pe străzi, inspectore?

— Amantă, spune Henley.

Tyler își întoarce capul și își strânge buzele.

— Asta este. O amantă. Asta ar durea. Foarte mult, spune Stanford, punând scrisoarea înapoi pe masă.

— I-ai spus lui Olivier să scape de ea, spune Henley. Karen, avem copii ale mesajelor text pe care i le-ai trimis lui Olivier cu trei zile înainte de a evada.

— *„Dacă mă iubești cu adevărat, atunci vei scăpa de...”* citește Stanford de pe copia tipărită din fața lui. „Ai *spus că sunt singura. Vreau ca L să dispară”.*

— Și a făcut ceea ce i-ai spus.

Karen își duce o mână la gură, dar Henley văzuse deja. Un zâmbet.

— Și pentru că l-ai ajutat să evadeze, Lauren Varma zace acum în șase bucăți la morga Greenwich, spune Stanford.

Karen își lasă mâna.

— Despre ce vorbiți?, întreabă ea.

— I-ai furnizat insulină care l-a pus în șoc hipoglicemic și i-a provocat simptomele unui atac de cord, continuă Henley. Odată ajuns la spital, te-ai asigurat că vei fi cu el și apoi l-ai ajutat să evadeze.

— Nu este adevărat.

— Singurul lucru pe care nu l-ai planificat, a fost ca Olivier să îl ucidă pe Ade.

— Nu l-a ucis. Karen începe să plângă. A fost un accident.

— L-a izbit pe Ade cu capul de podea atât de tare, încât i-a fracturat craniul și te-a înjunghiat în ochi cu o furculiță. Cumva, mă îndoiesc serios că pierderea ochiului tău făcea parte din plan.

— Nu, nu, asta a fost... El mă iubește.

— Karen, ți-ai pierdut ochiul. Asta este iubire? Henley se apleacă peste masă. Care a fost planul? Să îți părăsești slujba și să fugi cu el spre apus? Să începeți o nouă viață împreună?

Karen nu răspunde, suspinând zgomotos în schimb.

— Ți-am percheziționat apartamentul și am găsit biletele pentru Malaga. Bani și o geantă plină cu haine bărbătești. Pașapoarte. Unul dintre acele pașapoarte este fals. Asta este o altă acuzație, pe lângă cea de complicitate la crimă.

— Dorești o pauză? O altă consultare?, întreabă Tyler.

Aceasta scoate un pachet de batiste din geantă și i-l înmânează lui Karen.

— Nu, nu, sunt bine, răspunde Karen.

— A ucis o altă femeie. Ea i-a scris și el i-a răspuns. A sedus-o, s-a culcat cu ea și apoi a măcelărit-o, spune Henley.

— El nu ar face așa ceva. Mi-a promis că…

— Ce ți-a promis?

— Nimic.

— Unde este?

— Nu știu.

— Nu te cred.

Karen râde.

— Normal că ai spune asta. Obișnuia să vorbească mult despre tine. Spunea că tu ești responsabilă pentru că i-ai distrus viața. Era obsedat de tine.

— Unde este, Karen?

— Când ai venit să îl vezi la închisoare, fața lui… s-a luminat. Felul în care se uită la tine. Niciodată nu m-a privit așa. A vrut să se răzbune. Pe tine și pe celălalt ofițer care l-a băgat în iadul acela. I-ați distrus viața.

Stanford și Henley fac un schimb de priviri.

— Care alt ofițer?, întreabă Stanford.

— Șeful tău. Cel care a stat cu tine la conferința de presă.

Inima lui Henley îi cade în stomac. Stephen.

— Cum să se răzbune?, întreabă Henley, încercând să își păstreze vocea fermă.

— Nu știu. Nu prea am fost atentă.

— Karen, ești îndrăgostită de el. Asculți fiecare cuvânt pe care îl spune. Ți-ai riscat viața pentru el…

— Inspectore, vă sugerez să îi adresați o întrebare doamnei Bajarami în loc să țineți discursuri grandioase, spune Tyler, așezându-se mai drept.

— Ce ți-a spus Olivier?

— Că vrea să se răzbune. Că vrea să te facă să plătești. Să îl sperie puțin. I-am spus că nu va funcționa, dar Peter a spus că este la fel de vinovat ca și tine. Că tu ești responsabilă pentru cadavrele de pe stradă. Nu el.

Stanford șoptește la urechea lui Henley.

— Pentru înregistrare, detectiv sergent Stanford părăsește sala de interogatoriu la ora 21:28.

— Unde este Peter Olivier?

— Nu știu, răspunde Karen cu încăpățânare.

— Karen, știu că te-a vizitat în timp ce erai în spital.

Un martor l-a identificat cu certitudine pe strada pe care locuiești. Ai fost în contact cu el. Unde este?

— Niciun comentariu.

— Karen, cu cât Olivier rămâne mai mult timp pe stradă, cu atât mai multe șanse sunt ca altcineva să fie ucis. Ai deja moartea a doi oameni nevinovați pe cap. Chiar mai vrei încă una?

— Nu asta este ce…

— Unde este?

— Nu pot să îți spun, strigă Karen. M-a pus să promit.

— Am să te întreb din nou. Unde este Peter Olivier?

Karen începe să plângă.

— Nu pot. Plânge…

— Karen, te rog. Unde este Olivier?

— Dacă află că ți-am spus? A omorât-o pe Lauren… Dacă…

— Unde este?

Karen tresare ca și cum ar fi lovită în stomac.

— Debarcaderul Convoys. În Deptford, spune ea.

Henley cunoștea Debarcaderul Convoys. A crescut la o aruncătură de băț de parcul industrial de șaisprezece hectare. Fusese un centru plin de viață pentru transportul aerian și camioanele de transport. Căutarea lui Olivier printre nenumăratele depozite dezafectate ar fi ca și cum ar căuta un ac în carul cu fân.

— Unde în Debarcaderul Convoys?, întreabă Henley.

Karen își apleacă capul și șoptește încet.

— Nu. Nu pot.

— Cum adică nu poți? Trebuie să îmi spui unde este, Karen.

Karen își ține capul aplecat și rămâne tăcută în timp ce își răsucește marginea tricoului.

— Mama naibii, spune Henley, fără să îi pese că va fi captată de microfoane, iar înregistrarea analizată de avocați și judecători când vor citi transcrierea. Îți dai seama ce faci, nu-i așa? Protejezi un criminal. Un om care te-ar ucide într-o clipă și nu ar avea niciun regret că o face. Ai fost acolo?

— Niciun comentariu, răspunde Karen.

— Debarcaderul Convoys este un loc foarte mare. Ai aranjat să te întâlnești cu Olivier într-un loc anume după ce a evadat din spital?

A fost subtil, dar Karen a dat din cap.

— În beneficiul înregistrării, Karen Bajarami a dat din cap. Asta înseamnă că da, Karen?

— Da, înseamnă că da. Dar nu am de gând să vă spun unde. Nu vă mai pot răspunde la nicio întrebare. Nu o voi face. Am terminat.

— Karen. Asta este…

— Am spus că am terminat, strigă Karen. Niciun comentariu. Niciun comentariu…

Henley rezistă tentației copleșitoare de a o plesni peste față. În schimb, spune:

— Voi suspenda interogatoriul la ora 21:43. Să nu crezi nici măcar o secundă că…

Henley se oprește când Stanford deschide ușa, dar nu intră în sală. În face semn să vină cu el.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Henley în timp ce Stanford o trage în altă sală de interogatoriu.

— Nu reușesc să dau de Pellacia, spune Stanford. L-am sunat pe mobil, la birou și chiar pe telefonul fix de acasă. Nimeni nu l-a văzut de când a părăsit spitalul. Trebuia să fie la o ședință la Yard acum șase ore. Nu a mai ajuns.

Capitolul 100

Mai multe unități de poliție au fost trimise la domiciliul lui Pellacia și au raportat că nici el și nici mașina lui nu erau acolo. Ezra și Joanna au confirmat că nu s-a întors la UCS și că nu avea rost să ceară o înregistrare de la camerele de supraveghere, deoarece camerele fixate pe peretele secției de poliție din Greenwich au fost deconectate cu opt luni în urmă. O altă măsură de economisire luată de către poliția metropolitană. Toate încercările de a-l contacta pe Pellacia prin stațiile poliției au fost întâmpinate cu un zgomot mort. Ultima persoană care l-a văzut a fost Henley, și asta când a părăsit spitalul.

— Nu înțeleg, spune Henley în timp ce ea și Stanford se îndreptau spre parcul industrial Debarcaderul Convoys.

O dubă a poliției, cu puținii ofițeri de care dispunea secția de poliție din Lewisham, fusese deja trimisă de la secție. Henley a respirat adânc și a verificat dacă vesta ei anti-înjunghiere era bine fixată.

— De ce l-a luat? De ce să se deranjeze? Olivier nu s-a arătat deloc interesat de Pellacia. Potrivit lui Karen, totul se rezumă la mine. Adică, faptul că a stat la Debarcaderul Convoys. Am crescut peste drum de acolo. Este ca și cum tot ceea ce face, face ca să...

— Ca să îți facă în ciudă? încheie Stanford fraza lui Henley. Ca să îți arate cât de mult te cunoaște? Sau poate că vrea să se răzbune. Îmi pare rău să fiu direct, dar dacă nu îl oprea Pellacia, Olivier te-ar fi ucis.

— Ia-o pe următoarea la dreapta. Pe celălalt drum nu se intră, spune Henley în timp ce Stanford trece pe semaforul roșu. Cine știe cu adevărat ce îi trece lui Olivier prin minte?

— Tu.

— Ce vrei să spui?

— Tu ești în mintea lui Olivier. Să ajungă primul la Pine și să îl omoare. Te rănește. Aproape că l-a ucis pe Ramouter. Te doare. Să îl ia pe omul care te iubește. Te doare.

Henley își simte ochii arzând de lacrimi. Tot ceea ce a spus Stanford era corect.

— Deci, atunci care este planul lui?, întreabă ea. Să îl ia, să îl tortureze și să îl lase în bucăți peste râu?

— Nu că m-aș fi considerat vreodată un fel de optimist, dar încă nu știm dacă l-a prins. Pentru prima dată în viața mea, sper că a fost pur și simplu lovit de un autobuz.

Stanford a tras mașina până la porțile din față ale Debarcaderului Convoys. Cu mai bine de două săptămâni în urmă, Henley a trecut cu mașina prin același loc, după ce Pellacia a sunat-o cu vestea că a fost găsit un cadavru pe Treptele Watergate. A tremurat și i-a trecut un fior pe șira spinării.

Era aproape ora 22.30 și localnicii care au băut în barul The Admirai stăteau afară, cu halbele în mână, holbându-se, dar fără să fie surprinși de activitatea poliției în pragul ușii. Debarcaderul stătea abandonat de zece ani. Zidurile din jur erau acoperite cu graffiti și afișe de protest împotriva dezvoltării ulterioare. Boxa paznicului era goală, iar buruienile pătrunseseră prin crăpăturile din pământ. Din câte știa Henley, ar putea fi doar o farsă prostească.

Era întuneric beznă. Singura lumină venea de la clădirile înalte din Docklands și de la lanternele ofițerilor, care sosiseră deja și care îi căutau pe Pellacia și Olivier. Henley și Stanford s-au îndreptat spre partea desprinsă de gard. S-au strecurat amândoi prin ea. Canalul deschis de pe stațiile lor radio raporta că, în sfârșit, mai multe unități erau pe drum pentru a ajuta la căutări.

— Și dacă Pellacia nu este aici?

Henley se întoarce cu spatele la Stanford.

Nu vrea ca el să vadă că este speriată. Speriată pentru ea, pentru Pellacia și Stanford.

— S-ar putea ca Olivier să își bată joc de noi. Să își bată joc *de mine.*

— Nu trebuie să mergem mai departe. Putem aștepta ca restul unităților să apară cu câinii de căutare, spune Stanford, în timp ce din stația lui scapă sunetul discuțiilor poliției. Putem aștepta.

Henley se uită spre debarcader. Cei câțiva ofițeri care se aflau acolo – în căutarea lui Pellacia – nu cunoșteau zona așa cum o cunoștea ea. Căutau orbește.

— S-ar putea să ai dreptate, spune Stanford cu ezitare. S-ar putea ca Olivier și Pellacia să nu fie aici.

— Nu, spune Henley în timp ce verifică de două ori nivelul bateriei de la propria stație.

— Bine, te acopăr eu. Deci, de unde începem?, întreabă Stanford. Acesta este teritoriul tău.

— Ar putea fi oriunde, răspunde Henley. Își trece lanterna pe peretele negru, care mărginea partea dreaptă a debarcaderului. Erau niște case vechi în spate, spre râu.

— Vrei să te îndrepți încolo?

Henley dă din cap.

Sunetele râului care se izbea de zid deveneau tot mai puternice pe măsură ce Henley și Stanford umblau. Erau șase clădiri rezidențiale încă în picioare, dar toate în diferite stări de degradare. Henley și Stanford au intrat în prima casă. Seringi folosite, linguri pătate de heroină, prezervative abandonate și pipe de cocaină improvizate erau împrăștiate pe jos, dar nu existau alte semne de viață. Stațiile lor au pocnit. Nici urmă de Pellacia sau Olivier. Henley și Stanford și-au continuat căutările prin fiecare clădire.

— Este doar o pierdere de timp, spune Henley în timp ce ies din ultima clădire.

— Dar aceea?, întreabă Stanford, luminându-și lanterna spre *Master Shipwright's House,* de cealaltă parte a zidului. Din punct de vedere tehnic, nu face parte din Debarcaderul Convoys, dar Henley își amintește clar că s-a urcat pe poarta mare cu Simon și prietenii lor și că se jucau pe acel teren când a fost adolescentă.

Pentru o secundă, Henley s-a rugat să aibă un atac de panică. Ar fi doar ea și Stanford dacă ar trece de cealaltă parte a acelui zid. S-ar pune pe amândoi în pericol. Dar dacă Pellacia era acolo, îl puteau salva.

— Ce părere ai despre escaladarea unui zid?, îl întreabă Henley pe Stanford.

— Glumești, nu-i așa?

— Da, glumesc. Haide. Știu o cale.

•

Henley l-a condus pe Stanford înapoi pe strada Watergate și pe aleea care ducea spre treptele unde fusese găsit trunchiul lui Daniel Kennedy. În cele din urmă, l-a făcut să escaladeze zidul

din vârful scărilor. Stanford a înjurat când a aterizat pe jos și s-a împiedicat de o bicicletă abandonată.

Henley a auzit sunetul de sticlă zdrobită și a încremenit. S-a uitat la Stanford și și-a dus un deget la buze. S-au plimbat în jurul casei. Ferestrele și majoritatea ușilor fuseseră acoperite cu scânduri, cu excepția ușii din spatele casei. Panoul de siguranță care o acoperea cândva fusese smuls și atârna de pe margine.

— Poate că nu sunt aici, șoptește Stanford în timp ce se îndreaptă spre ușă. În spatele casei nu era niciun gard sau zid. Exista o platformă ridicată, care dădea spre râu, unde cineva lăsase câteva șezlonguri vechi. Henley intră în casă, lăsându-l pe Stanford afară.

— Stephen, ești aici?, spune Henley în timp ce lumina lanternei se reflecta în sticlele goale de bere și în cutiile de mâncare la pachet.

Restul camerei era liber. Henley iese din nou afară.

— Anjelica! Vocea lui Stanford răsună din întuneric.

Henley se învârte, dar nu îl vede.

— Unde ești?

— Aici. Sub marchiză. El este peste…

Henley trece în fugă pe lângă șezlonguri, spre marchiză, și îl strigă pe Stanford după ce cuvintele lui s-au întrerupt brusc. S-a împiedicat și s-a lovit de pământ. A încercat să ignore durerea cruntă care i se răspândea prin umărul stâng.

— Oh, Doamne, oftează Henley când vede trupul lui Stanford în fața ei. Erau cărămizi sparte și părți dintr-o roabă ruginită pe jos. Ea se roagă ca Stanford să își fi pierdut pur și simplu echilibrul și să se fi lovit la cap. Zăcea întins pe o parte, cu gura ușor deschisă. Sângele i se scurgea pe frunte. Henley s-a târât spre el și a verificat dacă avea puls. Era inconștient, dar ea a expirat când a simțit pulsul puternic și ritmic al sângelui sub vârful degetelor ei. A întins mâna spre stație și a apăsat butonul de urgență.

Apoi și-a ridicat privirea.

Pellacia fusese dezbrăcat și atârnat de brațe, de grinzile acoperișului marchizei. Pielea vânătă i se întindea pe piept, iar o semilună și o cruce dublă i-au fost tăiate pe abdomen. O pungă de plastic i-a fost pusă pe cap. Aceasta flutura ușor în vânt.

„Ai ajuns prea târziu. Olivier a câștigat”, strigă vocea din capul lui Henley. S-a uitat în jur, surprinsă că Olivier nu era în

fața ei, jubilând și aplaudându-i eșecul, dar nu era nimeni. Stanford a rămas nemișcat pe pământ, iar trupul lui Pellacia atârna ca un sacrificiu în fața ei.

Henley și-a încordat abdomenul, convinsă că cineva îi smulgea mațele. Era vina ei că Pellacia era mort. Nu era nimeni de învinovățit în afară de ea. Un vânt rece dinspre râu a plesnit-o puternic pe Henley peste față. Să îl coboare pe Pellacia? Să aștepte? Unde era Olivier?

Stația lui Henley a pocnit. Alți ofițeri îi cereau să își confirme amplasarea. Stația i-a căzut din mână în timp ce privea cum plasticul se lipește pe gura lui Pellacia și se mulează în jurul nărilor sale, ca și cum aerul ar fi aspirat. Un șoc electric curge prin corpul lui Henley. Pellacia se sufoca. Dar era încă în viață.

— Stephen! strigă Henley.

Se ridică pe vârful degetelor și întinde mâna spre capul lui Pellacia, degetele ei nereușind să prindă bine de pungă. Se apleacă, apucă o ladă veche de bere aflată în apropiere și se ridică pe ea. La naiba, spune ea când piciorul îi trece prin plasticul putred și uscat. Își scoate piciorul și se echilibrează precar pe marginile lăzii.

— Am să te dau jos.

Henley smulge punga de pe fața lui Pellacia și prinde funia care i-a fost legată de încheieturi. Privește în jur în timp ce frânghia i se desface printre degete, dar nu vede niciun semn de la nimeni. Din câte știa ea, Olivier ar fi putut-o lua la fugă sau aștepta în întuneric să termine ce a început.

Henley cade de pe ladă când frânghia se desprinde, iar Pellacia aterizează pe ea. Acesta geme pe măsură ce își întoarce capul spre Henley. Ochiul drept îi era înnegrit și umflat. Avea tăieturi și vânătăi pe partea stângă a feței și pe bărbie.

— Sunt aici, Stephen. Sunt aici, spune Henley în timp ce îl așază pe spate, își dă jos jacheta și îl acoperă.

Îl auzea pe Stanford gemând în spatele ei, în timp ce confirma unde se aflau prin stație.

— Vin spre noi. Unitățile sunt pe…

Henley se oprește când îl aude pe Olivier strigându-i numele.

— Inspector Henley, strigă Olivier.

Henley scanează zona din care crede că Olivier strigă, dar nu îl vede.

Pellacia întinde mâna spre ea. Deschide gura ca să vorbească, dar cuvintele sale se pierd printre sunetul elicopterului poliției și valurile tot mai mari, care se izbesc de peretele râului.

Henley încearcă să întindă mâna spre o sticlă spartă, dar înainte să o ridice, Olivier este în spatele ei, apucându-i părul, rădăcinile smulgându-se încet în strânsoarea lui maniacă.

— Nu credeam că vei fi atât de proastă încât să vii să îl găsești, spune Olivier, în timp ce o târăște pe Henley pe jos. Henley țipă de la pietrele ascuțite și bucățile de sticlă, care îi taie pielea de pe mica porțiune a spatelui, neprotejată de vesta de salvare. Aveam altceva plănuit pentru tine.

Henley zgârie brațele lui Olivier, simțindu-și unghiile înfipte în pielea lui. Îl aude pe Stanford strigându-i numele, în timp ce proiectoarele de la elicopter se infiltrau peste ei.

— Rahat, spune Olivier în timp ce lumina îl orbește temporar.

Acesta se împiedică și își slăbește strânsoarea. Henley simte cum tensiunea se eliberează și profită de ocazie pentru a scăpa din strânsoarea lui Olivier. Încearcă să se furișeze, dar Olivier își scoate cuțitul și se năpustește asupra ei. Ea își întinde mâna după baston și îl balansează, lovindu-l în partea laterală a feței.

Olivier, prins cu garda jos doar pentru o clipă, se mișcă greoi spre Henley, cu cuțitul încă în mână, forțând-o să facă un pas înapoi spre râu. Ea încearcă să se retragă, nu reușește, iar el împinge cuțitul în pieptul ei, dar lama se îndoaie de materialul Kevlar. Amândoi cad la pământ, iar Olivier o izbește pe Henley cu capul de marginea platformei. Ea îl lovește pe Olivier în mod repetat în spate, dar nici măcar o dată nu tresare de durere. În schimb, se ridică și apasă pe încheieturile lui Henley. Râul era acum la flux și apa se bătea cu putere împotriva peretelui. Nu este sigură de unde vin stropii; dacă sunt picăturile de apă putredă de râu, care o stropesc pe față sau picurii de sudoare sărată, care se scurg de pe fruntea lui Olivier. Olivier îi linge partea laterală a feței. Încet. Limba lui îi trasează colțul buzelor și urcă spre ochi. Își împinge mai tare vintrele de piciorul lui Henley.

— Îți place? Olivier se uită la Pellacia, care zace nemișcat. Am să îți arăt că nu este suficient de bărbat pentru tine. Cum crezi că se va simți când mă va vedea în tine?

Henley încearcă să își ridice genunchii pentru a ieși de sub Olivier și țipă din cauza efortului depus. I se face rău în timp ce

greutatea lui o strivește, iar respirația lui fierbinte și râncedă i se infiltrează în porii pielii. Proiectoarele elicopterului inundă zona în timp ce mai multă apă îi stropește fața. Henley îi aude pe ofițeri strigând după ea, pe Pellacia și Stanford prin stațiile lor radio. Lumini albastre încep să pătrundă prin crăpăturile peretelui. Henley îl simte pe Olivier cum se deplasează, dându-i spațiul necesar pentru a-l lovi de două ori în vintre. El mârâie de durere și Henley zărește marginile zimțate ale unei sticle de vin sparte. Apucă gâtul sticlei și împinge marginea zimțată în laterala feței lui Olivier. Sticla îi taie carnea și un ciob se desprinde. Țipetele lui Olivier străpung urechile lui Henley și apoi se pierd printre sunetele sirenelor. Olivier se rostogolește în timp ce Henley se întoarce în patru labe și se ridică în picioare. Îl lovește pe Olivier în coaste cât de tare poate.

— Târfă nenorocită, strigă Olivier în timp ce fața i se contorsionează, bucata de sticlă înfiptă sclipind în lumină.

Henley se întoarce să fugă, să se întoarcă la Pellacia și la Stanford, dar Olivier o apucă, o învârte spre el și începe să o tragă spre margine. Ea își eliberează brațul drept și împinge sticla mai adânc în fața lui Olivier. Mâna ei este fierbinte și roșie de la sângele lui Olivier. Adrenalina curge prin corpul lui Henley și are nevoie de toată puterea ei pentru a-l împinge pe Olivier departe de ea. Îl simte pierzându-și echilibrul și slăbindu-și strânsoarea. Aude pași care se apropie, dar Henley știe că nu este suficient timp să aștepte sosirea cavaleriei. Îl împinge din nou, cu putere. Olivier urlă de durere. Henley rămâne nemișcată și își ține respirația. Se aude un zgomot când corpul lui Olivier lovește apa.

Capitolul 101

Henley era ghemuită într-un fotoliu în salonul lui Pellacia. Trecuseră treizeci și patru de ore de când Olivier căzuse în râu. Poliția fluvială i-a căutat cadavrul, dar nu l-a găsit. Credea că era puțin probabil ca el să fi supraviețuit căderii și că, în cele din urmă, trupul său va ajunge undeva în următoarele două zile, dar Henley nu era convinsă. Stanford îl numise pe Olivier diavolul și ea era sigură că avea dreptate.

Henley a deschis ochii și l-a văzut pe Pellacia ridicându-se în pat. Avea clavicula ruptă și umărul dislocat. A suferit o hemoragie internă din cauza unei rupturi de splină și a fost operat de urgență. Simbolurile care i-au fost tăiate în abdomen nu erau adânci și nu aveau nevoie de copci, dar aveau să lase o cicatrice.

După ce se trezise din somnul indus de morfină, Pellacia i-a explicat cum Olivier l-a așteptat în parcarea de la UCS. Și-a amintit că a fost atacat și apoi s-a trezit în portbagajul unei mașini, înainte ca Olivier să îl bată și să îl lase inconștient, pentru a doua oară.

Stanford suferise o contuzie minoră și avea trei copci la cap. A fost ținut în spital timp de douăzeci și patru de ore sub observație, înainte de a fi trimis acasă.

— Ar trebui să mai dormi.

Henley tresare și se desprinde din fotoliu; tăieturile mici de pe spatele ei încă se simțeau proaspete când se frecau de bandaje. S-a îndreptat spre Pellacia, și-a pus tandru o mână pe fața lui și i-a sărutat fruntea.

— Credeam că ai plecat acasă.

— Am plecat, dar m-am întors.

— Mă bucur că ai făcut-o, spune el cu blândețe. Apoi vede privirea de îngrijorare pe fața ei. Cred că arată mai rău decât se simte.

— Mă îndoiesc, răspunde Henley. Ochii ei coboară până la plasturii mari de pe abdomenul lui Pellacia. Rana supura și ea putea vedea imaginea discretă a unei cruci duble prin bandaje.

— Ce este?, întreabă Pellacia în timp ce prinde mâna lui Henley.

Henley nu are curaj să pronunțe numele lui Olivier.

— Îl vor găsi, spune el.

Henley clatină din cap.

— Până când cineva îmi va arăta un cadavru, voi dormi cu un ochi deschis. Nu voi putea să…

— Nimeni nu ar putea supraviețui acelei căderi, Anjelica, sau acelei ape. Nimeni.

Henley nu răspunde. Îl sărută ușor pe Pellacia pe obraz și apoi își retrage mâna.

— Trebuie să plec.

Pe fața lui Pellacia se citea dezamăgirea. S-a întors cu fața la fereastră. După un timp a vorbit.

— Mă gândeam la Elliot Cheung. Încercam să îmi dau seama, de ce l-a ales Olivier.

— Aș vrea să știu. Henley face un pas înapoi de la patul lui Pellacia. Cheung nu avea legătură cu niciuna dintre celelalte victime. Poate că s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, iar Olivier l-a ucis pentru că… așa a avut chef.

Asta suna subțire și implauzibil, chiar și pentru urechile ei.

— Bietul copil. Dar Karen Bajarami?

— A fost în instanță în această dimineață. Eastwood a confirmat că i s-a refuzat cauțiunea. Cazul a fost trimis la Old Bailey. Ar trebui să fie în drum spre închisoarea Bronzefield, mai târziu în această după-amiază.

— Ea este singura care va fi pedepsită și trimisă la închisoare pentru toate astea. Încep să cred că Pine și Olivier au scăpat ușor, spune Pellacia cu amărăciune. Viața lui Bajarami va fi un adevărat iad când vor realiza că este un fost gardian. După ceea ce a făcut, nu m-ar mira dacă cineva o va elimina.

— Știi ceva? Nu prea îmi pasă, spune Henley. Faptul că este în închisoare nu va fi suficient, dar este ceva. Cineva trebuie să plătească pentru că s-au luat toate acele vieți nevinovate.

— Cred că Pine a plătit, spune Pellacia. Olivier s-a asigurat de asta.

— Asta nu era treaba lui Olivier, spune Henley în mod sumbru, în timp ce emoțiile ei oscilează între furie și resentimente. Am făcut o promisiune bunicilor lui Zoe și nu m-

am ținut de ea. Nu eu am fost cea care l-a prins pe ucigașul lui Zoe. Olivier a făcut asta. Mi-a răpit acea promisiune.

Henley și-a șters lacrimile de pe față și a ieșit din salon, ignorând rugămințile lui Pellacia de a se întoarce, în timp ce vocea din capul ei repeta batjocoritor aceleași trei cuvinte. *Olivier a câștigat. Olivier a câștigat.*

Capitolul 102

Henley stătea pe treptele UCS, încercând să își dea seama unde se afla Olivier când a urmărit-o în acea după-amiază. Ploua torențial, dar ea nu a încercat să caute adăpost. Nu putea să scape de sentimentul că Olivier va fi mereu acolo afară, urmărind-o. Așteptând-o. Și-a scos telefonul și degetul îi ezita pe numele lui Stanford. Avea o dorință intensă de a fugi cât mai departe de UCS. Telefonul din mâna ei a început să vibreze. A văzut numele și poza lui Rob clipind pe ecran. A respirat adânc, iar degetul ei a zăbovit deasupra butonului de închidere a apelului, înainte să răspundă.

— Am văzut știrile, spune Rob. Înseamnă că s-a terminat?

— Da, s-a terminat, spune Henley. Am să îți povestesc mai târziu, dar acest caz s-a încheiat.

— Și Olivier?

— Este… mort.

Henley știe că era o minciună.

— Serios? Asta este tot, atunci? Totul s-a terminat?

— Da. Sper că da.

Henley își vede mâna dreaptă puternic bandajată. A avut nevoie de patru copci și era probabil să fi suferit leziuni nervoase permanente.

— Nu îmi vine să cred că în sfârșit a murit. A ieșit din viețile noastre. Pentru totdeauna, spune Rob. Cum a…? De fapt, nici nu îmi pasă. Vreau doar să te întorci acasă. Deci, ce ai de gând să faci acum?

— Ce vrei să spui?, întreabă Henley, coborând treptele și mergând spre drum.

Ar fi putut să jure că a văzut pe cineva familiar de cealaltă parte a străzii, în fața farmaciei; chipul lui Olivier pe corpul bărbatului care se adăpostea de ploaie.

— Adică, ce urmează pentru noi?

Henley își strânge ochii în timp ce încearcă să blocheze imaginea trupului lui Olivier căzând în râu.

— Rob, putem vorbi despre asta când tu și Emma ajungeți acasă?

— Da, bineînțeles. Unde ești acum?

— Sunt încă la UCS, spune Henley.

Picurii de ploaie erau reci și aspri pe fața ei. A făcut un pas înapoi de pe marginea trotuarului când semaforul s-a făcut roșu și un autobuz etajat s-a oprit în fața ei, obstrucționându-i vederea.

— Chiar… în siguranță… Trebuie să…

Vocea lui Rob devine incoerentă când semnalul se întrerupe.

— Nu te aud bine, spune Henley.

— Spuneam că avem nevoie de tine. Emma are nevoie de tine, dar eu trebuie să știu, Anjelica. Te-ai hotărât deja? Este acesta ultimul caz?

Henley nu răspunde. Semaforul s-a făcut verde și autobuzul a plecat mai departe. O femeie stătea la ușa farmaciei, luptându-se cu umbrela. Nu îl vedea decât pe Olivier. El era chipul fiecărei persoane pe care o vedea. Când închidea ochii, el era acolo. Îl simțea pe Olivier apăsându-i pieptul. Îl putea mirosi. Inima ei a accelerat și nu își mai putea încetini respirația. Ploaia rece nu făcea nimic pentru a răcori căldura care se răspândea pe fața ei. Simțea furnicături și înțepături în sus și în jos pe picior, iar un val de frică a cuprins-o.

Olivier *era în viață.* Putea simți acest lucru.

Henley s-a poticnit până la treptele UCS și s-a așezat pe betonul ud. Frica de moarte. Pierderea controlului au secătuit-o. A băgat mâna în buzunarul de la jachetă și a scos cartea de vizită a terapeutului, pe care i-o dăduse Mark săptămâna trecută. Și-a pus telefonul înapoi la ureche.

— Rob, am nevoie de ajutor.

virtual-project.eu

violin